

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF SOUL TAKEN

PATRICIA BRIGGS

The book cover features a woman with long dark hair and a serious expression, looking slightly to the left. She is wearing a dark, textured garment. Her arms are heavily tattooed with intricate designs, including a skull and floral patterns. She is holding a harp that is covered in snow and icicles. The harp's frame is dark with glowing blue lines, and its two curved sides are topped with wolf heads that also have glowing blue eyes. The background is a soft, out-of-focus winter scene with falling snow. The title 'WINTER LOST' is written in large, white, serif capital letters across the middle of the cover.

WINTER LOST

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Patricia Briggs tarafından yazılan başlıklar

Mercy Thompson Serisi

AY ARADI KAN
BAĞLADI DEMİR
ÖPTÜ KEMİK
GEÇTİ GÜMÜŞ
DOĞDU NEHIR
IŞARETLEDİ DON
YAKTI GECE
KIRILDI ATEŞ
DOKUNDU
SESSİZLİK
DÜŞMÜŞ FIRTINA
LANETLENMİŞ
DUMAN ISIRILMIŞ
RUH ALINMIŞ
KIŞ KAYIP

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile)

CRY WOLF
AV SAHASI ADIL
OYUN ÖLÜ ISI
PARLAK VAHŞİ
IŞARETİ YAK
MASQUES
WOLFSBANE
IBLISLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL
OCAĞIN PAZARLIĞI
EJDERHA
KEMİKLERİ
EJDERHA KANI
KUZGUNUN
GÖLGESİ
KUZGUNUN
SALDIRISI

Grafik Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME
ONE ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF:
VOLUME TWO

Antolojiler
SHIFTER'IN KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte)
KAYAN GÖLGELER

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com
Telif Hakkı © 2024 Hurog, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Briggs, Patricia, yazar.
Başlık: Kayıp Kış / Patricia Briggs.
Açıklama: New York: Ace, 2024. | Seri: Mercy Thompson
Tanımlayıcılar: LCCN 2024001112 (basılı) | LCCN 2024001113 (e-kitap) | ISBN
9780593438985 (ciltli) | ISBN 9780593439005 (e-kitap)
Konular: LCSH: Thompson, Mercy (Hayali karakter)-Kurgu. | Şekil Değiştirme-Kurgu. | Kurtadamlar-
Kurgu. | LCGFT: Paranormal kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3602.R53165 W56 2024 (baskı) | LCC PS3602.R53165 (e-kitap) | DDC 813/.6-
dc23/eng/20240117
LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024001112> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024001113>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593439005

Kapak tasarımı Judith Lagerman Kapak
illüstrasyonu © Daniel dos Santos
Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanan iç tasarım

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147301320_c0_r0

KONTENTS

Adanmışlık

Önsöz Ara

Bölüm 1 Ara

Bölüm 2 Ara

Bölüm 3 Ara

Bölüm 4 Ara

Bölüm 5 Ara

Bölüm 6 Ara

Bölüm 7 Ara

Bölüm 8 Ara

Bölüm 9 Ara

Bölüm

Bölüm 10

Ara Bölüm

Bölüm 11 Ara

Bölüm 12 Ara
Bölüm Bölüm 13
Ara Bölüm
Bölüm 14 Ara
Bölüm Epilog

Teşekkür Yazar
Hakkında

Bir resmin bin kelime ettiğini anlayan suç ortağım Dan dos Santos'a.
Teşekkür ederim, dostum.

P R O L O J E

M E R C Y

BİR OBJE YA BÜYÜLÜ BİR ETKİYE SAHIP OLAN BİR NESNEDİR ya da büyülü bir etki yaratmak için kullanılabilir. Bunların çoğu küçük şeylerdir - şanslı bir kuruş veya kaybolduğunuzda evinizin yolunu bulmanıza yardımcı olan bir asa gibi. Ancak büyü öngörülemez ve bazı eserler amaç ve güç bakımından değişir.

Çoğu eser kasıtlı olarak yapılır, genellikle fae tarafından, ancak cadılar, büyücüler ve büyücüler de kendi paylarına düşeni yapmışlardır. Bazı eserler ise kendiliğinden oluşur. Arkadaşım Warren'ın, sevgilisi tarafından onu daha güvenli hale getirmek amacıyla kendisine verilen ve kendiliğinden büyülenen bir arabası var. Araba ona bakmaya çalışıyor.

Sinir bozucu ama aynı zamanda tatlı.

Ruh Alıcı, Warren'ın arabası gibi bir eserdi, öylece oluvermişti. Ama tatlı olmaktan çok uzaktı. Eskiydi, bilinmeyen ve çoktan unutulmuş bir tanrının hizmetinde kurbanların kanını toplamak için kullanılan bir oraktı. Ben onunla karşılaştığımda, duygulu bir hale gelmiş ve tanrısını ölümler köprüsünde geri getirme amacına sabitlenmişti.

Bana, büyüme ve ruhuma bir şeyler yaptı. Onu yok ettiğimde bu etkilerin ortadan kalkacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

INTERLUDE

Haziran

Montana

YAZ MEVSİMİ ONUN MEVSİMİ DEĞİLDİ, AMA BİLİNEN YARATIK John Hunter'ın fırtınaları hâlâ sevdiği biliniyor. Bu seferki şimşek ve gök gürültüsüyle geldi, kulübesinin içini bir sığınak gibi hissettirdi ve odayı dolduran müziğe beklenmedik bir perküsyon kattı.

Hava soğuktu, bu yüzden ateşi yakmıştı ve yanan odunların kokusu alevler kadar ısıtıcıydı. Soğuk onu rahatsız etmiyordu.

Gözlerini kapadı ve bacaklarını uzattı. Köpeği homurdandı ve büyük ağzı John'un sağ ayağına tekrar ağırlık yapana kadar etrafta dolandı.

İkisi de müziği dinledi ama müzisyen yanlış notalara bastığında köpek irkilmedi.

"Sana söyledim, arp ya da gitar çalabilirim. Ama bu ikisine de inanılmaz derecede benzemiyor." Duraklama. "Bu şeyi yaratan kişi gerçekten nasıl çalınacağını bilseydi muhtemelen yardımcı olurdu."

John Hunter eğlenerek gözlerini açtı ve eğlencesine bakmak için başını çevirdi.

Konuğunun zeki ve zarif parmakları lir üzerinde dans ediyordu. Yıpranmış bir kot pantolon ve yırtık bir tişört giymiş olan adam, lirde olmayan bir şekilde kulübede evindeymiş gibi görünüyordu. Gümüş kaplı ahşap kakmalı

Parlak mavi turkuaz lir'in kollarını oluşturuyor ve kurt başları ya da muhtemelen köpeklerin özenli oymalarıyla son buluyordu. Tabandaki ses kutusu güzel bir kadın yüzü şeklinde oyulmuştur. Bu eser, dağlardaki bir kulübe yerine bir sanat müzesine daha uygun olurdu.

"Büyünün yardımını olmuyor mu?" John sordu.

Misafiri başını kaldırdı, yaramaz gözleri parlıyordu. "şimdiye kadar ğrenmedin mi? Büyü asla yardımcı olmaz."

1

Aralık

M E R C Y

DÜKKANIMIN ÖNÜNDE PARK ETMİŞ 1960 MODEL BİR BÖCEK VARDI.

Ofise girerken dikkatle baktım. Dışarıda park halinde 1960 model bir böcek olması alışılmadık bir durum değildi; eski hava soğutmalı VW'ler konusunda uzmanlaşmıştım, öyle ki insanlar bunları üzerinde çalışmak ya da restore etmek için başka eyaletlerden bana getiriyorlardı. Sadece bunu daha önce görmemiştim.

Ben hatırlardım.

Çantamı kilitledim, ceketimi tezgâhın arkasındaki sandalyeye astım ve garaj bölmelerine doğru yürüdüm. Işıklar çoktan yanmıştı ve Zee harıl harıl çalışıyordu. Bir süredir buradaydı çünkü büyük fırın alanı insan dostu sıcaklıklara kadar ısıtmıştı bile.

Arabanın motor bölümüne gömülmüş, acı acı Almanca küfreden Zee, tepesinde seyrelmiş beyaz saçları ve biraz göbeği olan sıırım gibi yaşlı bir adama benziyordu. Fae cazibesi sayesinde, zamanında pek çok ölümcül silah yapmış ve bunları azizleri, kralları ve kendisini rahatsız eden herkesi katletmek için kullanmış olan Drontheim'ın Kara Demirci'sine hiç benzemiyordu. Şu anda, bir zamanlar sahibi olduğu garajda tam zamanlıdan biraz daha fazla çalışıyor, eski arabaları tamir etmeme yardım ediyordu.

Tulumumu giyerken ona "Orada alışılmadık bir boya işi var," dedim.

Zee homurdandı ve son üç gündür üzerinde çalıştığı eski model Porsche 930'un ön paneline vurdu. Metal pul kırmızısı rengindeydi ve sürücü tarafına gümüşle yazılmış "Dul Bırakan" kelimesini de içeren son derece iyi bir şeritle süslenmişti. Yolcu kapısının yan dikiz aynasının hemen altında yumruk büyüklüğünde bir kara dul vardı ve bu tarafın geri kalanına uzanan gümüş bir ağ vardı.

"Tamam," dedim. "Ama Porsche'nin boyası çok güzel ve herkes 930 turbo'nun Dul Bırakan olarak adlandırıldığını bilir. Neden parlak mor bir böceğin kaputuna dev bir göz boyarsınız ki?"

Motor bölümünü tamir etmeye geri dönen Zee homurdandı.

"Mor bir böcek için kötü bir renk değil," dedim. "Ve iki göz sevimli bile olabilir - eğer yumuşak ve mutlu olsalardı. Ama kaputun üzerindeki tek bir çılgın göz tüyler ürpertici."

"Eski ve güzel bir arabaya yapılacak en utanç verici şey," diye kabul etti. "Plakayı gördün mü?"

Sesindeki bir şey beni tekrar soğuğa çıkarıp arabanın plakasını kontrol etmeye itti.

PPLAATR

Anlamak biraz zamanımı aldı.

Garaja geri döndüm ve çalışmaya başladım. Yaklaşık yirmi dakika sonra dedim ki, "Uçan mor insanları mı yiyor? Ya da mor insanları? Ya da sadece insanları mı?"

"İşte şimdi yaptın," diye homurdandı Zee. "Yararlı olamayacaksan sessiz ol."

Sırıttım ve işime geri döndüm.

Önce Zee kırıldı. Öğle yemeğine kadar ikimiz de o aptal şarkıyı mırıldanıyorduk. Bir saat sonra, işleri değiştirmek için "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polkadot Bikini "nin ilk satırını söyledim ve kulak kurtlarımız bir tane daha arttı.

Zee "It's a Small World" ile karşılık verirken telefon çaldı.

"Mercy'nin Garajı," diye cevap verdim.

"Ben Mary Jo. I-" Durakladı. "Biriyle bir şey hakkında konuşmaya gerçekten ihtiyacım var ve bence doğru kişi sizsiniz."

Mary Jo benimle konuşmak istedi. Belki de Mor İnsan Yiyen gezegenin yörüngesini değiştirmişti ya da cehennem gerçekten donmuştu.

-

ARALIK AYINDA AKŞAM ALTIDA, SOKAK LAMBALARI VARKEN BİLE karanlıktı. Biraz geç kalmıştım çünkü üstümü değiştirmek için evde durmuştum.

Tepedeki bulutlar yıldızları kapattı ve azalan ama yine de neredeyse dolunay olan ayı gökyüzünde soluk bir parıltı olarak bıraktı. Kar, sadece hava sıcaklığı mükemmel olduğunda yağan, kardan adam yapan devasa iri taneler halinde aşağıya doğru sürükleniyordu. Hatta öyle ki sileceklerime yapışıp hem gıcırdıyor hem de ön camımda su lekeleri bırakıyordu.

Mary Jo onunla buluşmamı istemişti. Biriken karın içinden geçerken, karnımda zor ama başarılı bir avın sonunda hissettiğim zafer duygusu vardı.

Mary Jo ve ben, Alfa'sı beni kurtadam sürüsüne eşi olarak çekene kadar arkadaş değildik ama kesinlikle dosttuk. Çakala dönüşen birini getirmesine içerleyen tek kurt o değildi ama Mary Jo

sürünün çakal karşıtı grubunun baş oyuncusuydu.

İlk başta benden hoşlanmamalarını görmezden gelmeye çalıştım. Sürü Adam'ın sorunuydu ve ben başımı eğdiğimde daha iyi idare ediyorlarmış gibi görünüyordu. Aktif tacizlere son vermişti ve çeşitli kurtadamların benim hakkımda ne düşündüklerinin bir önemi yoktu.

Ama artık işler farklıydı. Bölgemizdeki herkesin güvenliğinden sürümüz sorumluydu, bendeniz sayesinde. Pastanın üzerine eklenen bir krema olarak, bunu yalnız bir sürü olarak yapmak zorundaydık.

Dünyanın bu bölgesindeki kurtadamları yöneten Marrok, eylemlerimizin hepsini gerçek bir savaşın içine çekebileceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden önümüzü kesti. Eğer birbirimize bağlı olmasaydık (kurtadamları birbirine bağlayan kan ve et bağı için ne kadar basit bir kelime), en kötü ihtimalle Fae'ler sürümüzü yok ederdi. Ya da insanların hepimizi öldürmesi. Ya da cadılar. Ya da vampirler. Ya da henüz karşılaşmadığımız bazı bilinmeyen kötüler. Ama hasar yerel olur ve türler arası bir savaş olmaz.

Kendi başımızaydık ve boyumuzdan büyük işlere kalkışmıştık. Bu da sürümüz içindeki küçük rekabetlere ya da aptalca oyunlara ayıracak vaktimiz olmadığı anlamına geliyordu; mecazi bir yangını bir diğeri başlamadan söndürmek için koşturmakla meşguldük. Beni sürüye getirmenin verdiği hasarı düzeltmek zorundaydım.

Adam'ın eşi olarak, bölgemizin savunmasını organize etme konusunda kendi payıma düşeni almıştım. Ortaya çıkan işlerin en kötüsünü kendim üstlenmeye özen göstermişim ve Mary Jo'yu da yanımda getirmeyi ihmal etmemişim. Her dışarı çıktığımızda, benden biraz daha az mutsuz oluyordu. İki gün önce, nehrin ortasındaki küçük adalardan birine yerleşmeye karar veren dişleri olan bir balıkla savaştık.

Mary Jo onu öldürdüğünde, tanımlanamayan dev nehir canavarı şeysi, dev şeyin inç uzunluğundaki versiyonlarından oluşan bir kütleye dönüşmüştü. Bacaklarımda hala ısırik izleri vardı. Ama sonuncusunu avladığımızda Mary Jo bana çak bir beşlik yapmıştı.

Mary Jo, berbat işlerde yanımda getirdiğim tek inatçı kurt değildi. Sadece en dirençli olan oydu. İlişki kurmak için paylaşılan sefalet gibisi yoktu. Adam, kampanyama başladığımdan beri sürü bağlarının daha sıkı yerleştiğini hissettiğini söyledi.

Mary Jo ile görüşmeye giderken, belki de en kötü işlerden bazılarını benim dışımdaki insanlara vermeye başlayabileceğimi düşündüm. Bu iyi olurdu.

Columbia Drive, Mavi Köprü'ye doğru batıya doğru ilerlerken cep telefonum çaldı. Asma köprü bu yolculuğu çok daha kısa hale getirebilirdi ama bir trol kavgası köprüye zarar vermiş, ardından da bir fae lordu köprüyü yıkmıştı. Yeniden inşası, gecikmeler dışında ilkbaharda bitecekti ve bu arada zaten aşırı kalabalık olan Mavi Köprü, Kennewick ve Pasco arasındaki ana arter haline gelmişti.

Bu gece Vanagon'umu almıştım. Geçen yüzyılda üretilmişti, CD çaları vardı ama Bluetooth'u yoktu. Küçük bir işletme sahibi ve bir kurtadam sürüsünün Alfa'sının eşi olarak telefonuma cevap vermem gerekiyordu. Sorunu bir Bluetooth kulaklıkla çözmüştüm.

Üvey kızım Jesse, kulaklığı ilk taktığımda gözlerini devirdi. "Devre mülk çağrı merkezi aradı ve kulaklıklarını geri istiyorlar. Kulaklık al Mercy, sonra bana teşekkür edersin."

Kulaklıklar ve mekanikler iyi ortaklar değillerdi - en azından benim için. Üç çift kulaklığımı kaybetmişim, sonra yirmi dolarlık Bluetooth kulaklığımın

yıkamadan geçip hala çalışabilmesi daha iyi bir seçenektir.

Kulaklığı beceriksizce takıp etkinleştirmek için dokunmadan önce telefon iki kez çaldı.

"Mercy burada,"
dedim. Kimse cevap
vermedi.

O sessizliği biliyordum. Nefesim kesildi çünkü diyaframım bizi korkutan her neyse ondan kaçmanın gerçekten iyi bir fikir olacağını düşündü. Beni korkutan şeyden.

Farklı bir numara almıştım ve operatörümü değiştirmiştım. Bu numarayı sadece paket ve aile biliyordu. Hiçbir yerde kayıtlı değildi ve mevcut telefonum Warren'ın erkek arkadaşı Kyle'ın adına kayıtlıydı.

Yanlış çevrilmiş bir numara ya da başarısız bir robocall olabilirdi. Kalın aksanlı bir sesin bana adlarının Susan olduğunu ve kredi kartım hakkında konuşmak için aradıklarını söylemesini umuyordum. Ama kim olduğunu biliyordum.

Saniyeler yavaş yavaş geçerken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bağlantıyı kesmeliydim, çünkü tanıdığım herhangi biri şimdiye kadar çoktan konuşmuş olurdu. Ama kapatmadım. Sadece geri arayacaktı.

Ön cam yine gıcırdadı, ben de silecekleri kapattım. Biri bana korna çaldı. Trafikten çıkmak için çok hızlı bir şekilde sağa döndüm ve kısa bir süreliğine yanlış şeride girdim. Sürmeye devam etmek yerine kenara çektim ve kullanılmış bir araba galerisinin yanına park ettim.

"Bize katılmanız çok hoş," diye fısıldadı Gecenin Lordu Bonarata.

O burada değildi. Ama onu kafamda canlandırdığımda, Avrupa'yı yöneten bir vampirden çok, mafyayla ilgili eski bir filmdeki Üç Numaralı Haydut'a benziyordu ve toplayabildiğim kadarıyla, ele geçirmek istediği diğer vampirleri de. İki aydan biraz daha kısa bir süre önce

Adam ve onu yendi. Beni de yenmişti ama ben hafif sıklettim. Adam'ı tanıdığım on yıl boyunca kimsenin onu dövüşte yendiğini görmemiştim. Bonarata kolay görünmesini sağlamıştı.

Bonarata isteseydi ikimizi de öldürebilirdi. Bunun yerine oyun oynamayı seçti. Ondan kaçtığım ve onu zayıf gösterdiğim için beni ibretlik bir duruma düşürmeye karar vermişti. Bunun ölümcül bir hata olmasını umuyordum ama oyun öyle ya da böyle sona erene kadar bundan emin olamayacaktık.

Telefon görüşmeleri Bonarata'nın verdiği sözü unutmadığını bilmem içindi.

Ellerim titriyor ve nefes nefese kalıyordum. Bonarata beni düşündüğümünden çok daha fazla korkutuyordu. Sevdiğim herkesi öldüreceğine söz vermişti ve bunu yapabileceğine inanıyordum. Ama bu bugün olmayacaktı, kendime hatırlattım. Bugün, şu anda, kendimi kontrol etmem gerekiyordu yoksa Adam fark edecekti.

Adam'ı, New Mexico'daki iş ortaklarıyla askeri bir yasal sorun yüzünden çevrimiçi bir toplantıya hazırlanırken bırakmıştım. Bunun tehlikeli bir mesele olduğunu, çoktan hayatların kaybedildiğini anlamıştım. İplerin gerilmesi ve sinirlerin yatıştırılması gerekiyordu. Adam ip üzerinde yürümekte iyiydi ama öfke konusunda pek iyi değildi. Adam'ın şu anda bu aramayı bilmesine gerek yoktu.

Bonarata aradığında yardım almam gerekiyordu, böylece aramasının izini sürebilir ve nerede olduğunu bulabilirdik. Ama son yirmi ya da daha fazla aramasında anlamlı bir şekilde yerini tespit edememiştik. Bu aramanın bunu değiştireceğini düşünmemiştim.

Kulaklığımdan birinin nefes alışını duyabiliyordum, tilki tarafından kısıtılmış bir tavşan gibi titrek, ürpertici nefesler. Tavşan ölmek üzere olduğunu bilir ama o anın ne zaman olduğunu bilmez.

gelecekti. Bonarata bir vampirdi; nefes almasına gerek yoktu. Ve eğer isteseydi, bu şekilde nefes almazdı. Gecenin Efendisi bize katılması için bir misafir davet etmişti.

Bu kötü kararlardan biri olacaktı.

İlk seferinde telefonu kapattım ve Bonarata'nın bağlantıyı kestikten sonra birkaç saat boyunca yaptıklarının bir ses CD'sini aldım. Aradığında dinlersem, CD'nin sonunda daha merhametli olacağını söylemişti. Eğer telefonu kapatırsam, keyfine bakacakmış. Kurbanının çektiği acının uzunluğu benim seçimimdi.

Eğer bu da o aramalardan biri olacaksa, sakın kalmaktan daha fazlasını yapmam gerekecekti, yoksa Adam hiçbir tehlike altında olmadığım halde gelip beni kurtarmak için önemli işini bırakacaktı.

Eşimle iki bağ paylaştım; beni onun yönettiği Columbia Basın Sürüsü'nün bir parçası yapan bağ ve daha samimi olan çiftleşme bağı. Onları nasıl sert bir şekilde kapatacağımı biliyordum, böylece benden onlara çok az bilgi ulaşıyordu. Adam bana bunu nasıl yapacağımı göstermişti.

Eşim, bazen bir kurt adam sürüsünün parçası olmanın, hayatının çoğunu tek başına geçirmiş biri için bunaltıcı olabileceğini anlıyordu. Bazen umutsuzca tekrar yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordum. O da bunu biliyordu. Ona, sürüye ve vampir Stefan'a bağlıyken yalnızlığı nasıl bulacağımı bana göstermişti.

Çünkü ruhumda taşıdığım diğer bağ buydu. Stefan dikkatliydi. Adam gibi o da çok sıkı tutmaya çalışırsa, özgür olmak için mecazi ayağımı çiğneyeceğimi biliyordu. Stefan bu aramadan haberdar olmayacaktı. Bu bağı her zaman elimden geldiğince kapalı tuttum ve Stefan da buna alışkındı.

Ama sürü ve eş bağlarımız susturulduktan ve ben Avrupa'ya götürüldükten sonra, Adam bu konuda o kadar iyimser değildi.

Beni hâlâ hissedebilmesine rağmen aramızdaki bağı kapatıyordum. Başka bir şey bulmamız gerekiyordu.

Adam daha önce evlenmişti ama ben onun ilk eşiydim. Bu, ikimizin de çiftleşme bağımızla nasıl başa çıkacağımız konusunda mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmeliydi, ancak o ben doğmadan önce Alfa olmuştu ve bu ona belirgin bir avantaj sağladı. Eş bağı sürü bağından farklıydı ama uydukları kurallar mecazi anlamda aynı dilde yazılmıştı. Büyülü bağların nasıl işlediğini benden daha iyi anlıyordu ve ihtiyacım olduğunda onun aşırı tepki vermesine neden olmadan bana mahremiyet sağlayacak bir şey bulmuştu.

Bağı gölgeleyerek yeni yöntemi aradı. "İçini görmek zorlaşana kadar yol boyunca perdeler çekin" dedi. Sürü büyüsünün pek çok metaforla pazarlık yapmayı gerektirdiğini keşfetmiştim. Bir musluk gibi kapatmak yerine, bağımızı esnek ve filmsi perdelerle kapladım. Metafor bana, perdelerin neyden yapıldığı konusunda çok fazla endişelenmediğim sürece işe yarayan bir yöntem verdi.

Eski minibüsümün içinde soğuk ve korkmuş bir şekilde otururken gece vampirle yalnız kalana kadar bağlarımın etrafındaki gölgeler. Telefondaydı, kendime hatırlattım. Telefondaydı.

Beni sıçratan keskin bir ses duydum. Sesin kulaklıktan geldiğini fark etmem bir anımı aldı.

Belki de bir tokattı, çünkü ardından acı dolu bir gıcırta geldi. Sonra biri ağlamaya başladı. Bu dikkat çekmek için bir ağlama değildi, bu tür ağlamalar umutla ilgilidir. Birileri umursayacak. Birileri durumla ilgili bir şeyler yapacaktır. Benim duyduğum seste hiç umut yoktu.

Bonarata'nın çağrılarının çoğu sessizdi, sadece çevresel sesleri dinliyordum - sokak, orman ya da bir evin içi

Ta ki telefonu kapatana kadar.

En son birine zarar verdiğinde, bu bir adamdı. Bir hafta sonra Romanya'dan içinde ceset parçaları olan bir paket gelmişti. Adam paketin postalandığı tesise kadar izini sürmüştü ama oradaki hiç kimse paketi ya da kimin postaladığını hatırlamıyordu.

İşte o zaman yeni telefonu almıştım ve aramalar kesilmişti. Benimle tekrar nasıl iletişime geçeceğini bulması sekiz gün sürmüştü.

Kapatmalıyım. Kapatmam gerektiğini biliyordum. Beni telefona cevap vermeye zorlayamazdı. Ama sesi çocuğa benzeyen bu kişiyi vampirle yalnız bırakamazdım.

"İşte, işte," diye mırıldandı tanıdık derin ses. Yirmi dolarlık kulaklığında, yüzyüzeyken sahip olduğu rezonanstan yoksundu. Bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Saldırının nereden geleceğini tahmin edebilmek için her nüansı duymam gerektiğini hissettim.

Kulaklığımı kulağımın daha derinine ittim ve ses biraz daha netleşti.

"Korkuyor musun?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir eğlence vardı ve sorusunu Fransızca tekrarladığında da bu eğlence kaybolmadı. "Tu as peur, ma petite?"

"Oui." Artık çocuğun bir kız olduğunu söyleyebilirdim. İlk düşündüğümünden biraz daha büyüktü ama bu yine de durumu daha iyi yapmıyordu.

Nefes alışının hızı ve düzensizliği bana korkunun çok ötesinde olduğunu söyledi. Ben de öyle. Onun için çok korkuyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapattım.

Ona bu zevki tattırmak istemedim.

Bir sonraki kelimesi bir fısıltıydı. "Bon."

Daha çok bir kedi yavrusunun çıkarabileceği bir sese benzeyen bir soluk sesi ve ardından tiz bir viyaklama duyuldu. Donup kalmıştım.

Bonarata'nın beslenirken çıkardığı ıslak sesleri dinliyordum. Orada ne kadar oturduğumu söyleyemem ama kıkırdağın küçük bir patlaması ve ardından donuk bir ses geldi

sert bir zemine çarpan bir bedenin gümbürtüsü.

Bonarata'nın emriyle, vampirlerin artık avlarını öldürmelerine izin verilmiyordu. Bu, beslendikleri insanların kazara ölmediği anlamına gelmiyordu. Onları araba enkazlarına ve boğulma vakalarına sakladılar. Bazen onları ölülerin bulunamayacağı yerlere gömüyorlardı.

Belli ki Bonarata kendi kurallarına uymamış. Hiç şaşırmadım.

Sessizlik bazen çok gürültülü olabiliyordu.

Birkaç saniye sonra arayan kişinin bağlantısı kesildi.

Titrek bir nefes aldım ve kendime az önce dinlediklerimin benim hatam olmadığını söyledim. Sorun şuydu ki, bunun doğru olmayabileceğinin farkındaydım. Belki de Bonarata hayatımı cehenneme çevirmeye karar vermemiş olsaydı, o kız uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaktı. Belki de kaderinde her zaman vampirlere yem olmak vardı.

Belki de bu sadece benim için bir gösteriydi ve hiç kimse ölmemişti.

Benim hatam olsun ya da olmasın, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu gerçektir ama soğuk bir teselliydi. Kendimi az çok normal hissedene kadar yavaşça nefes aldım.

Sonra tüm araçlarımda bulundurduğum bebek mendillerini çıkardım, çünkü mekanik işlemlerin yarattığı pisliğin ellerimi ne zaman kaplayacağını asla bilemiyordum. Bebek mendilleri kirleri temizlemede şaşırtıcı derecede iyidir. Şimdi onları gözyaşlarını ve sümükleri silmek için kullanıyorum.

Yüzümün temiz olduğundan emin olduğumda -çünkü o görüşmeden hemen sonra nasıl göründüğümü bilmek istemiyordum- vizörü indirdim ve aynayı açtım. Biraz

kızarmış görünüyordum ama bu kızarıklık

Mike Amca'nın evine varmıştım. Kızarmış gözlerim için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Umarım Mavi Köprü'deki trafik ben Mike Amca'ya varmadan önce açılacak kadar yavaş olur.

Adam'ı aramalıyım. Ama aramayacaktım. Bu gece yapacak işlerim vardı.

Eğildim ve çantamı aldım. Telefonu çıkardım ve ekranını görebileceğim bir yere, yolcu koltuğunun üzerine koydum. Bir an düşündükten sonra telefonu elime aldım, zil sesini sessize aldım ve ekran tarafı koltuğa gelecek şekilde tekrar yerine koydum.

Radyoyu sonuna kadar açtım ve Columbia Drive'a geri dönmek için bir U dönüşü yaptım. Altımda siyah ve derin akan nehrin üzerinden geçerken Freddie Mercury bana sonsuza kadar yaşamak isteyip istemediğimi sordu.

-

MIKE AMCA'NIN KAPISINI AÇAR AÇMAZ.

tam bir adım bile atamadan beni otoparka geri dönmeye zorlayan bir sihir duvarıyla karşılaştım.

Birkaç dakika derin nefes alıp verdim ve pulların düşüşünü izledim. Birkaç ay önce eski bir eserle ilgili bir olay yaşamıştım ve bu olay bende gelip geçici birkaç tuhaflik yaratmıştı, bunlardan biri de beni büyüye karşı aşırı duyarlı hale getirmişti. Genellikle birkaç dakika beklersem normale dönerdim. Normalimsi.

Üşüdüğümde tekrar içeri girdim. Bu sefer büyü o kadar da baskın değildi. Mike Amca'nın yerinde her zaman sihir vardı - bir fae'nin sahibi olduğu bir bardı. Refakatsiz insanları dışarıda tutmak için koğuşlar vardı. Binayı ve sakinlerini koruyan koğuşlar olduğundan da oldukça emindim. Ve nereye giderlerse gitsinler yanlarında büyü taşıyan pek çok varlık vardı.

Mevsim yeşilliklerinin kokusu, Mike Amca'nın yerini dolduran alkol ve tıka basa dolu bedenlerin karışık kokusunu bastırıyordu. Gizli hoparlörlerden yayılan müziğin sesi, eğer istersem etrafımda dönen konuşmaları duymazdan gelebileceğim kadar yüksekti. Hem koku hem de ses seviyesi mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı - pek çok şeyde olduğu gibi, çünkü mekan sahibi böyle olmalarına büyük özen gösteriyordu. Fae'ler ev sahipliği görevlerini çok ciddiye alırlar ve hiçbiri Mike Amca kadar ciddiye almaz.

Genelde barın bu kısmı kış temalı sera sahnesi havası değil de ucuz bar havası verirdi. Ama şimdi sanki Noel Baba her an bir ya da iki ren geyiğiyle içeri girecek ve yaramaz çocuklara nane likörü ikram edecekmiş gibi bir his vardı.

Dekorasyonda Mike Amca'nın genelde izin verdiğiinden çok daha belirgin bir sihir vardı. Ya da belki de büyüye karşı yeni edindiğim hassasiyetim hâlâ devam ediyordu.

Duvardaki sarmaşıklara temkinli bir bakış attım. Az önce olduğundan daha fazla mı vardı?

Koyu yeşil sarmaşıklar tuhaf bir sarmaşık türü ya da sürünen başka bir bitki olabilirdi ama bana çobanpüskülü gibi göründüler. Bahçıvan değildim ama yine de çobanpüskülünün genellikle çalı olarak bulunduğundan oldukça emindim. Ancak burada, kendine özgü dikenli yapraklarla kaplı ince söğüt benzeri dallar ve parlak kırmızı meyveler, sarmaşıkların arasından geçerek şenlikli ama bir şekilde tuhaf bir şekilde ürkütücü bir hava yaratıyordu.

İki hafta önce burada hiç bulunmayan eski bir meşenin budaklı gövdesi odanın bir köşesini kaplıyordu. Kıştan kalma çıplak dalları barın tavanına kadar uzanıyordu ve dikkatimi çektiğinde normalden daha yüksek görünüyordu. Dalların tavanla kesiştiği yerde, boyalı bir versiyona dönüştüler, gri kabuklardan oluşan gerçek dışı bir gölgelik

kalabalık salonda. Hem boyalı hem de gerçek olan bu gri dallar, odanın içine damlayan bir ökse otu istilasıyla doluydu.

Meşe o kadar barın bir parçası gibi görünüyordu ki, Mike Amca'nın onu tatil dekorunun bir parçası olarak mı yarattığını ya da her zaman orada olduğunu ve yılın en kısa günü yaklaşırken sadece şimdi görme ayrıcalığına sahip olduğumuzu merak ettim.

Mary Jo'yu ana oturma alanında göremedim, bu yüzden dağınık masalar ve dolaşan insanlar arasından ilerledim. Nezaketen genellikle arka taraftaki dans pisti dans etmeyen insanlardan arındırılmıştı, bu da kalabalığın yoğunluğunu biraz azaltmaya yarıyordu. Dans pistine ulaşabilirsem, arka odalara doğru ilerleyebilirdim.

Sonunda kalabalığı yarabildim. Kalabalığın arasından geçmeye çalışan bir başkasının çarpmasıyla yana savruldum ve ayağımı bu gece dansçılardan bile arınmış olan eski, sert zemine bastım. Ayakkabımın tabanındaki büyü, sinapslarımı pek de nahoş olmasa da tüketen bir şekilde cızırdattı. Bir an için telefon görüşmesini, geç kalmışlığımı (bu toplantıya geç kalmak istememiştım) ve bu gece inşa etmeyi umduğum şeyin önemini unuttum.

Büyünün nereden geldiğini anlamadan önce bir an şaşkınlıkla durdum: boş dans pistinin ortasındaki Noel ağacı. Yaşlı meşe ağacı ne kadar etkileyici olsa da, gerçek güce sahip olan bu ikinci ağaçtı. Yavaş yavaş, bedenlerin, sarmaşıkların ve diğer yeşilliklerin kokusu kayboldu ve koklayabildiğim tek şey çamdı.

Beni tutan sihir soldu, ancak hala içimde neşeyle kaynıyor, günün yorgunluğunu ve Bonarata'nın çağrısının bıraktığı korkunun kara lekesini siliyordu. O gün

coşku gerçek değildi, tam olarak değil, ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Meşe gibi çam ağacı da barın orijinal yapısının bir parçası gibi görünüyordu. Dans pistinin yıpranmış tahtalarının ortasında patladı ve kök sisteminin bir görüntüsü olarak yakındaki tahtaları dalgalandırdı. Büyülenmiş ve çağrılmış bir halde, ona dokunabilecek kadar yakınında durana kadar odanın içinde dolaştım. Barın diğer her yeri tıklım tıklım dolu olmasına rağmen başka kimsenin ona yaklaşmadığını sonradan fark ettim. Dans pisti genelde boş olmazdı.

Örümcek ağları dalları gümüş ve altından zarif perdelerle kaplıyordu. Barın içindeki hava akımı ince altın telleri yırttı ve koyu yeşil iğneler üzerinde ısıltılı desenler halinde dinlenmek üzere düştüler. Gözlerim, ağaç için daha fazla altın eğiren düzinelerce minik altın örümceğin hareketine takıldı.

Gümüş iplikler daha sertti. Bir dal kımıldadı ve tek bir örümcek gördüm, vücudu bir meşe palamudu büyüklüğünde ve ördüğü gümüş ağın rengindeydi. Bana baktığını hissettim. Onun da bana baktığını hissettim. Gümüş örümceğin bir örümcek olmadığını biliyordum. Ya da belki sadece bir örümcek değildi. Bir zamanlar dağları yerinden oynatmış ve tehlikeli avlar avlamıştı; şimdi ise güzel süsler örmekle yetiniyordu. Ya da muhtemelen benim gibi şekil değiştiren çakalları yiyordu.

Spor ayakkabılarımın içine gizlenmiş ayak parmaklarım huzursuzca esnedi. Araknofobik değildim, tam olarak, ama örümcek şeklinde gizlenen şeyi hissetmemi sağlayan aynı son olaylar beni onların etrafında tedirgin etti.

Örümcekle aramda bir ışık parladı ve ağacı aydınlatan titrek parlaklık parçalarının küçük elektrikli Noel ışıkları olmadığını fark ettim. Onlar minik yaratıklardı... dalların etrafında ev kadını niyetiyle uçuşuyor, altın örümcek ağlarını yiyorlardı - her ne kadar

gümüş olanları tek başına. Gözlerim onları nasıl göreceğimi anladığımda, çobanpüskülü meyveleri, ökseotu ve barın etrafına dağılmış diğer yeşillikler arasında düzinelerce parlak yarattığı fark edebildim.

Ağaca ve içindekilere o kadar odaklanmışım ki kalabalığa dikkat etmeyi bırakmışım. Doğrusu, sürü Fae'lerle bir anlaşma yaptığından beri Mike Amca'nın evinde daha rahat olmaya başlamışım. Müttefikler arasında olduğumu bilmek beni daha az temkinli yapıyordu. Ama bu hepimizin arkadaş olduğu anlamına gelmiyordu. Dans pistinde tek başıma dururken, üzerimde bir spot ışığı da olabilirdi.

"Sence güzel mi?" diye sordu solumdan gelen sert bir ses. "Noel ağacımız gibi, değil mi küçük çakal?"

Ağaca çıktığımdan beri kalabalığın sessizleştiğini bilinçaltımda fark etmişim. Şimdi borulardan gelen müzik dışındaki tüm sesler susmuş, yerini büyüyen tehdide bırakmıştı. Etrafa hızlıca bir göz attım ama Mike Amca'yı göremedim. Mekândaki herkes bana bakmıyordu ama bakmayanlar bile dikkat kesilmişti.

Çakal denmesi bir hakaret değildi, ben bir çakala dönüşmüştüm. Ama "Noel" kelimesindeki zehir, mecazi değil de gerçek anlamda olsaydı yetişkin bir boğayı bile yere sererdi.

Fae'ler hayatta kalmak için verdikleri mücadelenin çoğunu Hristiyanlığın Avrupa'da yayılmasıyla ilişkilendiriyordu. Fae'ler için Noel, sürümüzün pis ağızlı kurt şampiyonu Ben'in şimdiye kadar söylediği her şey kadar iğrenç dört harfli bir kelimeydi. Bu da beni neden dans pistlerinde bir Noel ağacı yetiştirdiklerini merak ettirdi.

"Gündönümü, elbette," diye karşılık verdim, sakın görünmeye çalışarak ve çoğunlukla da başarılı olarak. "Burada, yeşil adamın masasının yanında, eski yöntemler izleniyor."

Mike Amca yeşil bir adamdı - bu her ne demekse, çünkü ne yeşildi ne de tam anlamıyla bir erkekti. Şu anda yeşil adamın ne olduğunun bir önemi yoktu. Bu terimi hepsine Mike Amca'nın burada söz sahibi olduğunu hatırlatmak için kullandım. Misafirleri arasında kavga çıkmasını hoş karşılamazdı.

"Noel ağacınız bizden çalındı," diye homurdandı aynı ses, şimdi tek başına oturan takım elbiseli bir kadına ait olduğunu görüyordum. Mekân kalabalık olmasına rağmen küçük masasındaki diğer üç koltuk boştu; bu da onun sevimsiz ya da tehlikeli biri olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen ikisi de. Neredeyse bitmek üzere olan sürahisine bakılırsa bir süredir buradaydı. Güzelmiş. Kavgacı, sarhoş bir fae ile etkileşime girmekten daha çok sevdiğim bir şey yoktur, çünkü bu her zaman iyi sonuçlanır.

Yanında hiç arkadaşı olmaması, buraya dolmuş fae'lere beni alt etmeleri için ilham veremeyeceği anlamına gelmiyordu. Süper gücüm otuz beş kiloluk bir çakala dönüşmekken kurtadamlar tarafından büyütölmekten gözlemci olarak kurtulmuştum. Şimdi ortamın giderek çirkinleştüğünü gözlemliyordum. Etrafıma bakındım ve birkaç tanıdık yüz gördüm. Bankamda çalışan bir kadının gözleriyle karşılaştım.

O bir trolldü, asma köprüye zarar verenden farklı bir türdü - daha az güçlü yıkıcı olsa da çok daha zekiydi. Sanki gelecekte yerdeki kanımı görebilecekmiş gibi, beklentiyle karışık küçük bir gülümseme verdi bana.

Uzak köşede bir adam dikkatimi çekti çünkü odanın ortasında kaynaşan dramı fark etmemiş gibi görünüyordu. Sadece kafasının arkasını görebiliyordum ama onun buz devi Ymir'in insan görünömlüsü olduğundan emindim. Bana borçluydu, bir bakıma. Ama böyle bir durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirecek türden bir varlıktı.

Umarım şiddet dalgasını fark etmeden yoluna devam etmiştir.

Oyalanmam gerekiyordu. Ta ki biri Mike Amca'ya belanın yaklaştığını söyleyene kadar. Bu amaçla kasıtlı olarak gevşedim ve ayaklarımın üzerine oturdum.

"Çalıntı," diye kabul ettim ve bana hitap eden fae kadına başımı salladım. Noel ağacı fikrini kimin kimden çaldığını açıklamaya çalışmadım.

Zee bir keresinde bana Noel'i kutlamak için ağaçları kesmenin, onları içeriye taşımanın ve süslemenin insani bir şey olduğunu söylemişti. Ayrıca şunu da eklemişti: "Noel'i kış gündönümünün yakınına yerleştirmek ilk Hristiyan kilisesinin akıllıca bir psikolojik politikasıydı."

"Belli ki çalınmış," dedi Mike Amca arkamda bir yerden, sesi açık alevlerin üzerine bırakılmış ağır ıslak bir battaniye gibi odanın üzerine düşüyordu. "Güzel şeyler genellikle öyledir."

Kaşları çatık kadın, duyulabilir bir sesle ağzını kapattı ve sanki aniden ilginç bir şey olmuş gibi içkisine baktı. Döndüğümde Mike Amca'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm, beyaz dişli gülümsemesi ve buyurgan bakışlarıyla. Kalabalık barda yükselen çirkinlik, müşterilerin bana hiç dikkat etmiyormuş gibi davranmasıyla isteksizce azaldı.

"Mercy, arkadaşın gümüş odada seni bekliyor. Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?"

Kaşlarımın kalktığını hissettim. Gümüş oda, barın arka tarafındaki gizli toplantılar ve pahalı randevular için ayrılmış özel alanlar labirentinde yer alan küçük bir odaydı. Ne benim ne de burada buluşmamı isteyen Mary Jo'nun gümüş odayı değerlendirecek kadar önemli ya da ihtiyaç sahibi olduğumuzu düşünmemiştim.

"Kendi havalandırma delikleri var," dedi Mike Amca belli belirsiz, şefkatli elini dirseğimin altından geçirip beni Noel ağacından yavaşça çekerken.

Parlak ışıklar bir an için bizi takip etti ve Mike Amca'nın yüzünün etrafında kümелendi. Dudaklarını büzdü ve basit bir hava üflemenin başarabileceğinden çok daha etkili bir şekilde ağaca doğru üfledi. Yeşil adamın peşinden dans salonundan çıktım ve onun alanının derinliklerine giden koridorlara girdim.

Erkekler ve kadınlar tuvaletleri arasındaki bir oyuğa biraz uygunsuz bir şekilde sıkıştırılmış gümüş odanın kapalı kapısına yaklaştığımızda Mike Amca bir ısıklık çaldı.

Köşelerden birinden, içinde bir bardak su, menekşe rengi bir sıvıyla dolu bir şampanya kadehi ve şu aşırı kokulu mumlardan birinin bulunduğu bir tepsiyle bir garson belirdi. Mike Amca başını sallayarak tepsiyi ondan aldı ve bir elinin üzerinde dengede tutarak kapıyı açtı.

Oda, zamanda bir adım geriye giderek daha zarif ve resmi bir döneme aitti. Küçüktü, belki on metreye on dört metreydi ama tavanı yüksekti ve olduğundan daha büyük hissettiriyordu. Duvarlar, gümüş renkli çiçek desenleriyle kabartılmış, narin pembe ipek duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Zemin mermerdi ve Mary Jo'nun oturduğu masa zarif süslemelerle oyulmuş meşe ağacından yapılmıştı.

Mary Jo'nun kısa sarı saçları ıslaktı ve kafasına yapışmıştı. Omuzlarına ve kalçalarına oturan ama diğer her yeri çok büyük olan mavi önlükler giymişti. Pantolonun paçaları kıvrılmış ve her bir paçanın dış tarafında bir çengelli iğne ile sabitlenmişti. Rulonun büyüklüğüne bakılırsa, pantolonun boyu 15 santim kadar fazlaydı. Önlüğün soluk mavisi, parlak mor ayak tırnaklarını öne çıkarıyordu.

Hiçbir yerde ayakkabı görmedim, o yüzden buraya yalınayak gelmiş olmalı.

Gümüş oda evlilik tekliflerinin yapıldığı ya da iki kişinin evliliklerinin ellinci yılını kutladıkları bir odaydı; şık, pahalı ve romantikti. Kimsenin bir barda olmasını bekleyeceği bir oda değildi ve kot pantolonum ve tişörtümle kesinlikle yersizdim - ama Mary Jo kadar değil.

Mary Jo bitkin görünüyordu ve gözlerindeki kurdun altın rengi parıltısı neredeyse dikkatimi kokudan uzaklaştırıyordu. Yeni yıkanmış saçlarının kanıtına rağmen, etrafına hoş olmayan bir koku yerleşmişti; sert bir dezenfektan ile tam olarak tanımlayamadığım diğer kimyasal kokuların karışımı. Mike Amca'nın havalandırmalarla ilgili daha önceki yorumunu düşündüm.

Mike Amca ağzından nefes alarak benim için kullanılmayan sandalyeyi çekti ve aynı zarif hareketle tepsiyi masaya koydu. Su bardağını bana verdi ve önünde zaten bir bardak su olan Mary Jo'nun önüne menekşe rengi içeceği koydu. Sonra elma kokulu mumu masanın üzerine koydu ve bir yerden çıkardığı bütan çakmağıyla yaktı. Cebinden çıkarmış da olabilirdi, çıkarmamış da. Bu öğleden sonra Mike Amca'nın evinde o kadar çok sihir vardı ki ayrı bir hareket sezinleyemedim.

"Mum yardımcı olacaktır," dedi Mary Jo'ya gözlerine ulaşmayan sempatik bir gülümsemeyle. "Bir iki dakika bekle, kokusunu alacaktır."

Ayrılmadan önce durakladı ve endişeli olabilecek bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı. Endişe gibi görünüyordu ama o mükemmel bir ev sahibiydi ve Mike Amca'nın ifade ettiği hiçbir duygunun bir konuğa değer verildiğini hissettirmek için yararlı nitelikler kategorisinde olduğuna asla tam olarak güvenmedim.

"Bu gece iyi misin Mercy?"

Ayaklarımın altında gümbürdeyen büyünün gürültüsünü hissedip hissetmediğini merak ettim. Ya da bu sadece benim hissettiğim bir şey miydi? Bir an için, gözlerimiz buluştuğunda, gördüm-

Ormanlar derin ve yaşı, sırları saklayan-

Gözlerini kaçırdı ve içgörü kayb oldu, beni her zamankinden daha sert bir ba  ağırsıyla ba  ba a bıraktı. Ruh Alıcı zihnimle oynadığından beri ya da her ne yaptıysa, hep başım ağırdı. Sinirle şakağımı ovuşturdum.

"Sana bu konuda yardımcı olacak bir şey getireceğim," dedi Mike Amca, ben "İyiym," derken.

Her zamankinden biraz daha hızlı konuştuğunu fark ettim ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak geri çekildi. Beni Mary Jo ile odada kapana kısılmış halde bıraktı. Ve o koku.

Ne kokladığımı anlamaya çalışırken biraz fazla sert nefes aldım ve kimyasallardan biri boğazımın arkasını kuruttu.  ks rd m. Mary Jo kendi altın dokunuşlu gözleriyle gözlerime baktı ve bir şey söylemem için bana meydan okudu. Ya da muhtemelen burnumu tıkamamı.

"Dezenfektan mı?" Mike Amca'nın çıkardığı sandalyeye onun karşısına oturarak sordum. Normalde etrafta bekler ve benim için iterdi. Mary Jo'dan yayılan kokunun onu benden daha fazla rahatsız etmiş olması ilginçti. Koku alma duyum çok keskindir.

"Keşke sadece dezenfektan olsaydı," dedi ekşiyerek. Mike Amca'nın kendisine bıraktığı bardağı aldı ve birkaç kez döndürdükten sonra bardağın üçte ikisini yuttu.

Sanırım hepsini içmek istedi ama bırakmak zorunda kaldı. Komik sesler çıkarmayı bırakıp nefesini tuttuktan sonra, "Bir kurtadamı bile bir iki saatliğine sarhoş edebilecek bir şey olduğunu duymuştum ama George içmenin zor olacağını söylememişt ," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum. Daha yakın bir mesafeden kimyasalların altında başka kokuların ipuçlarını almaya başlamıştım. Kokarca kokusu beklerdim belki. Onun gibi bir şey. Ama kokarca değildi.

"Aptal insanlardan nefret ediyorum," dedi bana. "Ayrıca bugün itfaiyemiz on beş yaşındaki bir çocuğu bir müstemilat kasasından çıkarmak için çağrıldığında ekibimizdeki en küçük kişi olduğum için de nefret ediyorum."

Outhouse. Evet. Koku buydu.

Mary Jo gözlerini kırpıştırarak beni izledi ve bardağı tekrar dudaklarına götürdü. Bu sefer boğulmadı. Gülümsemedim. Ya da gülmedim. Ama bu bir çaba gerektirdi.

Buralarda bildiğim tek tuvalet şehrin dışındaki bazı parklarda bulunuyordu. Onların da çoğu yılın bu zamanında pek kullanılmıyordu.

"Kışın mı?" Ben sordum.

"Hava çok soğuktu," dedi içkisinin kalanına bakarak. "Bu yüzden ekipman beklemeden içeri girmek zorunda kaldım. Zaten hangi ekipmanın yardımcı olabileceğinden de emin değilim. Üzerini örten bina yüzünden deliğe ulaşmak zordu. Biz oraya vardığımızda çocuk en az yarım saattir soğuk ve ıslak yapışkanın içindeydi."

Bardağını bitirdi, bana baykuş gibi göz kırptı ve sonra alnını masaya koydu.

Başka bir şey söylemedi ve hikâyenin geri kalanını duymaya ihtiyacım vardı. "Peki bu kişi nasıl oldu da kendini bir müstemilatın içinde kapana kısılmış halde buldu?"

Başını yana eğip bana baktı, sonra eski pozisyonuna döndü. "Big Flat'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarken sesi biraz mufflaktı.

Big Flat, Pasco'nun yaklaşık on beş mil dışında Columbia Nehri üzerinde bir parktı. İnsanlar oraya kuş avlamak ve balık tutmak için giderdi.

-Ama aynı zamanda koşu yapmak ya da ata binmek için de. Sürü ay avı gecelerinde oraya gitmezdi çünkü genellikle balık ya da kuş avlamazdık.

Başımı salladım ama başı eğik olduğu için beni göremedi, ben de "Evet," dedim.

"Gençler." Masayı tokatladı ve doğrulup oturdu, yüzü biraz kızarmıştı ama kurt gözlerinden çıkmıştı ve sıırtmamak için kendini zor tutuyordu. "Kötü olduğumu sanıyordum. Ama gördüğüm şeyler. Ve Renny'nin-"

Sessizliğe gömüldü, sanki boş olmamasını diliyormuş gibi parmağını boş bardağının kenarında gezdirdi. Mary Jo ile erkek arkadaşı arasında ne olmuştu da gözleri böyle bakıyordu merak ettim. Bana anlatmasını bekledim. Bekledikçe daha da endişeleniyordum.

Sonunda, Renny'den şimdilik uzak durmaya karar vererek onu tekrar hikâyeye yönlendirdim. "Mary Jo, biri nasıl olur da bir müstemilatın içine düşer? Bu havada Big Flat'te ne yapıyorlardı ki?"

İçine düştüğü ruh halinden sıyrıldı ve şöyle dedi: "Uсталık gerektiriyordu. Bu bir grup çocuk okulu asıp Big Flat çevresinde yürüyüşe çıktı ve içki içti çünkü kimsenin onları görmeyeceğini düşündüler. Yılın bu zamanında hafta içi oldukça ıssızdır. Siz hiç okulu astınız mı?"

"Marrok'un yönetimi altında büyüdüm," dedim ona. "Çok katıydı." Durakladım. "Tabii ki öyleydi."

Karşılıklı olarak kınanacak geçmişlerimizi kabul ederek gülümsedik. Mary Jo'yu hep sevmişimdir. Pek çok ortak noktamız vardı.

"Bir çocuğun yeni bir cep telefonu vardı," dedi. "Tuvaleti kullanırken cebinden düşmüş ve çukura düşmüş. Hepsi biraz içmişti, sağduyularını kaybetmelerine yetecek kadar." Bir parmağını yanındaki boş bardağın ağzında gezdirdi. "Şu anda benim olduğum gibi, ben

Bekliyorum. Her neyse, ağlıyordu ve erkek arkadaşı sorunu değerdendirmek için birkaç adamı içeri aldı. İşte oradaydı, parlak ve pırıl pırıldı ve aşığıdaki tümseğın tam üstünde duruyordu."

"Dondurmanın üstündeki kiraz gibi," dedim.

Bana bir bakış attı. "Bunun için teşekkürler. Artık ne zaman dondurma görsem aklıma o cep telefonu gelecek." Hikayesine geri döndü. "Her neyse, tuvalet taburesini kaldırırırlarsa ona ulaşabileceklerine karar verdiler."

Kıs kıs güldüm. "Tuvaleti sökmüşler."

Başını salladı. "Arabadaki aletlerle. Tabureyi çıkardıklarında kesinlikle daha yakındılar. Ama yine de ulaşamayacakları bir yerdeydi. Varlıklarını değerdendirdiler."

"Holokost pelerini yok," diye mırıldandım.

"Ya da el arabası," diye kabul etti. "Başarısız olmaya mahkûmlardı ama bunu bilmiyorlardı. Sahip oldukları tek şey tasmalı küçük bir köpekti."

"Çukurdan bir köpek bile çıkarmadın," dedim.

"Aslında bir çukur değil," dedi, bu kelimeyi kendisi kullanmış olsa da. "Bu bir tonoz-" Tonoz ve çukur arasındaki farklar hakkında teknik bir açıklama yapmaktan kendini alıkoydu. "Neyse boş ver. Hayır, gerçi köpek herkesi ısırın o küçük havlayan şeylerden biriydi. Belki tasmaından aşığı sarkıtsalardı telefonu kapabilirdi. Ama kimse bunu denemedi. Tasmaını kullandılar."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Başarısız oldum.

Başıyla onayladı. "En hafif adamı aldılar -bugün ufak tefek olmak için gerçekten iyi bir gün değildi- ve onu pantolonunun arkasından tasmaya bağladılar, böylece telefonu almak için onu aşığı indirebileceklerdi."

Ellerimi gözlerimin üzerine koydum. "Vay canına. Bana onu sadece kemer halkalarından bağlamadıklarını söyle."

Ellerimi indirdiğimde Mary Jo'nun gülen gözleri benimkilerle buluştu.

"Kemerine," dedi. "Ama tasma bir çay fincanı kaniş içindi. Adam küçüktü ama yine de yaklaşık yüz kiloydu. Tasmayı bir halat çekme yarışı ipi gibi tutmaya çalışıyorlardı." Ellerini birleştirek mimik yaptı. "Sondaki adamın elini ilmeğın içine sokması gerekiyordu ama elleri çok büyüktü. Avokado kadar sağduyusu olan herkesin tahmin edebileceğı gibi, kurbanlık kuzumuz telefona uzanır uzanmaz ellerinden kayıp gitti."

"Kafa üstü mü?"

Başını salladı, omuzları titremeye başlarken sırtışı genişledi. "Bizi aramak için telefonu kullanmak zorunda kaldı, çünkü orada başka kimsenin cep telefonu çekmiyordu."

Sonra gülmeye başladı - bunun Mike Amca'nın sihirli içkisi olabileceğini düşündüm, çünkü kahkaha nöbetleri arasında bir iki kelime söylüyor ve sonra devam edecek nefesi olmadığı için durmak zorunda kalıyordu.

Kelimeler çoğunlukla çok fazla anlam ifade etmiyordu. "Mor tasma." "Lanet köpeğı bulmak için yirmi dakika." "Kaniş. Anladın mı? Poo-dle."

Gözlerini sildi ve kendini biraz toparladı. "Sonunda aileler geldi. Kızın annesi" -bir an kıkırdamak zorunda kaldı- "annesi 'En azından bu telefon su geçirmez' dedi. "

"O telefonu bir daha asla kullanmam," dedim içtenlikle. "Su geçirmez olsa bile."

"Yürüyüş botlarım da su geçirmezdi," dedi biraz daha kıkırdamadan önce. "Onları fırlattım." Ayaklarını uzattı ve parmaklarını oynattı. Bununla ilgili bir şey onu tekrar harekete geçirdi.

Mike Amca iki kase güveç ve içinde bir çeşit kehribar rengi sıvı bulunan iki buzlu bardakla içeri girdiğinde Mary Jo yine masaya yüzüstü yatmış, bu sefer çaresizce gülüyordu. Benim yahnimi önüme koydu ve Mary Jo'nunkini de masanın ortasına, içkiyi biraz fazla kaçırmış birinin dikkatsiz hareketleriyle devrilmemesi için daha güvenli bir yere koydu.

Bardakları yerleştirdikten sonra önümdekine dokundu ve rengi hafifçe değişti.

"Baş ağrın için Mercy," dedi. "Tadını etkilememeli."

Başımı salladım. Tam olarak bir teşekkür değil, bu yüzden güvenli olmalı.

O da başıyla onayladı ve mumu söndürdü. Oda hemen yahni ve elma şarabı kokusuyla doldu, hem de beklediğimden daha güçlü bir şekilde. Sanki mumun geride bıraktığı koku boşluğunu doldurmak için içeri akmışlardı. Lağım ve kimyasal kokunun ne zaman kaybolduğunu fark etmemiştim ama gitmişti.

"Etkili," dedim.

Mike Amca bana sıcak ama samimiyetsiz, profesyonel bir gülümseme verdi ve "İşini yaptı. Yemeği mahvetmeye gerek yok." Çaresizce gülen arkadaşşıma baktı ve "O iksir kurtadamlarda uzun süre dayanmaz. Bir dakika içinde kendine gelecektir. Yemek yemek yardımcı olacaktır."

"Güveç mi sipariş etti?" Ben sordum. Mary Jo, kızartılmamış ve tuzlanmamış her sebzeye şüpheyile bakan bir burgerciydi.

"Evden," dedi. Sonra gözleri biraz soğudu. "Dükkândaki olay için bir özür-" Bir kelime söyledi, yakalayamadım.

"Neyde?" diye sordum.

Kendini tekrarladı. Onu yine anlamadığım belli olunca gözlerini devirdi ve neşeli hancı rolünü bıraktı. "Çam ağacı. Başka birinin süslemesine izin verdim ve o da ağacın komik olacağını düşündü. Örümcek olmasaydı onu indirirdim ama-

"Gümüş örümceği kızdırmayalım," dedim.

"Gerçekten." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzdü. "Larry daha önce buradaydı. Bana senin için bir mesaj bıraktı. Aramaya çalıştığını ama senin açmadığını söyledi."

Larry goblin kralıydı. Tüm goblinleri mi yoksa sadece Üç Şehir'deki goblinleri mi yönettiğini asla keşfedemedim. Geleceği görmek gibi bir yeteneği vardı. En azından olası geleceği.

Telefonumu kontrol ettim. "Sessizde," diye özür dileyerek düzelttim. Larry aramıştı ama mesaj bırakmamıştı.

"Bir ya da iki günlüğüne iş için şehir dışına çıkacağını söyledi ama 'Kış yolları tehlikelidir ama sizi gideceğiniz yere ulaştırmak için gereklidir' dedi. "

Gerisini bekledim.

Mike Amca omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

Dudağımı ısırdım, midemde huzursuzluk kıpırdanıyordu. "Görünüşe göre beni uyarmak için çok çaba sarf etmiş-

"Seyahat edeceğinizi varsayarsak, bu çok açık," diye onayladı Mike Amca, sanki ilginç biriymişim gibi bana bakarak. Ya da ilginç olmak üzereymişim gibi.

Bu bende omzumun üzerinden bakma isteği uyandırdı, çünkü üvey kardeşim ne zaman kendisi ya da çevresindeki olaylar ilginçleşmeye başlasa, babamızın muhtemelen oralarda bir yerde olduğunu söylüyordu.

Coyote kimsenin bildiği tipik bir baba değildi. Bir keresinde bir nehir canavarının beni yiyip yemeyeceğini görmek için beni Columbia'ya itmişti. Beni Columbia nehrine atıp

çocuklarına yüzmeyi öğretmek için göle giren bir kişi değil, bunu boğulup boğulmayacaklarını görmek için yapan bir kişi.

"Bir yere gitmeyi planlamıyorum," dedim. Sonra Adam'ın bu gece New Mexico'da uğraştığı sorunları düşündüm. Arkadaşım yakında seyahate çıkabilirdi. "Larry'nin sözlerini aklımda tutacağım."

Mike Amca bana yarım bir baş selamı verdi ve bir kez daha kapıyı arkasından kapattı.

Güveç güzeldi ve alkolsüz bir versiyon olan elma şarabı da onu tamamlıyordu. Ayrıca baş ağrımın çoğunu da geçirdi. Mary Jo masaya doğru gülmeyi bırakıp doğrulduğunda ve lavantalı içkisini koyduğu boş bardağa düşünceli bir bakış attığında bardağı yarılamıştım.

"Sarhoş olmak gibi değil," dedi. "Bazı açılardan daha iyi, bazı açılardan ise o kadar iyi değil."

"Yardıma oldu mu?" Ben sordum.

İç çekti. "Birazcık. Belki." Ödünç aldığı önlüklerine baktı. "Aslında buraya sarhoş olmak için gelmedim.

-Ya da aptallar hakkında hikâyeler anlatmak için." Boynunu germek için başını iki yana salladı. "Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Endişelenmeyin," dedim.

Bana baktı. "Sana her zaman iyi davranmadım."

"Ben de sana iyi davranmadım," dedim. "Minyatür zombi keçiler."

"Sanırım birinin onları toplaması gerekiyordu. Sefil küçük iblis kaçış sanatçıları." Bana ani bir sırtış fırlattı. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum," dedi.

"Kızma, ödeşelim," diye kestirip attım.

Boş bardağını kaldırdı, tereddüt etti ve yerine elma şarabı koymak için bir kenara koydu ve ondan yudumladı. "Kişisel bir sorunla karşılaştığımda ve bunu götürebileceğim tek kişinin sen olduğunu düşündüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

Bekledim.

"Sen olmasaydın, o tuvalete tırmanmak zorunda kaldıktan sonra bu toplantıyı iptal ederdim." Sanki bu bir tür vahiymiş gibi baktı. Bir dakika sonra, "Çok yargılayıcı bir insan değilsin," dedi.

"Teşekkürler mi?" Bunun bir iltifat olduğundan emin değildim.

Bana hızlıca sırtıttı ve ellerinin düz kısımlarını kullanarak masa üstünde hızlı bir ritim çaldı.

"İşte bir şey çıkmıyor," dedi. "Adam'la neden evlendin?"

INTERLUDE

Aralık

Şikago

ZANE

ZANE GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA ŞAFAK ÇOKTAN SÖKMÜŞTÜ.

Odada. Uyumuştı o zaman. Bu beklenmedik bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı, uyku her zaman devam edemediği zamanlarda ortaya çıkan bir şeydi. Babasının onu gönderdiği doktorlar yüksek anksiyete olduğunu söylemişti. Çok fazla büyü, demişti annesi kıskanç bir iç çekişle.

Tammy, içindeki şeytanları tıbbın asla yapamadığı bir şekilde yatıştırdı. Belki o da sihirliydi, diye düşündü kaprisli bir şekilde, kapris bir zamanlar hayatında uykudan daha nadirdi.

Michigan Gölü'nün donmuş alanını en iyi şekilde gören kuzeye bakan büyük pencereden dışarı bakıyordu, vücudu doğu penceresinden gelen sabah güneşinin ışığıyla yandan aydınlatılmıştı.

Pencereler içeride uyuyabilmesinin tek yoluydu. Dairesindeki tavandan tabana pencerelerin ona gölün ve Chicago'nun 360 derecelik muhteşem manzarasını sunması da işin cabasıydı.

Işığın Tammy'nin kül sarısı saçları üzerinde oynamasını izlemek, ona öğleden sonraları Chicago'daki sanat galerilerini gezdiğini düşündürdü; orada Tammy kadar ilgisini çeken bir şey görmemişti. Kaya tırmanışı hobisinin vücudunu bir halterciyi kışkandıracak şekilde kaslı hale getirmesi de cabasıydı. Nişanlısına bakmaya bayılıyordu.

Nişanlısı.

Öyleydi. Adam ona her şeyi açıkladıktan sonra, hayır diyeceğinden o kadar eminken evet demişti. Onu kim suçlayabilirdi ki? Bir polis memurunun sosyal hizmetlerde çalışan kızı olarak, kadim büyüler ve sihirlerle dolu kaderiyle yüzleşecek bir geçmişe sahip değildi. Elbette bunu hatırlamıyordu ve evlendikten sonra çok geç olana kadar da hatırlamayacaktı. Doğduğu andan itibaren hayatını cehenneme çeviren büyü'nün doğası buydu, ama anladığı her şeyi onun da anlamasına dikkat etmişti. Anladı ve inandı. Rıza yeterli değildi. Bilgilendirilmiş rıza çok değerliydi.

Evet demişti.

Onun saçlarını, vücudunu, insanların içini gören ama yine de onları önemseyen berrak gözlerini seviyordu. Onun sonsuz şefkati, bilenmiş acımasızlığına uygun bir engeldi. Onun daha yumuşak olmasına izin veriyordu. Daha nazik. Uyumasına izin verdi. Ve evet demişti.

Ona döndü, ancak adam gözlerini açmaktan başka bir hareket yapmamıştı.

"Günaydın, günışığı," dedi. "Bugün dışarıda aydınlık bir gün var." Durakladı ve gülümsemesi soldu. "Yani hava soğuk olacak."

Yüksek apartman dairelerinde yaşamayan insanlar için endişelendiğini biliyordu. Suçluları ara sokaklarda ve parklarda uyuyordu. Sığınma evleri iyi ve güzeldi -ve birkaç tanesini finanse etmişti- ama dört barınağa tahammül edemeyen insanlar vardı.

duvarlar ve bir çatı, özellikle de kurallarla birlikte geldiklerinde. Bunu anlayabilirdi.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Düğün Montana'daydı. Daha ulaşılabilir bir yer aramıştı ama Montana'da bir yer bulduğu için muhtemelen şanslıydı. Kader, dedi annesi neşeli bir gülümsemeyle. İzole bir yere, kutsal bir yere ihtiyacı vardı ve Montana'daki eski sanatoryum karşısına çıkmıştı.

"Babam Jimmy'nin mesaisinin saat on bire kadar bitmeyeceğini söyledi. Doğruca yola çıkacağız, yani ne zaman başladığımızın bir önemi yok."

"Hepinizi uçurmam için çok geç değil," dedi.

Gülümsedi. "Elyna Teyze uçmuyor ve babam da son bir aile tatili istiyor."

"Beş polis, sen ve akraba olmayan teyzen," dedi.

"Hey," dedi, "aile, onu bulduğun yerdir."

Doğrulup ayaklarını yere koydu ve kalkmaya razı oldu. "Seninkini benimkinden daha çok seviyorum," diye itiraf etti. "Gerçi Elyna teyzenle hâlâ tanışmadım."

Bir yazar olduğunu öğrenmişti. Garip çalışma saatleri vardı ve Tammy'yle birbirlerine aşık oldukları son altı aydır bir kitabını bitiriyordu. Elyna'nın birkaç kitabını satın almıştı; o kadar iyi korku yazıyordu ki evdeki tüm ışıkları yakmak zorunda kalmış ve bunu yaparken de kendi kendine gülmüştü. Tammy, Elyna'nın romanlar da yazdığını ama kimsenin ondan takma adını alamadığını söyledi.

Ayağa kalktı ve gerindi.

Tammy onu izledi, gözleri gördüklerini takdir ediyordu.

Giydiği büyük boy tişörtün -onunkilerden biriydi- yere düşmesine izin verdi. "Uyudun mu?" diye sordu.

2

A D A M

ADAM SANAL TOPLANTI ODASINA GIRDİ VE DÖRT YÜZLE KARŞILAŞTI,
Kendisinin de dahil olmak üzere, bilgisayar ekranını doldurdu.

Bunu yüz yüze yapıyor olmayı diledi. Kurdu duyularını kullanabildiğinde çok daha fazla şey söyleyebilirdi. Örneğin, birinin ona yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. Bu toplantıdaki insanların yalancı olduğundan şüphelenmek için herhangi bir nedeni olduğundan değil. Ama emin olmak iyi olabilirdi. Sanal iletişime güvenmek onu huzursuz ediyordu.

"Hoş geldiniz beyler," dedi gösteriyi yöneten adam. Sarı saçları silik bir hatıraydı, kısa kesilmişti ve hâlâ başının etrafında, kulaklarının hemen üzerinde bir daire çiziyordu. Adam'ın kendi babasının yarım yüzyıldan fazla bir süre önce taktığı gibi siyah çerçeveli gözlükler takıyordu. Yumuşak huylu bir banka memuru gibi görünüyordu ve yirmi yılını Özel Kuvvetler'de keskin nişancı olarak geçirmişti. Gözlüklerine rağmen Don Orson bir kurşunu hem gerçek hem de mecazi anlamda istediği yere sıkabiliyordu.

Don, Adam'ın güvenlik şirketinin New Mexico şubesini yönetiyordu ve Adam ana operasyonlarını Tri-Cities'e taşıdığından beri on yılı aşkın bir süredir bunu yapıyordu. Ondan önce de beş ya da altı yıl birlikte çalışmışlardı. Don zeki ve becerikliydi, dürüstlüğü ve güvenilirliğiyle ün yapmıştı.

Açık sözlülüğü, neredeyse hem dürüst hem de açık sözlü olduğu gerçeği kadar yararlıydı. Ayrıca dalgalı sularda soğukkanlılığını koruma konusunda Adam'dan daha iyiydi. Gözlerindeki ateş Adam'a Don'un soğukkanlılığının artık onu terk ettiğini söylüyordu.

Don da Adam gibi insan kaybetmeyi sevmezdi. İkisi de savaşta çok sayıda insan kaybetmişti ama savaşları farklı yüzyıllardaydı. Onları şimdi ve burada kaybetmek kabul edilemezdi.

Sanal toplantıdaki dört kişiden üçüncüsü "Açıklama istiyorum," dedi.

Pentagon'dan biriyle konuşacakları söylenmişti ama Adam bu kişiyi tanımadı; kusursuz bir cilde sahip, gözlerindeki gerginlik olmasa Don'dan on yaş daha genç gösterecek siyah bir adamdı. Kolları ön kolun ortasına kadar kıvrılmış bir elbise gömleği giymişti. Yakasının küçük düğmeleri açıktı, yani muhtemelen bugüne kravatla başlamıştı.

"Basına gitmek zorunda kalacağız," dedi. "Daha fazla bilgi olmadan bunu yapmak istemiyorum." Kendisini tanıtmak için hiçbir işaret göstermedi.

Adam kaşınıyormuş gibi kulağını ovuşturdu. Don'un gözleri bu işaretle hafifçe büyüdü -Adam genellikle rastgele yüksek rütbeli siyasi atamaları tespit etme konusunda Don'dan daha iyiydi.

Bir mesaj sessizce geldiğini duyurdu ve Adam, Orson'ın kendisine bilgi gönderdiğini görmek için telefonuna baktı. **SecDef.** Bir isim de iyi olabilirdi ama sahip olduğu pozisyon daha önemliydi.

Adam şu anda son olaylarla ilgili görüşlerini ifade eden adamı inceledi. Adam bir noktada Savunma Bakanlığı makamında kimin oturduğunu unutmuştu. Son birkaç yıl, politikadan daha da fazla hoşlanmamasına neden olmuştu.

Her zamanki gibi John McCain öldüğünden beri hiçbir politikacıyı onaylamamıştı. Belki de McCain'le aynı dönemden geldikleri, aynı değerlerle doğdukları ve aynı savaşın potasında yoğruldukları için. Bu bir nedendi ama mazeret değildi. Adam'ın işi insanların -paketini ve çalışanlarını- güvende tutmaktı. Bunu yapmak için de siyasi ortamı takip etmesi gerekiyordu.

Teknik olarak Los Alamos'taki ulusal laboratuvarlar, Tri-Cities'tekiler gibi, Enerji Bakanlığı'na bağlıydı, hatta söz konusu laboratuvar gibi gizli laboratuvarlar bile. Bu yüzden ordu yerine Adam'ın güvenlik şirketi çalışıyordu. Adam neden Enerji Bakanı yerine Savunma Bakanı ile konuştuklarından emin değildi. Önemli olabilirdi.

Savunma Bakanı, hepsinin ayağa kalkıp dikkat kesilmesini sağlamak için tasarlanmış beş dakikalık bir konuşmayla bir zamanlar general olduğunu gösterdi. Orson ciddi görünüyordu ama endişeli değildi, Adam'ın kendi yüzü boştu ve -Adam ilgiyle fark etti- dördüncü üyenin yüzü de öyleydi.

Genç Hispanik adam Hauptman Güvenlik üniformasını, denizci üniformasını giyerken gösterdiği şıklıkla giyyordu. Sırtının dikliği kısıtlı ekran görüntüsünde bile belli oluyordu. Cildinde yorgunluktan kaynaklanan gölgeler vardı ve gözleri biraz kızarmış görünüyordu. Adam dün gece vardiyaya gittiğinden beri uyanık olduğunu biliyordu. Bu toplantı bitene kadar eve gitmeyi reddetmişti. Onların sahadaki adamıydı.

Ortega pusuya düşürüldüklerinde başka bir muhafızla birlikte devriye geziyordu. Ortağı hemen öldürülmüştü. Ortega'nın anlattığına göre, düşman geri çekilmeden önce Ortega iki kişiyi öldürmüştü ve bir üçüncüsünü yaralamış, geriye hikâyesini doğrulayacak sadece ölü yoldaşını bırakmıştı. Düşman ölü ve yaralıları almıştı.

açıklanamaz bir şekilde (şimdilik) o bölgedeki kameralar kapalıydı.

Görünüşe göre bu doğrulayıcı kanıt eksikliği Savunma Bakanı'nı da rahatsız etmiş. Sonunda, hatırı sayılır öfkesini eski deniz onbaşı Ortega'ya yöneltti.

Adam o anda müdahale edebilirdi ama Ortega hiç çekinmiyordu. Eğer yayılım ateşi altında dayanabilirse, bu tüm duruma çok iyi gelecekti. Savunma Bakanı tanıklarına biraz saygı duymayı öğrenirse, işler çok daha temiz olurdu. Adam Don'la göz göze geldi ve başını sallayarak ona da geri çekilmesini söyledi.

Adam hep birlikte bir odada olmayı diledi. Bu aramaları yapmak çok daha kolay olurdu.

"Ve dahası, kızım," dedi Savunma Bakanı ve işte o zaman Ortega'nın canına tak etti.

"Benim zamirlerim 'o', 'o' ve 'onun'," dedi düz bir sesle ve Savunma Bakanı'ninkinin üzerine çıktı. "Deniz kuvvetlerinden ayrılmam istendiğinden beri de öyleyim. Bu muhtemelen toplantıdan önce okumayı umduğunuz dosyalardan birinde vardır. Eğer bana 'çocuk' deseydiniz, bu yine de saldırgan ve aşağılayıcı olurdu." Birinin söyleyebileceği herhangi bir şeyi durdurmak için elini kaldırdı ve devam etti. "Kit'le birlikte ölmüş olsaydım - görünüşe göre bu durumu tercih ederdiniz- hiçbirimiz burada olmazdık. Ben ölmüş olurdum ve yaklaşık on bilinmeyen de peşinde oldukları şeye ulaşmış olurdu. Muhtemelen kimsenin haberi olmadan girip çıkmış olurlardı. Tek gizem neden birkaç Hauptman muhafızının birlikte kaçtığı olurdu, çünkü bu insanlar cesetleri yanlarında götürmeye hazırды ve cesetlerin kendi adamlarına ait olacağını tahmin ettiklerini sanmıyorum."

Görünüşe göre Vincent Ortega hiç esir almıyordu. Adam yüzünün boş kalmasına güvendi. Sadece birileri

Don'u Adam kadar uzun zamandır tanısaydı, eski yoldaşının yüzündeki eğlenen zevki fark ederdi.

Nefes nefese geçen bir anın ardından Savunma Bakanı hafif bir gülümsemeyle koltuğuna geri oturdu. "Eski komutanınız Bay Ortega ile konuştum. Haklı olduğunu görmekten mutluluk duyuyorum." Yüzünü ovuşturdu ve birdenbire en az Ortega kadar yorgun görünmeye başladı. "Ama kim olduğunu bilseydik faydalı olurdu - evde yetişmiş ya da uluslararası teröristler. Casuslar. Hırsızlar. Bir şey."

Adam sessizce adam kaçırانlar diye ekledi. Laboratuvarlarda geceleri çalışmayı alışkanlık haline getirmiş birkaç potansiyel yüksek değerli hedef olduğunu biliyordu. Bunu söylemedi çünkü tanımadığı insanlarla spekülasyona girmezdi. Bunun yerine Don'a mesaj attı.

Don bir kez başını salladı ve "Olay yerindeki kan üzerinde DNA testleri yapıyoruz-" dedi.

Adam'ın çiftleşme bağına endişe hakim olurken Don'un sesi arka plandaki gürültüye karıştı. Adam bekledi -Don'un Hauptman Güvenlik'in bugüne kadarki soruşturmasının kısa ve öz özeti kulaklarının dibinden geçip gidiyordu- bir şey olsun diye. Bir dakika geçti. İki dakika. Ona mesaj atmak yerine, Adam onun sıkıntısını hiç hissedemeyene kadar aralarındaki bağla oynadı.

Mercy'nin onu rahatsız eden bir şey olduğunu bilmemesi için bu kadar gayretle çalışmasının yalnızca iki nedeni olabilirdi. Bu, Ruh Alıcı'nın, o lanet olası eski eserin, büyüsunü kendi suretinde yeniden yaratmaya çalışmasından sonra yaşadığı sorunlar gibi değildi. Bu tür sorunlar daha fazla acıya neden oluyordu.

Bonarata tekrar aradı.

Telefonunu eline aldı ve sürünün bilgisayar uzmanı Ben'e mesaj attı. Ben, Bonarata sorunu üzerinde çalışan diğer kişilere haber verecekti. Bir şey çıkma ihtimali düşüktü - belki de Bonarata'nın yerini bulmayı başarabilirlerdi.

arama süresince. Ancak Bonarata'nın daha önce anladıklarından çok daha hareketli olduğunu öğrenmişlerdi. İtalya'da bulunması gerekiyordu. Ben'in bulduğu izler yaşlı vampirin bir gün San Francisco'da, ertesi gün Barselona'da iz bırakmadan seyahat edebildiğini kanıtlamıştı. Bu yüzden Adam'ın ve sürüsünün artık ait olmadığı Marrok, Adam'ın, Bonarata'nın Mercy'ye numara, telefon ve taşıyıcı değişiklikleriyle nasıl ulaşabildiğini araştıran Marrok'un oğlu Charles'a ulaşmasına izin vermişti.

Sonunda Adam bunun teke tek bir savaşa dönüşeceğini düşündü. Ama taciz telefonlarını durdurabilirlerse, Bonarata'yı Mercy'yi korkutmak için muhtemelen daha az etkili başka bir yol bulmaya zorlayacaklardı.

Adam'ın dişlerini geçirebileceği bir şey.

"-En azından dikkatinizi vermeniz gerektiğini düşündüm," diye gürledi Savunma Bakanı.

Adam bir kalp atışı daha telefonunu izlemeye devam etti. Ben'in "ilgileniyorum" mesajı hemen ardından gelmiş olsa da, Adam'ın kurdu hâlâ mutlu değildi. Savunma Bakanı'nın tavrı da yardımcı olmamıştı.

Adam her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu ama başını kaldırıp bilgisayar ekranında kendisine yansıyan görüntüsünü gördüğünde gözleri sapsarı olmuştu. Savunma Bakanı irkildi - ki bu iyi bir şey değildi. Güçlü insanları korkutmak kimseyi daha güvenli yapmayacaktı.

"Seni duyuyorum," dedi Adam. Sesindeki hırıltıyı bastırmak için durakladı. "Özür dilerim. İlgilenmem gereken acil bir durum vardı." Ve sonra yalan söyledi. "Bu beni dinlemekten alıkoymadı." Ve bunu bir gerçekle takip etti. "Don beni bu durum hakkında bilgilendiriyor, bu yüzden zaten bizim tarafımızdan güncel bilgilere sahibim ve görünüşe göre hiçbir şey

sizinkine yaklaşıyor, efendim. Adamlarınız içeri kimsenin girmediklerinden emin mi?"

Hepsi de farklı vurgularla "Evet," dedi. Belli ki bu daha önce kararlaştırdıkları ve onun duymadığı bir şeydi.

İnsanlar zaten bildikleri şeylerden emin olmak için her zaman sorular sorarlardı.

"Güzel," dedi Adam. "Vincent?"

Eski deniz onbaşı onun gözlerine baktı.

"İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim."

Genç adam derin bir nefes aldı ve omuzları gevşedi. Adam onun on beş yaşlarında olduğunu düşündü. Yirmi iki yaş bu tür bir kanlı karmaşaya karışmak için çok gençti.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Vincent.

Adam ona gülümsedi ve "Ben memur değilim, hiç olmadım" dedi. Ve son on dakikayı dinlemediğini kanıtlayan başka bir şey söyleyemeden sanal toplantıdan çekildi. Don bitirebilirdi; Adam'dan daha iyi diplomasi yapıyordu. İşleri bittiğinde Don onu arayacak ve toplantı hakkında bir görüşme yapacaklardı.

Adam Ben'i aradı.

"Lanet olası Kanada," dedi Ben selam vermeden telaşlı bir sesle. "Sanıyoruz. Yine lanet olası bir gizli telefon kullanıyor."

Gizli bir telefon, baz istasyonlarına kim olduğu ve ne yaptığı konusunda yalan söylerdi. Marka ve modele bağlı olarak oldukça kolay ve hızlı çeşitli yöntemlerle kendi numarasını değiştiriyordu. Bonarata'nın erişebildikleri Adam'ın duyduklarından çok daha iyiydi.

"Charles telefonu kapatmadan hemen önce izini buldu ve onu takip ediyoruz," dedi Ben.

Sesindeki ay ılgınlığı. Av avdır. "Kanada'nın neresinde?" Adam sordu.

"Montreal," dedi Ben. "Bu artık kesin. Hadi, sen-" Adam'ın telefonundan birkaç İngiliz ve birkaç Amerikan küfrü döküldü.

Bonarata Montreal'deyse, Mercy'nin bulunduğı Pasco'da değildi. Adam onun Mike Amca'nın evinde, Gecenin Efendisi'ne karşı bile güvende olacağından oldukça emindi. En azından Adam'ın yanındayken olduğundan daha güvende.

Geçen sefer Bonarata'ya karşı çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Çenesini kasıtlı olarak gevşetti. Geçmiş değıştirilemezdi. Şu anda, üzerinde ve cipinde birkaç silah daha taşıyordu. Silahlar büyük eşitleyicilerdi; ona yeterince büyük bir silah verin, her şeyi öldürebilirdi. Ayrıca eğitimi hızlandırmak için yeni bir antrenman partneri bulmuştu.

Ben, sürünün kelime dağarcığına gireceğine şüphe olmayan birkaç yeni küfür kombinasyonu ile yaratıcılığını konuşturdu ve bunları "Onu kaybettim" ile bitirdi.

"Bir dahaki sefere," dedi Adam.

"Ya da ondan sonrakini," diye kabul etti Ben iç çekerek. "Onu takip edebilseydik çok kullanışlı olurdu."

Adam tarafsız bir ses çıkardı. Onu bulup yok etmeyeceklerdi. Bonarata kendi uygun zamanında onlara teslim olacaktı. Adam sonuçlardan daha emin olmayı diledi. Bu arada, bilgi güç demektir.

Ben homurdandı. "Eğer onu aradığında bize haber vermeyecekse Mercy'nin telefonunu izlemeye alabilirim."

"Ne zaman aradığını biliyorum," dedi Adam. "Mercy'nin telefonunu rahat bırak."

Ben homurdandı ama mutsuzmuş gibi değil. "O nasıl?"

"Bugün mü?" Adam sordu. "Aynı gün."

İkisi de Mercy için ne kadar endişelendiğini söylemedi.

"Tamam," dedi Ben. "Sherwood, Zee ya da herhangi biri onu nasıl tamir edeceğini bulursa bana haber verir misin?"

Adam ona "Yapacağım," dedi ve bağlantı kesildi.

Adam gerindi ve dizüstü bilgisayarında birkaç tur solitaire oynadı.

Don, Adam'ın beklemesinden yaklaşık on dakika önce aradı. Bu Savunma Bakanı bir önceki kadar uzun soluklu değildi demek ki. Bazı değişiklikler daha iyiydi.

Don selam vermeden, "Başlangıçta onun içini boşaltmanı bekliyordum," dedi.

Adam homurdandı. "Bana Vincent işleri kontrol altına almış gibi geldi. Savunma Bakanı zorba gibi görünmeden ona çok fazla lağım atamazdı."

"Geçmişte bazılarını durduramadı," dedi Don. "Eğer onlardan biri olsaydı, ben devreye girerdim."

"Güzel," dedi Don. "Sanırım Savunma Bakanı gerçekten denemiş olsa bile onu ezmeye çalışırken kırılabilirdi. İyi beyefendiden bahsetmişken, kiminle konuştuğumuzu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Adam. Bunun için bir mazeret yoktu, bu yüzden bir mazeret bulmaya zahmet etmedi.

Don güldü. "Onu çok iyi idare ettiniz. 'Konuşmuyorum ama gözlerim korkutucu' biraz fazla olabilir diye düşünmüştüm ama Savunma Bakanı bunun yetkin olduğumuz anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Bunun için teşekkürler."

Ve insanların ne yaptığınızı bildiğinizi düşünmelerini sağlamanın sırrı, gerçekte ne olduğu konusunda ağzınızı kapalı tutmaktı. Eğer Don tüm bunları Adam'ın planladığına inanmak istiyorsa, Adam için sorun yoktu.

"Ortega hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Don kayıtsızca.

Orson geçen yıl onu işe aldığında Adam'a Ortega'nın trans olduğunu söylememiştir. Ama Adam Pentagon'daki değişikliklerin gözünden kaçmasına izin vermiş olsa da, kapsamlı bir kontrol yapmadan bir işe alımı asla onaylamazdı.

"İyi bir seçim oldu," dedi Adam. "Onu eski arkadaşlarından birinin tavsiye ettiğini söylemiştin?"

Don aniden küçük bir kahkaha attı. "Bu çocukta zerre kadar pes etme duygusu yok, değil mi?" Küçük bir duraklama oldu. "Seni rahatsız etmiyor mu? Gerçekten mi?"

"Dolunayda kurda dönüşüyorum," dedi Adam kuru bir sesle. "Ben kimim ki birinin kim ve ne olduğuna karar vermesi konusunda endişeleneyim?" Don homurdandı ama Adam onun içini dışını biliyordu. Rahatladığını duymuştu.

"Evet," dedi Don. "Ortega, tepedekiler onun gibilerin silahlı kuvvetler için uygun olmadığına karar verene kadar iyi işlere imza attı. İyi bir nişancı ve kıvrak bir zekâya sahip." "Ve dikkatli ve gerektiğinde bilgiyi kendine saklamaya istekli." demeden önce kasıtlı olarak durakladı.

"Savunma Bakanlığı'ndan bir şey mi saklıyorduk?" Adam sordu.

"Gerçekten de öyleydik. Kit'i öldüren bir kurşun değildi, gerçi yere düşer düşmez kafasından vurdular. Senin yaptığın türden bir şeydi. Ortega onun üzerinde işe yaramadığını düşünüyor çünkü büyükannesi bir bruja'ydı ve onun kendisine verdiği bir tür koruma takıyordu."

"Bruja" ille de Elizaveta'nın olduğu türden bir cadı anlamına gelmiyordu.

Elizaveta.

Adam onu her düşündüğünde acı çekiyordu. O bir silah arkadaşıydı ve ona, yine bir Rus göçmeni olan kendi büyükannesini o kadar güçlü bir şekilde hatırlatıyordu ki

Aile. Ara sıra tavsiye almak için onu arardı. Büyük ve güçlü bir ailenin reisiydi. Onun işini anlıyordu. Ama aynı zamanda onun anladığından çok daha büyük bir canavardı ve bunu anladığında onu öldürmüştü.

Elizaveta yüzünden, Ortega'nın büyükannesinin ne tür bir bruja olduğunu ya da olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu bir ipucu olabilirdi. Ya da Ortega'ya güvenmemek için bir neden.

Bir daha cadılarla uğraşmak istemiyordu. Ama mecbur kalırsa yapardı.

Don'la bir süre daha konuşarak sonraki adımları koordine etti. Adam işin içinde sihir olduğunu anladıktan sonra New Mexico'ya gitmesi kesinleşti.

Adam telefonu kapattıktan sonra New Mexico'ya gitmek için gerekli hazırlıkları yapmaya devam etti. Bir uçak bileti aldı. Ofisine mesaj atarak birkaç gün, belki de daha uzun süre gelemeyeceğini söyledi. Bunu yaptıktan sonra Darryl'in numarasını tuşladı. Adam'ın çığlık çığlığa bir karmaşanın ortasına bırakmak üzere olduğu Darryl.

Son sayıya gelmeden önce gülümsemeyi bıraktı. İnsanlar gülümsediğinizi duyabiliyordu.

İkincisi üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Aramanı bekliyordum," dedi Darryl biraz fazla agresif bir tavırla.

Adam bir şey söylemeden önce bu ses tonunu ve Darryl'in kullandığı sözcükleri düşündü. Darryl'in onu arama nedenini tahmin etmesine imkân yoktu. Başka bir şey olduğunu hissetmiş olmalıydı.

"Çünkü mü?" Adam sordu.

Darryl neredeyse öfkeli bir of çekti. "Ay avı."

Üç gün önce. Adam'ın kurdu o avın verdiği keyifle kabarmıştı. Karda koşarlarken hız kanını kaynatmıştı. Avlanma duygusu tüm sürüyü birbirine o kadar sıkı bağlamıştı ki, sanki kendisi ve onlar bir bütünmüş gibi hissetmişti.

aynıydı. Nefesleri, dişleri, güçleri hepsi ona aitti - tıpkı onun onlara olduğu gibi. Öldürücü vuruşun gücü ve kanın tadı.

Adam aceleyle kurdu geri itti. Dikkatini buraya vermesi gerekiyordu. Darryl'i rahatsız eden neydi?

Avın başlangıcı pek de sorunsuz olmamıştı. Başlangıçların olaysız geçmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ve sürü her zaman sıcaktı. Kurt avın tadına bakarken, bir avın yaklaşmakta olduğunu bildiğinde, kontrolü elinde tutmak zordu. Birkaç şiddet olayı olmuştu ama hepsi kimse ölmeden çözülmüştü, bu yüzden Adam bir şey söylemeye gerek görmemişti.

"Hayır," dedi Adam sakın bir sesle. "Ay avı için aramıyorum. Aramama da gerek yok. Sen hallettin."

Telefondan hırıltılı bir ses yankılandı. "Post'a izin verdim işimi yapıyorum."

Şu anda Adam'ın yönetmesi gereken çok sayıda baskın kurtadam vardı. Sürünün kendi bölgelerini tüm gelenlere karşı koruma baskısı altında olduğu düşünüldüğünde onlara çok ihtiyaç vardı ama bu durum hiçbiri için hayatı kolaylaştırmıyordu. Özellikle de Sherwood Post, Adam'ın kendisinden çok daha yaşlı ve baskın olduğu için.

Adam, Post'un daha baskın olduğu düşüncesi karşısında kurdunun meydan okuyan bir reddedişle kollarını kıpırdattığını hissedebiliyordu. Bir kurdun bir süreliğine kontrolü ele aldıktan sonra başına gelen bir şey vardı. Çok az sayıda alfa kimseye hesap vermeyi sürdürebiliyordu. Adam'ın kurdunun kararlılığı, Post'tan da sorumlu olması gereken Darryl'e karşı büyük bir sempati duymasına neden oldu.

Darryl kendi sürüsünün Alfa'sı olmalıydı. Adam ve Marrok, Darryl'e en uygun sürüyü bulmak için görüşüyorlardı.

Darryl -hem kariyeri hem de kurdu için işe yarayacak bir şey- Mercy sürülerini, insanların geceleri çarpışan şeylerden güvende olduğu dünyadaki tek yeri korumaktan sorumlu hale getirdiğinde. O noktada tüm seçenekleri değişmişti.

Eğer verdikleri sözleri ve Fae'lerle yaptıkları pazarlıkları tutacaklarsa, Darryl gerekliydi. Post gerekliydi. Warren gerekliydi.

Şimdi üç (kendini de sayarsa dört, ki muhtemelen saymalı) baskın kurt adamın bir takım olarak çalışmasını sağlamak Adam'a kalmıştı.

Ekip oluşturma konusunda yetenekli bir başçavuşun emrinde birkaç ay görev yapma ayrıcalığına sahip olmuştu. Oldukça verimli bir ekip oluşturmuş ve onları, vurulması gereken aptal yüzbaşılarının altında görev yapmaktan mutlu etmeyi başarmıştı - ve sonunda, şaşırtıcı bir şekilde düşman tarafından vurulmuştu.

O zamanlar Adam, bu derslerin orduda öğrendiği en değerli şeyler olacağını fark etmemişti.

Bu yüzden kendisi yokken bazı şeyleri kendi başlarına çözmelerine izin vermeyi planlıyordu. Kurtlarını tanıyordu. Sürülerinin neyi üstlendiğini ve başarısız olmamanın neden önemli, gerekli olduğunu anlıyorlardı. Ve eğer başarısız olmayacaklarsa, her kurda ihtiyaçları olacaktı. Adam olmadan, birlikte çalışmanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bir yandan New Mexico'da koşturup ne olduğunu anlamaya çalışmak, diğer yandan da politika yapmak yerine, buna şahit olmak için duvarda uçan bir sinek olmayı diledi.

"Post'un yapmasına izin verdiğin, senin yapman gereken iş neydi?" diye sordu Adam.

"Sen de oradaydın," diye hırladı Darryl.

"Ben zihin okuyamam," diye karşılık verdi Adam. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Post pek çok şey yaptı. Soruya cevap ver."

Darryl, "Mary Jo ile George arasındaki kavgayı ayırdı," dedi.

"Onun yerine ne yapıyordun?" Adam sordu, ama elbette biliyordu. Mesele bu değildi.

Darryl, Adam'ın liderlik etmesine izin verip vermeyeceğine karar verirken bir duraklama oldu. Duraklamanın uzunluğu Adam'a bunun kıl payı bir şey olduğunu söylüyordu.

Darryl, "Zack'i korumak," dedi ama sanki Adam'la tartışıyormuş gibi daha hızlı devam etti, "Mary Jo ve George'u şiddete başvurmadan önce durdurabilirdim. Bana itaat ederlerdi."

Bu doğrudu. Sherwood, av bittikten sonra tekrar insana dönüşene kadar her ikisinin de yaralarının açık kalmasına neden olacak kadar sert bir şekilde onları parçalamak zorunda kalmıştı.

"Kurtadamlar tehlikelidir," dedi Adam. "Kurt adam olmak tehlikelidir."

Darryl, "Benim işim sürümüzü korumak, birbirimizden bile korumak," dedi.

"Evet," diye onayladı Adam. "Sen Zack'i korudun. Kalbimizi." Darryl homurdandı. "Kimse Zack'e zarar vermeyecekti."

"Ay'ın çağrısı üzerlerindeyken bile mi?" İkisi de bunun cevabını biliyordu. Hayır, Darryl onu güvende kılmadan önce Zack zarar görmekten kurtulamamıştı.

Darryl, "Zack bir kurt adam," demeye çalıştı.

Adam bunun havada asılı kalmasına izin verdi. Zack onlara kırık dökük gelmişti. Adam ona ne olduğunu bilmiyordu, sadece Marrok onu onlara gönderene kadar on yıldan uzun bir süre boyunca sürüden sürüye dolaştığını biliyordu. Sürülerinin yalnız itaatkâr kurdu Adam'dan daha sağlıklıydı.

Onlara katıldığında da öyleydi ama aralarında patlak veren kavgalarla başa çıkabilecek durumda değildi.

Darryl sonunda onaylarcasına homurdandı.

"Zack'in arkasını kolladığınızı bilmesi gerekiyor," dedi Adam. "Sherwood o kavgayı ayırdı ve sen de Zack'i güvende tuttun." Bunu bir süre bekletti ve ekledi, "Zack'i korumak en önemli işti. Bu sen ya da ben demek, Post değil."

"Ama," dedi Darryl, "Mary Jo ve George'u durdurmuş olsaydım, zarar görmeyeceklerdi ve Zack de güvende olacaktı."

"Zack'in hemen arkasında başka bir kavga daha vardı," dedi Adam. "Honey ve Luke. Eğer olduğun yerde olmasaydın, Luke seni Honey ile arasına mesafe koymak için kullanamazdı."

Darryl homurdandı.

"Bunu gördüğünü biliyorum," dedi Adam.

Avın başlangıcında, ay çılgınlığı kemiklerine işlerken, insan yarılarının ne kadar yakın olduğu önemli değildi. Ava başlamadan önce, bazen kurt adamların tek istediği şey kandı.

"Gördüm," dedi Darryl, ama sesi hâlâ mahvolmuş gibiydi. Sonra mırıldandı - Darryl'inki gibi göğsü olan birinin mırıldanabileceği kadarıyla - "Görüp görmediğini bilmiyordum."

Anahtar oradaydı. Darryl doğru şeyi yaptığını biliyordu. Adam'ın da bunu anladığını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Sherwood'la birlikte kan dökülmesini engellemek için çalıştığınızı gördüm," dedi Adam ona. "Sherwood'a işini yapması için güvendi. O da sana kendi işini yapman için güvendi. Zack'i güvende tutmanız için ikinize de güvendim. Biz sürüyüz."

"Sherwood güçlüdür," dedi Darryl. "Baskın."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi Adam. "Bunun ikiniz arasında nasıl sonuçlanacağını size söyleyemem."

"Ve Warren."

Belli ki Darryl, Warren'ın Adam'ın ikincisi olmak için yeterince baskın olmadığını iddia etmekten vazgeçmişti, eğer baskınlık tek başına belirleyici olsaydı. Güzel. Bu, Darryl'in orada da bazı şeyleri çözmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Adam, Warren'ın sürüye katıldığında üçüncü sırayı almasının doğru olduğunu düşünüyordu; gerçi o da Adam da Warren'ın Darryl'den daha baskın olduğunu biliyordu. Sürüleri, Mercy'nin deyiimiyle, günümüz sosyal normlarının yaklaşık yarım yüzyıl gerisindeydi. Genellikle şunu da eklerdi: "Bu da demek oluyor ki siz çoğu sürünün yaklaşık bir asır ilerisindesiniz."

Adam, Warren'ı kabul etmeleri için sürüyü zorlamak zorunda kalmıştı. Eşcinsel bir kurt adamın Alfa olarak başa geçmesi anlamına gelen bir pozisyona gelmesine izin vermezlerdi - o zaman olmazdı. Ama şimdi sürüleri kendilerini Adam'ın şimdiye kadar katıldığı en kötü dağın kralı oyununda tek başlarına bulmuştu. Son altı aydan sonra, sürüde Warren'ı cehenneme kadar takip etmeyecek tek bir kurt bile kalmamıştı.

Bazı değişiklikler daha iyisi içindi. "Ve Warren," diye onayladı Adam.

Bir duraklama oldu ve Adam Darryl'in bir an düşünmesine izin verdi.

"O dövüşü durdurabilirdin. Bütün kavgaları."

Adam Sherwood Post'un da bunu yapabileceğinden emindi. Ama Darryl'in henüz bunu anlamasına gerek yoktu.

"Evet," diye onayladı Adam. "Sürü bağlarını kullanabilir ve herkesi yere yatırabilirdim." Darryl'e bir sır vermeye karar verdi. "Ve hatta mecbur kalsaydım insan bedenlerine geri dönebilirdim. Hepinizi."

"Ne?" Darryl dehşete düşmüş bir sesle sordu.

Marrok'un sana yapabileceği türden bir şey olması gerekiyordu. Sıradan bir Alfa değil. Aslında, Adam daha önce hiç

aynı anda birden fazla kurda yaptı. Ama Adam'ın kurdu emindi.

"Evet. Yapabilirdim. Ama bu onları Post'un Mary Jo ve George'u incittiğinden çok daha fazla incitirdi. Onlara kurtlarını kontrol etmeleri konusunda güvenmediğimi söylemiş olurdum. Kendilerine, kurtlarını kontrol altında tutma yeteneklerine olan güvenlerini kaybetmelerine neden olabilirdi, oysa bazen bunu yapmalarını sağlayan tek şey yapabileceklerine olan inançlarıdır."

Bir an için havada sessizlik asılı kaldı.

"Ben de böyle bir sürünün içindeydim," dedi Darryl. Adam, Darryl'in sesindeki ani gerilim eksikliği karşısında sırtındaki kasların gevşediğini hissetti. "Kimsenin soğukkanlılığını kaybetmemesini sağlamakla o kadar meşgul bir Alfa vardı ki, o olmadan hiçbir işlevini yerine getiremezdi."

"Sen hariç," dedi Adam, çünkü Marrok, Darryl'i Adam'ın sürüsüne katılması için gönderdiğinde Adam'a söylediği şey buydu.

Darryl, "Ben hariç," diye onayladı ve Adam, ay avı olaylarının Darryl'i tatmin edecek şekilde halledildiğini duyabiliyordu. "Peki beni neden aradın?"

Darryl'in Adam'inkinden daha yüksek devlet yetkileri vardı; bir düşünce kuruluşunda çalışması bunu gerektiriyordu. Bu da Adam'ın tüm sorunu onun için ortaya koyabileceği anlamına geliyordu.

"Sabotaj mı?" Adam sözlerini bitirdiğinde Darryl düşünceli bir ifadeyle "Sabotaj" dedi.

"Ya da casuslar. Ya da içeriden birileri oyun oynuyor. Hatta adam kaçıрма." Durakladı. "Vincent cesetleri taşımaya hazır olduklarını söyledi. Bunun, adamlarımın ikisini de öldürüp cesetlerini almak niyetinde oldukları anlamına geldiğini düşündü. Belki de canlı bir insanı da götürmek niyetindeydiler."

"Ne amaçla?"

Adam omuz silkti, gerçi Darryl onu görmeyecekti. "Bilmiyorum. O laboratuvarlarda ne yaptıklarını bilmiyorum, Savunma Bakanlığı'nın da bildiğinden emin değilim. Ama adamlarımdan biri öldürüldü, bu yüzden ben de gidiyorum. Ben gidip bazı kalpleri kutsarken ve bazı isimler alırken birkaç günlüğüne -belki de birkaç haftalığına- sürünün sorumluluğunu üstlenmeni istiyorum."

Darryl, "Herkes oradaki güvenlik şirketinin senin olduğunu biliyor," dedi. "Sürüyü kendi haline bırakmanı isteseydim, işte böyle yapardım."

Bu düşünce Adam'ın gözünden kaçmamıştı. DC'ye her gitmek zorunda kaldığında da aynı nedenle aklına geliyordu. "Evet."

"Sürüyü tutması için Sherwood'u neden çağırmıyorsun?" Darryl sordu, sesi dikkatle nötrdü. "Işığı bir fiçinin altına saklamayı bıraktığına göre, benden daha dayanıklı olduğu çok açık."

Ben de öyleyim, diye düşündü Adam, ama bu yüksek sesle söylemek için yararlı. Zaten kurdunun buna izin vereceğinden de emin değildi.

"Pazar sabahı kahvaltısını kim hazırlıyor?" Adam usulca sordu.

Darryl cevap vermedi.

"Bu sürüyü seviyorsun. Warren ait olduğu bir sürüye sahip olmayı seviyor, ancak bazı kurtlarımızı tekmelemekten memnuniyet duyacaktır. Sherwood dengesini yeni yeni buluyor. Çok şey kaybetti ve hafızasını geri kazanmaya çalışıyor" - artık tüm sürü bunu biliyordu - "karışık bir durum oldu."

"Oturduğum yerden oldukça iyi bir dengesi var," diye mırıldandı Darryl.

"Sen de öyle," dedi Adam. "Ve kurtlarım onlara göz kulak olman için sana bakıyor. Sana güveniyorlar. Bir ikinci olmak, bir

Alfa, iki yönlü bir yoldur. Sürünün de bu kararlarda bir yeri vardır."

"Tamam," dedi Darryl. "Seni anlıyorum." Boğazını temizledi, belli ki o konuyla da işi bitmişti. "Bu gece sürü bağlarında bir şeylerin parladığını hissettim. Mercy başka bir çağrı aldı mı?"

"Evet," dedi Adam.

"Yine senden saklamaya çalıştı." Darryl'in sesi acımasızca eğleniyor gibiydi. "Eğer yapmasaydı, bir şimşekten daha fazlasını hissederdim."

Darryl sürü bağlarına karşı hassaslaşıyordu; bu da kendi sürüsünü ele geçirmeye hazır olduğunun bir başka işaretiydi. Bu aralarında anlaşılmıştı. Ama Darryl, yıllar sürse bile, bu sürüyü onlardan kurtulana kadar terk etmeyecekti. Bu iyi bir şeydi çünkü Adam o zamana kadar Darryl'in gitmesine izin veremeyeceğinden çok korkuyordu. Kurdu sürüyü bu şekilde zayıflatmasına izin vermezdi.

"Mercy yapabileceğim hiçbir şey yokken endişelenmemi istemiyor. Elimizden geldiğince aramaları takip ediyoruz. Bilgi güçtür falan. Ama bir bekleme oyunu içindeyiz."

"Berbat," dedi Darryl, Adam'ın ses tonundaki ekşiliğe katılarak. Ve bu sözlerle Adam, ikincisiyle arasındaki bağın yeniden yerine oturduğunu hissetti. Ve ay avından bu yana ilk kez doğru hissetmişti. Darryl haklıydı; Adam onu daha önce aramalıydı.

"Evet," dedi Adam. "Savunma her zaman yapar."

Darryl sempatik bir ses çıkardı. Sonra ciddi bir sesle, "Siz yokken ona biz bakarız," dedi.

Bonarata'dan bahsetmiyordu. İkisi de Bonarata'nın onlarla oynamayı henüz bitirmediğini düşünüyordu. Mercy'nin Ruh Alıcı'nın etkisinden kurtulamamasından bahsediyordu.

"Biliyorum," dedi Adam ona.

Darryl, ikisinin de Mercy için iyileşmesini ummaktan başka yapabilecekleri bir şey olmadığını bildiğinden, onun bu konuyu kapatmasına izin verdi.

Masasında küçük kırmızı bir ışık yanıp söndüğünde, artık Adam olmadan devam etmesi gereken planlı bir sürü etkinliği hakkında derin bir tartışmanın içindeydiler. Ön kapı açılmıştı. Mercy'nin eve gelmesi için çok erkendi. Jesse dışarıda yalnızdı.

"Tamamdır," dedi Adam ve aramayı kesti.

Ofisi ses geçirmezdi, böylece bir kurt adam bile içeride olup bitenleri duyamazdı. Bu, evde olup bitenleri de duyamayacağı anlamına geliyordu. Bunun bir sorumluluk haline gelmemesi için biraz özen göstermişti. Kapının neden açıldığını görmek için ayağa kalktı.

Yumuşak bir vızıltı odayı doldurdu.

Jesse evde olan tek kişiydi ve az önce sessiz alarma basmıştı.

Kurt o kadar yüksek sesle kükredi ki nefes almak için savaştık zorunda kaldı ama bu onu yavaşlatmadı. Hem de hiç.

Kapıyı sarsarak açtı -tahta çatırtısını önemsiz sayarak- ve kapının önünde parmağı düğmenin üzerinde duran Jesse'nin üzerine düşmemek için kendini kontrol etmek zorunda kaldı.

Zihninin analitik kısmı -ki sadece hareketi izliyordu- kadının korkmuş gibi kokmadığını fark etti. En azından çok korkmadığını. Ve bu sadece ondan da olabilirdi. Endişe verici olabileceğinin farkındaydı.

Onu aldı ve ofise yerleştirdi. Kapıyı kapatmamasının tek nedeni kızın ayağını araya sokmuş olmasıydı. Bunu da menteşelerde bir sorun olduğu için başarmıştı. Ancak o zaman kızın konuştuğunu anladı.

"-Güvendeyim," dedi. "Ben güvendeyim. Bu acil bir durum değil. Güvendeyim." Mercy ona bunu öğretmişti - kurt yükselişe geçtiğinde Adam'ın bazen tekrarlanan güvencelere ihtiyacı oluyordu.

Derin bir nefes aldı ve kurdu aşağı itti. Ancak kurdun sakinleştiğinden emin olunca geri çekildi ve kızın kıpırdanarak yanından geçip ofisten çıkmasına izin verdi. Rahatlamak için muhtemelen çok erkendi ama yine de bunu hissetti.

"Özür dilerim baba," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

Neredeyse bir yetişkindi, onun Jesse'siydi. Annesinin yüz hatlarını ve gözlerini onun yüzünde görebiliyordu. Ama üniversiteye başladığında saçlarını doğal koyu sarı haline döndürmüştü. Ondan sonra ona her baktığında kendi annesini de görmüştü. Ama kendini odaya kapattığı zamanla şimdi arasında bir zamanda, saçlarını tekrar boyamıştı.

Parlak mor saçlarıyla daha bir kendine benziyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, hâlâ içinden pompalanan adrenalinle savaşıyor.

Dudaklarını büzdü. "Tam olarak emin değilim. Ön verandamızda bir adam var. Kapıyı çaldı, açtığımda bana baktı, bir şeyler mırıldandı" - tedirgin görünüyordu

"-Gerçekten garip bir şey, ve oturdu."

Adam kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı, ama kadın kapıyı uzun süre açık bırakmamış olmalıydı, çünkü herhangi bir garip koku alamadı.

"Oldukça zararsız görünüyor," dedi. "Bir tehdit değil. Sözüünüzü kestim çünkü dışarısoğuk ve kapımızın önünde ölmesinden biraz endişeliyim." Durakladı. "Muhtemelen kapıyı çalmalıydım, değil mi?"

"Beni istediğin şekilde bölebilirsin," dedi ona. "Önce sen gel."

Gözlerini devirdi. "Biliyorum. Ama bu konuda aptal olmak zorunda değilim."

Kadının sesindeki bıkkınlık Jesse'nin sırtmasına neden oldu, Jesse de ona karşılık verdi. Yine de Jesse aptal değildi. Alarma bastıysa, bunun nedeni ona acil bir durum gibi gelen bir şeydi.

Adam bunu bir soru haline getirmeden, "Durumu kötü," dedi. "Yoksa tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Zararsız görüldüğünü söylemişti.

"Durumu kötü ve dışarısı da soğuk," dedi. Sonra, daha yavaş bir şekilde, "Evet. Bence tehlikeli olabilir." Daha aceleci bir şekilde, muhtemelen onun yüz ifadesine tepki olarak, kuru bir şekilde devam etti, "Eğer verandamızda donarak ölmeseydi. Onda kurtlar gibi bir şeyler var baba. Tehlikeli ama kötü değil."

Kızı insanlar konusunda oldukça zekiydi. Eğer bu yabancının bir tehdit olduğunu düşünmediyse, muhtemelen tehdit değildi. Ön kapıya gidip açtığında ondan geride durmasını istemedi.

Merdivenlere yığılmış olan figür perişan ve üşümüş görünüyordu, buz gibi kuzey rüzgârında gözle görülür bir şekilde titriyordu. Ceketini iyiydi - bir adamı bundan daha soğuk havalarda sıcak tutması gerekirdi. Hasta gibi kokmasa da ateşi çıkmış biri gibi terli kokuyordu. Kürk, orman ve biraz da Merhamet kokuyordu.

Adam bir an için Jesse'nin bunun kim olduğunu bilmediğini düşündü. Ama kendi üzerine kıvrılmış, yüzü gergin ve çukurlaşmış adam Gary Laughingdog'a benzemiyordu. Jesse insanları kokularından tanıyacak bir kurtadam değildi.

"Gary?"

Mercy'nin kardeşi onun ismine tepki vermedi.

"Gary?" Adam iki hızlı adım atarak tekrar Gary'nin yanına geldi.

Adam kıpırdamadı bile.

"Gary?" Adam sesini yumuşattı ve elini Gary'nin omzuna koydu.

İşte o zaman her şey kötüye gitti.

Gary ayağa kalktı, Adam'a en yakın bacağı Adam'ın ayağının arkasına dikildi. Adam'ın bacağını bir güreşçinin tutuşuyla kavradı, elleri Adam'ın dizinin hemen önünde kenetlendi, Gary'nin omzu üstten bağlandı ve Adam'ın bacağını bir kaldırıca dönüştürdü. Gary, Adam'ın öne doğru eğilip dengesini yeniden kazanmasını engellemek için kafasını Adam'ın kaburgalarına gömdü.

Adam'ın kendisinin de kullandığı iyi bir taktikti. Gary normal bir insan olsaydı işe yaramazdı. Ama o da Mercy gibi Adam'dan biraz daha hızlıydı ve kurtadamlar doğaüstü bir şekilde hızlıydı.

Hamlenin doğal ilerleyişi Gary'nin Adam'ın ayaklarını yerden kesmesine ve onu uzaklaştırmasına izin verecekti. Adam düşünebilseydi, aklını kullanabilseydi, hareketin yapması gerekeni yapmasına izin verirdi. Gary onun düşmanı değildi ve bu sakatlamak ya da öldürmek için tasarlanmış bir hareket değildi. Gary'nin kaçmasına izin vermek için tasarlanmıştı.

Ama Adam şaşırmıştı, kaburgalarındaki baş hafifçe vurulmamıştı ve dolunayın üzerinden üç gün geçmişti. Ayın çağrısı ve beklenmedik acıyla güçlenen içgüdüleri devreye girdi. Sürüsüne defalarca söylediği gibi, nasıl eğitilirsen öyle savaşırsın. Ve on yıllar boyunca, yarım yüzyıldan fazla bir süredir, bir rakibin bir dövüşten istediğini almasına izin vermemek için eğitilmişti.

Üstün gücünden ve verandadaki ayazdan yararlanarak kalkık bacağını ve Gary'yi dengesini yeniden kazanmasına yetecek kadar kaydırıldı. Gary kendini basamakların tepesinde bulmuştu. Adam, Mercy'nin kardeşinin istediği gibi düşmeyince Gary ağırlığını geriye doğru vererek ikisinin de merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

Gary yerdeyken etkileyici bir hız ve güçle kendini itti. Belki ay gökyüzünde daha sönük olsaydı; belki Gary'nin Adam'dan çılgınca uzaklaşması, kapıda duran Jesse'ye doğru ilerlediği anlamına gelmeseydi; belki Adam omzuyla sundurma korkuluğunun köşe direğine çarpmasaydı ve kürek kemiğindeki çatlağı iyileştiren büyüünün yanığı ilk yaralanmadan daha acı verici olmasaydı... belki bunların hepsi ya da bir kısmı farklı olsaydı, Adam kavgayı o anda durdurabilirdi.

Ama ay gökyüzünde hâlâ büyüktü ve Jesse'nin evde yalnız olduğunu bildiği sırada ofisinde alarmı duymanın verdiği adrenalın kanında dolaşıyordu. Ve Gary bir av gibi kokuyor ve davranıyordu. Adam kurdun, kendi kurdunun, kayınbiraderinin peşine düşmesini güneşin parlamasını engelleyemeyeceği kadar engelleyemezdi.

Kurt onu ele geçirdiğinde, Adam dövüşün sadece küçük parçalarını hatırlıyordu. Genelde işler bu şekilde yürümezdi. Genellikle Adam kurt adamın hareketlerini klinik keskinlikte bir hafızayla çözümleyebilirdi.

Adam'ın aklına gelen bir sonraki net düşünce, Mercy'nin karda yüzüstü yatan kardeşinin üzerine oturduğu andı. Arka bahçedeydiler.

Gary sıkışmıştı ama Adam'ı atmaya çalıştığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Kesinlikle hareketsizdi. Topallıyordu.

Mercy'nin kardeşini öldürdüm.

Bir an için hareket edemedi, nefes alamadı, düşünemedi. Sonra Gary'nin tüm vücudu titredi ve Adam onun -Gary'nin, Adam'ın değil- korkmuş bir tavşan gibi nefes nefese kaldığını fark etti.

Jesse ısrarla, "Baba, ona zarar verme," dedi.

Sağduyusu için minnettarlık duyan adam, kadının bahçenin ta öbür ucunda olduğunu düşündü. Ona bakmadı-

Avınızdan asla gözünüzü ayırmazsınız. Rakibiniz, diye düzeltti kendini.

Ama onları hareketsiz bıraktıysanız başka tarafa bakmanızda bir sakınca yoktu ve Mercy bu tutuşu kıramıyordu, o yüzden Gary'nin de kıramayacağını varsaydı. Kızına bir göz attı.

Jesse arka kapının girişinde duruyordu. "Bu Mercy'nin kardeşi. O bir düşman değil."

Adama ismiyle seslendiğini duymuştu. Ya da belki de kavga etmeye başladıklarında onu tanımıştı. Her halükarda, Mercy'nin kardeşini öldürmek üzere değildi. Muhtemelen. Eğer kurt Gary'nin ölmesini isteseydi, Gary ölmüş olurdu.

Adam Jesse'ye, "O iyi," diye homurdandı ve Jesse'nin tüm vücudunun rahatladığını gördü. Jesse ilerlemeye başladı ama Adam kendine o kadar da güvenmiyordu. "Geride dur."

Kadın başını salladı ve olduğu yerde kalarak adamın dikkatini tutsağına vermesine izin verdi. Kayınbiraderi, diye hatırlattı kendine.

"Gary," dedi ve kayıtsız bir başarıyla sesindeki sertliği uzak tutmaya çalıştı. "Gary, neyin var senin?"

Adam'ın altındaki sıırım gibi adam cevap vermek yerine kurtulmaya çalıştı. Ama Adam lisede güreşmişti ve Gary'yi son derece yasadışı ama etkili bir şekilde tutuyordu.

"Bu köpek avlanmayacak," dedi Adam ona. "Sakin ol." Ve sonra, korkunun kokusu hâlâ Adam'ın kontrolünü zorladığı için, "Sakin ol. Güvendesin, burada güvendesin."

Eğer tuttuğu Mercy olsaydı, Adam bunun onu alaycı bir kahkaha krizine sokacağını düşündü. Gary, insan kılığına girmiş bir kurt adamın altında yüzükoyun kapana kısılmıştı. -Yeni yağmış on beş santimlik karın üzerinde, "güvenli" diye bağırان bir şey değildi. Adam omzunun üzerinden baktı ve gördü,

Evin tam tepesinden geçtiklerini, yağan kardan anladılar. Adam çatının üzerinden geçtiklerini hatırlamıyordu. Kurdun ne yaptığını hatırlamayacak kadar uzaklaşmasına izin vermeyeli yıllar, on yıllar olmuştu.

Göğsünde tanıdık bir acı hissetti ve göğüs kafesini genişletmek için aceleyle derin bir nefes aldı. Ne mutlu ki, en küçük kardeşi yaşlı bir adamken vücudunu ve yüzünü genç tutan acı bakla gücü kırık kaburgayı iyileştirirken kemik biraz hareket etti.

"Söz veriyorum, güvendesin," dedi Adam. Ve bu kez sözlerinde çınlayan gerçeği duyabiliyordu.

Gary'nin vücudu sarsıntılı bir sarsıntı geçirdi, tekrar tamamen gevşedi ve ardından soğukta çok uzun süre kalmış bir adam gibi titremeye başladı. Muhtemelen karda yüzüstü yattığı içindi. Titreme durdu.

Adam onu temkinli bir şekilde serbest bıraktı ve sonunda tamamen üzerinden indi. Mercy'nin kardeşi kıpırdamayınca Adam bir elini onun omzuna koydu ve onu ters çevirdi.

Bilinci yerinde değildi.

"Öldü mü?" diye sordu Jesse sıkıca.

"Hayır," dedi Adam. "Git bir battaniye bul. Onu içeri götürelim ve ısıtalım."

Gary aniden cenin pozisyonuna geçti. Adam içgüdüsel olarak tekrar üzerine çökme dürtüsünü kontrol etmek zorunda kaldı. Ama Gary bundan sonra hareket etmedi. Adam, Gary'nin bu kadar sıkı kıvrılabilmesinin muhtemelen omurgasının iyi olduğu anlamına geldiğini düşündü ama yine de Adam onu kucağına almadan önce hızlı bir keşif yaptı.

Gary'yi dikkatle kaldırdı ama görünüşe göre mücadele etmesine neden olacak kadar acı verici bir şey yoktu. Bu da iyiye işaretti. Adam'ın kurdu Gary'yi Adam'dan daha fazla incitmek istememişti.

Jesse yatağındaki büyük yorganı verandaya çıkardı ama daha fazla yaklaşmadı. "Battaniye bende."

"Burada olmaz," dedi Adam, eve doğru ilerlerken. "Onu içeri götürelim."

Mercy'nin kardeşi Adam'dan biraz daha uzundu ama Mercy'den çok daha ağır hissetmiyordu, belki yirmi kilo daha fazlaydı. Basamaklar buz tutmuştu -birkaç saat önce küremişti ama o zamandan beri kar yağıyordu- bu yüzden Adam ağırlığını dengede tutmaya dikkat ediyordu.

"Onu tanıyamadığımı inanamıyorum," dedi Jesse, Adam'ın Gary'yi çerçeveye çarpmadan geçebilmesi için kapıyı geniş tutarak. "Onun nesi var? Neden sana saldırdı?"

"Bilmiyorum."

Uzaktan bir çakal ötüyordu. Bu tesadüf Adam'ın duraksamasına neden oldu.

Jesse'nin gözleri büyüdü. "Sence...?"

"Hadi onu biraz ısıtalım, belki bize anlatır," dedi Adam.

Jesse yorganı oturma odasındaki büyük koltuklardan birinin üzerine attı. Adam onu içine oturttu ve bir bebek gibi kabarık şeyin içine sardı. Eğer uyanık olsaydı Gary'nin botlarını çıkarırdı. Ama Adam yarı baygın haldeki Gary'nin ayaklarının dibinde başını eğmek istemedi; adam bir katır gibi tekmeliyordu ve paniğe yatkın olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Jesse kaşlarını çattı. "Sırılsıklam olmuş. Aşağı inip ona kuru giysiler getireyim."

Hem bodrumda hem de araçlarda paketlenmiş kıyafetler bulunduruyorlardı. Çoğunlukla üniseks eşofman ve tişörtlerden oluşan bir karışım. Üzerine uyacak bir şeyler bulabilirdi.

"Mercy'yi arayacağım," dedi Adam.

I N T E R L U D E

C O Y O T E

ÇAKAL, KIZININ EŞİNİ MEMNUNİYETLE İZLEDİ.

topal bedeni evin içine taşıdı. Bir an için dövüşü durdurmak zorunda kalabileceğinden endişelenmişti.

Daha önce çocuklarını kurtarmak gibi bir alışkanlığı olmamıştı. Bu dürtünün ona ilk ne zaman geldiğinden emin değildi ama kendi motivasyonlarını çok yakından incelemek de alışkanlığı değildi.

3

M E R C Y

"NEDEN DID İ EVLİLİK ADAM?" İ SORULDU, A KÜÇÜK
İnanılmaz bir şekilde.

"Evet," dedi Mary Jo.

"Çünkü onu seviyorum."

Mary Jo başını iki yana salladı ve elini sallayarak, birkaç yıllık acı dolu kızgınlığının temelinde yatan şeyi gelişigüzel (ve belki biraz da sarhoşça) geçiştirdi.

"Bunu anlıyorum. Ama siz zaten arkadaşınız ve Sürüden her türlü pisiği alıyorsun. Biz kurtadamız, çakal değil; sen Alfa'mızı elimizden almaya çalışan bir davetsiz misafirdin. Ve biz de senin bizi çökertecek bir zayıflık olduğuna oldukça ikna olmuştuk."

Durakladı, ağzı kaşlarını çattı. "Bir çakal. Ve bir süper çakal ya da Kızılderili büyüleriyle dolu bir çakal değil. Öldürmesi senin insan halinden bile daha kolay olan bir çakal. Normal bir insanı öldürmek kadar kolay."

Evet. Ben buydum.

Gözlerini bana dikti. "Neden ölmedin?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir soru mu yoksa bir dilek mi?"

Bana tekrar elini salladı. "Hayır. Hayır. Benden bu kadar. Artık ölmeni istemiyorum." Başını salladı. "Bir daha asla ölü su fae pisliğini temizlemek zorunda kalmadığımız sürece. Giydiğim kıyafetler hala çürümüş balık gibi kokuyor ve onları üç kez yıkadım."

Mary Jo'nun bu sarhoş halinden hoşlanmaya başlamıştım. -Mike Amca'nın ona sağladığı her şeyin etkisi gelip geçiyor gibiydi.

"Sanırım senin ölmemenle aynı sebepten dolayı ben de ölmedim," dedim ona.

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü henüz kimse beni öldürmeyi başaramadı." Komik olmak istemiştım. Ama tenime bir ürperti yayıldı ve Bonarata, Adam ve benden uzaklaşırken toprakta yattığımı hatırladım. Konuyu değiştirdim. "Ama bana Adam'la neden evlendiğimi sordunuz. Onunla evlendim çünkü istedim."

"Tamam," dedi. "Bunu biliyorum. Ama hayatının çoğunu bizden, kurtadamlardan ve işimizden kaçmaya çalışarak geçirdin. Neden Adam'la evlendin? Hayır. Ondan önce. Neden en başta onun eşi olmayı kabul ettin? Bunun sana, yaşam tarzına maliyeti çok yüksekti ve sen de bunun böyle olacağını biliyordun."

Bunu. Sormamıştı. Ama sormasına da gerek yoktu, gerçekten. Kaybolmuştum ve mücadele ediyordum ve Adam beni kurtaran bir can simidi atmıştı. Ama aynı zamanda canımı yakmış ve kendim için kurduğum sessiz, güvenli hayatı küle çevirme sürecini tamamlamıştı. Mary Jo'ya bu cevabı borçlu olup olmadığını bilmiyordum. O zamandan bahsetmedim, Adam'la bile.

"Sorun yakışıklılığı değildi," dedi ağzım kuru bir şekilde, daha konuşmaya karar veremedim.

Arkadaşım film yıldızı güzelliğindeydi. Öyle bir güzelliği vardı ki, eğer vurgulamak isteseydi

sokaktaki insanlar. Onu bu kadar tehlikeli yapan şeyin bir parçası olduklarını düşünmüştüm; düşmanları için dikkat dağıtıcı bir unsur.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Biliyor musun," dedi neredeyse şaşırılmış bir sesle, "sana inanıyorum."

Başını salladı ve mırıldandı: "Bu yanlış bir yol." Son "bu" kelimesini geveledi ve şaşırılmış görünüyordu. Kaşlarını çatarak elma şarabından bir yudum aldı, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Renny bana evlenme teklif etti."

Renny, Franklin County Şerif Ofisi'nde şerif yardımcısıydı. Mary Jo'ya o kadar aşıktı ki, birlikte oldukları her an kendiliğinden şarkılar çalmaya başlamalıymış gibi hissettiriyordu.

"Tamam," dedim dikkatlice. Çünkü bu konuda pek mutlu görünmüyordu.

Elleri gerildi ve gözleri yine kurdu ile aydınlandı.

"O bir insan," dedi. "Eğer bu birkaç yıl önce olsaydı, sorun olmazdı. Ama şu anda kuşatma altındayız. Bölgemizi herkes için güvenli tutmak zorundayız. Bu da tüm sürümüzün -ve sevdiğimiz herkesin- hedef olduğu anlamına geliyor. Kötü adamlar zaten bir kez Renny'nin peşine düştü ve her geçen gün daha da büyük kötü adamlar ortaya çıkıyor."

Sanki cevap verir gibi telefonum çaldı. İrkildim. Ama açtım ve arayanın kimliğine baktım.

"Ben," dedi Mary Jo, telefonumu hareket ettirirken yüzümü görmüş olmalı. "Cevap vermelisin."

"Onu geri arayacağım," dedim ve telefonumun kapanması için kırmızı tuşa bastım.

Telefonum Ben'den gelen bir mesajla çınladı. Baktım.

Siktir git, kadın. Seni kimin aradığını biliyoruz. Kimi kandırmaya çalıştığını sanıyorsun? Aptal bir dangalak olma.

İçimi çektim ve dikkatimi elimdeki soruna yönelttim.

"Mary Jo," dedim. "Bana Renny'den bahset."

"Benimle takılmaya devam ederse ölecek - ve şimdi de evlenmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi, sesinde bir hırıltı vardı. O da bunu duymuş olmalıydı çünkü sakinleştirici bir nefes aldı ve devam ettiğinde sesi daha kararlıydı. "Çocuk sahibi olmamayı hiç umursamadım, zaten istemiyordum da. Ama Renny'nin ne bileyim, yirmi çocuğu olmalı. Big Brothers ve Özel Olimpiyatlar için gönüllü çalışıyor. Martin Luther King Merkezi'nde çocuklara tekvando öğretiyor."

Hiç şaşırmadım.

"Ona hayır dedin," dedim.

Başını salladı, gözlerini benden kaçırdı ve bir süre sonra gözlerini sildi. Bana tekrar baktığında, ıslak gözleri de sarıydı.

"Onu seviyorum," dedi. "Kim sevmez ki? Elbette ona hayır dedim. Yapılacak en doğru şey buydu. Öyleydi. Ve şimdi ne uyuyabiliyorum ne de yemek yiyebiliyorum."

Bu kötüydü. Kurtadamların yemek yemesi gerekir. Odaya girdiğimden beri sergilediği davranışları hızlıca düşündüm ve "tuvalete düştüğü için sinirli ve biraz sarhoş" ifadesini hızla "doğru düzgün yemek yemeden çok fazla içki içmiş uykusuz ve üzgün kurt adam" ifadesiyle değiştirdim ve güveç kâsesini ona doğru ittim.

Artık Adam'dan ödünç almak zorunda olmadığım bir otorite sesiyle, "Bunu hemen ye," dedim.

Bana şaşkın ve anlamayan bir bakış attı - sanki Cornish ya da Mandarin dilinde cevap vermişim gibi. Ben de ona

bir itme daha.

"Ye."

Birkaç ısırık almasını bekledim ve sonra ona "Renny'yi reddedeli ne kadar oldu?" diye sordum.

"Birkaç gün," dedi ve bunu söyleme şeklinden, bana muhtemelen saatleri ve dakikaları verebileceğini düşündüm.

Ciddi bir şekilde yemeye koyuldu. Ben de benimkini yedim. İyi bir yahniydi ve dehşete düştükten sonra genelde aç olurum.

İki gün. Kurdunu iki gün boyunca aç bırakmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de dolunay bu kadar yakinken. Kendi ekibinden birinin ya da müstemilata düşen çocuğun peşinden gitmediği için şanslıydı.

Ne kadar doyurucu olursa olsun, tek bir kase yahvide bulabileceğinden daha fazla kaloriye ihtiyacı vardı. "Orada kal," dedim ona. "Daha fazla yemek için dışarı çıkıyorum."

Ayağa kalktım ve kapıyı açtığımda Mike Amca'yı Addams Ailesi'nin uşağı gibi, elinde daha büyük bir kase güveç ve yanında tereyağlı dilimlenmiş bir somun ekmekle buldum.

Şaşkınlıkla ciyaklamadım.

Mike Amca eğlenerek gülümsedi. "Her iyi meyhaneci misafirlerinin ne zaman acıktığını bilir." Bu da onun "Çaldın mı?" versiyonuydu.

Tepsiyi ondan aldım ve misafirleri hakkında başka ne kadar şey anlatabileceğini merak ettim. Rahatsızlığımı yuttum. "Yemek için minnettarım," dedim, bu tam olarak bir teşekkür değildi.

Masaya baktı ve "Bardağın kalanını iç, Mercy" dedi.

"Evet," dedim kuru bir sesle.

Alaycılığımdan rahatsız olmadan başını salladı. Odaya geri döndüm ve kapıyı yeşil adamla aramıza kapattım. Yemekleri masaya koydum, Mary Jo'nun boş kâsesini aldım ve onu tepsiye, tepsiyi de yere koydum çünkü masada yer yoktu.

"Renny sana evlenme teklif etti ama sen ondan ayrıldın," dedim.

Bardağı elime aldım ve Mike Amca'nın sihirli elma şarabından biraz daha içtim. Baş ağrımın bir kısmı daha geçti ve omuzlarımdaki gerginlik de biraz olsun azaldı.

"Ona işimizin bittiğini söyledim." Mary Jo büyük kâseye yumulurken bile perişan görünüyordu.

Sürümüzde başka insanlar da vardı, kurt adamların arkadaşları. Ama onlar bizim Tri-Cities'in koruyucusu olma görevine yükselişimizden -ya da inişimizden, bakış açınıza bağlı olarak- önce gelmişlerdi. Mary Jo sürümüzle ilişkisi olan herkesin sırtında bir hedef tahtası olduğu konusunda kesinlikle haklıydı. Savunmasız üyelerimizi korumayı başarmıştık ama şu anda sürümüzde bulunan insanların hiçbiri Renny gibi adrenalin bağımlısı değildi. Onun işi, azıcık sağduyusu olan herkes kaçarken tehlikeye doğru koşmayı gerektiriyordu. Geride durup kurtadamların onu güvende tutmasına izin vermeyecekti.

Telefonum çaldı ve Mary Jo'nun dikkatini dağıtarak açtım.

"Bu Mercy," dedim.

Yumuşak, karanlık bir kahkaha kulağımda çınladı.

Mary Jo başını kaldırdı ve telefonuma baktı.

"Merhaba," dedim ilgisiz olduğunu umduğum bir ses tonuyla. Genelde bir gün içinde iki kez aramazdı. Dehşete kapıldığımı fark ettim. Garip bir şekilde Mary Jo'nun karşısında oturmak beni de sakinleştirmişti. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Havayı ürpertici bir gerilim doldurdu. Sessizlik bana cevap verdiğinde aramayı sonlandırdım.

"Adam'ı gerçekten yendi mi?" Mary Jo normalden daha küçük bir sesle sordu.

Dostum Vietnam'da dişlerini geçirmişti ve gördüğüm en sert kurt adam savaşçılarından biriydi ve ben de Marrok'un sürüsünde, onun başka bir Alfa'ya veremeyeceği kadar tehlikeli bulduğu bir grup çılgın kurt adamla birlikte büyümüşüm. Adam doğuştan bir savaşçıydı.

"Evet," dedim. Eşimin yerde, onu kölesi haline getirmeye çalışan bir objenin etrafında kıvrılmış, parçalanmış bedenini hayal etmemeye çalıştım. Çok yaklaşmıştı.

Mary Jo telefonuma baktı.

Mary Jo ağır bir sesle, "Senin numaranı bulmuş," dedi.

Omuz silktim. Bu konuda çok fazla endişelenmek yararlı değildi, ama bunu bir kenara itmek de kendi zararını çıkardı. Artık Bonarata hakkında konuşmayacaktım.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Buraya gelip Renny'yi reddetmekle doğru şeyi yaptığınızı söylememi istemediniz. Seninle tartışmamı istedin, çünkü ben kötü adamlara karşı Renny gibi birinden daha iyi silahlanmış değilim."

"Muhtemelen," diye itiraf etti Mary Jo.

"Bunu yapamam," dedim. "Böyle insanlarla uğraşacak donanıma sahip değil-" Telefonumun ekranına dokundum. Bonarata'nın adını gereğinden fazla kullanmadım.

İrkildi ama omurgasını sertleştirdi ve çenesini kaldırdı.

"Buraya neden Adam'ı evlatlık olarak kabul ettiğimi sormaya gelmedin.

dostum," dedim. "Ben denklemin yanlış tarafıyım. Buraya Adam'ın beni eş olarak alma cesaretini nasıl gösterdiğini öğrenmeye geldin."

"Evet," dedi. "Bu."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Adam'ı öldürmenin çok zor olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Bonarata o gece Adam'ın öleceğini düşünerek bizi terk etti ve yanıldı. Adam'ın o gece aldığı yaralardan kurtulamayacağım gerçeğiyle nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

"Seni öldürmek de zor," dedi Mary Jo. "Öyle olmamalısın ama öylesin."

Bu konuda tartışmayacaktım. Yararlı görünmüyordu. Bunun yerine yumuşak bir sesle, "Renny'nin tehlikeli bir işi var. Aile içi bir tartışmaya ya da standart bir trafik çevirmesine müdahale etmeye çalışırken vurulursa ne hissedeceksin? Evlilik teklifini kabul etmemeniz onu güvende kılmaz. Bu akşam eve dönerken bir araba kazasında ölmeyeceği anlamına da gelmiyor."

Gözlerindeki kurt hemen parladı ve telefonum çaldı.

"O zaman nasıl hissedeceksin?" diye sordum.

Telefonumu açtım. Bu kez arayanın kimliğine bakmadım çünkü bakmak istemedim. Bonarata'ya bu gücü vermeyecektim. Mary Jo yanımdayken olmaz.

"Mercy," dedi kocam. "Eve gelmen gerek. Kardeşin burada." Bir ses geldi, tam olarak çıkaramadım. Sonra Adam homurdandı ve bağlantı kesildi.

Mary Jo cüzdanını kaptı. "Hesabı ben hallederim," dedi. "Benim davetiyem. Git hadi."

"Araba kullanmadan önce beklemelisin," dedim ona. Gülümsedi. "Söz veriyorum. Git hadi."

-

I DID DEĞİL HIZ AÇIK THE WAYHOME. I WAS ÇOK, ÇOK
Yasaları ne zaman ve nasıl çiğnediğime dikkat ettim ve şu
anda hız cezası bana hız yaparak kazanacağım birkaç
dakikadan daha fazla zamana mal olacaktı. Yüzüme kırmızı
ışık yandığında durdum.

Ayrılmadan önce Adam'ı geri aradım ama açmadı. Bağlantıyı kesmeden önce duyduğum sesler çatışma sesine benziyordu. Ama emin olamadım. Kiminle dövüşüyor olabilirdi?

Işığın yeşile dönmesini beklerken ayağımı yere vurdum.

Gary neden evime gelmişti? Gary ve ben yakın değildik.

Onunla ilk kez bu baharda tanışmıştım; ondan önce bir erkek kardeşim, aslında üvey kardeşim olduğunu bilmiyordum. Belki de bilmeliydim. Coyote'nin güzel kadınlarla evlendiğine dair pek çok hikaye vardır ve hikayelerin çoğunda çocuklarından bahsedilir. Gary benden büyüktü, muhtemelen en az bir asır.

Çok uzun zamandır yalnız olduğunu hissediyordum.

İlk tanıştığımızda pek arkadaş canlısı değildi. Kenarları sertti. Ama iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm ve beklenmedik derecede nazik olabiliyordu. Bu yönüyle bana Warren'ın erkek arkadaşı Kyle'ı hatırlatıyordu.

Gary ve ben arkadaş değildik. Bunu bir an düşündüm, çünkü aramızda bir tür bağlantı vardı. Belki de ikimiz de babalarımızın çocukları olmanın cezasını çeken mahkûmlardık. Ama Gary benimle iletişim kurmaya devam etmişti ve ben de kendimi onunla beklediğimden daha fazla konuşurken bulmuştum. Hayatım uzun süredir sürekli bir çalkantı halindeydi ve Gary ne olduğum hakkında benden daha çok şey biliyordu.

En son konuştuğumuzda Gary Montana'da bir çeyrek at yetiştiricisi için at eğitiyordu. Bu tür işler gezici ve mevsimlik olma eğilimindedir, bu yüzden işi sona erdiği için ziyarete gelmiş olabilir. Üç Şehir'de bulunması gereksiz yere tehlikeliydi çünkü Coyote Ridge Islah Merkezi'nden kaçtığı için Washington'da hâlâ aranıyordu.

Adam sıradan bir ziyaretmiş gibi konuşmamıştı.

Yüzü yolcu koltuğuna dönük olan telefonum çaldı ve Jesse'den bir mesaj geldi.

Biz iyiyiz. Eve gel. Hız yapma. Babam bunu okumayı bırakmanı ve sürüşüne dikkat etmeni söylüyor.

Jesse kendini düzeltirken telefonum tekrar çaldı. *quit

Ben telefonuma bakarken ışık yeşile döndü ve arkamdaki araba korna çaldı. Gaza bastığımda, Adam'ın telefonuna cevap vermemesinin nedeninin polisle uğraşıyor olması olup olmadığını merak ettim. Belki de Gary'nin sürüyle, hatta benimle bağlantısı olduğunu anlamışlardı. Bu hiç mantıklı değildi. Ben onu bulana kadar Gary bile akraba olduğumuzu bilmiyordu.

Belki de polis onu evime kadar takip etmiştir?

Hapishanede işlediği suç şiddet içermiyordu. Kaçtığı hapishaneden sadece kırk küsur mil uzakta dolaşarak adalet sistemine burun kıvırmaktan kaçındığı sürece kimse onu aramaya kendini adamamalıydı.

Montana'ya taşınmasının nedeni yakınlıktı; kendi ifadesiyle, "bültenler ya da artık ne kullanıyorlarsa gönderseler bile, bir Yerli diğer herhangi bir Yerli gibi görünür - yeter ki bakan polis de Yerli olmasın." Ve ekledi, "Ayrıca, Montana'daki hiç kimse Washington'da ne olduğunu umursamıyor zaten."

Ama Tri-Cities'de biri onu tanırsa, Gary'nin evimizdeki varlığı bizi cezai suçlamalara maruz bırakabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorladım. Coyote Ridge'de çalışan birkaç kurt adamımız vardı. Bana Gary'nin firarının efsanevi olduğunu, şehir efsanesine dönüştüğünü söylediler. Mahkumlar zaman içinde kaçmış

ama her zaman bir iz bırakırlardı. Gary kilitli odasından çıkmış ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Artık kimsenin onu ciddi bir şekilde aramadığından emindim.

Ama telefonda duyduğum sesler savaşa çok benziyordu.

Oraya vardığımda evde hiç polis arabası yoktu. Adam ve Jesse'nin arabalarının arasındaki garaj yoluna girdiğimde rahatlamamış gibi davrandım. Montana plakalı hırpalanmış eski bir Ford kamyonet biraz eğri park edilmişti, muhtemelen Gary'nin aracıydı.

Bütün hafta boyunca aralıklarla kar yağmıştı. Hiç birikmiş kar almadığımız kışlar da olmuştu ama evin etrafındaki kar şu anda ayak bileğinin biraz üzerindeydi. Düzgün kar melekleri yapmaya ya da -verandanın ve ön bahçenin her yerinde görüldüğü gibi- şiddetli bir kavganın izlerini bırakmaya yetecek kadar kar vardı.

Derin bir nefes aldım ve kan kokusu almadım. Burnum burada savaşı tek kişilerin kardeşim ve dostum olduğunu söylüyordu.

Merdivenleri koşarak çıktım ve ön kapıyı açtığımda oturma odasının mobilyalarla dolu olduğunu gördüm. Kurt adamların karıştığı bir kavga için alışılmadık bir şekilde hiçbir şey kırılmamıştı. Bayılan kanepeye kaşlarımı çattım. Ne yazık ki, baş aşağı dursa bile iyi görünüyordu. Herkesin nerede olduğunu merak etmeye vakit bulamadan Adam bodrumdan seslendi.

"Aşağıya, Mercy." Sesi çok gergin değildi ama sesindeki ciddiyetten hoşlanmamıştım.

Alt katta Jesse ve Tad'i, mahallemizin melez fae'lerini, tehlikeli kurtları hapsetmek için kullandığımız kafesin yanında otururken buldum. Adam kafesin yanında durmuş, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Kafesin gümüş parmaklıklarının ardında, sırtı odaya dönük, cenin pozisyonunda kıvrılmış bir adam vardı. Ter kokuyordu ve

Korku. Saçları bir zamanlar Fransız örgüsüydü ama örgü darmadağınktı, sanki bir geceden fazla üzerinde uyumuş gibi saçları her yana dağılmıştı. Ya da belki de bir kurt adamla savaşa girmişti. Rahatlayarak fark ettim ki, taze kan gibi kokmuyordu. Kot pantolon ve üzerinden çıkarmadığı yırtık ve ıslak bir kışlık mont giymişti. Bu haldeyken kardeşim hatırladığımdan daha küçük görünüyordu.

Adam bana hızlıca sarıldı, ben de kafesin yanında dizlerimin üzerine çökmeden önce ona karşılık verdim.

"Gary?" Dedim. Sesime hiç yanıt vermedi.

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum," dedi Adam, eli omzumda sıcacıktı. "Bizimle konuşmuyordu. Sanki konuşamıyor gibiydi." Jesse'ye baktı, o da başıyla onayladı.

Onu en son gördüğüm bu sabahtan beri Jesse saçlarını parlak mora boyamıştı. Birkaç ay önce üniversiteye başladığında uçuk renklerden vazgeçtiğini sanıyordum. Gary'nin işleri yoluna girdiğinde ona neden saçlarını tekrar boyamaya başladığını soracaktım.

"Ön bahçedeki kavgayı kim yaptı?" Tespit edemediğim bir koku olma ihtimaline karşı sordum.

"Gary ve ben yaptık," dedi Adam. "Yaralandığını sanmıyorum, çürükler dışında. Hiçbir yeri kırılmamış gibi görünüyor."

Sesi savunmacı geliyordu.

"Kavga babamın suçu değildi," dedi

Jesse. "Durdurabilirdim," dedi ona.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yukarıdan lütfen?"

"Kapıyı çaldı," dedi Jesse. "Babam ofisindeydi ve kapıyı ben açtım. Bana doğru dürüst bakmadı, yüzüme bile bakmadı. Bir şeyler mırıldandı ve verandaya oturdu. Onun kardeşin olduğunu fark etmemiştim Mercy. Hatırladığım kişiye benzemiyordu. Onun yalnız bir kurt olduğunu düşünmüştüm. Buraya gelen ilk kişi o değil. Babamı buldum.

Çünkü verandamızda donarak öleceğini düşündüm."

"Kurtadamlar donarak lmez," diye gözlemledi bu noktaya kadar sessiz kalan Tad. Sesi biraz zgn geliyordu.

"Titriyordu ve kambur duruyordu." Gary'ye doğru başını salladı ama sesinde Tad'e yönelik bir ısırik vardı. "Donarak ölecekmiş gibi görünüyordu. Kurtadamları kurtadam olmayanlardan ayıracak donanıma sahip değilim." Tad'e bir bakış attı ve "Ama aptal da değilim" dedi.

"Kapıyı sen atın," dedi Tad. "Baban onun senin gırtladığını parçaladığını duymazdı."

"Buraya geldiğimde"- dedi Adam, belli ki tartışmanın yeterince uzadığına karar vermişti, gerçi Tad'in haklı olduğunu düşündüm; belki de Adam Jesse'yle çoktan tartışmıştı- "merdivenlerin tepesinde oturuyordu."

Jesse'nin içinde bulunduğu tehlikeden o da memnun değildi; Adam'ı tanıyordum. Ama Tad'in aksine, Jesse'yi bir çocukmuş gibi azarlamaması gerektiğini biliyordu. Adam'ın ofisindeyken her şeyi daha iyi izleyebilmesi için evin etrafında daha fazla kamera olacağını tahmin ediyordum.

"Onunla konuştuğumda cevap vermedi," diye devam etti Adam. "Beni hiç duymuyor gibi görünüyordu. Elim i omzuna koydum ve sanki bir dşmanmışım gibi tepki verdi. İşte o zaman kavga ettik."

Ona baktım ve biraz kızardı. "Dolunaya çok yakındı. Onu ldrmediğim için şanslı."

Sanki ben Adam'a çoktan kızmışım gibi Jesse, "Babam az önce onu kıstırdı," diye araya girdi.

Gary hâlâ hayattaysa, bunun sebebinin Adam'ın onu öldürmek istememiş olması olduğunu düşündüm - sorumlu kurt olsun ya da olmasın. Gary'nin insanların onu öldürmek istemesini sağlamak gibi bir yeteneği vardı. En başta bu yüzden hapse girmişti.

Tad, "Çöplerimi dışarıdaki kutulara koyuyordum ve ikisinin çatıdan geldiğini gördüm," dedi.

Kardeşim için duyduğum endişeye rağmen kaşlarımın kalktığını hissedebiliyordum ve başımı kaldırıp Adam'a baktım. "Çatının üzerinden mi? Onu sadece sabitlediğini sanıyordum."

Beni tutmayan eliyle yüzünü ovuşturdu ve bana mahcup bir bakış attı. "O kısmı hatırlamıyorum. Kavganın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Ay da dolunayı yeni geçti."

Jesse, "Onu beş ya da altı kez sıkıştırdı," dedi. "Ama Gary kaçmaya devam etti. Babam gerçekten üzerine inene kadar kıpırdanıp durdu."

Adam son birkaç kelimedede yüzünü buruşturdu, belki de Jesse'nin kullandığı coşku yüzünden.

"O zaman pes etti sayılır," dedi bana. "Ya da biz öyle olduğunu düşündük. Babam onu kontrol etti ve eve taşıdı."

"Bilinci yerinde değil mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Adam.

"Katatonik," dedi Jesse.

Tad kuru bir sesle, "Eminim bunu değerlendirecek tıbbi niteliklere sahip değilsiniz," dedi.

"Tepkisiz," dedi Adam tartışmaya dahil olarak. Ve bu bir tartışmaydı, değil mi? Merak ettim, Kısaca, Jesse'nin patlıcanlı saçlarıyla bir ilgisi varsa.

Ama ben daha çok kardeşimle ilgileniyordum.

"Madem katatonikti," diye sordum, "neden kafeste?"

"Babam seni aradı," dedi Jesse, "ve tam o sırada bir tavşan gibi sıçradı. Onu bir battaniyeye sarmıştık. Ayağa kalktı ve battaniye onu hapsetti. Panikledi."

"Ben de aynı saatlerde geldim," dedi Tad, "yani ben de gelmiş olabilirim." Bana baktı. "Buram buram

Öyle, değil mi?"

Fae demek istedi.

"Emin değiliz," diye ekledi Jesse. "Çünkü Tad içeri girdiğinde ne babam ne de ben duyduk ve Tad Gary'nin sıçradığını görmedi."

Adam'a baktım, çünkü Tad'in girişini duymamak tuhaftı. Özellikle de Adam yüzeye yakın bir yerde kurtla kavga ettiği için heyecanlanmışsa.

Omuz silkti. "İçimdeki kurt parçası Tad'in hareketlerini fark etmeyi bir süre önce bıraktı. Düşman değil. Sürü değil. Bizim için tehlikeli değil."

Başımı salladım.

"Tad'in geldiğini duydum," diye açıkladı Adam, "ama ona dikkat etmedim. Ben daha çok Gary'nin büyük cam pencereden atlamasını engellemekle ilgileniyordum. Onu yakaladım ama o da senin kadar hızlıydı. Hareket etmeseydim ve yakın olmasaydım yakalayamazdım."

"Korkuyor, Mercy," dedi Jesse. "Gerçekten korkuyor."

Tad bana, "Onu incitmeden buraya getirmek için Adam'la ikimiz uğraştık," dedi. "Yine de onu kafesin içine soktuğumuzda yere yığıldı."

Oraya vardığımdan beri Tad sandalyede arkasına yaslanmıştı ama benim dikkatim kardeşim tarafından dağıtılmıştı. Sonunda Tad'in harekete hazır olduğunu gizlemek için tasarlanmış duruşundaki aldatıcı rahatlığı fark ettim.

Tad'i dokuz yaşından beri tanıyordum. Gizli koruma olarak daha iyi maaşlı bir iş bulana kadar garajımda benimle birlikte çalışmıştı. Bu Jesse ile aynı okula gittiği anlamına geliyordu çünkü Tri-Cities'in kendi Alfa'sının kızı olmak onu kimsenin gerçek bir kurt adama karşı koymaya cesaret edemeyeceği iğrençliklere hazırlıyordu. Birkaç hafta önce evimizin güvenliğini artırmak için arka çitimizin karşısındaki eski evime taşınmıştı.

Tad bir kurt adam değildi. Belalı biri gibi görünmüyordu. Yapışkan kulakları ve kocaman şapşal gülümsemesiyle tam bir ineğe benziyordu. Ama görünüş aldatıcıdır. O güçlü ve huysuz bir fae'nin yarı insan oğluydu. İşin icabına bakabilirdi.

Şu anda kurtadamları hapsetmek için tasarlanmış bir kafeste oldukça çaresiz görünen kardeşim için neden endişelenmesi gerektiğini düşündüğünü merak ettim.

"Honey'i aradım," dedi Adam bana. "Birazdan burada olur."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Farkında değilim."

"Peter öleli sadece bir yıl oldu," dedim. Peter'ın hayaleti hâlâ Honey'nin peşindeydi, yaşayan eşinin sadık bir hizmetkârıydı.

"Tatlım ve kardeşin konuşuyorlardı," dedi bana. "Çoğunlukla mesajlaşıyorlar."

Ona kaşlarımı çattım. "Tatlım bana hiçbir şey söylemedi."

"Tatlım da bana bir şey söylemedi," dedi. "Benim de yöntemlerim var."

Jesse, "Bizim kurt sürüsünün dedikodusu kimseyi ilgilendirmez," diye gözlemledi.

Onlardan alabileceğim kadar bilgi aldığımı karar verdim. Kardeşimle ilgilenme zamanı.

Adını tekrar denedim. "Gary mi?"

Sesime cevap vermedi, ki bu sürpriz değildi. Bir süredir buradaydım ve bana tepki vermek için bolca zamanı vardı. Derin bir nefes aldım, ama ter ve korkunun ezici kokusu daha ince bir şey almayı zorlaştırdı.

"Sence sihir olabilir mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Adam.

"Belki," dedi Tad yavaşça. "Ama aşına olduğum bir şey değil ve o kafesin içinden hiçbir şey okuyamıyorum."

Tad'e şaşkın bir bakış attım. Gümüşün Fae yetenekleri üzerinde herhangi bir etkisi olmamalı.

"Sherwood onunla oynuyordu," dedi Adam belli belirsiz bir onaylamazlıkla.

Artık evcil olmayan kurt adamımız Sherwood'un emrinde alışılmadık bir sihir vardı. Artık kim olduğunu hatırlayabiliyordu ama hafızasında ve büyüünde hâlâ pek çok boşluk vardı. Bu da bazı ilginç zamanlar yaratıyordu.

Eğer Sherwood bu işe kalkıştıysa... Yargım için fazla bir dayanak olmadan, onun kimseyi incitecek bir şey yapmayacağına karar verdim. Parmaklıkların arasından uzanıp Gary'ye dokundum. Kurt adam değildim, bu yüzden gümüş beni rahatsız etmedi. Ama kolum kafesin bu tarafından yeterince uzun değildi. Gary'ye daha yakın olan tarafa süründüm ve tekrar denedim. Bu sefer parmak uçlarımı omzuna değdirmeyi başardım.

Çok gürültü yapmamıza rağmen irkilmiş gibi sarsıldı. Bir an sonra yuvarlandı ve topuklarının üzerine çömelene kadar yukarı kalktı. Hareket etmeden önce omzuna koyduğum elimi tuttu ve yüzüne götürerek derin bir nefes aldı.

Kelime olmaya çalışan ama olamayan karmakarışık bir ses çıkardı. Bunu kelime olabilecek bir düzine başka ses takip etti. Yine de öyle olduklarını düşünmedim. Onlarda yanlış hissettiren bir şey vardı - iletişimin tam tersi.

Gary başını kaldırdı ve sanki beni görmüyormuş gibi bakışları benimkilerin üzerinde gezindi. Sonra gözlerini kapattı, bir kez başını salladı ve elini kafesin parmaklıklarına vurdu. Sonra

İkinci patlamada elimi bıraktı ve bekledi. Belli ki hareketsiz kalmak için çaba sarf ediyordu.

Kafes anahtarla kilitleniyordu ama Adam odada olduğu sürece çok daha kullanışlı olan bir parmak izi kilidi de vardı. Elimle işaret ettim ve Adam kafesi açtı. Tiz bir bip sesi geldi ve kilit tıkladı. Kapıyı çektim ve açtım.

Gary gözlerini kapalı tuttu ve burun deliklerini açarak kafesten çıkıp bana doğru süründü. Kolları ortama dolanana ve yüzü çenemin altına gömülene kadar durmadı ve bu sırada beni kış üstü yere düşürdü. Uzun bir süre orada kaskatı oturdu, sonra tüm vücudu gevşedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Adam kanepenin kenarına oturdu ve sanki teselliye ihtiyacı olan sürünün bir üyesiymiş gibi elini kardeşimin başına koydu.

Tad sessizce, "Montana'dan bu eyalete arabayla geldiği bilgisi beni giderek daha fazla rahatsız ediyor," dedi.

Haksız değildi.

Gary nemliydi, karda güreşmek bunu yapabilirdi. Bu kadar yakından, dehşet ve ter kokusu rahatsız ediciydi. Ona bir duş aldırmalı ve ardından temiz, kuru giysiler giydirmeliydik. Ama bu daha sonrası içindi çünkü Gary'nin taşıdığı diğer kokulardan daha güçlü yeni bir koku alıyordum.

Sherwood o kafese bir şey yapmıştı. Kardeşimin etrafında dönen büyüü o kadar iyi kilitleyen bir tür bariyer yaratmıştı ki, kapı açılana kadar bunu hissetmemiştim. Duman ejderhası Ben'i kontrol altına aldığı anda onu kafese kilitlediğimiz zamanı düşündüm ve Sherwood'un yaptığı değişikliğin duman ejderhasının büyüünü keserek Ben'e yardım edip etmeyeceğini merak ettim.

Hepimiz bir önceki savaşa hazırlanıyoruz, diye düşündüm.

Belki de kafesin yeni özellikleri

Bir dahaki sefere eski bir fae avcısı kurtlarımızdan kukla yapmaya karar verirse.

"Büyü kokuyor," dedim onlara. "Biraz tuhaf - bana fae büyüsunü hatırlatıyor ama daha önce karşılaştığım bir şey değil."

Bir elim Gary'nin başının arkasında, diğeri de omzundaydı. Yırtık ceketinin dolgusundan bile vücudu kaya gibi sıkıydı. Konuştuğumda tepki vermedi.

"Hissedemiyorum," dedi Tad - emin olmasam da bunun olağandışı olduğunu düşündüm. Tad'in gücü, melez bir fae olduğu için, benimkinden daha tuhaftı, ayrıca bir ya da iki kat daha güçlüydü. Ben büyüün kokusunu alabiliyordum ama Tad onu kullanabiliyordu. "Babamı aramamı ister misin?"

Zee, kadim ve duyarlı bir obje olan Ruh Alıcı'yı yok ettiğinden beri... garipti. Tad ve ben Zee'nin uzun süren avının çözümünün onun daha eski, daha tehlikeli benliğinin bir parçasını tekrar ön plana çıkardığına karar vermiştik. Bazen tanıdığım eski varlıkların kişiliklerinin jeolojik katmanlarda saklı olduğunu hissediyordum. Karanlık Smith'i bir kez daha dünyaya salmak için zemini kırmıştık. Şimdi Zee, Tad'in babası olan eski tamircinin şekline her zaman tam olarak uymuyordu.

Tad'in de bunu görmesine sevindim. Aksi takdirde Zee'nin ani tuhaflığını Ruh Alıcı'nın bana yaptıklarına bağlamak zorunda kalacaktım.

"Zee bugün işte iyiydi," dedim parmağımın şakağını ovuşturarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Tad parmaklarıyla Gary'nin yüzünün yan tarafına dokundu, sonra onları geri çekti ve başını salladı. "Ben hiçbir şey hissedemiyorum. Ya babamla ya da Mike Amca'yla konuşmalıyız."

"Zee'yi ara," dedi
Adam. Ona baktım.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Bununla başkasına gidersen onun kalbini kırarsın."

Tad bir nefes verdi. "Bu doğru. Ama bu onu iyi bir fikir yapmaz."

Adam'ın gözleriyle karşılaştım.

"Tad Zee'yi arasın, Mercy," dedi dostum. "Drontheim'in Kara Smith'i senin iyiliğin için büyüleyici bir gücü yok etti. Sana zarar vermeyecektir."

"Bir pazarlık yaptık," dedim. "Benim iyiliğim için değildi."

"Unutmuşum," diye yalan söyledi Adam - ki bunu bilerek yapıyordu. Bir açıklama yapıyordu ve gözlerini bana dikmişti.

Kardeşimin hıçkırıkları yavaşlamış, nefes alış veriş düzensizleşmişti. Başını okşadım ve Tad'e başımı salladım. "Ara onu lütfen. Jesse, biraz su getirebilir misin? Ve belki biraz yiyecek."

-

ZEE GELMEDEN ÖNCE BAL GELDİ.

Taytının üzerine kırmızı bir kazak giymiş ve sanki bir yönetim kurulu toplantısına katılmaya hazırmış gibi görünmeyi başarmıştı. Ama Gary'nin kokusuna tepki vermeden Gary ve benim yanıma çömeldi. Yakınına eğildi ama Gary'ye dokunmaya çalışmadı. Gary ise onu fark etmiş gibi görünmüyordu. Aslında, aktif olarak kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmemeye çalışıyor gibiydi.

Onu yiyecek ya da suyla ayartamadım. Hıçkırmayı bırakmıştı ama başını eğmişti ve bana olan bağını gevşetmemişti.

Gary'nin gelişine tanıklık eden çeşitli kişiler hikâyenin kendilerine ait kısımlarını tekrarladılar. Zaten aynı kelimelerle anlatılan parçalar ve parçalar edinmişti. Honey'nin iyi bir oyun yüzü vardı ama onun da benim kadar endişeli olduğundan emindim.

Jesse Honey'ye, "Babam onu eve getirdiğinden beri hiçbir şey söylemedi," dedi.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Adam. "Mercy'nin burada olduğunu anladığıında bir şeyler söylemeye çalıştı. Kullandığı dili anlamadım."

"Kelimeler değil," dedim vurgulayarak, çünkü kardeşimin dudaklarından çıkan sesin anısı beni hâlâ korkutuyordu. "Kelimeler değildi. Konuşmanın tam tersi gibi hissettirdi."

Hepsi bana baktı.

Honey kaşlarını çatarak bana baktı. Biraz temkinli bir şekilde, "Ruh Alıcı'nın sana bıraktıklarından biraz daha mı var, Mercy?" diye sordu.

Ben öyle düşünmemiştim. Fark ettiğim şeylerin çoğu büyüye karşı bazen aşırı hassasiyet ve insanlar hakkında istenmeyen içgörülerdi. Ama bir kez sorunca, bu ihtimal hiç yoktan daha olası göründü. Rahatsızca omuz silktim.

"Huh." Honey yine kaşlarını çattı. "Sana sihir gibi mi kokuyor?"

"Evet," dedim.

"Babam geliyor," dedi Tad. "Eğer o bu işi çözemezse, bize doğru yolu gösterebilir."

Başını salladı. "Tamam. Ona biraz yiyecek ve su verelim."

"Sana iyi şanslar," dedim.

-

ADAM HONEY'I ARAMAKTA HAKLIYDI.

Gary onun kim olduğunu anladıktan sonra bana olduğundan daha kolay davrandı. Adam hareket etmek istemediğinde, kadın onu kaldırıp götürüyordu. Adam'ın yaptığı gibi onunla mücadele etmedi. Sonunda onu merdivenlerden çıkarıp mutfağa götürdü.

Sırtını pencerelere dayamış, kendisiyle odanın geri kalanı arasında bir masa olacak şekilde oturuyordu. Gözleri boş ve seğiriyordu ama önüne koyduğumuz her yemeği yedi-

Ama sadece bir eliyle. Diğer eliyle de, sanki hâlâ orada olduğunu hatırlatmak istercesine Honey'nin elini sıkıca tutuyordu. Ara sıra odaya göz atıyordu ama açlık dikkatinin çoğunu yemeğine vermesine neden oluyordu.

Neden bu kadar aç olduğunu anlayamadım. Öğün atlamış gibi görünmüyordu. İnsan ve çakal arasında gidip geldiğimde ben de böyle acıkırdım. Büyü yapmak yorucuydu. Acaba çok fazla şekil mi değiştiriyordu ya da yabancı büyü kokmasına neden olan şeye direnmek için büyü mü kullanıyordu?

Honey onu mutfağa götürürken Jesse de yemek artıklarından birkaç biftekli sandviç hazırlamıştı. Jesse büyük bir açlıkla sandviçlerin üzerine atladığında, Honey ve Tad buzdolabında ne kadar tuhaf malzeme varsa hepsini bir araya getirerek destansı boyutlarda bir omlet yapmaya koyuldular. Doğrama işlerinin ortasında ön kapı şiddetli bir rüzgâr ve hava girdabıyla açıldı; belli ki biz aşağıdayken yağan kar yerini rüzgâr ve sulu kara bırakmıştı.

Kardeşim emin ellerde, ön kapıya yöneldiğimde Zee'yi paltosuz ve sırılsıklam bir halde, yanardöner gümüş gözlerle kapının girişinde dururken buldum. Bir an için bir yabancı gibi göründü - sanki fırtınayı yönlendiren güçler onun sihrini ortaya çıkarmış gibiydi. Hâlâ günlük cazibesini taşıdığını bilsem de, büyüünün gizlediği kötü niyetli ve güçlü fae'yi gördüm. Yağmurdan sırılsıklam olmuş olsa da tenine yapışan o tanıdık tişört bana sanki ince işlenmiş bir zincir zırh gömleği gibi göründü.

Gözlerimi kırptım ve o da kapıyı kapatmak için döndü. Geri döndüğünde, ıslak beyaz saçlarını sabırsız bir elle yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerini tekrar gördüğümde daha tanıdık bir renk ve yoğunluktaydılar. Dışarıdaki fırtına iyice bastırdığından beri onunla ilgili her şey yumuşamıştı.

"Kardeşin nerede?"

Garajda olduğu gibi şimdi de sıırım gibi ve sert görünüyordu. -Yaşlılıktan etine kemiğine kadar kurumuş, sadece yağını düzenli olarak değiştirmeyen insanların korktuğu huysuz, yaşlı bir tamirci.

Sözsüzce ona doğru el salladım. O da kocamla aynı rahatlıkla otoriteyi peşinden sürükledi. Tanıdık ve güvenli.

Ama aklımın bir köşesinde bunun gerçekten doğru olmadığını biliyordum. Ya da her zaman doğru olmadığını.

INTERLUDE

O Gün Erken Saatlerde

JESSE

JESSE BAKILDI YUKARI FROM HER DERS KİTABI İLE AN
İRİTASYON

Biri kapısını çaldığında kaşlarını çattı. Tad'in kapıda dikildiğini görünce öfkesi yatışmadı. En eski eşofman takımıyla, yapılmamış yatağında göbeğinin üzerinde yakalanmak kendisini rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetmesine neden oldu.

"Ne?" diye hırladı.

Elini uzattı ve parmaklarının arasında tuttuğu gümüş kabartmalı bir dikdörtgen kart stoğunu kızın dikkatini çekmek için çırparak gösterdi.

Öfkeyle doğruldu ve sırt çantasını kapıp ön cebini açtı. İçi boştu. En iyi arkadaşı davetiyeyi çalmış ve Tad'e vermişti. Başka bir zaman olsa Izzy'nin, bir dargın bir barışık aşklarına ara vermişken Tad'i çağırmak için ne kadar endişelenmiş olabileceğini anlayabilirdi.

Jesse, "Kız arkadaşına onun bir hain olduğunu söyle," diye homurdandı. "Gitme," dedi ona.

"Bu bir düğün davetiyesi," dedi kuru bir sesle, "düello çağrısı değil. Gerçekten, Izzy bunu çok abartıyor. Gabriel ve ben çıkmadan önce arkadaştık."

"Bu bir saldırı," dedi.

Gabriel'in onu incitmek istemesi için bir neden yoktu. Ondan ayrılan oydu. Haksızlığa uğradığını hissetse bile, onu incitmeye çalışmazdı. Gabriel öyle biri değildi.

Ayağa kalktı ve yatağını düzeltti, çünkü buruşuk çarşaflar kendisini savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Tad, o yatağını düzeltirken sabırla bekledi, sonra doldurulmuş fili yastığının üstündeki uygun yerine koydu.

Duygularını tek boynuzlu at çarşafları kadar etkili bir şekilde gizleyerek ona geri döndü.

"Eğer gitmezsem," dedi ona, "hâlâ onun için yanıp tutuşuyormuşum gibi görünecek. Bu bir saldırı değil. Gabriel kindar biri değil."

"Hayır," diye kabul etti Tad. "Değil. Ama o ve ben de arkadaştık. Ve onun düğününe davet edilmedim." Durakladı. "Mercy de öyle."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Ona haklı olduğunu söyleyemezdi. Ya da sevdiği adamın Seattle'daki UW'ye gitmek için Tri-Cities'den ayrılır ayrılmaz çıkmaya başladığı biriyle evlenmesini izlemektense kalbini zımpara kağıdıyla ovmayı tercih edeceğini.

Dolabına doğru yürüdü ve saç boyası kutusunu karıştırdı. Rastgele bir şişe aldı ve onun yanından geçti.

"Saçımı boyayacağım," dedi havalı bir şekilde. "Sabah görüşürüz."

"Gitme," dedi.

Gabriel'in düğününe gitmek dünyada yapmak istediği en son şey olduğu için, sırtını Gabriel'e dönerek, "Sen benim patronum değilsin, Tad Adelbertsmiter," dedi.

Sonra banyoya çekildi ve saçlarını mora boyadı.

4

M E R C Y

"KAR DA YAĞMUR DA BENİM İÇİN SORUN DEĞİL," DİYE HOMURDANDI ZEE mutfağa girerken. "Ama burası buza dönüşen su tükürmeyi seviyor."

Sebze doğramakta olan Tad, babası içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı. Zee ona baktı ama hemen gözlerini kaçırdı.

Jesse benimle endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. Baba ve oğul arasındaki ilişkilerin düzeldiğini sanmıştım. Görünüşe göre düzelmemiş.

Tad, Jesse'nin en iyi arkadaşı Izzy ile çıkmaya başladığında, Zee ona ilgi duymaya başlamıştı. Ürkütücü bir sapık gibi değil ama daha korkutucu bir şekilde "oğluma zarar verirsen seni yok ederim" şeklinde.

Tad kızgındı ve sanırım biraz da endişeliydi. Zee'nin oğlunu inciten insanlarla kalıcı olarak ilgilenmek gibi bir alışkanlığı vardı. Zee'nin muhtemelen haddini aşan bir Gri Fae Lordu ile romantizmin kafa karıştırıcı yeni yetişkin versiyonunu müzakere eden genç bir insan arasındaki farkı anlayabileceğini düşünmüştüm. Ama Tad, babası gibi korumacıydı.

Neyse ki mutfağımız eski zamanlardaki çiftlik mutfaklarından biri gibiydi: bir ailenin toplanabileceği büyüklükteydi. Tad ve Zee'yi birbirleriyle etkileşime girmeye zorlamadan yedimiz için fazlasıyla yeterli alan vardı. Bu nedenle Gary'ye de biraz alan bırakacak kadar

büyüktü.

Masaya yaklaştıımızda Honey kardeşimle ilgilenmekten başını kaldırdı ve Zee'ye keskin bir değerdendirme yaptı. Honey yaşlıydı ve yaşlı kurtlar fae'lerin yanında daha temkinli olma eğilimindeydi. Gerginliğı artınca kardeşim kaskatı kesildi ve son yarım sandviğı tabağına geri koydu. Bizi gördü -yani mutfakta insanlar olduğunu biliyordu- ama açıkça tanıdığı birini görmedi.

Zee masanın çok yakınında durdu, bir süre kaşlarını çattı, sonra sağ elini önüne uzattı, parmaklarını açtı, avucunu kardeşime doğru uzattı. Çoğu iş gününde benimkiler gibi onun elleri de yanık yağla lekelenmişti. Parmak eklemleri yara izleriyle kaplıydı ve başparmağının tırnağının yarısı yoktu. Yüzük parmağı kırıldığı ve kötü bir şekilde iyileştiğı için eğriydi -fae formunun, gerçek formunun kırık bir parmağı olup olmadığını hatırlayamıyordum. Eli yaşlı görünüyordu.

Ve güçlü.

Zee gözlerini kapadı ve sesli bir şekilde nefes aldı. Almanca olabilecek bir şeyler mırıldandı, ancak aşına olduğum hiçbir kelime yoktu. Almancam akıcı değil, ama İngilizcede olduğu gibi, küçük ortak kelimeler normal konuşmanın içine serpiştirilme eğiliminde. Gözlerini açtı, elini indirdi ve kaşlarını çatarak bana döndü.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu"-ağabeyime doğru elini salladı-"hissedebilmen gereken bir şey değil. Tad bana bunu hissedemediğini söyledi."

Çatık kaşları derinleştirdi, yüzündeki kırıksıklıklar uçurumlara dönüştü. Bana doğru iki adım attı ve çarpık parmağıyla alnıma dokundu.

"Daha mı kötü?" diye sordu Adam. Adanın üzerinde oturmuş, Gary'ye mümkün olduğunca fazla yer açmaya çalışıyordu. Adam çok yaklaştığında Gary daha da tedirgin oluyordu.

"Mercy ile daha kötü olabilecek her şey daha kötüdür. Her zaman." Zee'nin sesi homurdanıyordu ve kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

Elini yüzümden çekti ve bana şöyle dedi: "Dünyada bu şekilde duyuların açık bir şekilde dolaşman hoşuma gitmiyor. Savunmasızsın." Dudaklarını büzdü. "O objenin sana yaptıklarının kendi kendine düzeleceğini umuyorum."

"Evet," dedim. "Ben de." Ama bu konuda konuşmak bir şeyleri değiştirmeyecekti. "Gary konusunda haklı mıyım? Bunu ona yapan fae büyü mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Benim gücüm, metal tabanlı olduğu için, diğer fae'lerle olduğu kadar Jötnar'la da ortak yönleri sahip." Almanca telaffuzunu kullandı: Yoot-nahr, sondaki "r" 'yi yuvarlayarak. "Ama Jötnar büyük güce ve daha büyük gizliliğe sahip büyücülerdir. Ve bu büyüyü hiç hissetmemelisin."

"Kim?" diye sordu Tad.

"Devler," dedi Honey ve ben.

"Loki," dedi Jesse aynı anda, İskandinav mitolojisi hakkındaki bilgisi çalışmaktan çok Marvel filmlerinden kaynaklanıyordu. Bize karşı burnunu kırıştırdı. "Loki bir dev değildi."

"İskandinav devleri ile Kelt devleri farklıydı," dedim ona. "Bir dilden diğerine geçerken iki kelime birleşmiş."

Zee homurdandı ama ben ona baktığımda eliyle bir yuvarlanma hareketi yaptı.

Bir kaşımı kaldırdım ama çeviride kaybolmanın sırası değildi. "Hikâyelerdeki bazı Jötnar'lar insan boyutundan daha büyüktü ama çoğunlukla Aesir'in, yani İskandinav tanrılarının düşmanıydılar. Farklı yerlerden gelmişlerdi."

"Dokuz diyar." Jesse başını salladı.

Zee, Jesse'ye alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "O filmlerin cevaplaması gereken çok şey var," dedi. Jesse'nin ona karşı hep bir zaafı olmuştu. "Bildiklerinden daha fazla gerçek ve daha fazla saçmalık. Ve telaffuz. Bifrost. Odin." Filmdeki söylenişlerini taklit etti, "Bifrost "taki uzun "i "ye ve "Odin "deki "d "ye vurdu. Ben de onları hep böyle telaffuz etmişim - belli ki yanlış. "Ama evet. Ne yazık ki bizim için Jötnar güçlü büyücülerdi ve öyledirler, dinlenmek için uzandıklarında dağlara dönüşen Pikt devleri değil."

"Öyle mi?" diye sordu Jesse. "Gerçekten mi? Dağlar mı?"

Zee ona Cheshire kedisi gibi bir gülümseme verdi, kalıcı ve gizemli.

"Gary'yi tamir edebilir misin?" diye sordu Adam, odayı tekrar konuya çekerek.

Zee'nin yüzü buruştu ama her zamanki ekşi ifadesiyle değil. Bu ifade yanlıştı. Göz kapaklarını indirdi ve gözleri koyu griye dönüşerek omurgamı ürpertti. Zee'nin bu yanını, daha yaşlı, daha tehlikeli halini çok sık görüyordum. Ya da belki de bu sadece benim ve Ruh Alıcı'nın yeteneğiydi. Belki de o hep bu boyuttaydı ve ben hiç fark etmemiştim. Ama kendime tekrar hatırlattım, Tad de onun için endişeleniyordu.

Mutfak sıcak olmasına rağmen titriyordum. Ama kimse beni izlemiyordu.

"Duruma göre değişir." Zee şüphelerimden habersiz, Zee'nin girişiyle kısa bir duraksamadan sonra, sanki biri tabağını elinden çekip almak üzereymiş gibi son yarım sandviçi yiyen kardeşimi inceledi.

"Mesele kör olması değil," dedim ona. "Bir şeyler duyabiliyor. Sanki anlamıyor gibi-"

Ağabeyimin başı yukarı kalktı ve keskin bir nefes alarak dudakları dişlerinden ayrılırken bir hırıltı çıkardı. Honey boştaki elini onun ön koluna götürdü, bu güven verici bir hareketti ve tesadüfi olmayan bir şekilde onun sağ kolu üzerinde, aptalca bir şey yapmasını engellemesini sağlayacak bir kaldıraç sağladı. Honey haklıydı. Zee'yi tanıımıyordu. Eğer yorumlayabildiği tek şey koklamaksa -ve eğer benim gibi koklayabiliyorsa

-O zaman işler kötü gidebilir.

"-Gördükleri ya da duydukları," diye devam ettim. "Ama her şey değil. Montana'dan buraya kadar geldi ve kamyonunda yeni bir hasar yok. Merdiven ve kapı gibi nesneleri görüyor ama insanları insan olarak göremiyor. Ya da kelimeleri kelime olarak duyamıyor."

Tad odadakilere, "Neredeyse cazibenin tersine çevrilmiş hali gibi," dedi. Jesse yumurta karışımını içine dökerken elindeki tava tısladı.

Benzetmesinin yakın olduğunu düşündüm. Cazibe nadiren kokuyu tamamen örterdi. Fae'lerin bazılarının keskin bir koku alma duyusu olmadığından değil, çoğunun bunu kullanmadığından kaynaklanıyordu. İnsanlar da böyleydi. Normal insanlar benim kadar iyi koku alamazlardı, ama burunlarını seçtiklerinden çok daha iyi kullanabilirlerdi. Kör insanların diğer duyularının beklenmedik bir güç kazanmasının nedeni buydu - aslında onlara dikkat etmeye başlamışlardı.

"Ona dokunmam gerekecek," dedi Zee.

Ama iki adımdan fazla yaklaşmadı ve kardeşim ayağa kalktı, Honey'nin kontrol etmesi gereken kolunu kullanarak onu arkasına koydu, masa sağlam olmasına rağmen büyük bir dramla devrildi. Muhtemelen hayatta kalacaktı. Gary'nin tabağı ve bardağı kızarmıştı.

Honey kendisini tutan ele hayret dolu bir ifadeyle baktı.

Ben de öyle. Tamamen insan olsaydım sahip olacağımdan daha fazla güce sahip değildim. Honey'i o şekilde itip kakamazdım. Bunu biliyordum, bir ya da iki kez denemiştim - çoğunlukla eğitim dövüşlerinde. Kurtadamlar güçlüdür.

Anladım ki yürüyenler, benim gibi avatarların -Çakal, Şahin, Kuzgun ve diğerleri- soyundan gelen insanlar -Hangi avatarın soyundan geldiğimize bağılı olarak hepimizin farklı yetenekleri vardı. Ve ayrıca kuşak ilişkisinin ne kadar yakın olduğuna. Yine de hiçbirimizin ortalama bir insandan daha güçlü olduğunu düşünmemiştim. Belli ki yanılmışım.

Kardeşimin duruşundan rahatsız olmayan Tad masayı tuttu ve düzeltti. Yine de eski yerine koymadı. Çekerek yoldan kaldırdı. Jesse bir süpürge ve faraş kaptı. Gary ve Honey'den uzak durarak biraz daha ihtiyatlı davrandı. Ama yerdeki pisliğı temizledi. Biri kavgaya kalkışırsa, en azından camların içinde yuvarlanmayacaktı.

"Ona dokunmadan bu büyüyü göremem," dedi Zee bana. "İzninizle onu hareketsiz tutabilirim, çünkü bunu yapacak durumda değil."

Eğer Zee'nin izne ihtiyacı varsa, bu, kardeşimi tutması gerekse bile bunun normalde bir müttefike yapacağı bir şey olmayacağını düşündüğü anlamına geliyordu. Bir çeşit büyü olduğuna emindim. Gary'yi fiziksel olarak zapt etmek, eğer bu gerçek bir seçenekse - Honey'i bu kadar kolay hareket ettirmesi beni hâlâ tedirgin ettiğı için kardeşime değerlendirci bir bakış attım - izin alması gerekmezdi.

"Hayır," dedi Honey.

"Hayır," diye ona katıldım.

"Onu tutabilirim," diye teklif etti Adam. "Bekle," dedim.

Gary ile son bir saat içinde yaşadığım etkileşimleri düşündüm. Görme ve işitme duyuları bozulmuştu. Honey'i nasıl kavradığına baktım ve dokunma duyusu gerçekten iyi olsaydı ona bu kadar sıkı tutunmak zorunda kalmazdı diye düşündüm. Ama burnundan iyi bilgi alıyor gibi görünüyordu. Beni böyle tanıyordu, Honey'i de böyle tanıyordu.

Eğer iletişim kurabileceğimiz tek şey koku olsaydı, onu kullanmak zorunda kalırdık. Kokulardan ne tür şeyler anlayabilirim?

Kurtadamların hepsi bir sürü kokusu taşır. Birbirimizle uyum içinde hareket ettiğimizde daha kolay algılanan bir şeye dönüşür - bir av, bir savaş, hatta bir beyzbol maçı. Sürü bağlarına güç verdim ama bu herhangi bir koku parlaması tetiklemeye yetmedi.

Ben ona sormadan Adam benim için yaptı. Bağlarımızı aydınlattı - ve sadece evimizdeki insanlarınkini, böylece tüm sürünün burada bir araya gelmesiyle sonuçlanmayacaktı. Daha önce mümkün olduğunu bilmediğim pek çok şeyi yapabildiğini fark etmiştim. Bunu kurt adam olmamama bağlardım ama bazı yaşlı kurtları da şaşırttığını biliyordum. Sürümüzün en yaşlı üç kurdundan biri olan Zack'in, sürü büyüüne olan hâkimiyeti nedeniyle Adam'a "Maestro" dediğini duymuştum.

Bağlar canlanırken -Honey'nin Adam'a, Adam'ın bana, Adam'ın Jesse'ye (bu sonuncusu farklı bir tür sürü bağıydı, ama yine de bir iddia, babadan kıza)- Gary'nin bunu hissettiğini görebiliyor ve rahatlamış bir şekilde iç çektiğini duyabiliyordum. Gözlerimi ona diktim. Gary'nin sırları bugün gün ışığına çıkıyordu. Çünkü bağlarımızın kokusunu almamıştı, onları hissetmişti.

Bu yanlıştı. O savunmasızken ondan faydalanıyordum. Bunu bilmeye hakkımız yoktu. Ama hiçbirimizin başka seçeneği yoktu, Gary'nin bile.

Sadece Tad ve Zee sürü bağlarının dışındaydı.

Kardeşim gözlerini kapadı ve içine çekti, bağların kokusunu aldığı için derin nefes alıyordu. Gözlerini kapalı tuttu ve boştaki elini Honey'ninkine vurdu, sonra Adam'a, Jesse'ye ve son olarak da bana başını salladı.

Ama Zee'nin dokunuşunu kabul etmesine ihtiyacımız vardı ve Zee bir paket değildi.

Zee'ye döndüm. "Sana kokumu vermeliyim, böylece senin" -neredeyse "benim" diyecektim ama bunun kabul edilemez olabileceğini düşündüm, çünkü Zee ile aramızdaki bağlar çoğunlukla konuşulmuyordu ve ikimiz için de en iyisi buydu- "benim davetim üzerine burada olduğunu bilsin."

Zee kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Alınmış gibi görünmüyordu. Ama tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Sevgililer birbirleri gibi kokarlar, ama sıradan bir dokunuş benim kokumu ona aktaramazdı. Belki giydiğim bir gömleği ona giydirirsem-

"Zee'nin elleri tamirci gibi kokuyor," diye önerdi Adam. "Tıpkı seninkiler gibi. Zee'nin bileğinin iç kısmını boynunun kenarında gezdirmesi yeterli olabilir."

Adam kendi bileğini tuttu ve ne demek istediğini göstermek için çenemin altından geçirdi. Bileğini kokladı, sonra bir parça mizahla omuz silkti.

Her zaman benim kokumu taşırdı.

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti Zee. "Senin izninle mi, Mercy?"

Erişimine izin vermek için başımı eğdim ve bileği, Adam'ın bileğinden daha serin olan hafif bir sıcaklıkla boynumun yumuşak derisi boyunca kaydı.

Adam soran bir kaşını kaldırdı ve Zee davet edercesine bileğini kaldırdı. Adam burnunu çekti.

"Neredeyse," dedi. "Bir kez daha dene."

Zee'ye bariz bir memnuniyet veren bir sayı olan üç kez aldı. Üç sayısının Fae'ler için büyüğü bir önemi vardı.

Zee ile kardeşimin arasında durdum ve kendi bileğimi Gary'nin burnuna dayadım. Bir saniye sonra geri çekildim ve Zee bileğini kardeşimin yüzüne yaklaştırıp orada tuttu.

Gary başını eğdi, burnunu Zee'ye yaklaştırdı ve başıyla onayladı.

Zee, Gary'nin boştaki elini kendi elinin altına aldı ve her ikisini de Gary'nin boynunun yan tarafına, nabız noktasının hemen üzerine götürdü. Gary başını eğdi ve tısladı, vücudundaki kaslar gerildi ve hafifçe terledi. Ama mücadele etmedi.

Birkaç saniye sonra Zee elini çekti ve Gary'ye yer açmak için mutfağın diğer tarafına doğru yürüdü, bunu yaparken de kardeşime uzattığı elini sıktı.

Her iki adamın da gösterdiği tepki göz önüne alındığında, odadaki sihirde bir artış hissetmemiş olmama şaşırdım. Belki de duyularım aşırı yüklenmişti. Ruh Alıcı'nın bana yaptığı her neyse, belki de azalıyordur diye umutlu hissetmemeye çalıştım. Ya da bunalmış ve sönmüş olabilirdim. Her iki seçeneği de kabul ederdim.

"Pest," dedi Zee. "Üzgünüm Mercy. Bu bir Ona zarar vermeden kırabileceğim bir şey."

Kendimle ilgili endişelerim ortadan kalktı ve Zee'nin bu işi halledebileceğine ne kadar güvendiğimi anladım.

"Jötnar'ın kendine has bir büyüğü var," dedi. "Bu ince ve güçlü - sanırım eskilerden birinin işi." Kaşlarını çattı. "Sana daha fazlasını söyleyebilecek biri var ve kendini sana karşı sorumlu hissediyor, ama ona bulaşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Kimi kastettiğini biliyordum. Ymir'i Mike Amca'da görmüştüm.

Birkaç yıl önce, başka birinin kötü niyetli büyüünün etkisi altında kalan Ymir, gerçek formunu göstermiş ve Mike Amca'nın barını neredeyse yok etmişti. Mary Jo öldürülmüştü.

-Ya da kiminle konuştuğunuza bağlı olarak neredeyse öldürülüyordu. Ona zarar veren Jötunn değildi ama o da sorunun bir parçasıydı. Büyüyü bozmuştum ve -fae'ler teşekkür etmese de- bu ima edilmişti.

Jötnar tam olarak fae değildi. Ya da belki de öyleydiler; fae ve fae olmayanlar arasındaki çizgilerin bulanık olduğunu biliyordum. Her halükarda, Mike Amca'nın evindeki Jötunn kendisine buz elfi diyordu ve elfler de bir tür fae'ydi.

Hükümet formlarını karşılamak için uydurulmuş pek çok fae sınıflandırması vardı -Zee kendisine gremlin diyordu, ki bu da gülünç derecede eski bir terimdi. "Buz elfi", ortalığı kasıp kavuran varlık için, iğrenç kardan adamdan daha gerçek bir sınıflandırma değildi. Ama bir buz devi size ona elf demenizi söylediğinde bunu yaparsınız.

"Buz elfi mi?" Ben sordum.

"Kar elfi," diye düzeltti Adam dalgınca, Zee'ye bakarak. "Ymir kendine kar elfi diyor."

"Oops," dedim anlamsızca. Her iki durumda da, Noel Baba'nın dünyayı kaderindeki Ragnarok'ta yok etmek yerine hediye dağıtmasına yardımcı olması gereken bir şeyi çağrıştıran saçma terimlerdi.

"Ymir," dedi Adam, Zee ile konuşurken, "kurtlar üzerinde gücü var."

Bu doğruydı, bizim Ymir'in hikâyelerdeki Ymir olduğunu varsayarsak.

"Evet," diye kabul etti Zee. "Onu evinize davet etmemeniz için bir neden de bu."

"Omlet hazır," diye duyurdu Jesse. "Tad, üvey amcamı doyurabilmem için masayı geri çekebilir misin?"

Gary tekrar yemeğe başladığında, "Mike Amca'nın ona Ymir dediğini duyduğumdan beri bunu merak ediyordum. Ymir'in ölmüş olması gerekiyordu, değil mi? Odin ve diğer birkaç İskandinav tanrısı onu öldürdü ve vücut parçalarını dünyayı oluşturmak için kullandı, değil mi?"

"Köken hikayesi," diye homurdandı Zee küçümseyerek.

"Yani ölmedi mi?" diye sordum. "Bahsettiğimiz gerçek Ymir bu mu?"

"Kara parçalarının Ymir'in bedeninden oluşup oluşmadığını bilmiyorum," dedi Zee. "Henüz hayatta değildim. Ama şüphelerim var. Sanırım eşiniz ilk insan çünkü bu ismi kullanıyor? O daha önce gelen Havva ve Lilith'in kocası mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Komik olmaya çalışma. Bu sana yakışmıyor. Son birkaç yılımı, gerçek olduklarını ve burada yaşadıklarını yeni öğrendiğim insanlarla tanışarak geçirmiş olmam benim suçum değil. Baba Yaga. Guayota." Gözlerimi daha da kısmıştım çünkü bu sefer gerçekten huysuzlanmıştım. "Wayland Smith."

Zee homurdandı.

"Eğer Wayland Smith Kennewick, Washington'da Volkswagens tamir ediyorsa, o zaman Ymir'in üzerinde durduğumuz toprakları oluşturmak için ölmüş olması ihtimal dışı değil," dedi Adam, sesi Zee'yi hakarete uğratmadan tansiyonu düşürecek kadar eğlendiriciydi. Kızgın olmadığı zamanlarda dostum durumları idare etmekte oldukça iyiydi.

Zee ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, tamam. Evet. Nasıl böyle düşünebileceğinizi anlıyorum. Çoğu köken hikâyesi gülünçtür ama bu onları gerçek dışı yapmaz - ya da en azından hikâyenin alegorisini gerçek dışı yapmaz."

"Peki o zaman," dedim. "Ymir'in ölmüş olması gerekiyordu."

"Ymir..." Zee düşüncelerini tercüme ederken ses tonunun uzamasına izin verdi. "Ymir, Jötnar arasında onurlu bir isimdir. Her zaman bu ismi taşıyan sadece bir kişi vardır. Kış'ın gücüne sahip olmalılar" -büyük harfle yazıldığını duydum- "ve kurtları çağırmalılar ama bundan daha fazlası da var. Değerli bir Güç olmalı ve bu ismi kullandıklarını savunabilmelidirler. Jötnar arasında, şimdi burada, bu zamanda yaşayan bu kar elfinin bu ismi almasına itiraz eden kimse yok. Ya da yaşayan hiç kimse." Kaşlarını çatı. "Ymir hakkında konuştukça daha kötü bir fikir haline geliyor. Bunun yerine, bu tür büyü işlerinde benden daha iyi olan Mike Amca'yı çağırabiliriz. Ya da senin Sherwood Post'unu."

"Yardım edebileceklerini düşünmüyorsunuz," dedim. Bunu okuyabiliyordum Zee.

Başını iki yana salladı. "Hayır ama bunlar daha güvenli seçenekler."

Adam dikkatini bizimle yemeği arasında bölüştüren kardeşime baktı, gerginlik vücudundan hiç çıkmıyordu. "Jötunn'u bizim için evimize davet eder misin?"

Zee dostumu değerlendirdi ve bir anlığına gözlerinde o yabancı şeyin belirdiğini görebildim. Bana bir bakış attı ve aynı hızla tekrar arkadaşım oldu.

Telefon elinde, Zee yüzünü buruşturarak pencereden dışarı baktı. Sonra arka kapıyı açtı ve fırtınanın içine doğru yürüdü. Rüzgârın şiddeti, onu duyma şansımızın olmadığı anlamına geliyordu. Konuşmasını neden bizden saklamak istediğini bilmiyorum ama Zee'nin en iyisini bildiğine güveniyordum.

Tad, Gary'nin omleti için kullandıkları tavayı, kesme tahtasını ve çeşitli çatal bıçak takımlarını getirip lavaboya koydu. Pencereden önce babasına, sonra da Adam'a baktı.

"Ymir buraya gelmeden gitseniz iyi olur," diye tavsiye etti. "Ymir..."

"Tehlikeli mi?" diye sordu Adam kuru bir sesle.

"Evet," diye kabul etti Tad. "Ama kastettiğim bu değildi. 'Kötü niyetli' çok güçlü bir kelime." Tereddüt etti. "Sıkıldı. Ymir sıkıldı. Sanırım etrafındaki tüm kurtadamlar kendini kontrol edemeyecek kadar fazla olacak. Hepinizin gitmesi en iyisi olur."

Bana baktı. "Ymir'in köpek yapabileceğini sanmıyorum. Bu da senin güvende olman gerektiği anlamına geliyor, Mercy."

"Köpek değil," dedim ona.

"Köpek kurttan, kurt çakaldan ne kadar uzaksa o kadar uzaktır," diye cevap verdi.

"Ve bir kurt adam bir kurttan gelir," diye karşılık verdim.

Honey, "Ymir kurtadamları çağırabilir," dedi ama sesi çok kısıktı ve başka kimsenin onu duyduğunu sanmıyorum çünkü Adam da aynı anda konuştu.

"Yani ben kaçarken seni, Jesse'yi, Mercy'yi ve Gary'yi Ymir'le buluşmaları için bırakmalı mıyım?" Adam'ın sesi çok yumuşaktı.

Tad kızardı ama ısrar etti. "Babam da burada olacak. Babam buradaysa kimse Mercy'ye dokunamaz."

Adam'ın yüzünde bir şey gelip gitti. İçgüdülerimin bana önemli olduğunu söylediği bir titreşim. Ama Adam her neyse üstünü örttü.

"Ymir benim düşmanım değil," dedi Adam. "Ve düşmanım olmak da istemiyor."

"Adam." Honey'nin sesi dikkatliydi. "Ymir hakkında yanılmıyor. Ymir kurtadamları çağırabilir." Durakladı ve sonra, "Onun gücünün içindeydin," dedi.

Adam'ın vücudu kaskatı kesildi ve ona doğru bir adım attı. "Yüzyıllar önce," dedi, sesi kendisi için bile sakindi. "Desteğe ihtiyacı vardı ama belki de bundan daha fazlası, düşmanlarını etkilemek için bize ihtiyacı vardı. Sürü evimize geldi ve bizi çağırdı. Tüm Kraków sürüsünün sayısı altmış civarındaydı ama Alfa'mızın evinde sadece on yedi kişiydik.

Ymir çağırduğında. Ymir gelmemizi istediğinde hiçbirimiz, Alfa'mız Kazuch bile tereddüt etmedi." Ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi mırıldanır gibi bir ses çıkardı.

"Ona hizmet etmek harika bir duyguydu," dedi. "Tüm şüphelerim, tüm arzularım ve isteklerim onun varlığında yok olup gitti. Tüm varlıklarıyla sahiplerine odaklanan köpekleri görmüşsünüzdür, değil mi? Sadece bir sonraki komutu yerine getirme ihtiyacıyla titreşiyorlar. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum."

Honey'nin sesi ve tavrı gayet doğaldı. Ama Gary'nin yemek yemesi yavaşladı ve başı Honey'e doğru eğildi. Arkasında, ölen eşinin gölgesi kollarını ona sarmış, yüzü kederle buruşmuştu. İçeri ilk girdiğinde onu fark etmemiştim.

"Bizimle işi bittiğinde, Ymir bizi sürü evimize geri götürdü ve bizi terk etti - yedimizi de. Alfa ve ilkimiz de dahil olmak üzere onumuz onun hizmetinde öldük. Biz sadece... sürü dağıldı. Bugün, Ymir'in bize yaptıkları için kızgın hissettiğim ilk gün. Kazuch iyi bir adamdı, iyi bir Alfa'ydı ve ben onun yasını tutmadım. Ymir'in kaçırdığı kurtların hiçbirisi onun yasını tutmadı."

Adam'a baktı ve ciddi bir ifadeyle, "Ymir buraya gelmeden gitmeliyiz," dedi.

Adam o zaman kabul edebilirdi ama Zee mutfağa geldi, kapıyı arkasından kapattı ve "Ymir geliyor. Siz kurtlar gitmelisiniz. Ben Mercy ve kardeşini güvende tutacağım. Sizinle uğraşmak zorunda kalmazsam bu daha kolay olur."

-

YIRMI DAKIKA SONRA ADAM VE ZEE HALA TARTIŞIYORLARDI.

sanki fiziksel bir çatışma sadece birkaç dakika
uzaktaymış gibi kısa ve vahşi cümlelerle anlatıyordu.
Testosteron

havadaki sıcaklık mutfağı çok daha küçük hissettirdi. Büyük bir mutfaktı ama ikisi gerçekten diş ve baltayla çatışmaya başlasaydı (Zee bu ruh halindeyken başka hiçbir şey işe yaramazdı), bir futbol stadyumu çok küçük gelirdi.

Tad sobanın yanında, Jesse'nin biraz önünde duruyordu, Jesse birbirlerine girdikleri zamankinden çok daha az endişeli görünüyordu. Tad'i onun dikkatini yüzüme doğru çekerken yakalamıştım. Zee, birine küfür etmek için harika bir dil olan Almanca'ya başvurduğunda ve Adam Rusça cevap verdiğinde sırtımdan kendimi alamadım. Almancadan çok şey anlıyorum ama Rusça beni aşıyor. Adam'ın konuşması o kadar ünsüz ağırlıklı değildi ama zengin sesli harfler Adam'ın Zee'nin kafasını koparmaya hazırlanırken mırıldanıyormuş gibi bir ses çıkarmasına neden oluyordu.

Jesse olsaydım, ben de endişelenirdim. Ama Adam'ın kendisini tüm gücüyle karşılayabilecek bir rakibe saldırmaktan duyduğu hazzı -hatta rahatlamayı-hissedebiliyordum. Son bir yıldır çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı ve Zee bir tartışmayı savaş olarak algılayacak biri değildi.

Ama zaman geçiyordu.

Sözlü mücadelenin daha fazla alana ihtiyacı varmış gibi görüldüğünde geri çekildiğim tezgahdan kaydım.

"Tamam, Adam," dedim. "Böyle devam edersen Ymir geldiğinde hâlâ tartışıyor olacaksın."

Adam'ın beyaz dişleri sırtarak parladı ve saldırganlığını bir kenara bıraktı. "Çok doğru."

Aptal değildi; Honey'nin ne dediğini duymuştu. Yine de Zee tüylerini diken diken etmişti. Kavga tam olarak bir oyun değildi. Ama ciddi de değildi.

Zee önce bana sonra da Adam'a kaşlarını çattı. "Sen," dedi kızgın bir ses tonuyla, "kulak kiri kadar mantıklısın."

"Teşekkür ederim," dedi Adam sakın bir sesle. "Tamam tatlım, Tad'in evine gitmemiz gerekiyor."

Zee oğluna baktı. "Kurtlarla birlikte gitmen yararlı olur. Ymir'le karşılaşırlarsa bu onlara biraz koruma sağlar. Ve gerekli olmadığı sürece seni fark etmemesini tercih ederim."

Baba ve oğul bir an birbirlerine baktılar. İkisinin de yüzünü okuyamadım.

"Hadi Jesse," dedi Tad, Zee'den uzaklaşarak. "Kurtadamları evime götürüp kurabiye yiyeceğiz."

"Kurabiye mi yaptın?" Jesse ona sordu.

"Hayır," dedi. "Izzy'nin annesi yaptı."

"Nefis."

-

ADEM ÖRDEK YAVRULARINI VE BALINI TAD'A GÖTÜRDÜ
kurabiye yemek için.

Kardeşimi Honey'den ayırmak biraz ustalık gerektirmişti. O yokken daha da gergindi, bileğimi tutuşu neredeyse morarmak üzereydi. Zee, Gary ve ben arkasına sıkışıp kalmayalım diye mutfak masasını tekrar sürüklemişti.

Zamanlamam biraz fazla yakındı. Adam ve diğerleri arka bahçedeki çitin ötesine ancak geçebilmişlerdi ki, yaklaşık çeyrek mil ötedeki yolumuzdan bir arabanın geldiğini duydum.

Bunda garip bir şey vardı.

Araba garaj yolunda mırıldanarak durduğunda kaşlarımı çattım ve Zee beklentiyle bana baktı.

"Bu bir döner motor," dedim. "Renesis. Yıllardır bunlardan birini duymamıştım."

"2004 model bir Mazda RX-8 kullanıyor," dedi Zee memnun bir ses tonuyla. "Onun için ben çalıştırıyorum." Bana baktı. "Onun garaja gitmesini istemiyorum. Çok fazla

Kurtadamlar orada takılıyor. Yıllardır kimseyi yememiş olsa da, seninle başlamasını istemiyorum."

Ymir'le ilk tanıştığımnda, herkesi öldürmeye çalışmayı bıraktıktan sonra bana tereddütlü ve kibar gelmişti.

"Bunu takdir ediyorum," dedim.

Bir arabanın kapısı sessizce kapandı ve sonra hiçbir şey olmadı. Dakikalar geçtikçe Zee dönüp ön kapıyla arasındaki duvara kaşlarını çatarak baktı.

"Şunu kontrol ederken bekle," dedi bana.

Ama sonra ikimiz de tahta basamaklardaki çizmeli ayakların sesini duyduk ve kapı çaldı.

"Misafir olarak gel ve misafir olarak git," dedi Zee, olduğu yerde kalarak.

Ymir ön kapıyı açtı. "Kabul edildi," dedi ayak sesleri bana içeride olduğunu söylemeden önce. Kapının yavaşça kapandığını duydum. "Eşikten eşiğe."

Evin içinde, yumuşak ayaklıydı - eğer onu dinlemiyor olsaydım, kapıdan mutfığa doğru yürüdüğünü duymazdım. Bu da onu verandada duymamızı istediği anlamına geliyordu. Bizi görür görmez durdu, benden birkaç santim kısa, zayıf bir adamdı ve ben bir kadın için ortalama boydayım. Gözlük takıyordu ve sanki yeterince güçlü değilmiş gibi bize göz kırptı.

Sonra Zee'ye beyaz, hafif çarpık dişlerini göstererek tüm bakışını mahvetti. Bana döndüğünde yüzündeki ifade bir gülümsemeye dönüştü.

"Seni bir kez daha gördüğüme sevindim, Mercy Coyotesdaughter. Zee bana kardeşinin benim türümden biri tarafından yapılan bir büyüden muzdarip olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Evet."

"Onu muayene edeceğim ve yapabilirsem çıkaracağım. Eğer yapamazsam, size bu konuda bildiklerimi anlatacağım. Bu kabul edilebilir mi?"

"Ödeme mi?" Ben bir şey söyleyemedim Zee sordu.

"Ödeme çoktan yapıldı," dedi Ymir yumuşak bir sesle.

Çünkü Mike Amca'nın evinde onun üzerindeki büyüü bozmuştum, diye düşündüm, Jötunn'un da Fae'lerle aynı yasalara uyduğunu varsayarak. Bu gece ondan istediğimiz şey için doğru bir denge gibi geliyordu.

Zee bana baktı, sonra kararımı kabul ederek hızlıca başını salladı.

"İşte kardeşim," dedim, elimi kaldırdım ve sıkıca kavradığı için Gary'nin elini de kaldırdım.

Ymir bize yaklaştı; ellerini arkasında kavuşturmuş, düşünceli bir yüz ifadesiyle kardeşimi inceliyordu. Tad sıkıldığını söylemişti. Ymir şimdi sıkılmış görünmüyordu.

Gary bir şeyler döndüğünü anladı. Kuvvetli bir nefes aldı ve elimi sıktı. Ben de sıktım. Boştaki eliyle üç parmağını kaldırdı, kendine bir işaret yaptı ve dört yaptı. Odadaki her birimiz için birer tane olmak üzere elini dört kez sıktım.

Ymir, Gary'nin önünde diz çöktü ve ilginç bir koku yakalayan kurtadamlardan biri gibi başını eğdi. Kardeşimin tüm vücudu kaskatı kesildi ve boğazından bir hırıltı yükseldi. Elini tekrar sıktım ama gevşemedi. Onu suçlamadım. Jötunn'u ben de sinir bozucu buluyordum.

Ymir'in canlı mavi gözleri bana Marrok'un oğlu Samuel'i hatırlatacak şekilde beyaza yakın parlıyordu ve ozon ve soğuk hava kokuyordu, tıpkı yeni başlayan bir buz fırtınası gibi. Ama başka bir şey daha vardı, diğer duyularımın gözlemlediği bir vahşilik niteliği, bu varlığın kurtları çağırabildiğine inanmamı sağlayan bir şey.

Ymir bir süre sonra ayağa kalktı ve derin düşüncelere dalmış bir adam görüntüsüyle mutfakta ağır ağır volta attı. Konuşacakmış gibi yüzünü kaldırdı ve Adam paltosuz ve ayakkabısız bir şekilde arka kapıdan içeri daldı.

Sarı kurt gözlerindeki öfkeyle Adam durdu, ağırlığı ayaklarının üzerinde dengeli bir duruşla savaşımaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Bırak onu," diye hırladı. "O senin değil."

Bahsettiği ben değildim. Ymir'e baktım.

Buz devinin yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Burada yaptıklarımın karşılığı o. Bu konuda anlaşmaya varıldı. Mercy senin eşin, senin adına pazarlık yapma yetkisine sahip."

İkisinin ne hakkında konuştuğunu sormak gibi aptalca bir şey yapmanın zamanı değildi. Ama Zee ile araba tamir ederek geçirdiğim on yıl boyunca sözlerime dikkat etmeyi öğrenmemiştim. Söylenenleri tekrar düşündüm.

Ama Zee önce davrandı.

"Mercy pazarlık yapmadı," dedi. "Bir ödemenin yapıldığına dair sözünüzü kabul etmek anlaşma değildir. Ve kurtlar üzerinde hiçbir hakimiyetim yok ki onlardan birini almak için benim onayımı kullanabilesin. Mercy'ye de bir bağım yok ki onun yerine pazarlık yapabileyim. Eğer Mercy'nin kardeşine yardım etmek için benim geçmişteki bir eylemimi ya da eylemsizliğimi kabul etmeyi seçtiyseniz, bu bizim hatamız değil."

Ymir kaskatı kesilip havaya doğru bir hareket yaptı ve tanıdık olmayan bir büyüün fışkırdığını hissettim. Ona bir şey söylüyor gibiydi.

"Ben ölümlü bir çocuk değilim," dedi Zee, sesine tehdit karışarak, "sizin gibiler tarafından kandırılacak biri değilim. Yalan da söylemem. Senin pazarlığın benimle. Mercy ile olduğuna inanmayı seçmiş olman onun suçu değil. Ve eğer pazarlığınızda dürüst olsaydınız, kiminle anlaşma yaptığının bir önemi olmazdı."

Ymir bana baktı, yüzü öylesine ifadesizdi ki tüylerim diken diken oldu. "Senin türünden birinin ikiyüzlü olmasını beklerdim. Loki her zaman öyleydi ve bana onun ve Coyote'nin bir parça olduğu söylendi."

"Kış yolları tehlikelidir," dedim yavaşça. Keşke Mike Amca'dan mesajını duymak yerine goblin kralı Larry ile konuşma şansım olsaydı. Belki daha fazla açıklık getirebilirdim. Larry'ye onu bir dahaki görüşümde daha iyi uyarılar yapması gerektiğini söyleyecektim. "Ne yaptı, Adam?"

"Mary Jo elinde," dedi Adam acımasızca.

"Onu beni gözetlerken buldum," dedi Ymir. Zee'ye baktı ve üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Misafirlik kuralını kabul etmeden önce. Pazarlık olsun ya da olmasın, o benim kalacak," dedi, sesi alaycıydı, dikkati şimdi Adam'ın üzerindeydi, "evinizde misafir olduğumu hatırlayarak onu benden alamazsanız."

Kimse bir şey söylemeyince Ymir memnun görünüyordu. "Mary Jo. Adı bu mu? Hem yaya hem de Hıristiyan. Değiştireceğim."

Parmaklarını şıklattı ve oturma odasındaki büyük cam pencerenin gümbürtüsünü duydum. Soğuk bir hava mutfağı süpürdü, sonra yüzünde bir çitaya ya da eski bir Mısır kraliçesinin yüzüne daha çok yakışacak siyah işaretler olan gümüşi bir kurt odaya girdi. Cam parçaları ve kan damlaları karo zemine düzensiz bir şekilde düştü.

Mary Jo'nun gözleri, Mary Jo'nun kurt formu bir insan kadar küçük olmasına rağmen onun yanında daha küçük görünen Ymir'e sabitlenmişti. Buz devi elini Mary Jo'nun başının üstüne koydu ve kibirli gözlerini Adam'a çevirdi.

Kardeşim omzunu bana yasladı ve elimi bıraktı. Bunun beni harekete geçirmek için mi yoksa kendini serbest bırakmak için mi olduğunu anlayamadım.

"Mary Jo," dedi Adam ve daha önce Gary için yaptığı gibi paket bağlarını yaktığını hissettim, ama bu sefer

belirli bir bağı biraz daha vurgulayarak.

Sürü bağları konusunda Adam'ın ne istediğini anlayacak kadar iyi değildim ama buna gerek de yoktu. Sürü bağlarımızdaki Sherwood Post'un tadı son birkaç ay içinde değişmişti, neredeyse sürünün geri kalanından çok kurtadam olmayan Joel'e benziyordu. Adam'ın içinden Sherwood'un tereddüt ettiğini hissettim ve sonra Adam'a istediğini verdi.

Sürümüzün bağları güçlendi ve daha fazla bir şeye dönüştü, sihirle yaşayan ve nefes alan bir şeye. İstikrarlı hale geldiğinde -hem sonsuz hem de bir saatin tik taklarından daha kısa bir süre- Adam bu kez Joel'e bir kez daha sordu. Aldığı yanıt Sherwood'unkinden daha ani ama daha az kesindi, Adam'ın daha incelikli becerisinin Adam'ın zaten sahip olduğu güçlerle harmanladığı sıcak, hayati bir kıvılcımdı. Sonra dostum bana sordu. Joel gibi ben de ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, hatta Joel'den bile daha az fikrim vardı ama aramızdaki bariyerleri açtım ve benden alması gereken her şeyi ona sundum.

Ymir'in gözleri büyüdü ve havayı kokladı. Zee'nin kaşları kalktı ve arkasından yavaşça hareket eden elinin yanına dönmesine izin verdi. Benim her zaman taşıdığım silah sırtımın alt kısmındaki kılıftaydı ve Adam'ın yaptığı şeye dalmış olsam da Zee'nin orada hangi silahı taşıdığını merak ediyordum.

"Mary Jo," dedi Adam kasten ve tüm bunları - Sherwood'un ilkel vahşi gücüyle, tibicena'mız Joel'in sürümüze tuhaf bir şekilde eklediği ateşle ve Coyote'nin kokusuna benzeyen bir şeyle iç içe geçmiş sürü büyüsünü - Mary Jo'ya giden tek boğuk yola doğru alev alev gönderdi.

Ymir'in içimizden birine uyguladığı baskı, Alfa'mızın hoşnutsuzluğunun ateşinde sanki hiçbir şey olmamış gibi eriyip gitti.

Adam sürü bağları konusunda iyiydi. Bunu biliyordum. Az önce yaptığı şeyin sadece bir yetenekten fazlası olduğunu da biliyordum. Birisi onunla birlikte çalışıyordu. Sherwood mu yoksa başka biri mi olduğunu merak ettim.

Mary Jo umutsuz bir sıçrayışla kendini buz devinden uzağa fırlattı ve havada bilincini kaybetti. Topallayan bedeni morartıcı bir güçle bacaklarıma çarptı. Beni elini uzatan Gary'den uzaklaştırdı ve ayaklarımın dibindeki kurdun hâlâ nefes alıp almadığına bakmak için aşağı uzanırken bile elini tuttum. Üçümüzü güvende tutmak için Zee ve Adam'a güveniyordum.

Adam çok fazla güç kullanmıştı. Kulaklarım hâlâ yankısıyla çınlıyor. Ama Ymir'le aramıza giren Adam, gömleğinin arkasını ıslatan hafif ter dışında herhangi bir etki göstermedi.

Ymir'in beyaz gözleri Adam'ınkilere kilitlendi.

Ymir öne doğru bir adım atarak, "Ne büyük bir sürprizsin sen," diye mırıldandı.

Zee, ona son baktığımda elinde olmayan bir asayı buz devî ile Adam arasında savurdu. Silah havada vızıldadı ve sonra aşağı yukarı bel hizasında, Adam ile Ymir arasında yatay bir bariyerde durdu.

Elindeki asanın benim mızraklı bastonum olduğunu anlamam yarım saniye sürdü. Zee bastonu daha önce bir kez üretmişti, bu yüzden bunu başarmasına şaşırmadım. Sadece neden kendisine ait olan ya da sırtında taşıdığı çeşitli silahlar yerine bastonu kullandığını merak ettim.

"Sen misafirsin," diye fısıldadı Zee. "Kabul ettin misafirperverlik gösterirken, eve ait olanlardan birinin zihnine saldırdınız. Onun iradesini çalacaktınız.

ve onu sevenlerden ve sevilenlerden aldınız. Ve şimdi onun efendisine saldıracaksınız. Hem de misafirken."

Son kelime tısladı ve gümüşü bir ışık Lugh'un dövdüğü mızrak kılıcının kenarlarını aydınlatmak için parladı. Ymir bir tıslamayla geri adım attı. Adam da geri çekildi ve ben bunun gönüllü olduğunu düşünmüyordum.

"Misafirlik yasalarını ihlal edenlere ne olduğunu iyi düşünün," dedi Zee, sesi bir kez daha demirci tanrısına değil, yaşlı ve huysuz bir tamirciye aitti.

Ymir birkaç adım daha geri çekildi, omuzlarını bana yelesini sallayan bir aslanı hatırlatacak şekilde salladı. Adam olduğu yerde kaldı. Önümüzdeki birkaç saniye içinde kimse kimseyi öldürecekmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden serbest elimin Mary Jo hakkında bana söylediklerini değerlendirmek için bir an ayırdım.

Adam'a "Nefes alıyorum," dedim. Sonra bunu bağlardan anlayabileceğini fark ettim ve eğer bu kadar paniklememiş olsaydım benim de anlamam gerekirdi.

"Bana yaklaştı," dedi Ymir, ama buradaki herhangi birimizle konuşuyormuş gibi değil. "Kurtları ben çağırırım. Ben çağırdım ve o da geldi." Kısa bir duraklama oldu ve şöyle dedi: "Bir zamanlar olduğu kadar çok kurt yok. Çağırarak bir kurdum olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Size bu evin koruyucusu olarak yaklaştı," dedi Zee. "Misafir olarak girmek istediğin bir ev."

Ymir gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Nefesini verirken vücudu gevşedi ve gözlerini açtığı anda derin, berrak bir mavi-gri renkteydiler.

"Özür dilerim," dedi tüm samimiyetiyle. "Adam Hauptman, Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sı, bu evde size karşı hareket ettim. İçgüdüler

benim türümde güçlü, o da güçlü ve güzel. Onun cazibesine karşı koyamadım."

Bir özür olarak, eksikti.

"O bana ait," dedi Adam, sesi dizginlenmiş öfkeyle her zamankinden daha derindi. "Onu aramak sana düşmez."

Ymir'in gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. Ama gözlerini kırptırdı ve kayboldu.

Buz devi ciddiyetle başını salladı. "Bunu yaptığım için utanç duyuyorum. Bu nedenle, günahımın karşılığı olarak benden istediğin şeyi tamamlayacağım."

Tüm duyularım bana onun doğruyu söylediğini söylüyordu ve havada bunun çınlaması vardı. Ama biliyordum, yalan söylediğini biliyordum. Hangisine inanacaktım? Coyote'nin kızı olarak geçirdiğim bir ömür boyunca geliştirdiğim içgüdülerime mi? Yoksa karanlık bir tanrı için canlandırılmış bir geçit olan Ruh Alıcı tarafından boğazımdan aşağı itilen içgörüyü mi?

İçin yapmak konular Hatta daha fazla
Özel, Şimdi o Odanın sıcaklığı düşmüştü,
olay benim uygunsuz panik ataklarımdan birini başlatmak
için çok uğraşıyordu. Mary Jo gibi benim de iradem bir kez
çalınmıştı. "Kardeşime yardım edebilir misiniz?" diye
sordum ve neredeyse

kendi sesimi tanıdım. Giderek kısalan nefesim yüzünden sesimin titrek çıkmasını bekliyordum. Ama sesim Adam'ınki gibiydi -öfkeli.

"Bağlama büyüsünü etkisiz hale getiremem," dedi Ymir özür dileyerek. Buna da diğer özürlerine inandığım kadar inanmadım. "Çünkü bu büyü benim isim kardeşim Hrímnir'e ait. Benim aksime, bu ismin asıl taşıyıcısı o ve yetenekleri benimkilerden daha üstün."

Bir başkasının kendisinden daha güçlü olduğunu kabul ettiğinde daha fazla acı ya da başka bir şey olmamasına biraz şaşırdım. Ama sesinde ya da tavrında böyle bir şey yoktu.

"Gary'nin nasıl serbest bırakılabileceğini biliyor musun?" Ben sordum.

Kapanmak isteyen bir boğazın içinden kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldım. Ayaklarımın dibindeki Mary Jo'yu bilerek görmezden gelmeye çalıştım çünkü ona bakmak beni daha da kötüleştiriyordu. Birinin vasiyetinizi çalmasının nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Belki Ymir'in verdiği bilgilere güvenemezdik ama onu elimden geldiğince konuşturmaya niyetliydim.

Ymir bana "Seninkini özgür bırakabilecek tek kişi benim kardeşim," dedi ve sonra hafifçe yüzünü buruşturdu. "Nerede ve nasıl bulunabileceğini sana söylememekle yükümlüyüm."

"Gary'nin yaşadığı yere yakın bir yerde olduğunu tahmin ediyorum," dedi Adam.

Ses tonunun kuru olmasını istediğinden eminim, ama kurdunun törpüsü içindeydi. Panik atakla mücadele ettiğimi biliyordu ve bunu daha da arttırmamak için elinden geleni yapıyordu. Çiftleşme bağımız aracılığıyla gönderdiği desteği hissedebiliyordum. Sakinlik değil - ben çıldırırken onun sakin olamayacağını deneyimlerimizle öğrenmiştik. Ama güç ve yalnız olmadığım bilgisi.

O ve ben yalnızken panik atak geçirdiğimde, bazen fiziksel dokunuşu bana yardımcı oluyordu. Ama şu anda bana dokunursa, evimizdeki yabancının önünde normal görünmek için verdiğim savaşı kaybederdim.

Gary bileğimdeki tutuşunu bıraktı - buna minnettardım çünkü o tutun oldu yapmak Ben hissetmek tuzağa düştü ve Mary Jo'nun yanına yere düştü. Dikkatli elleriyle onun gevşek bedenini yokladı, sonra dikkatini konuğumuza verdi. "Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? faydalı olabilir mi?"

Zee sordu. Ymir başını salladı.

"O zaman gidin," dedi Zee. "Ve ev sahipleriniz için daha fazla sorun yaratmayın."

"Adımı hatırla, eski dostum," dedi Ymir hoş bir şekilde. Adam'a baktı. "Kardeşime seni beklemesini söyleyeceğim."

Ymir başını eğdi ama dalgın halimle bile Zee'ye bakıp uzaklaşırken gözlerinde çığ ve şiddetli bir şeyin parladığını görebiliyordum.

Ön kapı Jötunn'un arkasından kapanır kapanmaz Adam'a telaşlı bir bakış attım.

"Bunu ben hallederim," dedi.

Zee bir şeyler homurdanırken merdivenlere doğru fırladım. Daha sözünü bitirmeden yatak odamızın kapısındaaydım.

Kapıyı arkamdan kapatıp Mike Amca'nın mükemmel yahnisini kaybetmemek için tam zamanında banyoya koşarken Adam'ın "Onu rahat bırak," dediğini duydum. Mide bulantısı beni sadece bazen panik atak sırasında vururdu ama bu seferki çok fena oldu. Bir süre banyoda kaldım.

Sesler yükseldi. Warren'ın sesini duydum. Sonra Mary Jo'nun. Sesi tedirgindi ama ölmemişti, yani bu bir kazançtı. Jesse yukarı çıktı, onun odasının önünden geçti ve bizim kapının önünde durdu.

Kapıya hafifçe vurdu. "Yatmaya gidiyorum, Mercy.

Umarım yakında kendini

daha iyi hissedersin."

"İyiyim," diye

mırıldandım.

"Tamam," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sen iyi olduğun sürece."

"Evet," dedim ona. Ve sonra daha dürüstçe, "Sabah iyi olacağım."

Kapıya iki kez vurdu ve sonra yatak odasının kapısının kapandığını duydum, beni nefesimi eşitlemek gibi mutsuz bir görevle baş başa bıraktı.

I N T E R L U D E

Altı Hafta Önce

A D A M

EV BOŞ GÖRÜNÜYORDU AMA ADAM DAHA İYİ BİLİYORDU. HIS Kurt içeride tehlikeli biri olduğunu biliyordu.

Kapıyı çaldı.

Kapı açıldığında Zee ona kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Kulağa pek dostça gelmiyordu ama Zee sadece Mercy'nin yanındayken dostça davranırdı.

"Konuşmamız gerek," dedi Adam ona. "Bunu duyulabileceğimiz bir yerde yapmamayı tercih ederim."

Yaşlı fae kapıyı açtı ve davet üzerine geri çekildi.

"Mutfak," dedi Zee, yolu göstererek, gerçi Adam buraya daha önce gelmişti ve rehberliğe ihtiyacı yoktu.

Zee'nin gösterdiği yere oturdu ve Zee yeni bir kahve demlerken sessizce bekledi. Adam daha önce de yaşlı yaratıklarla uğraşmıştı. Onları acele ettirmeye çalışmanın doğru olmadığını biliyordu.

Sonunda Zee bir fincan siyah çamuru Adam'ın önüne koydu ve kendi fincanıyla karşısına oturdu. Adam yüzünü buruşturmadan o zengin acı şeyi içti. O bir Alfa kurtadamdı; bir meydan okuma gördüğünde anlardı.

Zee'nin yüzü kısa süreli bir eğlenceyle yumuşadı ve kendi fincanından bir yudum aldı.

"İki şey var," dedi Adam.

Zee başını salladı.

"Ruh Alıcı'yı yok ettiğin için Mercy artık o kadar kötü durumda değil," dedi. "Ama-"

Zee, "Bir seferde üç dakikaya kadar boşluğa bakıyor," dedi. "Ve bunu yaptığının farkına bile varmıyor."

"Bugün iki kez," dedi Adam.

"Garajda üç kez."

Adam Zee'ye, "Sürekli başı ağrıyor ama bunu sana söylemeyecek," dedi.

"Bir sorun olduğunu kabul etmekten hoşlanmıyor," diye homurdandı Zee. "Aptal çocuk. Bizim bilmediğimizi mi sanıyor?"

Adam ona acımasız bir gülümseme verdi.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedi Zee. "Denedim. Bedenindeki yaralarla biraz başa çıkabilirim ama bu... bu onun ruhuna ve büyüüne zarar veriyor. Yardım istedim ama Baba Yaga güvenilirmez biri. Ve..."

"Ve?"

"Ve nadir bulunan yeteneklere sahip bir şifacı; çok ölü olmadıkları sürece ölüleri geri getirebilir. Ama Mercy'nin sorununu çözebilir mi bilmiyorum."

"Bran'i aradım," dedi Adam. "Ama bana Sherwood onu iyileştiremezse kendisinin hiç şansı olmadığını söyledi."

"Ya Sherwood?" diye sordu Zee.

Adam başını salladı. Sonra Mercy'yi de seven bu varlığa, aklını kurcalayan soruyu sordu. "Eğer düzeltilemezse?"

Zee, "Henüz erken," dedi.

"Eğer düzeltilemezse?" Adam tekrar sordu, boğazı kurumuştı. "O zaman ne olacak?"

Sessizlik Adam'ın umduğundan daha yüksek sesle konuşuyordu. Sessizlik iyimser değildi. Ama iyimserlik isteseydi, buraya gelmezdi. Fae'ler yalan söyleyemez.

"İki şey söyledin," dedi Zee sonunda, sesi canlı bir şekilde.

"Bonarata onun için gelecek," dedi Adam. "Evet," diye kabul etti Fae.

"Ona yardım edip etmeyeceğini sormama gerek yok," dedi Adam. Zee ona başını salladı ve "Ben de sana" dedi.

Adam öne doğru eğildi. "Onu yenecek kadar güçlü değildim, yetenekli değildim."

Zee başını salladı - bu bir sır değildi. "Bana ğretir misin?"

5

A D A M

ADAM MERCY'NIN MERDIVENLERİ TIRMANIŞINI İZLEDİ, DİNLEDİ. yatak odalarının kapısını kapatana kadar onun hırıltılı nefes alışını dinledi. Kurdu onun peşinden gitmek istiyordu, o da öyle. Ama yapması gereken bir iş vardı ve Mercy seyircilerden hoşlanmıyordu. Meseleleri daha iyi kontrol altına alana kadar olmazdı.

Tehlikede değildi. Tehlikede değildi. Ne olursa olsun Aralarındaki bağın nasıl hissettirdiğine bakılırsa, tehlikede değildi. Adam onu ne kadar azarlarsa azarsın, kurdu buna inanmakta isteksizdi.

"Onlarla işinin bittiğini sanıyordum," diye homurdandı bir ses, kurdu olmayan canavarı alarma geçiren.

Bunun kurdunu sessizleştirmek gibi bir faydası vardı. Derisinin altında yaşayan iki canavar aynı anda ortaya çıkmadı.

Adam dikkatle dönüp Siebold Adelbertsmiter'a baktı. Baston gittiği yere geri dönmüştü ama Zee onsuz hiç de daha az tehlikeli görünmüyordu. Adam, Zee'nin bastonu Ymir ve Adam'ın geri çekilmesini sağlamak için kullandığından şüpheleniyordu, böylece daha ölümcül bir şey yapmak zorunda kalmayacaktı.

Adam Zee'den korkmuyordu - bu aptalca olabilir de olmayabilir de - ama Mercy'nin yanında temkinli davranıyordu.

odada değildi. Kullandığı ses tonuna rağmen, Zee'nin ağzının etrafındaki gerginlik Adam'a onun kızgın olmaktan ziyade kırgın olduğunu düşündürdü.

"Uzun zaman oldu," dedi Adam dikkatle. Adam'ın eşiyle kendi bağları olan vampirin ona paniklemeyle bırakmasını emrettiği geçen Ekim ayından beri olduğunu söylemedi. Bunların hiçbirisi Mercy'nin Zee'nin bilmesini isteyeceği şeyler değildi.

Adam Mercy'nin çok sevdiği canavarlardan birinin diğerlerini öldürmesinden korktuğunu biliyordu. Adam'ın Stefan'ı öldürmemesinin nedeni de buydu - bu ve Adam'ın yapamadığı zamanlarda vampirin hazırda bekletilmesinin Mercy'nin güvende kalmasına yardımcı olduğu bilgisi. Ayrıca Stefan'ın ölümünün Mercy'yi özgür bırakmayıp onu öldürme ihtimali de vardı. Zee'nin vampiri neden öldürmediğini bilmiyordu ama yaşlı fae'nin karar ağacının kendisinininkiyle aynı yolu izlediğini varsayıyordu.

"Bir süre mi?" Zee şüpheyile sordu.

Adam başını salladı. "O da onlarla işinin bittiğini düşünüyordu." Bu, Mercy'nin ona söylemediği hiçbir şeye ihanet etmeden Zee'yi yatıştırmaya yetecek kadar doğruydı. Mercy insanların kendisi hakkında endişelenmesini istemezdi, bu yüzden onlara bir şey söylemezdi. Bonarata'nın telefonundan ona bahsetmemesi gibi - Ben onu herkesin bildiği konusunda uyardıktan sonra bile.

Arka kapı açıldı ve Tad, Honey ve Jesse içeri doluştu, onları Warren izledi. Adam sürü bağlarını çekmesinin sürünün toplu istilasıyla sonuçlanacağını biliyordu ama bunun daha uzun süreceğini tahmin etmişti. Warren da buralarda olmalıydı.

Honey ona baktı ve Adam da başını, hâlâ Mercy'nin onları bıraktığı yerde yatan Mary Jo ve beklenmedik koruyucusuna doğru eğdi. Mary Jo'nun durumu stabildi, bu yüzden Adam

dikkatini odadaki en büyük tehdide vermişti ama Mary Jo'yla ilgilenecek bir paketin burada olması iyiydi.

Warren Zee'ye sert bir bakış attı ama Adam onunla göz göze geldi ve onu Mary Jo ve Gary'ye de yönlendirdi. Mary Jo'nun bir süre için alabileceği tüm desteğe ihtiyacı olacaktı.

"Ne oldu?" Jesse sordu.

Zee oğluna bakmadan, "Ben giderim," dedi. "Ymir'in bu kardeşi hakkında bilgi sahibi olabilecek tanıdıklarımınla konuşacağım."

"Bu yararlı olurdu," dedi Adam.

Zee ekşi bir ses çıkardı ve ön kapıdan çıktı. "Baba?"

Jesse tekrar sordu.

Mary Jo'yu kurtarmak için çektiği gücü tüm sürü hissedebilirdi. "Bir saniye bekle. Eğer sürüye geri çekilebileceklerini söylemezsem, herkesi buraya toplarız."

Sürüye bir mesaj gönderdikten sonra Darryl, Auriele ve Sherwood'a ayrı ayrı mesaj atma fırsatı buldu. Bu üçüne ihtiyacı vardı.

Bunu yaptıktan sonra dinleyicilerini değerlendirdi; o mesajlaşırken Mary Jo dinleyecek kadar kendine gelmişti. Güzel. Onlara Gary'nin buraya nasıl geldiğini ve Ymir'i neden çağırdıklarını kısaca özetledi. Sonra da Ymir'in Mary Jo'yu yakaladığını fark ettiği andan itibaren her şeyi tek tek anlattı.

"Bunu tekrar yapamaz mı?" diye sordu Jesse, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Bilmiyorum," dedi Adam dürüstçe. "Ama Sherwood olabilir. O, Darryl ve Auriele buraya geliyorlar. Konuşacağımız şeylerden biri de bu."

Mercy'nin sıkıntısını göğsünde bir yanma olarak hissedebiliyordu. Ama görevini bıraktığı için ona teşekkür etmeyecekti. Bir sonraki şeye geçti.

"Jesse, geç oldu ve yarın okulun var." Jesse'yi bir yetişkin olarak düşünmeye alışıyordu.

kendi kararlarını verdi. Şimdiye kadar verdiği kararlar iyiydi ve bu da işini kolaylaştırmıştı.

O onun kızıydı; onu on yaşındaki bir çocuk gibi yatağa göndermediğini anlayacağını umuyordu. Onu bir görevle yukarı gönderiyordu.

"Evet," dedi ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Artık yatmalıyım. Yolda Mercy'yi kontrol etmeme ne dersin?"

Bu da kurdunun biraz sakinleşmesini sağladı.

"Buna minnettar olurum," dedi ona ve sözlerinde saklı olan övgüyü özümsemesini izledi. Belki de onun için bu kadar önemliyse onu biraz daha sık övmeliydi.

Tad'i iki eliyle şakacı bir şekilde itti. İkisi arasında daha önce nasıl bir gerginlik olduysa, belli ki yatışmıştı. "Senin de okulun var. Defol git buradan."

"Test, hatta," diye kabul etti Tad ve Adam'a başıyla onay verdi. Sonra kapıdan çıktı ve Jesse de Adam'ı kurtadamlarla uğraşması için bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Mary Jo. Ayağa kalkmaya başladı ama yere doğru yalpaladı ve Warren onu sabitlemek için uzandığında hırladı. Adam yalpalamalarının Ymir'in yaptıklarından olduğu kadar, hâlâ tamamlamakta olduğu kurttan insana geçiş sürecinden de kaynaklandığını düşündü. Genelde değişim sırasında sakat kalmazdı ama Ymir onu saniyeler içinde insan şeklinden kurda dönüştürmüştü. Vardiyelerini tekrar normal hissetmesi için birkaç gün geçmesi gerekecekti.

Ama iyileşecekti -Adam onun tavrının dökülen bir cıngıracık yılanın neşesine benzemesinden bunu anlayabiliyordu. Gary, Adam'ın diğer Sorun, kaldı Sessizdi; konuşmaya çalıştığında çıkardığı garip seslerden çok daha iyiydi. Adam'ın kurdu bu seslerden tıpkı çok yüksek ya da keskin bir şeye maruz kaldığında olduğu gibi irkilirdi. Gary'nin vücut dili tetikteydi ama savaşa hazır değildi.

Adam onun kaçacağını ve tekrar koşmaya çalışacağını düşünmüyordu.

Gary onu korumak için bedenini Mary Jo ile buz devi arasına koymuştu. Adam'ın bildiğı kadarıyla Gary, Mary Jo'yla kısa bir süre tanışmıştı ama ona sokaktaki herhangi bir insandan farklı davranmasını gerektirecek bir zaman geçirmemişti. Gary de kimseyi tanıyacak gibi görünmüyordu. Ama Mary Jo zor durumdaydı, paket gibi kokuyordu ve Gary hiç tereddüt etmeden kendini tehlikeye atmıştı.

Adam bunu bizzat görmeden önce Gary'nin kimseye karşı koruyucu olduğuna inanmazdı. Mercy üvey kardeşinin göründüğünden daha iyi bir insan olduğunu söylemişti ama Mercy her zaman insanlar hakkında en iyisini düşünürdü. Aslında iyi bir karakter yargıcı olduğundan değil, çoğunlukla insanların onun onlar hakkındaki görüşüne uygun yaşamaya çalıştığından. Adam onun Gary hakkındaki görüşlerine biraz şüpheyile yaklaşmıştı.

Artık Adam, tüm savunmaları ortadan kalktığında Gary'nin kim olduğunu görebiliyordu.

Gary'nin yanında oturan Honey, Adam'a gerçekten rahatsız olduğunu söyleyen sakin yüzünü takınmıştı. Gary ona hafifçe yaslanmıştı, güven vermekten ziyade yer duygusunu koruyan kör bir adam gibi.

Dörtlünün diğer ucu olan Warren hem rahat hem de çok uzun bacaklarıyla fayansın üzerinde çok fazla yer kapladığı için garip görünüyordu. Honey gibi onun da yüzü, Adam'ın bağlar aracılığıyla hissettiğı öfkeye rağmen sakindi. Warren öfkesini Adam'ın başka kimsenin bulamayacağını düşündüğü kadar derine gömüyordu. Adam kendi öfkesiyle de aynı şeyi yapabildiğini umuyordu.

Ymir onlardan birini almıştı.

Mary Jo sanki birisi onunla tartışıyormuş gibi tekrar, "Ben eve gidiyorum," dedi.

Girmek üzere olduđun kavga konusunda haksız deđilsin, diye dűşündű Adam eđlenerek. Buradaki hiđ kimse tek bařına gitmene izin vermeyecek. Hepimiz ۆnce bir bařkasının kendini ortaya atmasını umuyoruz.

Warren liderliği ele geğirdiğinde şaşırmadı.

"Renny'yi aramaya ne dersin, hayatım? Ya da ben arayabilirim. Yalnız olmadığını bilseydik, seninle uğraşmazdık."

"Ondan ayrıldım," diye tersledi Mary Jo, son birkaç gűndűr neden Adam'dan uzak hissettiđinin gizemini yanıtlayarak. "Bunun tek amacı Renny'yi hayatımdan çıkarmaktı."

Sesinde iğ bir acı vardı ve bunu duyunca kızardı, gözlerini kapattı. Tekrar konuştuğunda ses tonu sakin bir vakarla doluydu. "Mesele de buydu zaten. Ben eve gidiyorum."

Sırada Honey vardı. "İnsanlarla birlikte olman gerek."

Mary Jo odadakilere sođuk bir bakıř attı. "Ben yetiřkin bir kadınıam. Bir kurt adam. Bir canavarım. Eđer ben gűvende deđilsem, kimse gűvende deđildir."

Ayağa kalktı -bu sefer çok daha başarılı bir şekilde- ve kollarını fırçaladı, sanki bu konuşmanın geri kalanını da onunla birlikte fıralayabileceği anlamına geliyormuş gibi.

"Mary Jo."

Adam konuřtuđunda ۆű birden sıçradı ve Gary bir an sonra kaskatı kesilerek bařını Adam'a dođru eđdi. Adam o sۆzlere bu kadar gű katmak istememiřti ama ay h   gűlűydű ve bu gece bazı řeyler yařayan tek kiři Mary Jo deđildi.

"Evet, Adam?" Mary Jo sesinde bir gerginlikle, "Evet, Adam," dedi.

Ona emirler verebilirdi. Ama Mercy'yle birlikte yaşamak ona bazen olayların etrafından dolaşmanın, onların içinden geçmekten çok daha kolay olduğunu ۆđretmiřti.

Adam, "Gary'yi bu gece Honey ile birlikte eve gűnderiyorum," dedi.

Honey ona bakmak için başını kaldırdı ama hoşnutsuz görünmüyordu.

"Nesi olduğunu bilmiyoruz. Honey ile gitmeni istiyorum," dedi. Mary Jo Warren'a bakıp bir şeyler söylemeye başlayınca elini kaldırdı. "Bu gece Warren'a kıyamam. Acı çektiğini biliyorum ama hasar görmüşken ve ne yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yokken Honey'i Gary ile yalnız bırakamam."

Mary Jo bir itfaiyeciydi. İtfaiyeci mi? Bazen kaybolurdu. Bu on yılda hangi terimlerin kibar olduğunu takip etmek. Yine de yangınlarla savaşıyor ve insanları kurtarırdı. Vahşiydi. En az kendisi kadar görevine bağlıydı. Mary Jo'nun iyiliği için onu asla Honey'le gitmeye ikna edemezlerdi. Ama Honey'i güvende tutmak için?

Ve doğru olmasının faydası vardı. Kendini daha iyi hissedecekti. -Gary'nin Honey'i ne kadar kolay hareket ettirdiği ve Adam'la ne kadar hızlı ve güçlü bir şekilde dövüştüğü anıları zihninde tazeyken, eğer Honey'i Gary'yle eve yalnız göndermezse.

"Tamam," dedi isteksizce.

Warren, Honey'nin Gary'ye arabasına kadar eşlik etmesine yardım ederken Mary Jo da mağazalardan giyecek bir şeyler almak için aşağıya koştu. Adam garaja gitti ve oturma odasındaki büyük pencere son kez kırıldığında kullandıkları kontrplağı buldu. Eve geri döndüğünde sadece Warren kalmıştı. İkisi birlikte kontrplağı sabitleyerek kış bir kez daha dışarıda geçirdiler.

Sonra, Warren'ın nöbeti bırakmasıyla, Adam sonunda arkadaşına gitmekte özgür.

-

THE ODA	WAS KARANLIK	VE	SESSİZ	HARIÇIÇIN	MERCY'S
yırtık pırtık	Nefes alıyordu.	O	bulundu	a	KÖŞE
ve	sarılmış				

Titreyişine bakılırsa onu ısıtmaya yetmeyen bir battaniyeye sarınmıştı.

Adam ışıkları kapalı bıraktı ve sırtı duvara dönük bir şekilde onun yanına, yere oturdu. Aralarında biraz boşluk bıraktı. Kız dokunmak isterse, Adam oradaydı.

"Çok işe yarıyorum," dedi, çenesinin titreşimleri arasında kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Onunla dövüşmek zorunda kalsaydık, tek yapabileceğim bir köşeye çökmek olurdu."

Ona, Zee ve kendisi Ymir'e bakamadıysa, kendisinin de hiç şansı olmadığını söylemedi. Bunu söylemedi çünkü bu ne kadar doğru görünürse görünsün, Mercy öyle olmadığını kanıtlamıştı. Yanardağ tanrılarıyla yüzleşebilir ve bundan yanağında bir yara izinden başka bir şey olmadan çıkabilirdi.

Sözlerini düşündü.

"Hayır," dedi.

Hissettiklerine tezat oluşturacak şekilde eğlenceli bir hale getirmeye çalışmıştı. Ama eşinin durumuyla uyanan canavarları karanlıklarını ödünç verdi, bu yüzden sıradan kelime... şakacı olmayan bir şeyle zenginleşti.

Bekledi ve tekrar denedi, bu sefer sesi daha normaldi. "Düşman gidene kadar bunu erteledin. Yapman gerekeni yapana kadar dayanabilirdin."

Başını şiddetle salladı. Bir an için onunla tartışacağını umdu - tartışmak panik ataklarıyla savaşında bazen işe yarıyordu. Ama konuştuğunda, bu konuşmayı kendinden uzaklaştırmak içindi.

"Ymir bir sorun," dedi hırıltılı bir sesle, "eğer kurtlarımızı alabilirse."

Kesinlikle haklıydı.

"Sherwood yolda," dedi Adam ona. "Önerileri olup olmayacağını bilmiyorum ama en iyi şansımız o."

Mercy bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzından bir şey çıkmadı. Adam ona bakma isteğine karşı koydu, çünkü o kendisine bakılmasını istemiyordu. Bu kötü bir saldırıydı. Kendisi yukarı çıkana kadar Mercy'nin bu işi büyük ölçüde bitirmiş olmasını bekliyordu.

Tim'e daha erken ulaşabilseydi-

Bu düşünceyi sıkıca sardı ve canavarlarından biri daha da heyecanlanmadan önce ait olduğu yere itti. Önemli olan dün değildi, önemli olan yarındı.

Mercy başının arkasını duvara vurdu. "Altı hafta." Homurdandı. "Panik atak geçirmeden geçen altı hafta. Anksiyete atağı. Aptal atak. Her neyse işte. Stefan'dan beri-

"

Sesi kesildi ve nefes almayı bıraktı.

Adam'ın vücudundaki her kas ona yardım etme ihtiyacıyla kilitlendi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, tabii onu iyileşmeye zorlamak için sürü bağlarını kullanmak istemiyorsa. Ölüm kalım durumlarında böyle bir şey yapabilirdi. Ama o bugün ölmeyecekti.

Ve onun savunmasızlığından bu şekilde yararlanamazdı.

Birkaç saniye sonra nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Bir santim yana kaydı ve adama yaslanarak alnını adamın koluna dayadı.

"Mary Jo?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

"Oldukça korkuyor," diye itiraf etti. "Honey ve Gary ile birlikte eve gidiyor. Kadınlar Gary'yi erkekler kadar endişelendirmiyor gibi görünüyor."

Mercy hıçkırığa hıçkırığa güldü. "Hiç şaşırmadım."

Ama Adam öyle olduğunu düşünmüyordu. Gary'nin yatağına aldığı ya da flört ettiği insanların cinsiyetini önemsemediği izlenimini edinmişti. Ama kadınlar daha güvende hissettiriyordu. Belki de sadece Honey ve Mary Jo'ydu.

Mary Jo. Bu ona birkaç sorusu olduğunu hatırlattı.

"Warren, Renny'yi aramak ve onu da oraya götürmek için Mary Jo'dan izin almaya çalışıyordu. Aralarında bir şey mi oldu?"

"Ona evlenme teklif etmiş, o da ondan ayrılmış," dedi.

"Bu mantıklı," dedi ona, çünkü mantıklı değildi.

Bir kahkaha attı. "O bir insan ve onun erkek arkadaşı olmak zaten ona zarar verdi."

Ah, şu. Evet. Adam bunu içgüdüsel bir şekilde anladı.

"O zaman onu gerçekten seviyor," dedi Adam.

Mercy başını salladı. "Gerçekten de öyle." Sesi hüzünlüydü.

Bir süre sessiz kaldı ve sık sık yaptığı gibi sürüsüne katılmanın Mercy'yi daha fazla mı yoksa daha az mı tehlikeye attığını merak etti. Eskiden cevabı bildiğini düşünürdü, çünkü Mercy'ye kur yapmaya karar vermeden önce sürüsü sessizdi. Ama son zamanlarda kendini, son birkaç yıldır başlarına gelen onca şeyin zaten gelmeyeceğini düşünürken bulmuştu. Belki de Mercy'nin ve kendisinin hayatı birleşmemiş olsaydı, hiçbiri bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı - birlikte daha güçlüydüler.

"Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum," dedi Mercy.

"Seninle konuşması gerektiği dışında."

Ona alaycı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

"Bunun için teşekkürler."

"O bir insan," dedi Mercy. "Tehlikeli bir işte çalışıyor

-Ve Tri-Cities polislik için daha güvenli hale gelmiyor. Yarın yanlış arabayı kenara çekebilir ya da merdivenlerden inerken ayağı takılabilir."

İkisi de Renny'yi değiştirmekten bahsetmedi. Hayatta kalma şansı yüksek değildi ve bir kurt adam olmanın kendine has endişeleri vardı. İlk Değişim'den kurtulan bir kurt adamın ortalama yaşam süresi artık sekiz yıl civarındaydı. Bu düşüşün nedeni, Marroklar üzerinde, insan yetkililerin dikkatini çekmeden önce sorun çıkaranlarla ilgilenmeleri için artan baskıydı. Modern teknoloji göz önüne alındığında insanların dikkatini çekmek kaçınılmazdı ama bu onların hayatını kolaylaştırmamıştı.

"Honey konuşabileceği en iyi kişi olabilir," dedi Adam. "O benden daha çok şey gördü."

"Mary Jo'ya ne söyleyeceğini düşünüyorsun?" Mercy sordu. Vücudu ona karşı yumuşuyor ve titremeleri azalıyordu.

"Onu en az pişmanlıkla bırakacak şeyi yapmak," dedi Adam. "Ama bunun ne anlama geldiğine dair net bir görüşe sahip olmak. Ve sen bunun bir kısmını unutuyorsun."

Başını kaldırıp ona baktı ve parmağını yanağındaki savaş boyasına benzeyen yara izinin üzerinde nazikçe gezdirdi. Yaradan ne kadar pişmanlık duysa da, o yara izini seviyordu. Bu ona ve sürüye, eşinin kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlatan bir şeydi.

"Neyi unutuyorum?" diye sordu.

Kızın dokunuşundan rahatsız olup olmadığını henüz anlayamamıştı, bu yüzden elini bıraktı.

"Renny," dedi. "Eğer bu adam Mary Jo'nun tekrar gitmesine izin verirse, onu hak etmiyor demektir."

Bu ona sulu bir gülümseme getirdi ve kadın bir şarkının birkaç ölçüsünü mırıldandı. Ses tonu genellikle yerindeydi ama bu gece "genellikle" değildi, bu yüzden Beatles'ın "Revolution "ını tanınması biraz zaman aldı.

"Evet," dedi. "Kararlı bir insan dünyayı değiştirebilir."

Ondan uzaklaşarak battaniyenin kenarını kaldırdı ve yüzünü silmek için kullandı.

"Sümüğün yıkanması iyi bir şey," dedi yüzünün kumaşa bıraktığı ıslak lekeye bakarak.

"Sana sarılabilir miyim?" Adam sordu, sesi kendisine bile hüznü geliyordu.

Cevap olarak, sümüklü battaniyesi ve her şeyiyle onun kucağına süründü. Onun verdiği ezici rahatlamanın yanında küçük bir sümük neydi ki? Kollarını ona doladı ve gücünün ne kadarını kullandığına dikkat etti.

Yüzünü onun çenesinin altına sıkıştırdı ve olmak istediği yere gelene kadar kıpırdandı. Vücudu, onu ve sürüsünü koruma becerisini en üst düzeye çıkarmak için bilenmiş; bir çimento bankından daha fazla esnekliğe sahip olmadığını biliyordu. Onun vücudu da tam olarak ezilebilir değildi. Ama her zaman ona uymanın bir yolunu buluyor gibiydi.

Kız kollarında güvenderken, canavarları -kurt ve diğer canavar- ona biraz huzur veriyordu. Bazen dünyasının sadece bu olmasını diliyordu: O ve Mercy karanlıkta birlikte kıvrılmışlardı.

Ama bu şekilde uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Huzur onun için hızla can sıkıntısına dönüşen anlık bir şeydi. Mercy yanağını onun boynuna sürttü ve o da gülümsemekten kendini alamadı. Kız ondan daha kötüydü. Her zaman ayakta ve bir şeyler yapan onun Mercy'siydi.

Kızın nefesi yavaşlarken bekledi. Uykusunun ilk birkaç dakikasında nefesi, ağlama krizine girmiş bir bebeğinki gibi kesik kesikti. Sherwood'un geldiğini ve hemen ardından Darryl ile Auriele'nin geldiğini duydu. Onları şimdilik görmezden geldi. Mercy'nin uyuduğundan emin olunca ayağa kalktı, kurdun gücü yerdeki garip pozisyonunu önemsiz kılıyordu. Kurt adam olduğu için pek minnettar değildi.

Mercy ilk karısından daha ağırdı. Christy spor yapmıştı ama Mercy gibi değil. Özellikle de son zamanlarda. Uyurken yüzü bir yıl öncesine göre daha zayıf görünüyordu. Onları çok mu zorladığını ilk kez merak etmiyordu. En yüksek performans ile çöküş arasında ince bir çizgi vardı.

Adam eşini kırmak istemiyordu. Ona bildiği her şeyi, hayatta kalmasına yardımcı olacak her eğitimi vermek ve bunun yeterli olacağını ummak istiyordu.

Babası, boğulan bir adamı kurtarmanın en iyi yolunun ona nehre düşmeden önce yüzmeyi öğretmek olduğunu söylerdi; böylece size güvenmek yerine kendini güvende tutabilirdi. Babası bağımsızlığa çok önem verirdi. Mercy'ye bayılırdı.

Adam onu yataklarına yatırdı ve kıyafetlerini çıkardı. Genelde ağır uyuyan biri değildi ama geçirdiği kötü bir panik atak onu neredeyse komaya sokuyordu. Ayrıca soğuk uyuyordu.

Giymekten yumuşamış tişörtlerinden birini hışırdatarak çıkardı ve ona giydirdi. Bu sırada kızın uyandığından emindi ama kız ona hiç yardım etmedi. Üstünü örttü ve çene kemiği ile kulağının arkası arasındaki yumuşak noktayı öptü. Huysuz bir ses çıkardı ve başını yastığına gömmek için yuvarlandı, dizlerini katladı ve kıcını yukarı kaldırdı.

Jesse'nin yürümeye başladığı ve çok yorulmasına izin verdikleri zamanki haline benziyordu. Bir süre sonra Mercy kendi tarafına döndü ve yatağın onun tarafını okşadı. Boş olduğunu görünce, tek gözü ona bakana kadar yüzünü eğdi.

"Alfa işlerini mi yapman gerekiyor?" diye sordu, sesi yorgunluktan buğulanmıştı.

"Evet."

"Bara giderken Karanlıklar Prensi'nden bir telefon aldım," dedi.

"Biliyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, diğer gözü bir an için açılarak onun ifadesini okumaya çalıştı.

Onun ne gördüğünden emin değildi ama bu onu mutlu ediyor gibiydi. "Tamam. Sana yalan söylemek istemedim. Yine de cazip geldi."

"Anlıyorum," dedi. "Ben de bazen."

Her iki gözü de ona dikilmişti, her zamankinden daha tetikteydiler. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bu gece olmaz," dedi ona. "Sabah konuşabiliriz." "Kimse öldü mü?"

"Tanıdığınız kimse yok," diye teminat verdi. "New Mexico işi."

Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Şimdi uyuyacağım."

"Sen öyle yap. Alfa işimi bitirdiğimde geleceğim."

"Tamam," dedi ve vücudu gevşedi.

Bunlar onun görme ayrıcalığına sahip olduğu şeylerdi, Timex gibi sert eşinin iyi sakladığı zayıflıklardı. Güçlü olmak zorundaydı. Öyle olması iyi bir şeydi.

Büyükbabasının sesi kafasının içinde çınladı: "Bir erkek kadınını korur, Adam."

O ve tüm sürüsü onu korumak için New Mexico'dan sökülüp atılmıştı. Bran'in küçük çakalı onu yetiştiren sürü tarafından on altı yaşında terk edildiğini düşünmüş olabilirdi ama Marrok onun sorumluluğundan vazgeçmemişti. Marrok'un amaçlarına hizmet etmek için sürünün olmadığı bir yere taşındığında, Bran Adam'a transfer emirlerini vermişti.

Adam ilk başta buna içerlemişti. Sonra bu onu şaşkına çevirmişti. Neredeyse on yıl boyunca ondan birkaç dönüm uzakta, yan komşusu olarak yaşamıştı ve hiçbir şey olmamıştı. Yıllardır hiçbir şey olmamıştı.

Ta ki olana kadar.

Mercy'ye olan ilgisini ilk fark ettiğinde Adam ilişkilerinin haritasını çıkarmıştı. Onun nezaketini, mizahını ve vücudunu arzulamıştı. Onun sertliğinin ve bağımsızlığının, kendisini kabul etmesi için aşması gereken bir engel olduğunu düşünmüştü. İlk karısına göz kulak olmuştu. Eşine de bakacaktı.

Hah.

Adam yatak odasından çıkarken durdu ve arkasına baktı. Mercy yine yorganın altına girmişti, ta ki sadece bir yumru yatağın dolu olduğunu gösterene kadar.

Tanrıya şükür Mercy sertti.

Kapıyı arkasından kapattı ve karanlık koridorda bir adım attı. Sonra yatak odasının kapısına döndü ve elinin düz kısmını kapının üzerine koydu. Sonra alnını vernikli ahşaba yasladı ve gözlerini kapatarak aralarındaki eş bağını genişletti.

Uyuyordu ve rüyasında sadece biraz endişe verici bir şey görüyordu. Bunun Medea'yla bir ilgisi vardı; kedinin mırıltısını hissetmişti. Dikkatini sürü bağlarına kaydırdı, daha iyi bir kelime bulamadığı için sürünün genel sağlığını ve refahını dinledi.

Mary Jo'nun ve Honey'nin duygusal rahatsızlığını hissedebiliyordu. Ayrılmadan önceki haline bakarak Honey'nin sıkıntısını tahmin edebileceğinden daha fazla hissediyordu. Ama Honey bir şeyleri gizlemekte iyiydi.

Sürü bağları bir yere kadar. Adam, yaşadıkları sıkıntının ne kadarının Ymir'in saldırısından, ne kadarının başka şeylerden kaynaklandığını öğrenmek için mahremiyetlerini daha fazla ihlal edemezdi. Renny. Gary. Bazı sınırlar aşılmamalıydı.

Bir dakika boyunca sürüsünün gücünün tadını çıkararak orada kaldı. Sonra kendini yeni bir şeye açtı - Mercy'nin asma köprüde bir trolle yüzleşmesinden ve Üç Şehir'i

sürü bölgesi. Bu bir sihirdi; bir şey olduğunda hepsi bunu hissetmişti. O anda, sürüsünün kendilerine ait olduğunu iddia ettiği topraklarla bir bağlantı kurmuştu. Bunun ne işe yaradığını henüz çözememişti; daha önce hiç bela uyarısı almamıştı.

Bir süre önce bunu büyüünün bazen yaptığı o tuhaf şeylerden biri olarak görmezden gelmişti. Bunu ne tehdit ne de yardım olarak görmüş, bu yüzden çoğunlukla görmezden gelmişti. Ekim ayına kadar.

Ruh Alıcı'nın etkilediği tek kişi Mercy değildi. O lanet olası eserle savaştığından beri, bu bağ endişe verici bir şekilde daha da derinleşmişti. Her yolu, her ot parçasını, toprağın altında gizlenen eski bazalt tabakalarını keşfederken kendini kaybetmek çok kolaydı. Onun bölgesi.

"O iyi mi, Adam?" Warren'ın sesi Adam'ı kendine getiriyordu.

Gözlerini kırptırdı. Kurt formunda olsaydı, uyuşukluğu silkeleyip atardı. İnsan görünümündeyken iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Mercy?" Warren merdivenlerin başında durdu ve endişeyle Mercy ile aralarındaki kapıya baktı.

"O iyi," dedi Adam. "Ya da en azından biraz uyuduktan sonra iyi olacak. Ben sadece şarj oluyordum."

Warren'ı merdivenlerden inip adamlarının beklediği yere kadar takip ederken bunun doğru olduğunu fark etti. Gerçekten de daha iyi hissediyordu. Yenilenmiş. Ve bunu sürüden almamıştı, değil mi? Çekmişti, değil mi?

-

MERHAMET AYAK BİLEKLERİNİ ÇAPRAZLADI VE AYAKLARINI
Çünkü Adam'ın bundan nefret ettiğini biliyordu. Araba için endişelenmiyordu ama araba kazalarında insanların başına gelenlerin fotoğraflarını görmüştü. O çok iyi bir

ancak "kış karışımı" damlıyordu ve yoldaki tek kişi o değildi.

Mercy bir araba kazasından onun gibi kurtulamazdı.

Mercy hakkında fark ettiği ilk şeylerden biri insanları anladığıydı. Onların derisinin altına nasıl gireceğini gerçekten biliyordu. Onun derisinin altına.

Ayaklarını direksiyona dayaması ona gerçekten kızgın olduğunu gösteriyordu. Neden olduğundan emin değildi. Birkaç mil boyunca bununla uğraştı ve ona anlatması için bir şans verdi. Eltopia'nın hemen dışında, arkalarındaki araba şiddetli bir şekilde savruldu ve bankete yanaştı.

Mercy ayaklarını oynattı.

"Ne yaptım ben?" diye sordu makul olduğunu umduğu bir ses tonuyla.

Ona, ses tonunun sorgulamadan çok talepkar olduğunu belirten bir bakış attı. Ama ona acıdı, çünkü iş zora girdiğinde, onun Merhameti ikisi arasında daha makul olanıydı.

"New Mexico'da olmanız gerekiyor," dedi. "Darryl asker değil, Auriele de öyle. Şirketinizin hükümetin çeşitli askeri kollarıyla çalışmasını sağlayan tehdit ve işbirliği arasındaki iğneyi nasıl geçireceğini bilmiyor."

"Darryl iyi olacak," dedi Adam ona. "O zeki biri." Aslında zeki, bu yüzden adının arkasında bir sürü harf ve bir düşünce kuruluşunda çalıştığı için büyük bir çek vardı. "Auriele gökyüzündeki kuşları bile büyüleyebilir."

Bu sonuncusu Mercy'nin kuşkulu bir bakışına neden oldu ve onaylayan bir el salladı.

"Senin onun yaptığını gördüğün hiçbir şey yok," dedi biraz üzgün bir sesle.

Auriele, Mercy'nin eşi olmasına alışmıştı. Hatta Adam'ın ilk karısına zarar verdiği için Mercy'yi suçlamayı bile bırakmıştı.

onun varlığı. Christy, arkadaşlarına Christy'nin Adam'ı Mercy'nin ona bıkkınlık dışında bir şeyle bakmasından çok önce terk ettiğini unutturmakta başarılıydı. Ama Auriele her zaman Christy'nin yerine geçecek kişi olarak gördüğü kadınla arkadaş olmak için elinden geleni ardına koymadı.

"New Mexico'daki işleri sizin kadar iyi idare edebilirler mi?" Mercy sordu.

En beyaz yalanları bile duyabilen biriyle yaşamakla ilgili bir sorun vardı. Cevap vermemeyi seçti.

-Bu da başlı başına bir cevaptı.

"Sürüyü Warren ve Sherwood'la birlikte terk ettiniz," diye devam etti. "İlk kez anlaşmazlığa düştüklerinde sürüyü parçalayacaklar."

Ah. Onun neye bu kadar kızgın olduğunu biliyordu.

"Eğer yaparlarsa," dedi, sesi tam olarak tanımlayamadığı bir duyguyla pürüzlüydü, kurdunun derisinin altında kıpırdanmasına neden olması dışında. "Sürü bensiz birkaç gün idare edemezse, Darryl ve Auriele New Mexico'daki sorunları çözemezse, bu benim sorumluluğumda. Benim seçimim."

"Benim yüzümden," dedi, yüzü ona dönük bir şekilde. Tam isabet ettiğini anlamak için yüz ifadesini görmesine gerek yoktu.

"Merhamet," dedi boğazından çıkmak isteyen hırıltıyı bastırarak.

"Tek başıma da iyi olurdum," dedi sertçe. "Ya da Warren'ı veya Sherwood'u benimle birlikte gönderebilirdiniz. Ya da Warren ve Sherwood'u. Bu, Darryl'in sürüyü yönetmesine yardımcı olurdu ve en güçlü üç kurdumuz senin yokluğunda birbirini öldürmezdi. New Mexico'nun icabına bakabilirdin."

SUV biraz kaydı ve çekiş lambaları sessiz bir çılgınlığa yol açtı.

"Lütfen ayaklarınızı çeker misiniz?" Adam sordu.

Ona baktı, bir iç çekti ve onları aşağı çekti. "Teşekkür ederim," dedi hararetle, sırtının gevşediğini hissederek Birazcık.

"Üzgünüm," diye mırıldandı pencereye doğru. "Ama bunu yapmana gerek yoktu. Bunu yapmamalıydın."

"Yine de yaptım," dedi ona. "Kesinlikle buna ihtiyacım vardı."

Kız ona bakana kadar bekledi ama dikkatinin çoğunu biraz tehlikeli olmaya başlayan yolda tuttu. Dağlara vardıklarında hava daha soğuk olacaktı ve buzlu karışım gerçek kara dönüşecekti. Kar, ıslak çamurdan çok daha güvenliydi.

"Sen yapmadın," diye ısrar etti. Eğer sürüye, New Mexico'daki insanlara bir şey olursa, Mercy bunun kendi hatası olacağını düşünüyordu.

Bir parmağını kaldırdı. "Sürüyü çok yetenekli iki kurdun ellerine bıraktım. Warren dalgalı sulara pazarlık yapma konusunda çok ama çok iyidir. Sherwood sürümüzün güvenliğine odaklanmış durumda. Ve" -bu konuda biraz kendini beğenmiş bir hali vardı- "Warren ve Sherwood arasındaki herhangi bir anlaşmazlıkta Honey'i üçüncü oy sahibi yaptım."

Mercy derin bir nefes aldı. "Bunu kabul ettiler mi?"

Başını salladı. "Onlar da aptal değil. Uzlaşmak için bir yola ihtiyaçları olduğunu biliyorlar ve ikisi de Honey'nin kararına saygı duyuyor."

Adam bekledi ama kadının bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. İkinci bir parmak kaldırdı. "New Mexico'da gerçekte neler olup bittiğini ne sen ne de ben biliyoruz. Hangi becerinin daha değerli olacağını bilmiyorum, benimkinin mi yoksa Darryl'inkinin mi. Ama benim bir cep telefonum var ve Darryl bu konuda gururlu değil. Tavsiyeye ihtiyacı olursa, ister. Ve hiç kimse, ne kadar

ne kadar yıldız ya da çubuk takarlarsa taksınlar, Darryl'e saygısızlık etmiş olacaklar."

Darryl korkutucu olmakta iyiydi.

"Özellikle de Auriele etraftayken olmaz," diye ekledi. Mercy anlaşılmaya varmamaya çalışan bir ses çıkardı.

"Montana dağlarına doğru gidiyoruz," dedi Mercy. "Telefonun çekme ihtimali çok yüksek değil. Darryl sana ulaşamayabilir."

Omuz silkti. "New Mexico'da iyi adamlarım var. Sadece işleri yönetmek için bir ya da iki kurt adama ihtiyaçları var. Auriele ve Darryl nasıl idare edeceklerini biliyorlar."

Homurdandı.

"Üçüncüsü ve en önemlisi, Merhamet." Üç parmağını kaldırdı, sonra dudaklarına dokundurdu. "Sürüyü kaybedersem yaşayabilirim. İşim batarsa yaşayabilirim. New Mexico'da onları kurtarabilecekken tanımadığım bir grup insan ölürse, bununla da yaşayabilirim. Bunların hiçbiri beni mutlu etmez ama vicdanımı rahatsız eden çok daha kötü şeyler var."

Ona bakıyordu.

"Seni kaybederek yaşayamazdım," dedi ona, boğazı düğümlenerek. "Bensiz tehlikeye atılmana izin vermek zorunda kaldığım zamanlar oldu. Hayatına yönelik tehditlerden çoktan geçmiş olana kadar haberdar olmadığım zamanlar da oldu. Ama bu sefer... bu sefer sen kardeşini kurtarıp kurtaramayacağımızı görmek için yola çıkarken ben de sana destek olma ayrıcalığına sahibim."

Kadın buna bir şey demedi. Birkaç dakika sonra hava daha ciddi bir hal aldı ve dikkatini çekti. Bazen her şeyi enine boyuna düşünmeyi severdi Merhamet. Ama bir elini bacağına koydu ve adam lisede kullandığı Chevy kamyoneti diledi çünkü onun bir bank koltuğu vardı.

Sonunda şöyle dedi: "Sana kızgınken daha kolaydı. Bunun aptalca olduğu hissinden kurtulamıyorum. Koşarak

Montana'da bir buz devini kardeşimi lanetlemekten vazgeçirmeye çalışmak mı? Eğer gerçekten olan buysa. Ymir'in ağzından çıkan hiçbir kelimeye güvenme eğiliminde değilim."

Merhametinin aptal olmadığını her zaman biliyordu. "Sana katılıyorum. Ama Zee bunun Jötnar büyüsü olduğunu da söyledi. Ymir'le hiç konuşmamış olsaydık, mantıklı bir sonraki adım olarak Gary'nin hasar gördüğü yere gitmeyi önerirdim."

Kadın bir şey söylemedi ama adam ona baktığında alt dudaklarını dişlerinin arasına almıştı.

"Ymir bize kontrol etmemiz için bir isim verdi," dedi nazikçe. "Gary'ye ne olduğunu bulacağız." Bunu düzelteceklerini söylemek istedi. Ama işlerin her zaman o kadar kolay olmadığını canlı kanıtına bakıyordu.

Ruh Alıcı'nın ona yaptıklarına bir çözüm bulamamıştı, hatta Mercy'ye bir olasılık olarak götürecek kadar bile bir çözüm bulamamıştı. Ona yalan söyleyemezdi, bu yüzden kardeşine yardım edebileceklerine dair söz de vermedi.

"Tamam," dedi birkaç mil sonra. "Ama kardeşim için korkmak yerine sana kızmak daha kolaydı. Beni kızdıracak bir şey yapar mısın lütfen?"

"İlhama ihtiyacım var," diye özür diledi. "Belki aptalca bir şey söylersen ya da umursamadığım insanlar için hayatını riske atmayı teklif edersen?"

Onun istediği gibi güldü. Uzun sürmedi ama dudaklarını çiğnemeye devam etmedi.

Coeur d'Alene'de yiyecek ve yakıt almak için durdular. Evden ayrıldıklarından beri hava sıcaklığı neredeyse on beş derece düşmüştü. Soğuk onu rahatsız etmiyordu ama Mercy ısınmak için ayaklarını yere vuruyor, bu arada cipin mazot deposu doluyordu.

"İçeri gidip bana bolca sade kahve getirir misin?" diye sordu.

Ona ne yaptığını bildiğini söyleyen sert bir bakış attı ama hızlı adımlarla kalabalık markete doğru yürüdü.

Deposunu doldururken iki kamyoncunun konuşmalarına kulak misafiri oldu. TIR'ların dolum istasyonları biraz uzaktaydı ama ikili büyük motorların sesleri arasında bağırıyorlardı.

"Montana dağlarında büyük bir fırtına yaklaşıyor Jenny," diye gürledi iri bas sesli, ufak tefek bir adam.

"Duydum," dedi diğer kamyoncu, o kadar sarınmıştı ki Adam konuşana kadar onun kadın olduğunu fark etmemişti. "Sandpoint'te duracağım. Orada kamyonu park edecek yeri olan arkadaşlarım var."

Adam cep telefonunu çıkardı ve Mercy'ye mesaj atarak yedek yiyecek istedi. Ne olur ne olmaz diye. Çünkü Honey'nin Gary'nin çalıştığını bildiği son yer için verdiği adres Libby, Montana'nın dışındaydı. Cipteki harita uygulamasına göre, oraya ulaşmak için Sandpoint, Idaho'dan geçeceklerdi.

Fırtına, Coeur d'Alene'den Idaho'nun panhandle bölgesine, zincir takmak için durduğu Bonners Ferry'ye kadar tüm yol boyunca kötüleşti. Yollar birden fazla kış uyarısına yol açacak kadar kötüydü ve Bonners Ferry'nin yukarısındaki dağlara tırmanırken arada bir kar küreme aracı ve yol kenarındaki birkaç araba dışında trafik tamamen ortadan kalkmıştı. Mercy yine sessizliğe gömüldü, ama bu ona kızdığı için değildi. Bacağındaki eli, onu bırakana kadar gerginleşti.

Kendisini dağ geçidinden aşağıdaki vadiye çekmek için mücadele eden kar yığınlarına göz ucuyla baktı. Mercy gözlerini kısarak tipiye bakıyor, sanki daha uzağı görmesini sağlayacakmış gibi koltuğunda öne doğru eğiliyordu. Kolları göbeğinin etrafına sıkıca sarılmıştı ve adam elini tekrar bacağına koymasını diledi. Onun dokunuşunu özlemişti.

"Eğer bu yüzyılda üretilmiş bir araban olsaydı, onu alabilirdik ve sen sürüyor olabilirdin," dedi gözleri yine yolda.

"Minibüsüm yolların üstesinden gelebilirdi ama daha yavaş giderdi," dedi ona. "Ağırlık merkezi bu tür arazilerde hız için çok yüksek."

"Hız bir Vanagon için göreceli bir şeydir," diye gözlemledi.

"Bu da var," diye kabul etti ve gözlerini yoldan ayırmadığı sırtışını hissedebiliyordu. "Ve sen bu tür yollar için benden daha iyi bir sürücüsün."

Kadının cevabı onu şaşırtmamalıydı. Bunun doğru olduğundan emin değildi -Mercy iyi bir sürücüydü ve bunu biliyordu. Ama onun bu düşüncesi genç bir delikanlı gibi göğsünü kabartmasına neden olmuştu. Saçma.

"Gamzeni seviyorum," dedi. "Huysuz bir ekmeğin yumuşak orta kısmının vaadi gibi."

Rüzgârın yolun korunaklı bir virajında biriktirdiği derin bir kar parçasının sürüklenmesini hesaba katmak için lastiklerinin açısını değiştirirken buna güldü. "Sana kabuklu bir rulo göstereceğim."

"Kar yığınının üzerinde sürerken dürtmek yok," diye onu uyardı.

"Ben Alfa'yım," diye bilgi verdi ona kendini beğenmiş bir tavırla. "İstediğim zaman düртеbilirim."

SUV savrulmak için o anı seçti ve onu yol yönünde ilerletmek biraz ustalık gerektirdi.

"Makul olan her zaman," diye itiraf etti. "Yine de bu ölüm kalım anlarında flört etmekle ilgili söylenebilecek bir şey var."

Güldü ama keskin bir virajı döndüğünde kendi şeridinin ortasında tekerlekleri dönerek sıkışmış bir araba bulunca bu bir gıcırta dönuştü. Arabadan kaçtı ve kenara çekti.

yumuşak bir kenara takılıp aracının dağdan aşağı yuvarlanmasına izin vermedi. Mercy tekerlekler tamamen durmadan önce atladı. Sıkışan arabaya ulaştığında, çoktan şoförle konuşmaya başlamıştı.

Mercy, "Bu tepenin geri kalanını iki tekerlekten çekişli bir şeyle çıkamazsın," diyordu. "Zinciriniz var mı?"

O yapmadı. Mercy üç çocuğu ve iki araba koltuğunu toplayıp cipe yerleştirirken, Adam ve babaları arabayı trafik şeridinin dışına itti. Kuru bir yolda Adam arabayı hızlı bir koşuyla itebilirdi. Ama ne kadar güçlü olursanız olun, sürtünme katsayısı önemliydi. Sadece botları çekiş gücünü kaybedene kadar itebilirdi.

Arabayı dağın yamacından aşağı itmeden yoldan çıkabilecekleri kadar uzaklaştıklarından emin olan Adam, sürücüyü SUV'un ön koltuğuna oturttu. Mercy bavullarını kenara itti ve kendini en arkaya, çocukların arkasına yerleştirdi. Arkada emniyet kemeri yoktu ama yapacak bir şey yoktu.

Küçük aileyi gidecekleri yere ulaştırmaları yarım saatlerini aldı. 2. Otoyol'un doğuya, 95. Otoyol'un ise kuzeye doğru devam ettiği benzin istasyonları kümesinin arkasındaki köy yolunun birkaç mil yukarısındaki bir ev. Hava daha iyi olsaydı, beş dakikalık bir yolculuk olurdu. Evin önüne park ettiklerinde yetişkin yolcuları Adam'ı tanıdı.

Bir kurt adam tarafından kurtarılacak onu dehşete düşürmeliydi ama bunun yerine yeni arkadaşları Wayne çok heyecanlanmıştı. Adam kendini selfie çektiirmek için gülümserken ve çocukların her biriyle poz verirken buldu, bir yandan da içten konaklama ve yemek tekliflerini geri çeviriyordu. Kimseyi kırmadan kendini kurtarmak biraz çaba gerektirdi.

Cipte kalmayı başaran Mercy, Wayne'in annesinin evinden ayrılırken, sürüş koşulları altında ihtiyatlı olandan biraz daha hızlı bir şekilde ona baktı.

"Söyle," diye hırladı.

Koltuğunda dönüp onun yanağına bir öpücük kondurabilmek için kemerini çözdü, sonra tekrar taktı. "Utandığında çok tatlı oluyorsun."

Gecikme, sürüş koşulları ve kısa kış günleri, Libby, Montana'ya vardıklarında havanın çoktan kararmış olduğu anlamına geliyordu. Yakıt aldı ve Mercy gittikleri yer için "Montana yol tarifi" almayı başardı.

"Honey'nin bize bakıcılık yaptığını söylediği çiftlik, Looking Glass Kaplıcaları denen bir yerle aynı yan yol üzerinde," dedi, büyük bir fincan dumanı tüten kahveyi yanındaki bardaklığa koyarken. "İki tabela olacak. İkincisi, gitmemiz gereken yolun hemen yanında. Otoyoldan çıkarken bir sığır bekçisi hissetmezsek durmamız gerekir çünkü dönüşü kaçırdık ve yolun her iki tarafında karla dolma eğiliminde olan ve düz bir zemin gibi görünen bir iniş var. Gary'nin çiftliği, tatil köyünü geçtikten yaklaşık bir mil sonra yolun sonunda olacak." Kendi içkisinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bir kenara koydu.

"Benzin istasyonundaki sıcak çikolata tehlikelidir," diye mırıldanarak kahveden bir yudum aldı. İçtiği en kötü kahve değildi ve sıcaktı.

"Bu adil. Görünüşe göre aradığımız yer yaz aylarında açık olan bir çiftlik. Buraya göz kulak olması ve su borularının donmasını engellemesi için bir yabancıyı, yani Libby'nin yerlisi olmayan birini tutmuşlar, geçen sene de öyle yapmışlar. Bu benim kardeşim olmalı. Orada yapayalnızdı. Sahipleri kış ayları için atlarını Kaliforniya'ya götürüyor, ama bazen bir çiftini

kış düğünleri için kullanılacak, görünüşe göre büyük para kazandıran bir tesis."

Gülümsedi. "Atlar için endişeleniyor musun?"

Mercy, "Kolik olmamaları için su yalaklarını dolu ve buzsuz tutmalı ve ısınmaları için bol miktarda yiyecek vermeliyiz," dedi. "Montana'da hala atları birincil ulaşım kaynağı olarak gören bir grup insanla birlikte büyümenin tehlikeleri."

"Charles?" Adam sordu.

"Olabilir." İçini çekti. "İçime garip anlarda ortaya çıkan bir sürü bilgiyi korkutarak yerleştirdi."

"Aralık düğünler içinde Montana
görünüyor oldukça iyimser," dedi Adam.

Montana kışlarına dair güzel anıları yoktu ve bu fırtına da buna yardımcı olmayacaktı. Mercy, "Bu hafta sonu bir tane olması bekleniyor," dedi.

"Ünlü bir milyarder sıradan bir işçi sınıfı kızıyla evleniyor." Durakladı, ona eğlenen bir bakış attı ve "Bu bir sır" diye fısıldadı.

"Peki bunu nasıl öğrendin?" Adam sordu. "Yerel gazetede mi çıktı?"

Güldü. "Küçük bir kasabada büyüdüğünü sanıyordum. Bana yolu tarif eden tezgâhtar anlattı. Sırada arkamdaki adam cep telefonu ile bana damadın fotoğraflarını gösterdi. Pastayı yapan yerel fırıncı dışında kimse gelinin kim olduğunu bilmiyor - çünkü parasını gelinin babası ödemiş. Şimdi kullanacaklarından değil."

İnsanlar Mercy ile konuşurdu. Dinlediği için böyle olduğunu düşünüyordu. Onların hikayeleriyle ilgileniyordu.

"Fırıncı pasta için üzgündü," dedi ona. "Çok büyük değildi ama güzeldi. Elbette parası ödenmişti. Parasını peşin ödemediğinden düğün pastası yapamazsın." Biraz kederli bir şekilde, "Bir düğün pastası yapmak çok

düğün pastası ve şimdi muhtemelen sadece kesilecek ve örnekleme için kullanılacak."

"Yazık," dedi. "Birisi sipariş verip parasını ödemediği için pastamızı almadık mı?"

Ona bir gülümseme fırlattı ve başını kısa bir süreliğine onun omzuna yasladı. "Biz de öyle yaptık."

Libby'nin dışında, zaten şiddetli olan rüzgâr daha da şiddetlendi. Adam dikkatini vermek zorundaydı, yorgunluğun tepkilerini silikleştirmeye çalıştığının farkındaydı. Bu tür bir sürüş beynini vücudundan daha çok zorluyordu. Kahvesini bitirdi. Kafeinin onda kurtadam olmadan önceki etkisinden farklı bir etki yarattığından emindi ama yine de onu zinde tutmaya yardımcı oluyordu.

Mercy penceresini açtı ve elindeki çamur dolu bardağı boşalttı. Eve vardıklarında muhtemelen cipinin kenarındaki sıcak çikolatayı yıkıyor olacaktı. Cam geri açılmaya başladığında kadın camı durdurdu ve adam aralarındaki bağda bir şeylerin parladığını hissetti.

"Bu fırtınada sihir var," dedi Mercy.

Yol ne kadar kötü olursa olsun, yine de hızlıca bir fotoğraf çekmek için ona baktı. Kadın kapının üstündeki tutamağa sıkıca tutunmuştu, sanki o tutamağı tutmazsa pencereden uçacakmış gibi. Normalde koyu çikolata olan gözleri, sanki o da bir kurtadammış gibi parlak sarıydı. Bunun daha önce de olduğunu görmüştü - Ruh Alıcı'yla olan olaydan beri daha sık. Bir kurt adam için bu, kurdunun kontrolü ele geçirmeye çalıştığının bir işaretiydi. Mercy'de bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Büyü mü?" diye sordu.

"Hissedemiyor musun?" Sesi hülyalıydı ve soğuk rüzgârın yüzünün derisinde daha etkili bir şekilde esmesini sağlamak için çenesini eğdi. Aralarındaki bağ, hiçbir şey okuyamadığı köpüklü bir parazitle aydınlanmıştı.

Cipin kendi tarafındaki camı kapatan düğmeye bastı.
"Mercy?" diye sordu. "İyi misin?"

INTERLUDE

Dün Gece

H R M N R

HIRSIZLIĞIN ACISI AZALMADI ÇÜNKÜ O

Yaşlı. Deneyim, daha az sıklıkta ve daha emin bir şekilde güvendiği anlamına geliyordu.

O inanmıştı.

Telefon çaldığında, tam bir gün boyunca  l  ateşin önündeki sandalyesinde oturmuş, keder ve umutsuzlukla asılı kalmıştı. Güveni yüzünden her şeyi mahvetmişti. Telefonun kendi kendine sessizliğe bürünmesine izin verdi.

Telefon tekrar çaldığında, bu zaman ve mekânda John Hunter olarak bilinen kişi telefonu a mayı reddetti. Telefonun ona sağlayacağı, durumu daha iyi hale getirecek hiçbir bilgi yoktu. Kader karşısında yüzyıllardır harcanan çaba onun yüzünden boşa gitmişti. Çünkü yanlış kişiye güvenmişti.

 kinci sessizlik, bir daha aramayacaklarına inanacağı kadar uzun sürdü. Bu sıradan küçük kulübeyi daha fazlasına dönüştüren lir müziğinin anısını duydu; eserin gücünden çok tellerin üzerindeki pürüzlü ellerle ilgili bir büyü.

Telefon    nc  kez çaldığında açtı.

Hiç konuşmadı. Bir kere bile. Ama konuşmasına gerek yoktu. İsim kardeşi olanları şaşırtıcı ayrıntılarıyla biliyordu. Önerileri ve bir uyarısı vardı.

Eğer bu dün olsaydı, John Hunter, Gary ona hiçbir şey söyleyecek durumda değilken Ymir'in nasıl olup da bu kadar çok şey bildiğini merak ederdi. Ama dün değildi ve buz devi Loki ya da Freya değildi ki söylenmeyenlerden bilgi çıkarsın.

Hrímnr dinledi.

"Geliyorlar, kardeşim benim. Onları hafife alma."

Ymir'in sözleri içinden zehir gibi geçerken telefonu bıraktı.

Ayaklarının dibinde sadakatle oturan köpeği huzursuzca sızlandı. Ama köpek her zaman akıllı olmuştu. Sahibinden daha zekiymiş.

John Hunter, Hrímnr'in öfkesinin erimiş sıcaklığında öldü; çünkü öfke kederden daha iyiydi. Acıdan. Öfkesine teslim olmak iyi hissettiriyordu.

"Gitmek mi istiyorsun?" Hrímnr sesinin kötü olduğunu bilerek, "Gitmek mi istiyorsun?" dedi. Kapıyı açtı ve büyüyen rüzgârın ve karın, sahte ev hissiyle birlikte kulübenin içine doğru esmesine izin verdi. Kaybolan sıcaklığıyla birlikte.

Köpek onun gazabından korktu ve Hrímnr'in damarlarını ve kemiklerini dolduran fırtına onu utançtan korudu. Bu hikâyedeki herkes arasında en masumu köpekti.

"Git o zaman," diye gürledi. "Bu onları kurtarmayacak."

Hrímnr kışın gazabını dünyaya duyururken köpek ondan kaçarak dışarıdaki ormana doğru koştu.

6

M E R C Y

RÜZGÂRLA TAŞINAN BÜYÜ CİĞERLERİME DOLDU VE TENİMİ KAPLADI.

Sanki oksijenmiş gibi kaslarımı doldurdu ve beni içten dışa aydınlattı. Göremiyordum, hissedemiyordum, nefes alamıyordum, buz gibi bir gücün içinde asılı kalmıştım.

Adam'ın sesi beni merkeze aldı ve büyü beni serbest bırakmak, rüzgâra sürüklemek için savaşıırken bile ona tutundum.

Bir şey değişti, bir kanal daraldı ve kapandı. Birdenbire bedenimin içine geri döndüm, Adam'ın cipinin ısınmış koltuğuna kıvrıldım. Açtığım pencere kapalıydı. Boş fincanın yere düşmesine izin verdim.

"Mercy," diye sordu Adam. "Ne oldu?"

"Tahminimce," diye mırıldandım, alnım omzunun sıcaklığını bulana kadar orta konsolda sürünerek ilerledim, "Ymir bize gerçeği söylemiş olabilir. Bana sanki bu fırtınaya yardım eden ölümsüz bir buz devi varmış gibi geliyor. Kardeşimin sahip olduğu büyü'nün aynısı gibi geliyor. Ve son olarak, benimle gelmek için sürüyü ve işini terk ettiğin için artık resmen kızgın değilim."

Kış yolları tehlikelidir.

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye cevap verdim, aramızdaki bağı hiç olmadığı kadar açarak

Kendimi onunla çevreleyebilirdim. Böylece beni yeniden yaratmaya çok yaklaşmış olan o büyüünün anısıyla yalnız kalmayacaktım.

Kocamın sıcak eli direksiyondan çıktı ve yüzümün yan tarafına dolandı. Korkunç sihir hâlâ oradaydı. Ama Adam benim dayanağımdı. Bir dokunuşuyla beni merkezde hissettirdi. Güvende değil. Bonarata'nın olduğu bir dünyada güvenli hiçbir şey yoktu. Ama bana güvenini, desteğini ve her şeyin üstesinden gelebileceğime dair inancını verdi.

Tüm bunları tek kelime etmeden yaptı.

Yine de kısa bir rahatlama anı oldu. Elini tekrar direksiyona koymak zorunda kaldı. Montana dağlarında büyümüştüm ve dondurucu yağmurların başkentinde yaşıyordum ve bu yollar o güne kadar gittiğim en kötü yollardı. Kamyoncular işi bıraktığında, durum gerçekten kötüydü.

"Pencereyi kapattın, değil mi?" diye sordum. Başını salladı.

Arabadan dışarı, karın yaprak dökmeyen ağaçlar dışında her şeyi beyaz bir örtünün altına gömdüğü ormanlara baktım. Fırtına, büyü artık içimi parçalamaya çalışmıyor diye azalmamıştı.

"Pencereleri açmanın neden engellendiğini anlamıyorum. -Muhtemelen hâlâ büyüü engelliyor," dedim.

"Sherwood," dedi Adam bana. "Gümüş bir Sharpie aldı ve tüm kapıların pervazlarına ve iç çerçevelerine çizdi. Sanırım rünler. Ne işe yaradıklarından emin değilim."

"Ne zaman?" Şaşkınlıkla sordum çünkü bu konuda hiçbir şey duymamıştım.

"Dün gece," dedi. "Sen uyurken."

"Neden ne yaptıklarını bilmiyorsun?" Bu benim Adam'ım için biraz karakter dışı görünüyordu. "Bilgi güçtür "e gerçekten inanırdı.

Gözlerini yoldan ayırmasa da bana doğru belli belirsiz bir sırtış gönderdi. "Sherwood'un ne yapmaları gerektiğini bildiğinden emin değilim. Gerçi bunu itiraf etmeyecekti, ben de peşini bıraktım."

Sherwood'un parçalanmış anıları büyüsunü biraz tuhaflaştırıyordu. Ve tehlikeli. Ben birkaç gün önce bana Warren ve Kyle'ın hala evlerinin rastgele yerlerinde çalar saat parçaları bulduklarını söyledi. Saat birkaç hafta önce Sherwood'un evinde patlamıştı. Sherwood parçaların neden Warren'in evine geldiğini bilmiyordu. Darryl büyüde kuantum fiziğinin bir benzeri olabileceğini öne sürdü - şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Darryl'in birden fazla doktorası olması esprilerini takip etmeyi zorlaştırabilirdi.

"Bu fırtına tüm Montana'yı, Idaho'nun bazı bölgelerini, Washington'ı ve Kanada sınırının ötesini yuttu," dedi Adam düşünceli bir şekilde ve beni Sherwood'un bir şey yaptığı bir arabada dolaşmanın tehlikeleri hakkında endişelenmekten uzaklaştırıp kar fırtınasında araba sürmenin tehlikelerine geri döndürdü. "Montana ne ki? Yüz bin mil kare mi?"

"Yaklaşık yüz elli bin mil kare," dedim. Lisedeyken Montana tarihi zorunlu bir dersti ve bazı şeyler aklımda kalmıştı.

"Havanın kötü olması gerekiyordu," dedi Adam. "Bu birkaç gündür büyüyen bir fırtına, ama bu sabah yola çıktığımızda yüzyılın fırtınası olması beklenmiyordu."

"Biliyorum."

"Bir ile on arasında bir ölçekte," dedi, "sizce bir yaratığın yüzyılda bir görülen bir fırtınayı birkaç yüz bin mil karelik bir alana sürüklemek için ne kadar güce sahip olması gerekir?"

"Kuzey Avrupa'nın çoğunun dünyanın sonunu getirebileceğini düşündüğü türden bir yaratık," dedim beni tüketmeye çalışan büyü'nün gücünü hatırlayarak. "Ragnarok."

Daha fazla korkmalıydım ama muhtemelen Ymir'in kardeşi don devî olan bir varlığın burada fırtınayı çağırdığını bilmek, kardeşimi kurtarmanın bir olasılık olduğunu düşündürdü.

Adam bir süre arabayı sürdü. Sonra endişeli olmaktan çok düşünceli bir sesle, "Sanırım Ymir'in kardeşini kızdırmamak iyi olacak. Bak, işte ilk işaret."

Bu fırtınadan kurtulduğu için şanslı sayılabilecek bir çatısı olan harap bir ahırın yan tarafına boyanmıştı. Ahırın aksine, tabela birileri tarafından iyi durumda tutuluyormuş gibi görünüyordu. LOOKING GLASS HOT SPRINGS, 1894'te kurulduğu yazıyordu.

İKİ MİL İLERİDEKİ ÇIKIŞ.

İki nokta iki mil sonra kar setinden cesurca dışarı çıkan çok çok daha küçük bir tabela vardı, üzerinde sadece HOT SPRINGS yazıyordu ve bizi sola dönmeye yönlendiren bir ok vardı.

Adam otoyolda yavaşlayarak durdu. Bunu yaparken muhtemelen güvendedi. Libby'den beri yolda kimse yoktu, kar küreme araçlarının işlerini yaptıklarından emin olmama rağmen. Burada olmayan bir yerde.

Yolun tabelanın önünde mi yoksa uzak tarafında mı olduğunu söylemek imkânsızdı. Otoyolun nerede olduğunu anlamamanın da pek bir yolu yoktu; ağaçsız ve çalırsız, şüpheli genişlikte bir alan olması dışında. Adam bir süredir o boşluğun tam ortasından gidiyordu.

Bir an dışarıda uçuşan kara baktım ve sonra kapımı açıp dışarı fırladım. İstemsizce durakladım, büyü'nün beni tekrar etkilemesini bekledim.

"Mercy-" Adam konuşmayı kesti, gözleri bana sabitlenmişti.

Rüzgâr hâlâ büyü tadı veriyor olsa da, içimden geçmek için hiçbir çaba sarf etmedi. İlk seferin bir tür saldırı mı olduğunu, yoksa büyüye karşı garip ve güvenilmez bağışıklığının mı devreye girmeye karar verdiğini bilmemem çok kötüydü. Ya da muhtemelen Ruh Alıcı'nın bana yaptığı şey bir süreliğine rahatlamama neden olmuştu.

"Yolu bulacağım," dedim ona, ceketimi çıkarıp arka koltuğa geçip taktı. Ona trafiğe dikkat etmesini söylememe gerek yoktu, çünkü aptal değildi. Dışarısı zifiri karanlıktı. Yana doğru yağan kara yağmen, farları açık olduğu sürece dışarıda araba kullanan diğer aptallara karşı biraz uyarımız olmalıydı.

Başka bir rehberim olmadığı için diz boyu karda tırıs tırıs tabelaya doğru ilerledim. Yaklaştığımda yavaşlamayı planlamıştım ama yanlış değerlendirdim ve zemin ayaklarımın altında kaybolduğunda kendimi aniden derinleşen karda tökezlerken buldum. Omuz derinliğindeki bir sürüklenmenin içinde, beceriksizce yukarı doğru tırmandım.

Yüksek bir yere çıkmayı başardım ama giydiğim her şey kar tabakasıyla kaplıydı. Şu anda koltuğumun arkasında yerde sıcak ve kuru bir şekilde duran eldivenleri giymeliydim. Ellerimi ceketimin kollarının içine soktum.

Kar burada yolda olduğundan daha derindi. Kar küreme araçlarının otoyola biraz yardım ettiğini tahmin ettim. Yükseltilmiş düz zeminde bile dizlerimin derinliğinde ilerliyordum. Montana'nın bu bölgesinde kırsal yolların ve sığır çobanlarının nasıl etkileşime girdiğine dair genel bir bilgiyle, inciklerim sert, metal ve birçok farklı açıya sahip bir şeye çarpma kadar inişin kenarı boyunca ilerledim. Birkaç saat içinde ilginç çürüklerim olacaktı.

Sırtımı tabelaya vererek doksan derece döndüm, benzin istasyonundaki muhbirimim beni uyardığı sığır bekçisinin bir ucu olduğundan emin olduğum gömülü şey

sağımda. Ayağımın yanıyla bir tümsek buldum ve bunun sığır korumasının ilk çubuğu olduğuna karar verdim. Emin olmak için çıplak ellerimle kazmayacaktım. Eğer haklıysam, yoldaydım.

Tümseğin düz çizgisini, beni az önce gizli bir hendeğe atan düz, karla kaplı zemine çok benzeyen düz, karla kaplı zeminde bana rehberlik etmesi için kullandım. Dizim kar seviyesinin altında biten başka bir dik şey buldu ve durdum.

Adam otoyolun ortasında beklerken, izlerimin karda oluşturduğu yaklaşık otuz fit uzunluğundaki çizgiyi, gitmemiz gereken yolu kesmesi gereken çizgiyi incelemek için geri döndüm. Otoyolda her iki yönde de hâlâ bir araba yoktu çünkü kamyoncular ve Montanalılar bile bu tür bir fırtınada karanlıkta seyahat etmezlerdi. Bunu yapmak için oldukça aptal olmak gerekirdi.

Sıramın orta noktasına geçtim ve Adam'a el salladım. SUV önümde durduğunda, tamponu karı sıyrarak, yolcu tarafı yerine sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdüm.

Adam camı indirdi.

"Bir uçurumun kenarından düşmeden ya da bir dereye girmeden dağların tepesinde göremediğimiz bir yolu takip edemeyiz," diye onu bilgilendirdim ve arkamda, yaklaşık çeyrek mil ötede Kabine Dağları'nın engebeli eteklerinin yükseldiği, gitmemiz gereken patikayı belli belirsiz salladım. Kar fırtınası ve gece yüzünden neredeyse görünmez olmuşlardı. "Sanırım Libby'ye geri dönüp bunu sabah denemeliyiz."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kardeşim bir tuzağa yakalanmıştı ve kurtulmak için ayağını çiğnemenin bir yolunu ne zaman düşünmeye başlayacağını bilmiyordum. Yaşlıydı ama ölümsüz olmadığını biliyordum.

Adam camı tekrar açtı, sonra cipten indi. Kaşlarını çattı, sonra pantolonunun koltuğundaki eriyen karları temizledi. Beni kendi koltuğuna oturttu, kimse bir düğmeye basmadan sürücü değişikliğine uyum sağlamak için hareket ederek beni şaşırttı. Adam'ın cipini beni tanıyacak kadar kaçırmıştım. Kendi günlük aracımı almam gerekiyordu.

"Al bunu." Adam bana ceketini uzattı.

"Ne yapıyorsun?"

Adam gökyüzüne baktı. Bu fırtınanın ortasında görecekt hiçbir şey yoktu. Ama gözleri zaten kurduyla dolu olan Adam ayın nerede olduğunu biliyordu.

"Neyin içine gireceğimizi bilmiyoruz," dedim. "Kardeşim tek başınaydı. Kaplıcaların şu anda açık olması gerekiyor ama orada gerçekten yaşayan biri var mı bilmiyorum ve birkaç metreden fazla karın yağması için geçen sürede kimse bu yoldan geçmedi. Geri dönüp sabah tekrar gelmek daha mantıklı." Kar sabah hâlâ burada olacaktı. "Belki baharda."

Kardeşim bahara kadar dayanamazdı. Bir hafta dayanabileceğinden bile emin değildim.

Adam gömleğini ceketine gösterdiğinden daha az özen göstererek çıkardı ve dikişlerin açıldığını duyabiliyordum. Gömleği bana verirken parmak eklemleri biraz daha belirginleşmişti.

"Kamp malzemeleri cipin arkasında," dedi Adam'ın kurdu. Soğuk havayı keyifle soludu. "İhtiyacımız olursa. Yolu bulabilirim. Sadece beni takip edin."

Bu kadar derin karda, çakal benliğim yere batmazdı. Karın üstünde koşabilirdim ama yoldan emin olamazdım. Adam'ın kurdu bir çakaldan neredeyse on kat daha ağırdı ve pençeleri

Karın altını kazacak büyük, geri çekilebilir pençeleri vardı.

"Libby'ye geri dönüp bir kar küreme aracına rüşvet verebiliriz," diye ısrar ettim.

"Oyunbozan." Adam hâlâ çoğunlukla insan şeklinde olsa da kurt güldü. "Kar fırtınasında benimle kapana kısılmak istemiyor musun?"

Kızının bana öğrettiği şekilde gözlerimi devirdim. "Güzel. Gelecek bahar donmuş cesetlerimizi kürekle dışarı attıklarında mezar taşımıza 'Eğlenceli olacağını düşündüler' yazabilirler." Ama içten içe minnettardım. Ymir'in kardeşini bulup ağabeyimin üzerindeki büyüyü kaldırmasını sağlamam gerekiyordu ve hedefimize yaklaşmışken geri çekilme düşüncesi Gary'yi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissettiriyordu.

Adam botlarını çözmeden çıkardı. Karlı botlarını bana vermek yerine omzumun üzerinden arkaya doğru fırlattı. Artık narin şeyleri manipüle etmektense düşmanlarının etini parçalamaya daha uygun hale gelen elleriyle fermuarını açmaya çalışırken kot pantolonu yırtıldı.

"O kotları severdim," dedim ona üzülerek. "Poponu tam olarak sarıyor."

Yine güldü - halihazırda çok acı çekiyor olması gerektiğini bilmeme rağmen. "Kıçımı istediğin zaman görebilirsin aşkım."

Islak parçaları alırken bir iç çektim. "Baktığımı bildiğinde aynı şey olmuyor," dedim ona ve kütleyi omzumun üzerinden, muhtemelen botlarının üstüne attım. Belki eldivenlerimin de üstüne.

Soğuğa aldırmama konusunda kurtlar kadar iyi değildim ama sıcak havada onlardan çok daha iyiydim. Havalandırmaları kendime doğru çevirdim ve koltuk ısıtıcısını çalıştırdım,

Ama Adam üstünü değiştirirken kapıyı açık bıraktım. Kapıyı yüzüne kapatmak onu fırtınaya terk etmek gibi geldi.

O beni almaya çalışan büyüü unutmuş olsa bile, ben unutmamıştım. Adam bir Alfa kurtadamdı ama Ruh Alıcı'nın yoluna çıkmasından önce bile büyüü benim gibi hissedemiyordu. Bize doğru gelen herhangi bir büyü hakkında pek bir şey yapamazdım ama en azından değiştiğini hissettiğimde onu uyarabilirdim.

Gerçek sıcaklık bir Montana kışı için o kadar da soğuk değildi. Cipun söylediğine göre 17 dereceymiş.

Dağlar gerçekten soğuduğunda, gökyüzü parlak ve berraktı çünkü hava hiç nem tutmuyordu. Hava daha soğuk olsaydı, üzerimdeki her kumaş parçası ıslak olmazdı. Palto giyiyordum ama derinlere düştüğüm için paltomun arkasına kar dolmuştu.

Açık kapıdan uğuldayarak giren rüzgârdan korunmak için buz gibi ellerimi havalandırmadan gelen sıcak havaya uzattım. Son dolunayın yakınlığına rağmen Adam'ın kurda dönüşmesi biraz zaman aldı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve başını bana doğru sallayarak kulaklarını onaylamaz bir şekilde kıstı.

Kapıyı kapat.

Bunlar gerçek kelimeler değildi. Bir kurt adamın ağzı ve boğazı konuşmak için doğru şekilde şekillendirilmemiştir. Ama yine de ne demek istediğini anladım ve bağ, kapıyı kapatıp sıcacık olmak varken titreyerek ve ıslak oturduğum için duyduğu mutsuzluğu taşıyordu... yine de ıslaktı.

"İşin bittiğinde," dedim ona.

Homurdandı ama dikkatinin çoğu değişimin son ve en acı verici kısımlarındaydı. Çoğunu engellemişti ama uyuşturunun yeterince iyi olmadığı zamanlarda dişcinin matkabının ısırması gibi kenarını hissedebiliyordum.

Beş dakika daha sürdü. Sürüden uzakta olmak değişimini gerçekten yavaşlatmıştı - ya da başka türlü tasarruf ediyordu

Başımız belaya girerse diye gücünü kullandı. İhtiyacı olsaydı benden güç alabilirdi ama almadı. Sonunda kendini silkeledi, kürkü -gümüş ve siyah- fırtınaya karıştı. Marrok'un büyük oğlu Samuel beyaz bir kurttu. Görünmez olurdu.

Adam açık kapıya sert bir bakış attı.

Kapıyı kapattım. Bir kurt adamın aksine, doğaüstü iyileşme yeteneklerim yoktu, bu yüzden emniyet kemerini taktım. Cipi bir uçurumun kenarına ya da üzerine sürdüğümde emniyet kemeri işe yarayabilirdi.

Adam, bir kurt için geçmesi bir inekten daha keyifli olmayan sığır bariyerini aşmak için iki araba uzunluğunda bir mesafeyi atladı. Yere indiğinde görünmez bir banktan kaydı. Muhtemelen bu, yolun sığır bariyerinin hemen yanından kıvrıldığı anlamına geliyordu. Ona ulaşamadan durdum.

Camı indirerek, "Libby'ye dönmek için çok geç değil," dedim.

Kardan dışarı sıçradı, kendini silkeledi ve bana keskin beyaz dişlerini gösteren gülerek bir bakış attı. Kuyruğunu havaya kaldırdı, çömeldi, omuzları neredeyse yere değiyordu ve sonra açık bir oyun davetiyle dans ederek uzaklaştı.

"Alabama çocuğu," dedim ona. "Bu kış. Sen "Neye bulaştığınızı bilin."

Elbette biliyordu. Güney'de doğup büyümüştü ama Marrok'un sürüsünde bir süre geçirmişti. Ben doğmadan önceydi ama bir insana gerçek kışın nasıl bir şey olduğunu unutturmak için birkaç on yıldan fazlası gerekirdi.

Camı tekrar açtığımda ve o dağlara doğru döndüğünde aramızdaki bağda onun kahkahasını hissedebiliyordum. Başını geriye attı ve uludu, meydan okuyuşu gecenin içinde yankılandı. Hiçbir şey ona cevap vermeyince yola koyuldu.

Yine, SUV ve ben arkasından sürünerek ilerlerken, onu bir uçtan diğerine götürecek şekilde tasarlanmış bir düzende yol boyunca zikzaklar çiziyordu.

Düzlükten ayrılıp yol iki dik tepe arasındaki dar vadiye tırmandığında, derin kar yığını azaldı ve yerini çoğunlukla kaçınabileceğim sürüklenmelere bıraktı. Bir kez takıldım ama vitesi dört alçağa almak beni kurtardı. SUV'u vites küçültmüş olarak bıraktım; zaten hızlı gitmiyorduk.

Lastiklerimin altındaki yolu göremiyordum, ancak daha az karla SUV çukurlarda ve kayaların üzerinde ilerliyordu. Yolun nerede olduğunu anlamak için arabanın verdiği hissi kullanabiliyordum. Bu iyi bir değişiklikti. Kötü değişiklik ise rüzgârın artması ve Adam'ı zar zor görebilmemdi - gümüş ve siyah paltosu kış gecesine biraz fazla uyum sağlamıştı, her ne kadar SUV'un büyük spot ışıklarını açmış olsam da ve o sadece birkaç araba boyu önümde olsa da.

Hâlâ vadinin dibinden dolambaçlı yollardan geçtiğimizi söyleyebilirdim, ancak daha küçük görsel ipuçları gece ve esen kar tarafından gizlenmişti. Sanki saatlerdir yoldaymışız ve yüzlerce kilometre yol kat etmişiz gibi hissediyordum. SUV'ye göre, sığır bekçisini geçtikten sonra yirmi dakikadır yoldaydık ve yaklaşık üç mil yol kat etmiştik. Keşke yardımsever muhbirime kardeşimin çiftliğinin bu yolun ne kadar ilerisinde olduğunu sormayı akıl etseydim.

Arabayla yanından geçip Cabinet Mountains Wilderness'da kaybolma ihtimalimiz çok yüksekti. Adam'ın uydu telefonu olduğunu kendime hatırlattım. Eğer kaybolursak yardım çağırabilirdik. Aspen Creek'ten çok uzakta değildik, arayabilirdim-

Aynı anda hem frene hem de kornaya bastım.

Adam durdu ve bana döndü. Onu güvende tutma ihtiyacıyla hareket ederek cipin kapısını açtım. Ben de

Adam'ın Sherwood korumalı cipe atlamasını ve bir aptal gibi dışarı fırlamak yerine kapıları kapatmasını sağlamam gerektiğini fark ettiğimde onun yanında yola çıktım. Ama artık geri çekilmek için çok geçti.

Onu göremedim. Onu göremedim. Ama onu hissedebiliyordum. Fırtınanın ve karanlığın kalbinde saklı yoğun bir kütle. Ve sihir.

Sanki biri düğmeye basmış gibi rüzgâr durdu. Bütün fırtına değil, etrafımızda devam ettiğini duyabiliyordum. Ama içinde durduğumuz vadide, sadece durdu. Etrafta dönüp duran tüm karlar aniden düşerek havayı kristal berraklığında bıraktı.

Aniden yağan kar beni ve Adam'ı inç kalınlığında bir battaniyeyle örttü. Kar miktarı, fırtına ne kadar kötü olursa olsun, çok fazlaymış gibi geldi. Kıvamı da yanılttı - kar gibi hissettirmiyordu. Çok ağırdı, çok sertti. Ve hiçbir yerde sihir hissedemiyordum, sanki garip kar duyularımın o kısmını izole etmiş gibiydi.

Bunun rahatlığıyla gülebilirdim. Ancak yalnız değildik ve büyüye olan hislerim neyle karşı karşıya olabileceğimizi anlamamın tek yoluydu.

Her şey hareketsizdi, tek ses küçük sakın cebimizi çevreleyen şiddetli fırtınaydı. Önümüze baktım, devasa bir şey vardı; cipin yarısı kadar büyüktü.

-Yolu kapatmışlardı. O da bizim gibi karla kaplıydı. Ona bakmak, çarşafı örtülmüş bir mobilya parçasına bakmak gibiydi - tüm önemli ayrıntılar eksikti. Ama hareket ediyordu, yani her neyse, canlıydı. Nefes alıyordu.

Kar burnumu gıdıkladı, hapşırdım ve kar örtüsü doğal olmayan büyüklükte parçalar halinde üzerimden düştü, sanki vücudumun kilden bir kalıbı gibi. Yere düştüğünde, sanki başından beri normal karmış gibi toza dönüştü.

Adam da kendini silkeleyerek temizledi. Parmaklarımı boynunun dibindeki kabarıklığa geçirdim. İkimiz de dikkatimizi beyaz tümsekte tuttuk.

Sonunda, şekil kuş gibi bir ürperti verdi. Kalın beyaz örtüden kurtulmak yerine karı emdi ve büyüdü. Ayağa kalktı ve yaratığın cüssesine göre bile büyük olan devasa kanatlarını açtı. Kanatlar tuhaftı, gözlerimi acıtacak şekilde eriyip yeniden şekil alan dev, karlı tüylerden oluşuyordu. Tamamen açılmış olan kanatlar -muhtemelen- vadinin bir tarafından diğerine uzanıyordu.

İllüzyon diye düşündüm ama emin değildim.

Tüyler gibi kanatların kenarlarına da odaklanmak zordu, kanatların yapmaması gereken bir şekilde an be an değişiyordu.

Kanatların bağlı olduğu gövdenin dört bacağı kalın buz ve kar tüyleriyle kaplıydı. Ön bacaklar, tüylerin aksine Âdem'inki kadar sağlam görünen, bir ayak uzunluğunda gümüşü pençelerle tamamlanmış pullu yırtıcı kuş ayaklarıyla son buluyordu. Arka bacaklardaki tüyler, bacakları yere kadar kaplayarak ayrıntıları gizliyordu ama arka bacakların kuş ayaklarıyla bittiğini sanmıyordum.

Yaratığın kafası mitolojik kış yırtıcı kuşu etkisini tamamlıyor, belli belirsiz dev bir boynuzlu baykuşa benziyordu ama sonbahar yerine kışın renklerini taşıyordu. Büyük koyu renkli gaganın üzerinde, kış gecesinin derin ve gizli mavisi soğuk gözler vardı. Metaforik bir tanımlamayı davet eden bir varlıktı.

Göz bebeklerini göremiyordum. Gece görüşüm çakal görüşüydü-iyi, keskin odaklı ama bazen renkler konusunda kararsız. O şeyin gözleri gece kadar karanlıktı - neden mavi olduklarından bu kadar emindim bilmiyorum.

Yaratık bir adım öne çıktı ve yürürken değişti; kanatları aşağı doğru katlandı ve eski dağ adamlarının giydiği gibi kat kat kürklerden yapılmış ağır bir kışlık paltoya dönüştü. Yaratık insan şekline büründü; uzun ve genişti, bembeyaz bir sakalı vardı ve kır saçları vahşi bir midillinin yelesine benziyordu, gür ve rüzgârda dağılmıştı. Sürümüzün en irisi olan Sherwood'dan belki on beş santim daha uzundu. Buz devi insan olasılığı alanının tamamen dışında değildi ama kesinlikle olasılığın sınırındaydı.

Gözleri hâlâ gryphon'un gözleriydi.

"Gryphonlar Yunancadır," dedim. Üşüdüğümde ve korktuğumda, ilkel ve dehşet verici güçlerle karşı karşıya kaldığımda, hayatım söz konusu olduğunda, bazen tarih derecesi kendini hissettirir. Korku da beni aceleci yapmaya meyilli olduğu için sesim suçlayıcıydı. "Ya da Pers. Ya da Mısırlı. Ve kartal ya da şahin kafaları var."

İlerlemeyi bıraktı ve bana baktı.

Adam'ın, ilerlemek için en iyi yolun Ymir'in kardeşini kızdırmamak olduğuna dair öğüdünü hatırlayınca çenemi kaldırdım. Ona yanlış yaptığını söylemeden önce durdum, ki ağızımdan çıkmak isteyen sonraki kelimeler bunlardı.

"Ben Zeus'un köpeği değilim," dedi, sesi beklediğimden daha yumuşaktı, ama kalitesinde tuhaf bir şey vardı, delici. "Ne Mithra'nın ne de Osiris'in yaratığıyım."

Onu gürleyen bir kalabalığın ya da savaş alanının ortasında duyabileceğimi düşündüm. Sesi kızgın değildi, ki bu iyi bir şeydi. Kardeşimi serbest bırakmasını saygılı bir şekilde nasıl isteyeceğimi bulmak için bir nefes aldım.

Sonra Jötunn aynı sesle, şimdi kemiklerimde çınlıyor gibi gelse de, "Ben rüzgârım ve

Fırtına. Adımı duyun ve titreyin, siz zayıf ve güçsüz tanrıların ölümlü çocukları. Ben Hrímnir'im."

Sanki ona boyun eğmemi ya da korkudan titrememi bekliyormuş gibi konuşuyordu. Korkuyordum ama bunun onun hakkı olduğunu düşünmesi can sıkıcıydı. Yaptığım titreme daha çok ıslak ve soğuk olmakla ilgiliydi, ya da kendime inatla öyle söyledim. Rüzgâr ve fırtına. Hah. Liberal sanatlar diplomam olduğu için şanslıydı, bu yüzden "puling "in ne anlama geldiğini biliyordum.

Adam bana sertçe vurdu çünkü içimi dışımı biliyordu. Komik olma, diyordu bana. Ukalalık yapma. Unutma, bu adam üç eyaleti kaplayan bir fırtına çıkardı.

Bunun bizim ligimizin ne kadar dışında olduğu bilgisi işe yaramadı, çünkü gerçekten korktuğumda, gerçekten korktuğumda, sinirlendiğim diğer şeydir.

Kardeşini hatırla, dedi Adam'ın ikinci yumruğu.

Adam çok zekiydi, kelimeleri onun ağzına tıkarırken bile.

Kardeşimin içinde bulunduğu kötü durumu düşünmek, söylemek istediklerimi yutmamı ve daha görgü kurallarına ve sağduyuya uygun bir hale getirmemi sağladı.

"Büyünü rüzgârda hissettik," dedim, "ama senden daha önce de haberimiz vardı, Hrímnir." Dilim yuvarlanan "r "yi yapmak istemedi. Sonunda üzerine çok fazla vurgu yaptım, bu yüzden adı istediğimden daha alaycı çıktı. Fark etmesine fırsat vermeden devam ettim. "Kardeşim ne gördüğünü ne de duyduğunu anlayamadan evimize geldi. Kendini ifade edemiyor. Ymir bize onu tutan şeyin senin büyü olduğunu söyledi. Onu büyüünüzden kurtarmanızı istemek için buradayım."

Bana soğuk, yırtıcı gözlerle baktı ve biliyordum ki istemediğim sürece bir yırtıcının gözleriyle karşılaşmaktan daha iyiydi.

bir kavga. Bakışlarında öyle bir şey vardı ki başka tarafa bakmamı imkânsız kılıyordu. Herhangi bir büyü hissedemiyordum ama nefes almak çok ama çok zordu. Etrafta sadece ciğerlerimin farkında olduğu bir sürü büyü olduğundan emindim. Belki de saklıyordu. Belki de o kadar çok sihir vardı ki algılama yeteneğimi aşırı yüklemiştim.

En azından içgörü içinde boğulmuyordum. Hrímnr'in ruhunu kazara okumak isteyeceğim biri olmadığına dair bir his vardı içimde. Ya da başka türlü.

"Neden burada olduğunuzu ve ne istediğinizi biliyorum," dedi buz devi. "Kardeşim seni beklememi söyledi." Gözleri benden Adam'a kaydı. "Sen onun musun? Kurtları çağırmak ona düşer."

Durduramadan Adam'dan alçak bir hırıltı yükseldi. İşte o zaman Jötunn'un bana Adam'a ait olup olmadığını sormadığını anladım. Hrímnr bizim Ymir'e ait olabileceğimizi düşünüyordu. Buz devinin kardeşimi iyileştirmesi konusunda bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olacağını merak ettim.

"Kurtadamlar kendilerine aittir," dedim kararlılıkla. Hrímnr alaycı bir ses çıkardı.

"Ymir sürümüzden birini aldı," dedim ona. "Adam onu geri aldı." Bir süre bekledim. "Ymir özür diledi."

Buz devi bana tam bir inançsızlık ifadesiyle baktı.

"Öyle demek istemedi," diye onayladım. "Ama onu geri getirdik."

"Onun olmadığını söyledi."

Evet, diye düşündüm, kardeşi bile Ymir'in yalan söyleyebileceğini biliyor. "Yalan söylemiyoruz."

Yine bana baktı ama bu sefer gözlerimi sakalından ayırmamaya özen gösterdim. Etrafımızdaki kış dünyasını işaret etti ve bir rüzgâr sessizliği kısa bir süreliğine kesti.

"Hoş karşılanmadığınızı anlayacağınızı düşünmüştüm. O-
" Aniden sözünü kesti ve nefesi soğukta buğulandı. Ortam sıcaklığı düşmüştü - kışa alışkın çocukluk hislerim bana yirmi derece ya da daha fazla düştüğünü söylemişti. Dünya sıfırın altında sıcaklıklara ulaştığında havada bir his oluşur.

"Kardeşimin üzerindeki büyüyü kaldırırsanız," dedim ona, "seve seve gideriz."

Bu yanlış bir şeydi ve bunu söylediğim anda anlamıştım. Gitmemizi beklemesine gerek yoktu. Bizi burada ve şimdi öldürebilirdi ve ne kardeşim ne de Adam ve ben hiç rahatsız olmazdık. Her şeyi berbat ettiğimi söylemek için Adam'ın uyarı yumruğuna ihtiyacım yoktu.

Hrímnir arkasını döndü, deriler bir pelerin gibi etrafında dalgalanıyordu. Bunların kurt postu olduğundan oldukça emindim, çok büyük kurt postlarıydı. Ayaz devinin bakışları altından kurtulmanın, yeniden nefes alabilmenin verdiği rahatlama beni biraz sersemletti. Öfkeli, tedirgin bir daire çizerek ilerledi ve tekrar bana baktığında başını salladı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Gitmelisin."

Kardeşimin gitmesine izin vermeyi düşünmediğinden oldukça emindim. Onun seçiminde şanslıydık ama öyle hissettirmiyordu. Hrímnir'i kardeşimi serbest bırakması için ikna etmek zorundaydım.

Bir giriş yoluna ihtiyacım vardı. Ortak noktamız olan bir şeye. Kardeşim dışında kadim bir buz deviyle ortak neyim vardı ki? Ve az önce bunun pek de kullanışlı olmadığını kanıtlamıştım.

Peri masallarını okumak benim için bir tutku haline gelmişti çünkü onlardan ilham alan insanlarla çok fazla ilgilenmişim. Birden fazla kez bana yardımcı olan bir gerçek çekirdeği bulmuştum. Fae'ler pazarlık yapmayı sever, diye düşündüm. Hükümete ne söylemiş olurlarsa olsunlar, Jötnar'ın fae olmadığından oldukça emindim. Ama bir pazarlık neredeyse

Sadece Fae'ler değil, tanıştığım güçlü yaratıklar arasında yasal ihale.

"Sizin için yapabileceğimiz, fikrinizi değiştirecek bir şey var mı?" Dikkatlice sordum.

Hrímnir cevap vermeye başladı - vücut diline bakılırsa olumsuzdu. Sonra duraksadı, ağzını kapattı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Benim için ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Hiçbir fikrim yok.

"Ben Mercedes Hauptman, Coyote'nin kızı ve Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sı Adam Hauptman'ın eşiyim." Onun büyüklüğünü ilan eden tonuna uymaya çalışmadım ama biraz kibir gerekliydi. "Bu benim eşim, Adam Hauptman, kardeşiniz kurdumuzu kendine almak isterken onu ondan geri alan kişi."

"Coyote'nin kızı mı?"

Bunun dikkatini çekebileceğini düşünmüştüm.

"Kardeşimin oğlu olduğu gibi." Kardeşimi tekrar konuşmaya dahil etmenin akıllıca olduğundan emin değildim ama onu dışarıda bırakmak da ters etki yaratacak gibi görünüyordu. Burada olma sebebim oydu - parmaklarımı Adam'ın kürküne gömdüm- burada olma sebebimiz.

Hrímnir bir an topukları üzerinde geriye doğru sallandı, sonra Alman ya da Cermen aksanını tamamen kaybetmiş bambaşka bir sesle, "Gary senin kardeşin mi?" dedi.

"Üvey kardeş." Yalan olarak algılayabileceği bir şey söylemek akıllıca görünmüyordu.

"Gary Coyote'nin oğlu mu?"

Sesi hâlâ bir buz devinin sesi değildi.

Burada tek başına yaşayan kardeşimi düşündüm. O yalnızlıktan hoşlanan biri değildi. Fırtınada buz devinin büyüsunü nasıl tadabildiğimi düşündüm. Kardeşim onun peşine düşer miydi? Arkadaş mıydılar? Tanıdık? Ama bir tanıdık

bu adamda hissettiğim karmaşık duygulara yol açtı. Olmak.

"Evet," dedim.

Buz devi yavaşça başını salladı. "Bu açıklıyor..." Sonra başını salladı ve bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda, tanrıları titretmek için tasarlanmış o yumuşak sesiyle, aksanını sıkıca yerine oturttu. "Benden çaldı."

Adam önümde hayalet gibi belirdi ve benimle buz devi arasında durdu.

"Emin misin?" Öfkesini riske atarak sordum.

Bana baktı. "Yalan söyleyebilir misin? Kardeşin söyleyebilir mi?"

Cevap evetti elbette. Bunu ona söylemek istemedim.

"Ben fae değilim," dedim uzlaşmacı bir tavırla ve hemen ardından kendi sorumu sordum. "Senden ne çalındı?"

Ama Hrímnir yine bana sırtını dönmüştü ve kendi çemberinde volta atıyordu. Kendi kendine konuşuyordu.

"O benim arkadaşımdı. Arkadaşımızdı. Bunu kaldıramazdı. Onu aldı. Yalan söyledi. Yapamazlardı. O bizim arkadaşımız," diye mırıldandı ve ardından daha yüksek sesle ve daha ateşli bir ifadeyle devam etti. "Yalan söyledi. O bir yalancı. Onu aldı ve yalan söyledi."

Orada sıkışıp kalmış gibiydi.

Psikotik bir krizin ortasında olabilecek tanrısal güçlere sahip bir varlıkla, belirsiz zamirlerle karşı karşıya kalmayı seviyordum. Sözünü mü kesmeliydim yoksa bizi tamamen unutmasını mı ummalıydim bilemiyordum.

Sesi tekrar düştü. "Bize zarar verdi. Bana zarar verdi. Birlikte mi yaptılar?" Durdu ve yıldızların bulutların arkasına saklandığı gökyüzüne baktı.

"Ne alındı?" Ben sordum.

Bana döndü, yüzü öfkeyle parlıyordu. "Arpım. Arpımı aldı."

"Aldı mı bilmiyorum," dedim ona. "Senin büyüün yüzünden bana söyleyemez. Ama evime geldi, arabayla bir günlük yol. Yanında bir arp getirmede."

Gary'nin kıyafet getirip getirmediğini görmek için kamyonetine baktım ama getirmemişti. Arp kadar büyük bir şeyi fark edeceğimden emindim.

"Kaçtı," diye hırladı Hrímnir. "Ama onu yanında götürmedi. O burada. Hissedebiliyorum ama ona ulaşamıyorum çünkü o sığındı."

"Biri arpını almış," dedim sözlerini çözümleyerek. Arpı alanın kardeşim olduğundan emin olup olmadığını anlayamadım. Belki de kendisiyle yaptığı tartışmanın nedeni buydu. Belki de değildi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini şüpheyle bana dikti. "Biliyorum."

"Ve bu kardeşimle değil."

"Aldı," diye öyle bir güçle bağırdı ki ağzından dış parçalarının fırladığını görsem çok şaşırmazdım. Aklıma kuyrukları getiren bir hareketle başını başka yöne çevirdi. "Almadı. Almazdı. Bizden değil. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu."

Onları çok zorlarsam beni öldürebilecek çok yaşlı ve bazen mantıksız yaratıklarla büyüdüm. Neyin mümkün olduğunu ve neyin olmadığını biliyordum. Hrímnir'i daha faydalı düşüncelere yönlendirmem gerekiyordu.

"Arpın nerede olduğunu biliyorsun," dedim. Bu bir soru değildi çünkü o da söylemişti. "Ama ona ulaşamazsın."

"Bunu saklamayacaklar," dedi sinsice. "Hepsi ölecek. Hiçbiri bunu saklamayacak."

"Tabii ki hayır," diye kabul ettim.

"Nerede?" "Ateşin kutsal yerinde," dedi.

Bunu özümserken ona göz kırptım. Kar hâlâ o kadar derindi ki yolun nerede olduğunu görmek zordu, benzin istasyonundaki yardımsever muhbirimin bana iki mülke gittiğini söylediği yol. Kardeşimin çalıştığı çiftlik ve Looking Glass Kaplıcaları. Bunlardan biri "kutsal ateş yeri" ifadesine diğerinden daha çok uyuyordu.

"Arpın kaplıcalarda olduğuna inanıyorsun," dedim. "Tatil köyünde. Ve oradaki herkes ölene kadar bu fırtınanın devam etmesine izin vereceksin. Şu anda kaplıcalarda insanlar mı var?"

"Oraya götürüldü. Oraya götürdüler. Onu götürdü Orada."

Gerçek onun sözleriyle ürperdi. Bu çok yardımcı oldu çünkü söylediklerinin doğru olup olmadığını anlayamıyordum - ki öyle hissediyordum. Ya da söylediklerine inanıyor muydu - ki bu tamamen farklı bir şeydi. Ve bunun bir önemi yoktu çünkü söyledikleri bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Neden gidip almıyorsun?" Ben sordum.

"Takip edemeyeceğimi bildikleri bir yere benden önce kaçtılar," dedi bana ani bir tutarlılıkla. "Ama orada ölecekler." Durakladı ve bir kehanet gücüyle, "O da orada ölecek," dedi. Üzüntü o kadar hızlı gelip geçti ki, onu gördüğümünden bile emin değildim. "Oraya gidemeyebilirim, bu doğru. Ama şu da bir gerçek ki, ben izin vermedikçe oradan ayrılamazlar."

"Eğer kaçarlarsa-"

"Ölüyorlar," dedi sert bir gülümsemeyle ve aklıma gryphon -ya da canavar her neyse- geldi.

Sanki basınç Ruh Alıcı'nın hasarını giderebilirmiş gibi alnımı ovuşturdu. Hissetmediğim rüzgâr sırtındaki derileri kaldırdı ve çırpınmalarını sağladı.

"Neden kaplıcalara gidip arpi geri almıyorsun?" Öfkesi yükselmeye başlayınca elimi kaldırdım. "Kutsal ateş yerleri hakkında cahilim ve Jötnar hakkında da çoğunlukla cahilim. Daha fazlasını bilseydim belki yardımcı olabilirdim."

Beni düşündü.

"Burası dünyanın kalbinin sıcaklığının suda yükseldiği bir yer," dedi. "Büyü ve şifa bakımından zengin." Gözlerini kapadı ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirdi; hava kar kadar saf bir büyüyle yoğunlaştı. Belli ki, tenimdeki efervesan gücün akıntısından, duyularım yeniden büyüyü fark ediyordu.

Ellerini kapattı ve nefes alabildim, ancak büyü hâlâ etrafımızda dalgalanıyordu.

"Bu ateşin üzerine oturabilirim," dedi basitçe. "Ama toprak kutsal sayılıyor ve element benimkine karşı çıkıyor. Nesiller boyu pınarlar bir sığınak haline geldi. Eğer kutsal yerin ateşine çok yaklaşırsam yanarım."

Dolapların küçük bir parçasını oluşturduğu Rocky Dağları'nda kaplıcalar nadir değildi. Birçoğu sırdı - Marrok'ların bölgesinde sadece Charles ve benim bildiğime emin olduğum bir tane vardı. Ancak geçen yüzyılın başlarında, büyük ve güvenli kaplıcaların etrafına oteller ve kaplıcalar inşa etmek popüler olmuştu. Doğal olarak oluşan bu kaplıcaların çoğu, bu toprakların asıl sakinleri tarafından kutsal kabul edilmişti. İnsanlar ona hangi isimle hitap ederse etsin, Tanrı'nın dokunuşunu barındıran bir yerdi. Kutsal.

Kutsallık, hissettiğimde anladığım şeylerden biriydi - ama hayatım buna bağlı olsa bile onu tutarlı bir şekilde tanımlayamazdım. Kutsallığın inançtan bağımsız bir şey olup olmadığından emin değildim. Hatta

Ne olduğından kesinlikle emin değildim - bir güç, bir koruma ya da tamamen başka bir şey. Büyüyü güçlü bir şekilde ve bazen öngörülemez bir şekilde etkileyebildiğini biliyordum.

"Birisi sizden arpınızı çaldı ve onları takip edemeyeceğiniz kaplıcalara doğru koştu. Arp ve muhtemelen onu sizden çalan kişi ya da kişiler tesiste. Onlar gidemez ve sen de onu almak için içeri giremezsin."

"Evet."

"Öyle bir hale getirdiniz ki gidemiyorlar. Ölecekler. Arpın orada kalacak ve onu asla geri alamayacaksın."

Hrímnir kükredi, kış rüzgârının şiddetini de beraberinde taşıyan bir ses. Soğuk yüzümü ısırdı ve tenimin açıkta kaldığı her yeri yaktı.

"Tabii..." Sesimin kesilmesine izin vererek söyledim.

Başını bana çevirdi ve ilgisini bir soğuk dalgası olarak hissettim. Titremiyordum ama çaba sarf etmem gerekiyordu.

"İçeri girip senin için alsak nasıl olur?" Ben önerdim.

INTERLUDE

ZANE

"BUNU DUYDUN MU?" EZRA DEDİ Kİ. "İPTAL ETTİLER
Missoula'ya uçuş-kış fırtınası."

Zane'in omurgasına soğuk bir ürperti yayıldı. Düğüne yetişmek zorundaydılar.

"Kendi düğününe yetişemeyebilirsin dostum." Leon'un kocaman sırtışı yüzünü ikiye böldü. "Öyle bakma. Tammy'yle hiç tanıştın mı? Son yüz yılın en büyük fırtınasını sana karşı kullanmayacaktır. Hava sakinleşene kadar beklemeli ve Hawai'ye gitmelisin - ki Aralık ayındaki tüm düğünler orada yapılmalı."

Ezra başını salladı. "Hayır, burası nesilden nesile aktarılan servetin işe yaradığı yer. Git bakalım, Zane." Sanki onu gerçek bir sihir yapmaya davet ediyormuş gibi elini salladı.

Zane, Ezra'nın ona yaptığı Harry Potter hareketini taklit ederek, "Benim asam yok," dedi.

"Hayır," dedi Ezra sırtarak. "Sende gerçek sihir var. Telefonunu çıkar ve büyünü yap."

Zane isteksiz bir gülümsemeyle telefonunu çıkardı ve Missoula'ya olan uçuşlarının iptal edilen tek uçuş olmadığını hemen fark etti. Kalispell, Helena, Butte ya da Bozeman'a uçuş bulamamıştı. Billings bir ihtimaldi. Kontrol ettiğinde, Billings beş yüz milden daha uzaktaydı.

Looking Glass Hot Springs'e en yakın kasaba olan Libby'den.

Zengin ya da değil, Ezra askeri bağlantıları sayesinde havaalanını kapatmadıkları sürece Spokane'e uçmak isteyen bir pilot buldu.

İki saat sonra yirmi yıllık bir Cessna 172'ye biniyorlardı ve bagajlarının çoğunu bırakmışlardı.

Pilot üçüne de tuhaf bir bakış attı ve Ezra'ya İspanyolca bir şeyler söyledi, o da güldü.

Zane tuhaf bir grup gibi göründüklerini biliyordu. Ezra kırk yaşlarında emekli bir milletvekiliydi ve öyle görünüyordu, çok çalışarak büyümüş ve çalışmaya devam eden göçmen bir ailenin oğluydu. Leon yirmi yedi yaşındaydı ve ailesi hâlâ sıkı olan Ezra'dan daha zor büyümüştü.

Leon şehirli bir çocuktı ve omuzlarında çete dövmeleleri vardı ama bu kısım pek belli olmuyordu. Bursla okumuştı, tıp diplomasını yeni almıştı ve stajını yapıyordu - günler önce Montana'ya gitmemiş olmalarının nedeni de buydu. Tıp stajyerleri programlarının insafına kalmıştı. Son olarak, ayrıcalıklı bir hayatın reklamını yapan Zane'in kendisi vardı.

İntikamcı, bekçi ve veliaht. Kaderi olan, dikkatle dengelenmiş büyülü denklemin bir parçası. İki yıl önce ikisini de tanımıyordu, şimdi ise en iyi arkadaşlarıydılar.

Hiç arkadaş olmamalıydılar. Ama içindeki benlik ona kaderin tuhaf bir şey olduğunu söylüyordu. Hayatı boyunca arkadaş olmaya devam edeceklerini biliyordu. Hep öyle oldu.

Leon dirseğini yakaladı. "İyi misin, Zane?"

"Peki," dedi, kendini sıkıca şimdi ve buraya yerleştirerek. "Hadi gidelim."

7

M E R C Y

THE FIRTINA SONLANDIRILDI ITS ÖFKE AS YAKINDA AS THE GRYPHON
uçup gitti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Adam'a sordum.

Kurt formunda sıkışıp kalması ve pazarlığa yardımcı olamaması çok kötü olmuştu. Kelimeleri benden daha iyi kullanıyordu. Umarım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirebilirim.

"Belki de buraya gelmek yerine Coyote'ye ulaşmaya çalışmalıydım." Bunu söyler söylemez, bunun daha akıllıca olabileceğini fark ettim. Bunun yerine, Adam'ı bu fırtınanın içine bir kanat ve bir dua ve sürümüzü arzulayan yalancı bir don devinin sözleriyle sürüklemiştim. "Coyote, Gary'yi kış cehennemine bu yolculuk olmadan kurtarabilirdi."

Ya da değil. Coyote en iyi ihtimalle güvenilmez bir yardımcıydı ve Gary'nin babamızdan bir şey isteme konusunda ne diyeceğini çok iyi biliyordum. Gary, Coyote'yi benden daha iyi tanıyordu.

Kurt bana sinsi bir gülümseme verdi ve aramızdaki bağda sıcaklık filizlendi. Görünüşe göre kocam izlediğimiz yolu tercih etmişti. Sözümü yerine getirebileceğimizi umuyordum. Çalınan arpa bulmak ve geri getirmek, tatil köyünde olduğumu bildiğimize göre çok zor görünmüyordu. Çok uzun sürmeyeceğini umuyordum.

Rüzgâr ıslak kotuma çarptı ve ayak parmaklarım soğuktan yandı. Botlarım çok kısıydı, gerçi bu tür bir kar için yeterince uzun botlar yaptıklarından emin değildim. Kar yukarıdan içeri sızmış ve çoraplarım nemi ayak tabanlarıma kadar işlemişti. Adam beni SUV'a doğru itti.

Kendimi arabanın kutsanmış sıcaklığına kapattım ve Adam'ı rehberlik rolüne devam etmesi için dışarıda bıraktım. Islak kot pantolonum dizlerime yapışmış, ayağımı gaz pedalına koyduğumda benimle mücadele ediyordu. Hrímnir'in temizlediği bölgeden ayrıldıktan sonra kar daha da derinleşti. Birkaç kez dört alçakta bile, SUV geçmeden önce geri dönüp daha yüksek hızda sürüklenmelere çarpmak zorunda kaldım.

Yaklaşık yirmi dakika içinde iki mil daha gitmiştik ki yol birkaç keskin dönüş yaptı ve aniden büyük bir sundurmanın önündeki devasa bir kütük binanın önünde sona erdi. Dev bir rustik tabela iki parça halinde kırılganlardan sarkıyordu. Üstteki tabelada MOUNTAIN HOME GUEST RANCH yazıyordu. Onun altında ise iki kalın zincirle birbirine bağlanmış daha büyük bir tabela asılıydı. Şöyle yazıyordu

HOŞ GELDİNİZ ARKADAŞLAR.

Motoru kapattım ve arabadan indim. Rüzgâr binaların etrafında ıslık çalıyordu ve bembeyaz yüzeyde birkaç kiremit izi vardı. Üstü kapalı verandada, rüzgârın karı aşındırdığı birkaç metrelik tahta kalaslar görünüyordu. Geri kalanı derinlere gömülmüştü. Çiftlik evinin ötesinde, biraz uzakta, kocaman kırmızı bir ahır vardı.

"Tatil köyünün sapağını kaçırdık," dedim Adam'a, o da onayladı.

"Madem buradayız, ahırlarda bir yerlere saklanmış olabilecek şu atlara da bir bakayım." Benzin istasyonundaki insanlarla yaptığım konuşmadan beri atlar beni rahatsız ediyordu.

Sapağı kaçırmam gerçekten de bir kazaydı. Ama yine de bu gece buraya gelmenin bir yolunu bulmalıydım. Gary'nin işi için buradaydım ve bunun bir parçası da onun sorumluluklarını yerine getirmektir.

Görölebilen başka binalar da vardı; kulübeler ve garajlar. -Ama bunlar umurumda değildi. Parlak kırmızıya boyanmış ahır, ana binanın belki yüz metre kadar gerisindeydi. Birkaç atı hava koşullarından uzak tutmak için en uygun yer olarak orayı seçmiştim. Yazın ahır muhtemelen ana binadan uygun bir uzaklıktaydı. Kalçalarımın kadar inen diz boyu karda, bu bir yürüyüşü.

Adam'ın önümde iz bırakmasına rağmen, ahıra vardığımda çabalamaktan ter damlıyordu, ancak ayak parmaklarım hala donuyordu. Çakalım bu yolculuğu çok daha kolay hale getirebilirdi ve yarın da öyle yapardım. Çünkü binadaki atları duyabiliyor ve kokularını alabiliyordum.

SUV'dan bakıldığında ahır da ev kadar geleneksel görünüyordu. Ama yakından bakıldığında, ahırın kendisiyle aynı kırmızı tonunda, on iki metre genişliğinde bir çift açılır kapısı olan son derece modern bir binaydı. Her kapının yanında bir kontrol paneli vardı. Bana en yakın olana bastım ama hiçbir şey olmadı.

Tabii ki elektrikler kesikti. Şüphesiz etrafta bir yerlerde jeneratörler vardı ama onları kolayca bulamayacaktım.

Büyük kapıların köşesinde insan boyunda bir kapı vardı. Kar burada çok daha az derindi. Yakın zamanda buraya biri mi gelmişti yoksa rüzgâr kapının önündeki alanın çoğunu mu temizlemişti, karar veremiyordum.

Kilitli değildi. Kapıyı açar açmaz beni bir kışneme korusu, gizemli bir şekilde tatmin edici at kokusu ve zengin yonca kokusu karşıladı.

Adam benden önce kavernöz binaya girdi. Beklediğim kadar karanlık değildi, çünkü çatıda mevcut olan ışığı içeri alan yarı saydam paneller vardı. Geceleyin, dışarıda kar fırtınası varken, bu pek mümkün değildi. Normal bir insan muhtemelen hiçbir şey göremezdi.

Ahırın her iki yanında geleneksel ahırlar sıralanmıştı, belki bir tarafta on tane vardı ve bunların hepsi boştu. Ortada açık bir arena olduğu belliydi, belki yüz metreye yüz yirmi metre. Geçici çitlerle çevrili arenada iki uyku büyük atı barındıran büyük bir ağıl oluşturulmuştu. Belçikalılar olabilir mi? Gerçi bunlar daha açık renkliydi ama bir yerlerden edindiğim izlenime göre Belçikalılar genellikle koyu doru ya da siyah olurdu. Clydesdale olacak kadar büyük değillerdi ve Belçikalılar adını bildiğim tek diğer cins atlardı. Ağılın bir tarafında bir kızak vardı.

Büyük atlar bizi merakla izliyorlardı ama endişeli değillerdi. Su yalakları ağzına kadar kristal berraklığında suyla doluydu. Ahır, rüzgârdan uzak olduğu için dışarıdan daha sıcaktı. Ama içerisi hâlâ donma noktasının üzerinde değildi. İçme sularının sadece kenarları buz tutmuş olmalıydı.

Atların ulaşamayacağı bir yerde kırk ya da elli saman balyası yığını vardı. Adam gizli tehditlere karşı ahırın etrafını kolağan ederken, ben de açık bir balyadan birkaç santim kalınlığında yonga koparıp çitin üzerinden attım.

Büyük hayvanlar yavaşça samanlara doğru ilerlediler ve yemeye başladılar. Gece atıştırması hoşlarına gitmişti ama Gary'nin gittiği süre boyunca kendi başlarına bırakılan atlarda beklediğim gibi beslenmelerinde bir aciliyet yoktu. Ağılda hiç gübre yoktu.

Ben büyürken, üvey babamın birkaç atı vardı ve benim işlerimden biri de ahırları temizlemektir. Bu ağıl yakın zamanda, muhtemelen son birkaç saat içinde temizlenmişti. Çitten uzandım ve yalağa dokundum. Alüminyum sıcaktı. Bir saniye sonra parmaklarım sihrin etkisiyle karıncalandı. Büyüyü bekliyordum ama kardeşim gibi hissetmeyi beklemiyordum. Ben böyle bir sihir yapamazdım. Gary'den beklediğim türden bir sihir de değildi. Faydalı sihir daha çok bir fae şeyiydi. Ya da bir buz devi olayı, belki.

İlk fırsatta kardeşimi bir sandalyeye bağlayacak ve konuşturacaktım. Umarım onu bir daha gördüğümde konuşabilecek durumda olur. Bu amaçla, buradaki işimi bitirip Looking Glass tatil köyüne ya da otele ya da her neyse ona gitmem gerekiyordu.

Su Gary'nin işi olabilirdi; ancak kardeşim bugün ağılı temizlememiş ya da atlara yem vermemişti. Daha güçlü, daha olağan ahır kokularının altında kış, büyü ve kurt derisi kokan bir şey algılayabiliyordum.

"Ayaz devi atlarla ilgileniyor," dedim yüksek sesle.

İncelemesini bitiren Adam oflayarak onayladı ve tahminimi kesinliğe dönüştürdü. Adam kurt formundayken kokuları benim bir insan olarak yakalayabildiğimden daha iyi yakalayabiliyordu.

"Kardeşime zarar verdikten sonra Hrímnir onun görevlerini devraldı." Bunu neden yapmıştı? Masumları korumak için mi? Belki de sadece atları seviyordu. "Eğer kardeşime yaptıkları olmasaydı -ve verdiği zararı ve fırtınası yüzünden ölecek insanları hiç umursamasaydı-sanırım ondan hoşlanabilirdim."

Honey'e kardeşimin nasıl olduğunu sormak için telefonumu çıkardım; belki onu bir şekilde ikna edebilirdi.

Atların iyi olduğunu biliyordum. Ama telefon çekmiyordu. Medeniyetten oldukça uzaktaydık, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Kaplıcalara vardığımızda hâlâ çekmiyorsa Adam'ın uydu telefonunu kullanarak arama yapabilirdim.

"Sence geceyi burada mı geçirmeliyiz?" Adam'a sordum. "Ben yer değiştirebilirim ve ahırda kalabiliriz ya da ana binaya girebilirim. Bacalar var, bir yerlerde yakacak odun olmalı."

Adam su döker gibi vücudunu salladı ve vücut dilinde sabırsızlıkla ahıra girerken kullandığımız kapıya doğru koştu.

"Tamam," dedim, rahatlamıştım. Burada kalmak daha akıllıca olurdu. Bizi dışarı çıkardım ve atları güvenli alanlarına kapattım. "O arpa ne kadar çabuk bulursak, işimiz o kadar çabuk biter."

Arpa'nın bir tür obje, büyümlü bir eşya olduğundan oldukça emindim. Çok güçlü ya da çoğunlukla duygusal bir şey olabilirdi. Ama buz devinin duygusal bir yaratık olduğunu sanmıyordum ve karşılaştığımız son büyük eser kimse için piknik olmamıştı. Şakaklarımı ovuşturdum, keşke fırtınadaki büyümlü dinlemek zorunda olmasaydım.

"Savunmasız," demişti Zee.

Yolun yaklaşık bir mil gerisinde tesise giden yolu bulduk. Fırtına tabelayı indirmiş ve geriye doğru çevirmişti - bu yüzden ilk seferinde yolu kaçırmıştık. Bu ve yolun üzerinde yaklaşık iki metre derinliğinde biriken kar, etrafındaki araziden farklı görünmüyordu.

Ana yola sapmadan önce durdum ve camı açtım. Adam koşarak yanıma geldi.

"Hrímnr tatil köyünde büyümlü'nün tuhaf olduğunu söyledi. Belki de oraya varmadan önce insan şekline girmelisin."

Adam bunu düşündü, sonra başını salladı.

Aramızdaki bağdan bir şeylerin geçtiğini hissettim. Ama bazen bu yol aracılığıyla konuşabilirsek de, bu aralıktı. Tıpkı benim büyüye karşı yarı zamanlı bağışıklığım gibi. Ama onun kendine güvenini biraz yakalamıştım. Bunun bir sorun olmayacağını düşünüyordu ama olası düşmanlar arasında tek bir formda sıkışıp kalacaksa kurt olmayı tercih ederdi.

Yeterince adil.

Kurdun arkasındaki ağaçların arasından dik yola tırmanırken SUV kükredi. Bu tür arazilerde araba kullanmayı öğrenmişim ama yine de yola devam etmek için tüm cesaretimi toplamam gerekiyordu. Çoğu zaman önümdeki yolu göremiyordum; fırtına ya da karanlık yüzünden değil, yolun inişli çıkışlı olması ve farlarımın gökyüzünü ya da ağaçları aydınlatması yüzünden. Ve eğer biraz yavaşlasaydım, başım büyük bir belaya girecekti. Sadece benim hızım cipin dağdan aşağıya doğru kaymak yerine tırmanmaya devam etmesini sağladı.

Zirveye ulaşmamız muhtemelen çeyrek milden daha kısa sürdü ama sanki bin yıl geçmiş gibi geldi. Şasi düzleştğinde nefesimi tutmak için durdum. Tesise giden başka bir yol olmalıydı.

Önümde tek görebildiğim, farlarımın aydınlattığı, yana doğru uçuşan karlardı. Ağaçları ya da yolun hangi yöne gittiğine dair herhangi bir işaret göremiyordum. Ben daha fazla endişelenemedim, Adam koşar adımlarla bana doğru geldi.

Camımı indirdim. "Eve gittiğimizde, sen o yol bahanesiyle geri dönüyorum." Bana bir bakış attı.

"Tamam," diye itiraf ettim. "Bu gerçekten eğlenceliydi." Ona ne kadar titrediklerini göstermek için ellerimi kaldırdım. "Ama yine de eve dönerken arabayı sen kullanacaksın."

Bana gülerek baktı ve ileriye doğru yol göstermek için döndü. Yolun nerede olabileceğini gösteren hiçbir ağaç ya da uçurum yoktu. Yol düzdü ve her iki taraftaki toprak da düz gibi görünüyordu. Daha yavaş ilerliyorduk çünkü Adam bile yolu bulmakta zorlanıyordu.

Dağlardaki düz ve ağaçsız arazinin ne anlama geldiğini biliyordum. Yolun her iki tarafındaki karın altında bataklık ya da göl olma ihtimali vardı. Muhtemelen batmazdık - gerçekten soğuktu ve donmuş su, üzerinde araba sürmek için asfalt kadar iyiydi. Ama kaplıcaların olduğu bir yere gittiğimizi düşünürsek, riske girmemeyi tercih ederdim.

Bir köprüden geçerken yolun sesi değişti. Gözlerim görmüyordu ama altındaki suyun akışını hissedebiliyordum. Tadı sihir gibiydi. Ayağım gaz pedalından çekildi ama aracın altındaki güç beni sürüklerken SUV yavaşlayarak durana kadar fark etmedim. Beni çağırdı.

Sol kulağımın dibinden gelen keskin bir ses suyun şarkısını böldü. Döndüğümde pencerenin diğer tarafında Adam'ın yüzünü gördüm. Ses, pençelerinin kapının yan tarafını tırmalamasıydı.

Ona göz kırptım, sonra ayağımı gaz pedalına bastım. Cip ileri doğru hareket ettiğinde göğsümde keskin bir acı hissettim, bu acı köprüden çıkar çıkmaz dindi. Buz devi burada bir Güç olduğu konusunda haklıydı. Sebebi her ne olursa olsun, suyun tutuşu bir çığ gibi gayri şahsi hissettirmişti. Bu sadece benim gibi yaratıkları yakalamak için tasarlanmış bir bariyerdi.

Ondan sonra Adam'a odaklandım. Bir tür sis kümesine girmiştik; bu ve yağan kar arasında, hedefimize ulaştığımıza dair ilk ipucum, sağımdaki kar yığınının şu şekilde olduğunu fark ettiğimde oldu

Bir kamyonun. Onun ötesinde, şimdi baktığımda, fırtına ve sisin içinde neredeyse kaybolmuş devasa bir bina vardı.

Kurdu takip ederek SUV'u karla kaplı iki arabanın arasındaki boşluğa sürdüm ve tamponumun yaklaşık beş metre önünde buharlı su ile park ettim. Kapıyı açtım ve yere doğru kaydım. Adam değişimine başlamak için açık kapıdan içeri atladı.

Ayaklarımın altındaki karda onu hissettim, sihir olan ama sihir olmayan tuhaf bir sıcaklık. Neredeyse duyarlı bir şey, bir koruyucu.

"Sığınak," dedim yüksek sesle. Sonra farklı bir kelime seçtim. "Sığınak."

Güç, sanki onaylar ya da uyarı gibi göğsümden geçerek uzaklaştı ve sıcaklığın tadını da beraberinde götürerek geride soğuk bir gece ve kaplıcalardan gelen sülfür kokusunu bıraktı.

Arka kapağı açıp eşyalarımızı almak için cipin arkasına gittim ve durdum.

Park yerinin diğer tarafında bir göl ya da en azından çok büyük bir gölet vardı - bu kadar zayıf görüşte emin olmak zordu. Hava çok soğuktu ama otoparkın kenarındaki su donmamıştı. Büyük beyaz bir ejderha gibi yükselen sis duvarı, tesise en yakın kıyı şeridinin ve o devasa eski binanın kenarının görünmesini engelliyordu.

Park yerindeki kar yığınlarının arasından geçtim ve neredeyse Looking Glass Gölü'nün kıyısında olduğumu söyleyen bir tabelaya çarpıyordum. Ayrıca sıcak su kaynakları tehlikeli olabileceğinden gölde yüzmeme de tavsiye ediliyordu.

Benim deneyimlerime göre, kaplıcalar genellikle sadece bundan ibaretti. Yerden fokurdayarak **yükselen** küçük su cepleri. Bazen çok sayıda

Su. Burada, görünüşe göre, o cepler gölün altındaydı.

Tatil köyü -Libby'deki benzin istasyonunda yerlilerin verdiği isim buydu- gölün kenarına inşa edilmişti. Bina karanlık, fırtına ve sis yüzünden yarı karanlıktı ama bana bir tatil köyü gibi görünmedi. Muhtemelen en az bir asır önce, verimlilik göz önünde bulundurularak inşa edilmiş bir yapının sade ve etkili çizgilerine sahipti.

Ve periliydi.

Binayla aramda uçuşan hayaletler sadece kaplıcaların etkisiymiş gibi davranmaya çalıştım ama onların sessiz, hayaletimsi seslerini duyabiliyordum. Bir zamanlar burada pek çok insan ölmüştü. Dikdörtgen şeklindeki binaya baktım ve sanatoryum ya da hastane diye düşündüm - ve etiket tam oturdu.

Rastgele esen bir rüzgâr, etrafı saran bir sundurmanın çıplak kemiklerinin sis ve gölgeler arasından kısa bir süreliğine ortaya çıkmasını sağlamış, geçmişte ya da muhtemelen gelecekte sundurmanın dar beyaz tahtalarının yumuşatamadığı keskin hatlarını yumuşatmaya yönelik bir girişimi ima etmişti. Sundurmanın çatısı tamamen yok olmuştu, ancak yapının üzerine örtülen kış uykusundaki ahşaptan, yaz aylarında çerçevenin üzerinde bir tür tırmanma bitkisi yetişiyordu.

Belki gün ışığı olsaydı ya da otoparkın ve binanın etrafındaki çok sayıda ışık yanıyor olsaydı, daha davetkâr görünebilirdi. Bu haliyle, üç katlı boş pencereler bana hiç de dostça gelmeyen bir şekilde bakıyordu. Burayı görüp de "Düğünümün burada yapılmasını istiyorum" diye düşünmeyi hayal bile edemezdim.

Hrímnir buraya kutsal bir yer ve sığınak demişti. "Sığınak" sözcüğü bana bu yeri sahiplenilen varlık tarafından verilmişti. Sığınak, kelimenin ortaçağdaki anlamıyla hem kutsal hem de sığınaktı. Tarihsel olarak, bir

Kendisine sığınma hakkı verilen kişi kutsal topraklarda kaldığı sürece tutuklanamazdı. Elbette gerçek hayatta bu, bazı zamanlarda ve bazı yerlerde diğerlerine göre daha doğru olmuştur. Ancak gelenek, yasal olarak olmasa da kültürel olarak modern zamanlarda da devam ediyordu.

Güvenli bir yer gibi görünmüyordu. Tedirginlik sonunda beni ele geçirdi ve karda ilerleyerek SUV'a doğru yol aldım, gölü izleyebilmek için onu arkama aldım.

Buranın bir sığınak olduğuna dair bana verilen açık uyarının görevimiz için ne anlama geleceğini merak ettim. Çalınan malları geri almak sorun olmamalı. Umarım kimseye zarar vermemiz gerekmezdi. Hrímnrir'in arpını geri aldıktan sonra ne yapacağını merak etmemeye çalıştım. Her nasılsa, hırsızın gitmesine izin vereceğini düşünemiyordum - bir pazarlık yapmış olsak bile. Buz devi bir fae değildi; belki de bir fae'nin kendini bağlı göreceği şekilde bağlı değildi. Arpı Hrímnrir'e geri götürürsem ve o da Gary'nin üzerindeki büyüü kaldırmazsa ne yapardım? Belki Gary'nin yapmadığını kanıtlarsam?

O benim kardeşimdi. Onun bir buz devinden bir obje çalacak kadar aptal olamayacağını düşünmek istedim ama bunu başaramadım.

Soğuk ellerimle yüzümü ovuşturdum. Eldivenlerimi kullanmayacaksam, onları evde bırakmalıydım. Bavullarımızı almaya niyetlendiğimi hatırladım, ama kaplıcalara sırtımı dönemedim. Dışarıda bir şey bizi izliyordu. Gözlerimi kısıtım ama hiçbir şey göremedim.

Adam'la bağlantı kurmak için kalçamı cipin ön paneline dayadım - sanki değişmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Karanlıkta, cipin renkli camları yüzünden onu göremiyordum ama aracın hafifçe sallanması bana içeride olduğunu söylüyordu.

Telefonumu çıkardım ama hâlâ çekmediğini görünce şaşırmadım. Burayı internetten araştıramazdım. Ya da Gary'yi kontrol etmek için Honey veya Mary Jo'ya ulaşamadım. Kendime, bağlantımızın kesilmediğini hatırlattım. Adam'ın uydu telefonunu kullanabilirdik.

Soğuk, kot pantolonumun nemli paçalarından kemiklerime kadar sızdı.

Sonunda arkamdaki kapı açıldı ve kapandı. İnsan bedenine güvenle geri dönen Adam omzumu kendi omzuyla dürttü.

"Seni bu soğuktan kurtaralım," dedi.

Spor çantasını ve benim sırt çantamı aldı ve ana girişe giden yolda önden gitti. Onun yanında daha cesurdum, böylece dikkatimi gölden ayırıp onun arka tarafına bakabiliyordum. Giydiği kot pantolon yok ettikleri kadar iyi değildi ama manzara yine de güzeldi. Onun arkasında, açtığı patıkada yürürken kendi kendime eski bir şarkıyı mırıldanıyordum.

Güldü. "Ne bir kral ne de bir aziz," dedi. "Bastığım toprakta hiç sıcaklık kalmadı."

"Ama kış daha az soğuk ısıyor," dedim. "Oldukça iyi bir rüzgâr siperi oluyorsun." Gözlerimi ondan ayırmadığım için hayaletleri fark etmem gerekmiyordu. Umarım onlar da beni fark etmezlerdi.

Girişe geldiğimizde, eskiden sundurmanın çatısını taşıyan çıplak makasların üzerine Noel ışıklarının dizilmiş olduğunu gördüm; şimdi daha yakından baktığımda bunun orijinal bir özellik olduğunu anladım. Işıklandırılmış olsalardı güzel görünürlerdi ama ışıklandırılmamış halleri sadece mekanın kasvetine katkıda bulunuyordu.

Kapının gece için kilitli olabileceğini düşünmüştüm ama Adam kapıyı açmakta hiç zorlanmadı. Kapının Noel çelengindeki atlı kızak çanları gelişimizi neşeyle duyurdu.

Sıcaklık bizi içine çekti. Fırtınadan çıkıp doğrudan yirminci yüzyılın ilk yarısına adım attık. Burada, içeride, binanın dış cephesinin gaddarlığı göz önüne alındığında beklenmedik bir şekilde, milyarderlerin evlendiği bir tatil köyünden bekleyebileceğim pahalı bir zarafet vardı.

"Huh," dedim. "Sanırım bir kitabı kapağına bakarak yargılayamazsınız."

Resepsiyon alanı bu büyüklükteki bir bina için küçüktü, ancak bu daha az değil daha pahalı görünmesini sağladı, bir tür "iyi şeyler küçük paketlerde gelir" deneyimi. Şık bir kanepe ve birkaç sandalye için yer vardı. Duvarda iki orijinal yağlı boya tablo asılıydı. Küçük bir servet değerinde olduklarına bahse girerdim. Ressamların adını söyleyemem ama Kabine Dağları'ndaki bir kulübede değil de bir müzede sergilenmesi gereken bir sanat eserine benziyorlardı.

Resepsiyon masası yerine, küçük bir ofise açılan açık bir pencere vardı. Tezgâh meşe ağacından yapılmıştı ve vernikli yüzeyinde özenle korunmuş olan aşınma ve yıpranma nedeniyle muhtemelen binanın orijinaliydi.

Tüm resepsiyon alanı ve ofisin görebildiğim kısımları, beş ya da altı tavus kuşu tüyüyle dolu vazoya ve duvarlardaki gömme ceviz panellere kadar Art Deco tasarımına dalmıştı. Kapıdaki Noel çelengi bile geç flapper dönemine özgü bir zarafetle yapılmıştı.

Adam, "Kendimi Titanik'te bir yolcu gibi hissediyorum" dedi.

"Ya da bir film setinde yürürken," diye kabul ettim, onu düzeltme zahmetine girmeden. Titanik 1912'de battı, Art Deco döneminden bir ya da iki on yıl önce.

Onu inceledim ve sonra kendi seyahat lekeli ıslak kıyafetlerime baktım.

"İkimiz de çok az giyinmişiz, sevgili efendim." Sosyetik İngiliz aksanımı İngiliz kurtadamımızın kullandığından ödünç almıştım. Adam bana sırtıttığında doğru yaptığımı anladım.

Yersiz olan tek şey odayı aydınlatan bir çift plastik pille çalışan fenerdi. Bunlardan biri güzel tezgahın üzerinde, diğeri ise kanepenin yanında yerde duruyordu.

Adam tezgâhın üzerine eğildi ve homurdandı. Bavullarımızı bıraktı ve ofisin gece için kapalı olduğunu duyuran küçük kağıt çadırı rahatsız etmeden bariyerin üzerinden atlayıp ofise girdi.

"Evet," dedi diğer odadan. "Hâlâ anahtar kullanıyorlar. Üç anahtarı olan odaların kullanılmadığını varsayarsak -ve üç anahtarın birbirine fermuarla bağlı olduğu odaların da hazır olmayan odalar olduğunu varsayarsak- bu üçüncü katın tamamının ve ikinci katın büyük bir kısmının kullanılmadığı ya da dolu olduğu anlamına gelir. Zemin kat senin için uygun mu?"

"Elbette," dedim.

Adam yanımda olmasaydı muhtemelen bir kanepeye uzanırdım, umarım bir yerlerde bu lobidekinden daha rahat bir kanepе vardır. Ama o haklıydı. Böyle bir fırtınada kimse kendimize yardım etmemizi yadırgamazdı. Ödeme yapacak bir çalışan olduğunu varsayarsak, odamızın ücretini sabah ödeyebilirdik. Adam bir anahtar aldı ve sonra bir kâğıt ve kalem buldu, şüphesiz anahtarı alıp odadan kaçışımızı kaydetmek içindi.

Tezgahın hemen sağında bir ışık düğmesi vardı. Onu çevirdim ama hiçbir şey olmadı. "Elektrikler kapalıysa burası neden bu kadar sıcak merak ediyorum."

"Bir jeneratör var," dedi bir kadın sesi resepsiyon odası ile karanlık oda arasındaki dar açıklıktan.

koridorun ötesinde.

Şaşırmıştım. Etrafta birinin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İçeri girdiğimizde karanlıkta orada duruyor olmalıydı. Birinin hareket ettiğini duymuş olmalıyım.

Koridorda pusuya yatmış bizi izliyor olmasına çok ters düşen dostane ve bilgilendirici bir tavırla devam etti. "Mutfak ve derin dondurucunun yanı sıra kuyu için su pompası ve sıcak kaynak suyunun borularda ve radyatörlerde dolaşmasını sağlamak gibi temel hizmetlerle sınırlı. Bina çalışabilir

-Tabii ki ışıklar olmadan, minimum elektrikle."

Adam'ın da onu görebileceğini düşünmezdim ama bir şey onu harekete geçirdi. Belki de onun gizlenmesine benden daha çok üzülmüştü. Kalemı bıraktı ve yarım yamalak yazdığı notu bir kenara bıraktı. Elindeki anahtarla tekrar tezgâhın üzerine çıktı ve sanki benimle bir düşman arasına girmek istercesine benimle koridora açılan karanlık açıklığın arasına hafifçe indi.

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdim.

"Tur rehberi gibi konuştum, değil mi?" Çok büyük olmasa da kadın içeri girdiğinde döşeme tahtaları biraz gıcırdayarak yaşlarını gösterdi. İnce yapılı, iri koyu renk gözleri ve ince hatlarını vurgulamak için kısa kesilmiş açık kahverengi kıvrıkcık saçlarıyla yirmili yaşlarının ortasındaymış gibi görünüyordu.

Gecenin geç vaktine rağmen yeşil ipek bir gömlek ve balıksırtı desenli bir pantolon giymişti. Kulaklarında inci damlalar ve boynunda altın bir zincir üzerinde tek bir inci vardı. Belki de akşamın erken saatlerinde bir parti ya da resepsiyon vardı?

"Damadın ailesiyle birlikte olmalısınız," dedi. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Kimse sizi hava konusunda uyarmadığı için üzgünüm. Ne sürüyorsunuz da o yollardan geçtiniz? Hem de karanlıkta?"

Adam, alışılmadık bir şekilde, onun dostluğuna karşılık vermedi. Sanki bir kavgaya hazırmış gibi bariyeri aşmış gelmişti. Ama o konuşana kadar nedenini anlamamıştım.

"Vampir," dedi.

Gülümsemesi sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Açıkçası Adam konuşana kadar kokuyu fark etmemiştim. Kaplıcaların sülfürü oldukça güçlüydü ve ben de köpek gibi yorgundum. Gerçi Adam dikkatimi çekince her şey apaçık ortaya çıktı.

Vampir. Bonarata. Tüylerim diken diken oldu ve karnım ağrımaya başladı. Bütün bunlar bir tuzak mıydı?

Marrok'un sürüsünde büyümüştüm ve Bran Cornick bizi buraya, halkımızdan ve evimizden uzağa iten durumu tasarlama yeteneğine sahipti. Savunmasız. Bran'in düşünebileceği her şey Bonarata'nın kapasitesi dahilindeydi.

Ama Bonarata'ya sahip olduğundan daha fazla güç vermenin bir tehlikesi vardı, değil mi? Kocamın düşmanca sırtına baktım ve onun zihninin de benimkiyle aynı Bonarata'nın yaşadığı yere gittiğini düşündüm. Omzuna hafif bir el koydum.

"Vampir," dedi kadın soğukkanlılıkla.

Kadın konuşurken, sanki koridorda gizleniyormuş gibi bir adam kadının arkasından içeri girdi. İri yarı, 1.80'den biraz uzun ve yapılı bir adam olmasına rağmen döşeme tahtaları onun ağırlığı altında gıcırdamadı. Teni solgundu ve daha parlak bir ışıktaki açık tenine ve kızıl gibi görünen saçlarına uygun çiller görebileceğimi düşündüm, ancak sarımsı fenerler renkleri ayırt etme yeteneğimi bozdu.

Kadıninki gibi onun kıyafetinin de gece yarısı için biraz resmi olduğu dikkatimi çekti. Bir kar elbisesi giymişti.

Beyaz elbise gömleği, keskin bir şekilde ütölenmiş pantolonunu tutan siyah pantolon askılarıyla tamamlanıyordu.

Adam ile vampirin arasına girdi, tıpkı Adam'ın benimle onun arasına girdiği gibi. İri adam Adam'dan bana baktı, yüzü mutsuzdu. Konuştuğunda sesindeki İrlandalı tonu hem öfke hem de keskin bir tını olarak yükseliyordu. "Sen de kimsin be?"

Adam kaba davranmış olabilir. Ama yabancıнын tavrının odadaki tansiyonu biraz yükselteceği belliydi - özellikle de öfkesini bana yönelttiği için. Biri suları sakinleştirmeye çalışmazsa birkaç saniye içinde şiddet yaşanacaktı.

Ama yorgundum.

"Sen de kimsin be?" Ben de karşılık verdim.

Mavi gözleri, öfkesini kısa kesen her türlü şaşkınlık belirtisiyle yüzüme fırladı. Dişi vampirin sesi bana "Kim bilmek istiyor?" derken buz gibiydi.

Her ikisine de cevap vermek için ağzımı açtığım da, Adam'ın az önce kavga çıkarmaya çalışan saldırgan bir adam gibi davranmadığını fark ettim. Arkadaşım gözlerini dişi vampirden ayırmamıştı. İrlandalıya bakmadı bile. Adam asla bir tehdidi görmezden gelmezdi.

Bir an için vampirin onu bakışlarıyla yakalamış olabileceğinden endişelendim ama Adam bu kadar kolay tuzağa düşmeyeceğini biliyordu.

Son birkaç dakikayı kafamda tekrar canlandırdım ve neredeyse inliyordum. İkinci bir vampirimiz yoktu. Bir hayaletimiz vardı. "Sen olabilir duymak Bana." ve ölü adam dedi, onun ses mırıltıya dönüştü. Adam'ı ve kadını görmezden gelerek ilerledi, tüm dikkati benim üzerimdeydi -sanki o bir aslanmış ve ben de kendini yoluna atmış bir ceylanmışım gibi.

Şimdi bile elimde kanıt varken, hayalet gibi hissetmiyordum.

Giydiği kıyafetler bana hemen ipucu vermeliydi çünkü modern değillerdi. Resepsiyon salonunun temasıyla o kadar iyi uyum sağlamışlardı ki, el yapımı ayakkabılarına kadar dönemseldi, dikkatimi çekmemiştir.

Her zaman hayaletleri görebiliyordum. Onları tanıyordum. Tekrarlayanlar -duygusal açıdan sıkıntılı anlarda yakalanan ve sonsuza dek tekrarlayan zavallı kalıntılar- ile duyarlı olanlar arasındaki farkı biliyordum. Eskiden oldukları kişinin silik bir kaydı olan bir hayalet ile ruhu ölümün ötesine hapsolmuş bir hayalet arasındaki farkı söyleyebilirdim. Birkaç kez o kadar gerçekçi görünen hayaletler görmüştüm ki neredeyse canlı gibi görünebilirlerdi. Bu adam farklıydı.

Ya da belki, diye düşündüm, tüylerim diken diken oldu.

Ruh Alıcı zihnimi parçaladığından beri gerçek gibi görünenlerden birini görmemiştir - Aubrey hariç. Aubrey de gerçek gibiydi; ama o da benim gibi Ruh Alıcı'dan kendi tarzında etkilenmiştir. Bu hayalet, Aubrey'e gördüğüm diğer hayaletlerden çok daha fazla benziyordu. Belki de o gerçek hayaletlerden biri yeni farkındalığıma böyle görünüyordu.

İliklerime kadar korkmuştum ama hayaletten değil.

"Mercy?" Adam başını odadaki en büyük tehdit olarak algıladığı vampirden çevirmeden sordu.

Vampir... bana açlık sınırında bir ilgiyle bakıyordu.

Bu da başka bir gariplikti. Hayaletler, kediler ve diğer bazı hassas yaratıklar gibi, vampirlerden o kadar uzak dururlar ki, bazen odada bir vampir olduğunu söyleyebilirim çünkü hiç ruh yoktur.

"Onu duyabilirsin," diye fısıldadı. "Onu görebilirsin."

Adam ben vücuduna yaslanana kadar bir adım geri çekildi. Bana ikinci bir tehdit olabileceğini anladığını gösteren bir homurtu çıkardı. Göremediği bir tehdit. Hayaletin bir tehdit olmadığını anlatmak için onu okşadım. Ya da en azından bir hayaletin benim için bir tehdit olabileceğini düşünmedim.

Vampire cevap vermedim.

"Yapabilir, değil mi?" Hayalet kızgın olmadığına İrlandalı tonu daha hafifti. Ölü adam geniş bir sırtıyla geriye doğru sallandı. "Merhaba bebek," dedi bana. "İlginç bir keşif değil misin?"

Büyük bir tabanca ile omuz kılıfı takıyordu. Bir 1911 diye düşündüm, ama Adam'ın yedek olarak taşıdığı 1911 modelinden farklı olduğu için markasını seçemedim. Hayalet kapıdan içeri girdiğinde silah taşııyordu ama hayaletler böyle değişken olabiliyordu.

Vampir İrlandalıya doğru baktı, biraz yukarıya ve onun sağına baktı. Onu göremiyordu. Derin bir nefes aldı - vampirler konuşmak dışında nefes almak zorunda değillerdi ama çoğu illüzyonu sürdürmekte oldukça iyiydi.

Adam'a baktı, sanırım onun gözleriyle buluşmaya çalıştı. Ama Adam başını oynattı, eğdi, böylece kadın onun çevresel görüş alanında kaldı ve kadının onu yakalamasını zorlaştırdı - eğer niyeti buysa. Eşim nadiren zorlanmadan hata yapardı.

Sonunda bana döndü.

Dudaklarını büzdü. "Sanırım tanışma vakti geldi. Ben Elyna Gray."

"O'Malley," dedi hayalet kaşlarını çatarak. Dudakları yukarı kıvrıldı.

"O'Malley."

Onu göremiyordu ama duyabiliyordu. Son birkaç dakikayı düşündüm ve bunu onu bazen duyabiliyordu olarak değiştirdim.

"Ama ben Gray olarak tanınıyorum," diye devam etti. "Evim Chicago'da. Buradayım çünkü yakın bir arkadaşımın kızı bu hafta sonu evlenecek. Seyahat etmek benim gibi insanlar -vampirler- için karmaşıktır, bu yüzden her ihtimale karşı erken geldim."

"Jack O'Malley," dedi hayalet, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle elini bana uzatarak. "O da Chicago'dan."

"Mercy Hauptman," dedim.

Jack'in elini tutabilmek için Adam'ın etrafından dolandım. Gerçek, katı ve sıcak hissettirdi - ve bir nefes sonra hala görebiliyor olmama rağmen hiçbir şey gibi hissettirmedi. Şaşkınlıkla elimi tekrar yanıma bıraktım ve parmaklarımı birbirine sürterek etinin hissini dağılmasını bekledim.

"Jack O'Malley, Elyna"-soyadı meselesini onunkini tamamen atarak hallettim- "kocam, Adam Hauptman."

"Hauptman mı?" Elyna kaşlarını çatarak, "Hauptman," dedi. "Konuk listesinde adınızı göremedim."

"Düğüne katılmayacağız," dedim ona.

Adam, onu tanıştırdığımda başını hafifçe sallayarak onaylamak dışında sohbete katılmak için hiçbir çaba göstermedi. Ben hem vampir hem de hayaletle ilgilenebilirken, Adam sadece onu görebildiği için destek rolünü oynayacaktı. Adam yaptığı şeyin bu olduğunu söylemedi ama ben kocamı tanıyordum.

Jack karısına doğru eğildi. Dudaklarının kıpırdadığını görmedim ama Elyna başını salladı. "Kanyonun yukarısındaki çiftliğin bekçisi Gary Johnson gibi hissettiğini söylüyor."

Johnson mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçekten, Gary. Daha iyi bir şey bulamadın mı?

"Kardeşim," dedim.

"Onunla çiftlikte olmak yerine burada olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ona. "Orada değil. Kullandığı tır gitmiş ve ben onun için endişeleniyorum. Burada neler olup bittiği hakkında daha fazla şey bilen insanlar olabileceğini umuyorduk."

Dürüst cevap. Bundan birkaç yanlış izlenim edinmesi benim suçum değildi.

Arkamda bir şey sıçradı ve omzumun üzerinden baktım. Karo zemin üzerinde koşan büyük bir ev örümceği.

Dikkatimi Elyna'ya yönelttim ama örümceğin acelesi vardı.

Elyna, Adam ona hâlâ düşmanmış gibi davranmıyormuş gibi yapmak için kararlı bir çaba göstererek, "Gary'nin bugün kostümlü prova için kızağı getirmesi gerekiyordu ama gelemedi," diyordu. "Jack hava yüzünden olduğundan oldukça emindi. Sabit hatlar çalışmıyor-"

Dinliyor olmalıydım. Örümcekler, benim bildiklerim, avlarını bir çakal gibi avlamazlardı. Avlarının kendilerine gelmesini beklerlerdi. Bu örümcek hiçbir şey avlamıyordu. Bu yırtıcı bir kaçış değildi; bu bir kaçıştı.

Örümceğin neyden kaçtığını görmek için döndüm. Böcek türünden herhangi bir şeyin gözden kaybolması için yeterince uzun süre tereddüt ettiğimden, hiçbir şey görmemeyi bekliyordum. Belki de bir otel kedisi ya da bu lobide bir şahin gibi basit bir şeydi, ancak bunun bir Maltese olmayacağına güveniyordum.

Ama küçük örümceğin kaçtığı şey oradaydı. Daha büyük bir örümcekti, çok çok daha büyük bir örümcek.

Örümcek. Ani gerginliğimden etkilenen diğerlerinin de örümceği görmesiyle üzerlerine çöken sessizliği hissettim.

Onu en son gördüğümde, bu örümcek Mike Amca'nın evindeki ağacın üzerindeydi.

Yüksük büyük bir şey değildi ama vücudu yüksük kadar olan bir örümcek çok büyük bir örümcekti. Gördüğüm bazı tarantulalar kadar büyük değildi - Güney Amerika'da bacakları bir yemek tabağından sarkabilecek kadar büyük bir tarantula türü var. Ama tarantulalar metalik gümüş renginde de değildi.

Garip bir şekilde, hayalet gibi, o da odanın dekoruna uyuyordu. Metalik gümüş ve örümcek şekli tam olarak Art Deco tasarımına benzeyen bir kombinasyondur ve bunun tavus kuşu tüylerini tutan vazoda yankılandığını görmek beni şaşırtmazdı.

"Bu normal bir örümcek değil," dedi Elyna.

Örümcek, diğer örümceğin -zararsız örümceğin- gittiği yol boyunca, niyetli de olsa, yavaş bir yürüyüş yaptı. Bizi fark etmemiş gibi görünüyordu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Derimin üzerinde gümüşü örümcek ipeğinin kaymadığından emin olmak için kollarıma bakmam gerekti.

Adam ağırlığını kaydırdı ve ben de onu olduğu yerde tutmak için elimi koluna koydum. Örümceği ezmeye çalışmanın ya da onu fırtınanın içine atmanın iyi bir hareket olacağını düşünmüyordum. İlk örümceğin sığındığı döşeme ile duvar arasındaki çatlağı bulması belki yirmi uzun saniye sürdü. Onu takip etmesi için yer varmış gibi görünmüyordu.

"Bunun Ruh Alıcı ile bir ilgisi var mı?" Adam sordu. "Örümcek-fae mi?"

Ayaklarım, Ruh Alıcı'ya ve onun olmayan tanrısına hizmet eden fae örümcek-şeyinin parçalarının hatırasıyla kaşındı.

Başımı salladım. "Hayır."

Gümüş örümcek kendini bir Fae gibi hissetmiyordu. Fae'nin hissetmediği bir şekilde buraya ait bir şey gibi hissediyordu.

Ben konuştuğumda, örümcek bize doğru döndü, yüzü Ben.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Jack O'Malley, sesi çıldırmış gibiydi. "Bana ne yapıyor?"

Hayaleti görebilmek için kendimi örümcekten uzaklaştırmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Başını sallayıp kollarına bakarken Jack'in gözlerinin akı görünüyordu. Elleri artık yoktu ve ben izledikçe kaslarla dolu soluk ön kolları daha az sertleşiyordu.

Örümcek bana beslendiğini söyledi.

INTERLUDE

GARY LAUGHINGDOG (JOHNSON)

GARY ANIDEN AYAĞA KALKTI VE BİR KAĞIT PARÇASINI MASANIN ÜZERINE DÜŞÜRDÜ.

Yerde. Yabancı bir yatak odasında, tanımadığı bir yataktaydı. Baş ağrıyordu ve kapalı yatak odası kapısının diğer tarafındaki odadan mırıltılı bir konuşma duyabiliyordu.

Ses Bal'a ve belli belirsiz tanıdık birine benziyordu. Sessiz davranıyorlardı. "Şerif" ve "aptal" kelimelerini yakaladı.

Yavaşça ayağa kalktı. Ne duyduğunu anlamıştı. Honey'nin sesini tanımıştı. Hatta diğer sesi de tanımıştı. Mercy'nin çantasındaki itfaiyeciye aitti. Mary Lou. Mary Jane. Bunun gibi bir şeydi.

Özgürdü.

Kapıya doğru yöneldi ve çıplak ayağının altında bir kâğıt ezildi. Almak için eğildi.

Oldukça iyiydin. Ama bunu senin yerine Mercy'nin bitirmesine karar verdim. Şu an kaplıcalarda. Herhangi bir iletişim mümkün değil. Montana'ya dönmeye çalışma. Şu anda büyük bir fırtına var. Bunun nedeni hakkında bir şeyler biliyor olabilirsin.

İmza yerine birisi küçük bir çakal çizmiş.
Gary kâğıdı buruşturup top haline getirdi ve duvara fırlattı.

8

M E R C Y

ÖRÜMCEĞİN SESİNİ *GERÇEKTEN* DUYDUĞUMDAN EMİN DEĞİLDİM.

Sanki konuşmacı yaşlıymış gibi, kenarları biraz titreyen sıcak, eğlenceli kadınsı bir ses. Bunu hayal etmiş olabilirim - yine de böyle bir yaratığın sahip olmasını beklediğim türden bir ses değildi.

Şu anda bir önemi yoktu. Gerçek ya da hayali, "besleme" kısmı doğruydı. Bakar bakmaz görebiliyordum.

"Jack?" Elyna'nın sesi endişeli geliyordu. "Neyin var?" "Mercy?" Adam sordu.

"Örümcek," dedim dalgınca, ne gördüğümü anlamaya çalışarak. "Gerçek bir örümcek değil, sadece bir örümcek değil. Sanırım Jack'ten besleniyor."

Elyna ayakkabısını çıkardı ama örümceğe yaklaşmaya çalıştığında bir tür barikata çarptı. Bunun yerine ayakkabısını fırlattığında, ayakkabı örümceğe bir beyzbol topunun ahırın kenarına çarpması gibi bir çatırtıyla çarptı ve sonra yana yuvarlandı. Örümcek zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Ve eğlendim. Bunu nasıl bildiğimi bilmek istemedim.

Bir elimi kaldırdım. "Dur bakalım. Ona bu şekilde bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Belki-" Ne söylediğimi unutmuştum.

Jack bir hayaletti, hem de rahatsız edici derecede güçlü bir hayalet. Bir arkadaş ya da tanıdık bile değildi. Belki örümcek onu tüketirse, güçlü bir hayaletin verebileceği zararlar karşılaştırıldığında bu kötü bir şey olmazdı.

Ama içgüdülerim bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu ve içgüdülerimi dinleme alışkanlığım vardı.

Sonrasında... sonrasında örümceğin ne yaptığını anlamak için ne yapmam gerektiğini neden bildiğimi merak ettim. Ve neden onu durdurmadan önce anlamam gerektiğini düşündüğümü. Ama bu daha sonraydı.

Son iki ayın büyük bir kısmını Ruh Alıcı'nın duyularımı parçalayarak açtığı yolu kapatmaya çalışarak geçirmiştım. Evet, bazı şeyleri daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissediyordum. Ama o ham bilgi, insanların içini onlar ya da ben görmeden görebilme, o müdahaleci, ezici yetenek Zee Ruh Alıcı'yı yok ettiğinde ortadan kaybolmuştu.

Çoğunlukla. Mike Amca'nın bakışlarında gördüğüm ormanlar gibi insanlara dair hızlı bakışlar, Ruh Alıcı'nın yok edilmeden önce bana verdiği ezici kavrayışla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

O anda biliyordum, biliyordum ki kurtarmanın tek yolu Jack dünyayı Ruh Alıcı'nın beni görmeye zorladığı gibi görecekti.

Bu olağanüstü, iğrenç manzarayı açmak, sargıları soyup çığ ve sızıntılı yaraları açmak gibiydi. Çürüyen. Ruh Alıcı'nın zihnimin değiştirdiği kısmını açığa çıkardım ve onu ışığa geri dönmeye zorladım.

Elyna'ya bakmamaya çok dikkat ettim ve Jack'in sadece enerji, sihir ve ruhtan oluşan yapısını gözlemlemeye çalıştım. Kendime onun hayatındaki olayları ve yaşarken nasıl bir insan olduğunu fark etmediğimi söyledim.

Onu vampirle sarmalayan ruh ve can bağlarını görmemeye çalıştım. Bunda başarısız olduğumda, vampir doğasının onun canlı olmaya bu kadar yakın durmasına nasıl izin verdiğini, bir vampir değil ama vampirleri ceset olmaları gerekirken yürümeye devam ettiren büyücülük tarafından tutulduğunu aniden anlamaya çalıştım.

Bunun için zaman yoktu ve sahip olmamam gereken bir bilgiydi.

Tehlikeli bir bilgi, diye kabul etti örümcek, ilgisini çekmiş gibi.

Yaptığım şey pervasızca ve tehlikeliydi. Zihnim bu kadarını kaldıracak, bu kadarını anlayacak şekilde inşa edilmemişti. Eğer çok uzun sürerse, ölecek miydim yoksa ben olmayan birine -bir şeye- mi dönüşecektim bilmiyordum.

"Merhamet." Adam'ın sesi hırıltılıydı ve beni merkeze aldı.

Jack ve örümcek arasındaki iplere odaklandım ama bunlar bana yeterli bilgi vermedi. Örümceğin beslenme şeklini incelemem gerekiyordu ve seçimim Jack'in kim olduğu ve nasıl yaratıldığı hakkında çok fazla şey görmek ya da örümceğin çok fazla şeyini görmektir. Zihnim bu şekilde açıkken örümceği okumak bana kaybolmak için iyi bir yol gibi geldi.

Jack, etrafını saran ve sevgiyle örülmüş bir kazak gibi etrafını saran ince gümüş ipliklerle kaplıydı. Örümcek ipeği kollarının uçlarında yoğunlaşmıştı ve parlak büyü, gücüne karşı gözlerimi kapatmak istememe neden oldu. Bunun yerine Jack'e yaklaştım ve iplere dokunmak için uzandım.

Başım, gözlerimden, parmaklarımdan ve tenimden bana akan bilgi miktarıyla ağrıyordu. Bilgilerin çoğu önemli değildi; örümceğin ondan nasıl beslendiğini bilmem gerekiyordu, böylece onu nasıl durdurabileceğimi görebilecektim.

Ağı manipüle ederek onu atıştırmasını engelleyemezdim ama başka bir şey yapma şansım vardı. Bulabildiğim tek seçenek buydu. Bilgi edinildi; görmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay oldu. Ruh Alıcı'nın zihnimde açtığı yarıkları tekrar kapatmak için savaştım ama bu yolları kapatmak, onları yırtıp açmaktan daha zordu. Çırpındım, aydınlanma nehrinde boğuldum.

Ağzım bakır ve tuz tadındaydı ve sonra güvendeydim, ayaklarım yerdeydi ve aklım kendimdeydi. Dostumun altın gözlerine baktım ve gördüğüm tek şey oydu, dilimde kanın tadı vardı.

Bir an için dilimi falan ısırığımı ve acının beni geri getirdiğini düşündüm. Ağzımdaki kanın tadı acı gibiydi. Sonra Adam'ın ağzının da kanlı olduğunu ve ön kolunda iyileşmekte olan taze bir yara olduğunu gördüm.

Kendini ısırды ve ağzını benimkine bastırdı. Kan bağları güçlendirir ve o da Ruh Alıcı'nın lanetli armağanından kendimi kurtarmamı sağlayacak gücü bana vermek için kendininkini kullanmıştı. Adam tanıdığım en sevgi dolu insandı ama bazen kullandığı sevgi dili herkes için acı vericiydi. Onu sevmek için cesur olmam gerektiğini öğrenmiştim.

Buna değer.

Geri çekildi ve beni solmakta olan hayalete doğru çevirdi. Anlayış selinde uzun süre kaybolmadığımı düşündüm. Örümcek uzuvlarının sadece birkaç santimini daha tüketmişti. Ama Jack'in yüzüne baktığımda, farkındalığının, keskin korkusunun da solmakta olduğunu gördüm - parlak mavi gözleri donuklaşıyordu.

"Jack," dedim ısrarla. Bana baktı ama beni gerçekten görüp görmediğini anlayamadım. Yardım etmezse bu iş yürümezdi.

"Jack O'Malley," dedim Adam'dan çalabildiğim tüm hâkimiyeti çalarak. Sesim bir Alfa'nın otoritesini ve ölümler üzerindeki kendi gücümü taşıyordu.

Talep hayaletle çarptı ve bana dokunmak için nafile bir çabayla kollarından birini kaldırarak sallandı. Ondan geriye çok az şey kalmıştı.

Sadece bir saniye önce ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Ama dikkatimi vermediğim için, bu bilgi yarım hatırlanan bir rüya gibi uçup gitmişti. Jack'e kendini nasıl kurtaracağını söyleyemedim çünkü hatırlayamıyordum.

Hafıza. Hayaletler bir anı gibidir, diye düşündüm. Bir an bunun nedenini tam olarak anladım. Sonra anlayış beni terk etti ama nedenini bilmeme gerek yoktu.

Bir hayalet gördüğümüzde, ona dikkat ettiğimizde, dünyamıza daha çok bağlanır, demişti kardeşim bir keresinde. Sonraki sözleri, eğer doğru hatırlıyorsam, "O yüzden bunu yapma" olmuştu.

"Seni görüyorum," dedim Jack'e, ona odaklanarak, sanki bir vampirmişim gibi gözlerini yakalamaya çalışarak... her neyse artık.

"Rory," dedi Elyna aceleyle. "Adı Jack Rory O'Malley."

İsimler önemlidir - fae'ler gerçek isimlerini açıklamazlar ve mümkün olduğunca sık değiştirirler. İsimlerin gücü vardır. İsimler hatırlar.

Peter Pan, Tinker Bell'i nasıl kurtardı? Çocukların el çırpması değildi - her ne kadar çırpmış olsalar da. Peter Pan bir hikayeydi. Kurgu. Bir yalandı. Ancak hikayeler güçlü yalanlardır çünkü gerçek hayatın olmadığı bir şekilde doğrudurlar.

"Seni görüyorum Jack Rory O'Malley," dedim. Peter Pan, Tinker Bell'i inançla kurtarmıştı.

"Jack Rory O'Malley." Bu sefer Jack'in adını otoriter bir şekilde söyledim, Jack'in

Şimdi önümde. O anda, onun gerçek olduğuna inandım.

Örümcek gerçek olsaydı onunla beslenemezdi.

Sigortanın atması gibi bir ses çıkmasını ya da başımın üzerindeki büyük avizedeki tüm ampullerin, kabul odasındaki tüm ampullerin, küçük bağlantılı ofisin ve en azından salondakilerin bir kısmının aniden yanmasını beklemiyordum.

Sadece bir an için, ışıkların onları çalıştıracak elektriğin olmadığını hatırlaması için gereken an için - o an için, küçük kabul odası gün gibi aydınlandığında, Jack O'Malley herkes tarafından görülebiliyordu, bütün ve eksiksiz, et, kan ve yaşam kadar gerçek ve katı. Kalbinin güm güm attığını duyabiliyordum.

Adam sertleşti.

Elyna, "Jack?" diye bağırdı.

Ona doğru uzandı, ama ona dokunamadan ışıklar söndü ve elleri onun içinden geçti.

"Jack?" Bu kez Elyna'nın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Odadaki kimseden gelmeyen yumuşak bir ses duyuldu. Bir kahkaha olabilirdi. "Aferin kızıma." da olabilirdi. Baktım ama örümceği göremedim.

"Gitti mi?" Adam'ın yüzünde komuta ifadesi vardı ve bu bana onun da ne düşüneceğini bilmediğini söylüyordu. Bir noktada dudaklarını temizlemişti. Kolundaki yara iyileşmişti ama derisi hâlâ kanla lekeliydi. "Jack gitti mi?" diye açıklığa kavuşturdu soruyu bana yönelterek.

"Hayır."

Jack Elyna'yı rahatlatmaya çalışıyordu ama ona dokunamıyor ve Elyna da onu duyamıyordu. Ama şu anda onun için endişelenmiyordum.

"Örümceğin nereye gittiğini gördün mü?" Ben sordum.

Adam bakmama yardım etti. Oda büyük değildi ama kıyaslandığında örümcek de büyük değildi. Biz başladık

ve iyice aradım. Adam'ın Elyna'ya düşman gibi davranmayı bıraktığını fark ettim. Bunun muhtemelen Jack'e karşı duyduğu bariz üzüntüden kaynaklandığını düşündüm. Kocam özünde romantik biriydi. Gözü hâlâ onun üzerindeydi, hâlâ tetikteydi ama temkinli değildi.

"Eğer buradaysa, onu bulamayacağız," dedi Adam, kanepeyi eski konumuna geri getirerek.

Sehpanın altına bakabilmek için çömeldim. Bir tomar sakız vardı ama gümüş örümcek yoktu. Kırımın üzerine çöktüm.

"Hâlâ burada," dedim ciddiyetle.

Yanımdaki sandalye, Elyna'nın kadınların sadece elbise giydiği, dizlerini ve bileklerini birleştirdiği bir çağda büyümüş birinin zarafetiyle üzerine oturmasıyla gıcırdadı. Elleri ovuşturduktan sonra sakinleştirmek için kalçalarının üzerine koydu.

Rahatsız edici derecede yakındı. Onunla yüzleşmek için döndüm ve bu sırada kendimi birkaç adım geriye ittim.

"Merhamet," dedi vampir. Sonra gözlerini benden kaçırdı ve hızla gözlerini kırıştırdı. Gözyaşları, diye düşündüm. Ama başka bir duygu da olabilirdi.

"Hiç fotoğrafım yok," dedi kısık bir sesle, sanki kapıdaki çelenkte büyüleyici bir şey varmış gibi yüzünü benden çevirmeye devam ederek. "Sahip olduklarım... daha önce... yok oldular. Kocamın yüzünü o zamandan beri görmedim... neredeyse birasıdır." O zaman bana baktı ve yüzündeki ifadeyi hiç okuyamadım. "Aslında onu öldürdüğüm günden beri."

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ne de olsa ben bir canavarım," dedi. "Sanırım bu odada hepimiz canavarız." Adam'ı işaret etti. "Kurt adam," dedi. Kendisini işaret etti. "Vampir." Dönerek "bir yerde" hareketi yaptı ve "Hayalet" dedi. Beni işaret etti ve bekledi.

"Kurt adam, vampir ya da hayalet değilim." Ona kimliğimi borçlu değildim ve çoğu zaman başkalarının kim ve ne olduğumu bilmemesi günü kurtarmıştı. Bunun yerine ona gerçeğin bir kısmını, zaten sahip olduğu kısmını verdim. "Psychopomp bazen."

Boş görünüyordu. Sorun değildi. Tuhaf bir kelimeydi.

"Hayaletlerle ilgili bir yeteneğim var," diye açıkladım.

Elyna, ona tüm gerçeği söylemediğimi bildiğini anlatmak için kullandığı bir anın ardından, "Tamam," dedi. "Tamam. O örümcek-"

"O bir örümcek değildi," dedi Jack vurgulayarak.

Ondan başka her yere bakıyordum. Son on dakikayı bulamayacağımızı bildiğim bir örümceği arayarak ve Jack hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışarak geçirmiştım. Daha doğrusu, ona her ne yaptıysam onunla ilgili ne yapacağımı. Bunun için endişelendim. Örümcek -ya da o her neyse- onu yemeye çalışmadan önceki gibi hissetmiyordu. Kendini daha sağlam, ayakları yere basar hissediyordu.

Ölü ruhların yaşayanların dünyasından ayrıldıklarında takip etmeleri gereken bir yol vardı. O yolun nerede olduğunu her zaman bilirdim; her sabah güneşin nereden doğacağını bildiğim gibi onu hissedebilirdim. Orası için bana verilen kelimelerin hiçbirini sevmiyordum. "Cennet" çok küçük, "ışık" çok belirsiz geliyordu.

Jack oraya gitmiyordu, ben ne dersem diyeyim.

Benim sağlayabileceğimden daha fazla yardım. Kendini kalıcı hissetti.

Öte yandan ben, bunu ona yapmak için manipüle edilmiş gibi hissediyordum. Jack'in artık ne canlı ne de ölü olarak burada kapana kısılmış olmasının neden önemli olduğunu bilmiyordum ama örümceğin senaryosunu izlediğimden emindim.

"Örümcek değil." Elyna aklımı okuduğu için değil, Jack'i duyduğu için kendini düzeltti.

Jack bundan önce de ona sesini duyurabiliyordu. Bazen. Şimdi daha az çaba harcamasından korkuyordum.

"Örümcek değil," diye kabul ettim. "Ya da bildiğimiz örümceklerden biri değil." "Bu konuda bir şeyler biliyor gibiydin," dedi.

Adam da bana baktı. Omuz silktim ve yerde otururken sohbet etmek istemediğime karar verdim. Ayağa kalktım ve cilalı yüzeyde ıslak bir Mercy poposu lekesi olduğunu fark ettim. Islak kıyafetlerle etrafta koşturmaktan yorulmuştum.

"Bu örümceği daha önce sadece bir kez gördüm," dedim onlara. "Dün." Ofisin duvarındaki saate baktım ve saniye ibresinin gece yarısını geçmesini izledim. "Dünden önceki gün."

Adam'ın gözleri kısıldı. "Örümcek hakkında bir şey söylemedin."

"Mike Amca'nın yerindeydi," dedim. "Mike Amca'nın bir Noel ağacı vardı" - dış cephenin hakim olduğu bir barın dışında küreğe kürek, Noel ağacına da Noel ağacı diyebilirdim

-Örümcekler cicili bicili ipler eğiriyordu. Bir sürü küçük altın örümcek ve bir tane de gümüş örümcek. Sana bundan bahsetmedim çünkü Mike Amca'nın evindeydi."

"Mike Amca'nın evinde bir sürü tuhaf yaratık var," diye onayladı Adam. "Bunun Ruh Alıcı ile bir ilgisi olmadığına emin misin?"

Yine omuz silktim. Adam'a yeni edindiğim tuhaf duyularımın örümceğin tadının Ruh Alıcı'ya ya da onun tanrısına benzemediğini düşündüğünü söylemek yerine, yalnız olsaydık yapabileceğim gibi, aynı doğrulukla, "Mike Amca beni ağaçtan uzaklaştırdı. Örümceğin Ruh Alıcı ile bir ilgisi olduğunu düşünseydi, söylerdi."

"Ve o bunu bilirdi," diye onayladı Adam. "Mike Amca?" diye sordu Elyna.

"Yerel fae barımızı işleten fae. Bir şeyler bilen biri," dedim ona. Sonra Adam'a dedim ki, "Örümcek benimle ilgileniyor gibiydi. Belki de son doğaüstü örümcek karşılaşmalarımızdan dolayısıdır? Ya da belki sıkılmıştı ve benim ilginç olduğumu düşündü."

"Yani seni buraya kadar takip mi etti?" Elyna sordu. "Yoksa otostop mu çekti? Buraya nereden geldin?"

"Bilmiyorum," dedim. Bizimle birlikte cipte olsaydı kesinlikle hissederdim. Ama emin olamıyordum. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: dar alanda onun varlığının farkında olmamam mı, yoksa onun bir şekilde kendini benim bulunduğum yere taşıyabilmesi mi?

Adam vampirin sorusunun diğer kısmını yanıtladı. "Washington Eyaleti'ndeki Tri-Cities."

Elyna başını salladı. "Jack'e tekrar saldıracak mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Onun ne olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

"Bana ne yaptın?" diye sordu Jack.

Ona isteksizce baktım. Ona bakmadığım zamanlarda bile bana gerçekmiş gibi geliyordu. Şimdi daha önce fark etmediğim şeyleri görebiliyordum. Mavi gözlerinin gözbebeğinin etrafında koyu gri bir halka vardı. Tanıdık bir şey kokuyordu. Bir süre sonra bunun mürekkep olduğunu anladım. Parmaklarında belli belirsiz siyah lekeler vardı. Tükenmez kalemelerin İkinci Dünya Savaşı'nda yaygın olarak kullanılmaya başlandığını hatırladım. Ondan önce hep dolma kalemler kullanılıyordu.

"Gazeteci miydiniz?" diye sordum. Kaşlarını çattı. "Mimar."

Elyna da "Mimar," diye cevap verdi.

"Bana ne yaptın?" diye tekrar sordu. "Ne yapmışım gibi hissediyorsun?" diye sordum.

Ağzını açtı, tekrar kapattı. Sonunda dedi ki, "Ben biliyorum." O yürüdü için ve pencere arasında ve

resepsiyon odası ve ofise girip bir kalemi yere düşürdü. "Bu çok daha kolaydı."

"Seni göremiyorum Jack," dedi Elyna. "Ama seni daha net duyabiliyorum."

Yine de adamın söylediği her şeyi duymamıştı.

"Uzun süreceksin mi?" Jack sanki bu cevap onun için çok önemliymiş gibi görünüyordu. Neden önemli olduğunu anlayabiliyordum.

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Genellikle gördüğüm hayaletleri olduklarından daha güçlü hale getirmemeye çalışırım."

Bana sevimli, çocuksu bir ifadeyle sırıttı ama silahı hâlâ üzerindeydi. Fark ettiğim anda silah yağının kokusunu alabildim.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Hayaletleri cesaretlendirmek huzurlu bir uyku getirmez." Sonra ayıldı. "Neler yapabileceğini bilselerdi, seni asla yalnız bırakmazlardı."

"Hayır," dedim. "Neler yapabileceğimi bilselerdi, hepiniz benden uzak dururdunuz."

Genellikle Prag'da tüm hayaletleri yok ettiğim ve bu yok etmenin gücünü kendi amaçlarım için kullandığım geceyi düşünmemeye çalışırdım. Bu beni hala hasta ediyordu.

Bir an bana baktı. "Vay canına. Tamam. Aklımda tutarım o zaman."

Birdenbire odada sadece üç kişi kaldık.

"Gitti," dedim diğer ikisine, sonra esnedim, o çeneyi çatlatan, kaçınılmaz esnemelerden biri. "Güneş doğmadan önce bir ara uyuma şansım var mı?"

Adam çaldığı anahtarı havaya kaldırdı. "Bayan Gray, yatağa gitmeliyiz."

"O halde iyi geceler, Bay ve Bayan Haupt-" Sözlerinin ortasında durdu. Kaşlarını çatı. "Hauptman. Tri-Cities, Washington. Kurt adam. Siz onlarsınız. Adam ve Mercedes Hauptman."

"Evet," diye kabul etti Adam.

Yumuşak bir ıslık çaldı. "Gecenin Efendisi'nin bu kadar ilgilendiği Hauptman'lar sizensiniz."

"Bonarata," dedim ve onun hafifçe irkilmesini izledim. Acaba adını üç kez söylersem ortaya çıkacağını mı düşünüyordu?

Belki de yapardı.

"Onu kızdıracak ne yaptın?" diye sordu bana. "Kocanızın ve paketinizin ölmesini istiyor - onlardan herhangi birini öldürmeyi başaran vampire büyük ödüller teklif ediyor. Ama siz, Bayan Hauptman, sizi canlı istiyor. Size zarar veren her vampir, yaratıldığı güne pişman olacak. Sizi kendisi için istediğini açıkça belirtti."

"Bonarata'nın ödülünü almayı denemek niyetinde misin?" Sorusuna cevap vermeden sordum. Uzun bir hikâyeydi ve paylaşmak istemiyordum. Ayrıca onun adını ikinci kez yüksek sesle söylüyordum.

Gülümsedi. "Size zarar vermeyecek ölçüde, evet." O Adam'a baktı ve başını salladı. "Bonarata'nın varlığımdan haberdar olduğundan şüpheliyim ve böyle kalmasını çok isterim."

Bu gece burada üçüncü kez adı geçmesine rağmen gelmemiş ya da aramamıştı. Belki de cep telefonum çalışmadığı içindir.

Elyna durakladı. "Aslında sana çok şey borçluyum. Jack-" Sesi çatallaştı. "Jack benim için gerekli."

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başıyla kısa bir selam verdikten sonra hızlıca konuştu. "Kardeşinizi arıyorsunuz. Size elimden geldikçe yardım edeceğim. Eğer ormanda kaybolduğundan korkuyorsanız, aramanıza yardımcı olabilirim. Kış benim için korkutucu değildir. Vampirler donabilir" -yüzü biraz gerildi ama sesi hoş bir şekilde devam etti- "ama biz daha çok akvaryum balığı gibiyizdir ve fazla sorun yaşamadan çözülürüz. Güçlüyüm ve karanlıkta çok iyi görüyorum. Ayrıca ısı izlerini de bulabilirim" -dudakları yukarı kıvrıldı- "tıpkı bir sivrisinek gibi."

"Teşekkür ederim," dedim temkinli bir şekilde.

"Kocamı kurtardın," dedi bana. "O olmadan..." Bu cümleyi bitirmemeyi tercih etti.

"Bizimle birlikte tesiste mahsur kalan diğer insanlar hakkında konuşmak ister misiniz?" Adam sordu.

"Kulübe," dedi. "Henüz tatil köyü standartlarına uygun değil, değil mi? Giriş ve bazı odalar evet ama binanın tamamı değil. Herkes oraya pansiyon diyor.

-Özellikle de burada çalışan insanlar."

Benzin istasyonundaki insanlar buraya tatil köyü demişlerdi. Ama "pansiyon "un binaya daha çok yakıştığını kabul etmek zorundaydım.

"Ama burada birinin kardeşinin kaybolmasıyla ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Elyna devam etti. "Çoğumuz sadece düğün için buradayız."

Adam'a baktım. Tek bildiğimiz, arpa alanın Elyna olduğuydu.

"Elyna Gray," dedi Adam, "Chicago'dan."

Şaşırmış ve biraz da temkinli görünüyordu. "Evet?"

Belki başka kimse bunu anlayamazdı ama Adam'ın rahatladığını görebiliyordum.

"Hakkınızda hikâyeler duydum Bayan Gray," dedi Adam. "Sizi yaratan Sahibeyi öldürmüştünüz ve o da yaşlı ve güçlü bir vampirmiş. Sonra seethe'yi devralmak yerine Chicago'ya taşınmayı ve yalnız bir vampir olarak yaşamayı seçtiniz. Chicago'nun Efendisi itiraz edince onu da öldürdün. Yeni Efendi sana özenle davranıyor ve seni yalnız bırakıyor."

Çirkin bir kahkaha patlattı ve bir an için yüzünde insani hiçbir şey kalmadı. Çabucak toparlandı. "Bu beni tam bir baş belası gibi gösteriyor, değil mi?"

"Evet," dedim dürüstçe.

Ağzı acı bir şekilde burkuldu. "Sahibemi öldürdüm ve kaynayan ateşi bıraktım çünkü onu tutacak gücüm yoktu. Beni bir günde öldürürlerdi. Chicago'ya kaçtım. Orası benim evimdi ve büyük bir şehirdi. Orayı yöneten Efendi küçük bir kaynaşmayı elinde tutuyordu ve ben de ondan saklanabileceğimi düşündüm. Yanılmışım. Onu ben öldürmedim, en azından tek başıma öldürmedim. Ama benim yüzümden öldü. Yeni Efendi eskisinin ölümü için minnettar. Benden korkmayan bir minnettarlık bu; nosferatuların dünyasında ne kadar güçlü olmadığımı biliyor. Sorun yaratmadığım sürece onun lütfuyla yaşıyorum."

Adam bana baktı. Yüzünden anladığım kadarıyla vampiri yedekte tutmanın işe yarayacağını düşünüyordu. Ona güvenebileceğimizi düşünüyordu. Belki de onun hakkında söylediklerinden daha fazlasını biliyordu. Ama Gary benim kardeşimdi; bu benim kararımdı.

Onu düşündüm. "Geçtiğimiz hafta içinde herhangi birinden bir nesne çaldınız mı veya haklı olarak geri aldınız mı?"

Bana göz kırptı. "Görevinizin beklediğimden daha ilginç olduğunu düşünmeye başladım. Hayır, Bayan Hauptman, geçen hafta kimseden bir şey almadım. Hediye olarak değil. Ne de istemediğim bir hediye olarak. Bu hafta ne bir şey çaldım ne de bana ya da bir başkasına ait bir malı geri aldım. Bu yeterince iyi mi?" Bana ani bir sırtışıla baktı. "Eğer bir gizeminiz varsa, ben de dahil olmak istiyorum. Otuzdan az davetlimiz olduğu için hiçbir zaman ayrıntılı olması amaçlanmayan düğün hazırlıklarımız fırtına yüzünden durdu. Elektrikler kesik, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı çok az kullanabiliyorum ve kullandığımda da internet yok. Bu akşamki etkinlikler bir yana, kendimi normalden biraz daha uzun olan hayatımda hiç olmadığım kadar sıkılmış buldum."

Adam sordu, "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? duymayacağız değil mi?"

"Çok iyi duyabilen biri tarafından," dedim. Çünkü çalınmış bir fae eseriyle uğraşıyorsak, hırsızın ortalama bir işitme duyusundan daha iyi bir işitme duyusuna sahip olma ihtimali yüksekti. Doğaüstü işitme.

Elyna'nın sırtışı muzaffer bir hal aldı. "Evet. Tam yerini biliyorum."

-

ELYNA BIZI PANSİYONUN KALBINE GETİRDİ VE

uzak kapıdan çıktık. Daha az derin olan karın içinden geçerek, mevcut hava koşullarına göre ne yazık ki yetersiz olan kapalı bir yürüyüş yolunda ilerledik ve buharlı gölün kenarındaki küçük, pitoresk binalar kümesine ulaştık. Tesisin girişini süsleyen Noel ışıklarının yanı sıra, hiçbiri yanmayan sahte Viktorya dönemi sokak lambaları da vardı.

Siyah üzerine altın rengi zarif tabelalar, her küçük binanın kullanım alanını belirtiyordu - soyunma odaları, duşlar, depolar. Binaların yanlarını ve üstlerini kar kaplamıştı ve ben de kulübenin çatısına baktım. Bulunduğum açıdan karar vermek zordu ama çatının dik eğimine rağmen kar kalınlığı bir metreye yaklaşmış gibi görünüyordu.

Karın ağırlığı vardı. Birinin oraya çıkıp karı temizlemeyi planlayıp planlamadığını ya da fırtına bitmeden binanın çöküp çökmeyeceğini merak ettim.

Adam baktığımı gördü ve çatıyı da incelediğinde bir kaşını kaldırdı. "Yukarıda çok kar var," dedi. "Çökmeden önce biri temizlemeli."

"Kulübe neredeyse benim kadar eski," dedi Elyna umursamaz bir tavırla. "İkimiz de pek çok kış atlattık."

Yolun sonunda benden daha yüksek bir taş duvar ve ağır rustik bir kapı vardı, o kadar yasaklayıcı görünüyordu ki kolayca açıldığında biraz şaşırdım.

Kapının ötesinde, duvardan gölün kenarına kadar uzanan arnavut kaldırımının yarısı bir çatıyla kaplıydı, diğer yarısı ise gökyüzüne açıktı. Gölün kenarı boyunca beş küvet ve bunların iki yanında gölün kenarına yerli taşa benzeyen bir şeyle inşa edilmiş ıslanma havuzları vardı. Gölün sıcaklığı buz devinin fırtınasıyla buluşunca gölden, küvetlerden ve parke taşlarından buhar yükseldi.

Çatının altındaki arka duvarda kabarık beyaz cüppelerin asılı olduğu bir dizi kanca vardı. Elyna onların yanından geçip bir düğmeyi çevirdi ve suyun şırıltısına yumuşak, karamsar bir müzik eşlik etti. Eğer sessizce konuşursak, keskin kulaklar bile bizi duyamazdı.

"Elektrikler kesik sanıyordum," dedim.

Elyna, "Buradaki her şey havuzlara ve tesise su pompalayarak her ikisini de ısıtan sistemin bir parçası," dedi. "Bu pompa burayı yaşanabilir kılmanın ayrılmaz bir parçası, dolayısıyla jeneratörler tarafından desteklenen altyapının bir parçası."

Yüz ifadem karşısında güldü. "Jack...bir Mimar. Burası onu büyülüyor. O soru sormıyor, bu yüzden ben sormak zorundayım."

Zar zor da olsa hâlâ çatının altında, banklarla çevrili bir propan şömine vardı. Elyna şömineyi yaktı, bir bankın üzerinde biriken karı fırçaladı ve oturdu. Adam ve ben palto ve çizme giymiştik, Elyna ise hâlâ hafif gömleği ve pantolonuyla duruyordu. Soğuk vampirleri kurtadamlardan bile daha az rahatsız ederdi.

Adam yanındaki bankın üzerindeki karı temizledi, oturdu ve yanına oturmam için kolunu kaldırdı, çünkü şömine ve ısıtılmış zemin bile sert rüzgârı engelleyemiyordu.

Bavullarımızı Adam'ın seçtiği odaya bırakmıştık ama üstümü değiştirmeye zaman ayırmamıştım. Kulübenin sıcaklığında kıyafetlerimin nemli olduğunu unutmuştum. Karın içine adımımızı atar atmaz hatırladım. Rüzgâr siperini takdir ettim.

Elyna düşünceli bir sesle, "Perili olması gerekiyor, biliyorsun," dedi, gözleri omzumun üzerinden geçiyordu.

Arkama bakmadım. Eski binanın neye benzediğini biliyordum ve perili olduğunu da biliyordum.

"Jack böyle şeyler hakkında konuşmaz," dedi. "Bilmiyorum... ondan geriye ne kadar kaldı. Bana öyle geliyor ki, bunu bilebilecek biriyle konuşuyorum."

Beni gözleriyle kısırdı. Bu bir vampir gücü değildi. -Ham bir ihtiyaçtı.

Sorusuna karşı gözlerimi kapattım, sonra açtım. Sormakta haklıydı.

"Etik olarak, keşfedilmemiş bir bölgedeyim," dedim ve Adam'ın kolu omuzlarımda sıkılaştı. Paltosu iyi yalıtılmıştı, bu yüzden sadece basınçtı, sıcaklık değil. Yine de iyi hissettirdi.

"Tahminlerim var," dedim ona, "ama bunlar sadece tahmin. Bu gece ikinize de yardım edip etmediğimi bilmiyorum. Dahası, size ne düşündüğümü söylemenin-" Sizi daha mutlu eder. Huzurunuzda katkıda bulunur. Her şeyi daha iyi hale getirin. "- faydalı olun."

"Onu bu gece gördüm," dedi. "Onunla birlikte yaşadım. neredeyse on yıl boyunca hayalet olarak yaşadım."

Boğazımı temizledim. "Öleli on yıldan fazla oldu."

Ağzı mutsuzca gerildi. "Bir yüzyıla yakın. Ama yaklaşık on yıl öncesine kadar onu bir daha bulamadım." Durakladı. "Eve döndüğümde."

Başımı salladım.

"Onu bazen duyabiliyorum, bazen duyamıyorum," diye devam etti. "Fikirleri var ve beni kurtardı. Hem de birden fazla kez. Ama sohbet etmiyoruz. Bana nadiren dokunuyor, ben de ona hiç dokunamıyorum. Ona kitap okuyorum."

Konuşmayı kesti ve gözlerinden yaşlar süzülerek yanaklarından aşağı döküldü.

"Hayaletlerle ilgili bütün kitapları okudum," dedi.

"Çoğu çöp," dedim ona. "Ama hangileri olduğunu bilmiyorum."

Bana mutsuz bir gülümseme verdi. "Bildiklerinizden emin olmadığınızı anlıyorum. Ama bunun gerçekten Jack olduğunu bilmem gerek." Etrafına bakındı.

"Burada değil," dedim ona.

Gözlerini sildi. "Kocamı öldürdüm, Bayan Hauptman. Ve onun beni affettiğini bilmem gerekiyor. Beni affedebilecek kapasitede olduğunu."

"Oh," dedim. "Bu. Hayatım boyunca hayaletler gördüm. Eskiden onlar hakkında bir şeyler bildiğimi sanırdım. Şimdi ise önemli şeylerin hiçbirini bilmediğimi düşünüyorum."

Etrafımızda, bir zamanlar hayalet olabilecek şekilsiz beyazlıklar gölün sisine ve esen kara karışıyordu. Onlardan düzinelerce, hatta yüzlerce vardı. Yine de bize yaklaşmadılar. Bir şey, belki de vampirin varlığı onları uzak tutuyordu. Gözlerimi botlarıma indirerek onları fark etmemeye çalıştım. Rüzgârdan ve kardan korunmuştuk ama ayak parmaklarım yine üşüyordu.

"Neredeyse emin olduğum bir şey var ki o da bir insanın Beden öldükten sonra ruhun burada kalmaması gerekir," dedim. "Bu ölü kişi için kötüdür ve yaşayanlar için de zararlıdır."

Elyna nefes almayı bırakmış ve öne doğru eğilmişti, ateşin ışığı gözlerine yansıyor.

"Çoğu hayalet sadece kalıcı bir izlenimdir," dedim ona. "Hala orijinali gibi davranabilir, ama ölen kişi değildir, bir fotoğraf ya da videodan daha fazla. Ve bu doğru ve yerinde. Ruh hayalete hapsedildiğinde neler olduğunu gördüm ve bunu durdurmak için gerçekten çok çalıştım-" Vampir, diyecektim ama bunun konuyu saptırabileceğini düşündüm. Frost canavarlar arasında bile bir canavardı. "-yaratık bunu yapıyordu. İğrenç bir şeydi." Frost'un yaptığı şey hakkında hissettiğim yanlışlığı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kurbanlarından biri benim arkadaşımdı.

"Jack-" Hissettiğim, tam olarak güvenmediğim bir şeyi en az zarar verecek şekilde ifade etmeye çalışırken beceriksizce konuştum. "Ruhu kapana kısıldı."

Elyna'nın yüzü kapandı, gerçi ben konuşmaya başlamadan önce beklediği cevap buydu. "Anlıyorum."

"İşte burada işler belirsizleşiyor," dedim.

"Woo-woo," diye mırıldandı Adam, durumun gerektirdiğinden daha fazla mizahla.

"Evet," diye tersledim. "İçgüdülerime göre hareket ediyorum. Jack kendini iğrenç biri gibi hissetmiyor. Ruhu olan diğer hayaletlerin bana hissettirdiği gibi yanlış hissettirmiyor." Bu ne anlama geliyorsa artık. "Ama ruhu hâlâ sıkışmış durumda ve korkarım bu gece bunu kalıcı hale getirdim."

Nefesini içine çekti ve başka tarafa baktı. "Ah. Yani, gerçekten burada mı?"

"Evet."

"Ve bu onun için kötü." Arka duvardaki beyaz cübbe sırasına baktı. "Bu ona yaptığım bir şey mi? İhtiyacımla onu geri çağırıp buraya mı hapsettim?"

Rahatsız bir şekilde omuz silktim. "O cevaplar bende yok."

Jack'e örümcek konusunda yardım etmeye çalıştığımda, bunun nedenini anlamıştım.

Elyna'yı ayakta ve hareket halinde tutan büyücülük Jack'in ne olduğunu etkiledi.

"Dökülen süt," dedi Adam hızlıca. "O burada. Bunu değiştiremezsiniz. Elinden gelenin en iyisini yap ve yoluna devam et."

Buz gibi rüzgâr ceketimi delip geçti ve titreyerek kendimi Adam'a daha da yaklaştırdım. Ateş güzeldi ama sıcaklık sağlamak için çok küçük ve çok uzaktaydı.

Elyna gözlerini sildi ve ellerini kucağına indirip sırtını düzeltmeden önce bir süre yüzünü kapalı tuttu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne istediğine dikkat et," diye önerdim.

"Hayır," dedi. "Bilgi iyidir. Bu arada, fırtınada burada mahsur kalan insanlar hakkında bilgi almak istemiştiniz."

Adam onun konuyu değiştirmesini kabul ederek, "Doğru," dedi.

"Birinin çaldığı bir şeyi mi öğrenmek istiyorsunuz? Gary Johnson'ın neden çiftlikte olması gereken yerde olmadığıyla ilgili olabileceğini düşündüğünüz bir şey."

Adam'ın yüzünü görememek için çenemi ceketimin içine sokmuştum ama sesindeki gülümsemeyi duydum. "Bu da doğru."

"Belki," dedi, "bana gizeminden daha fazla bahsedersen, sana daha fazla yardımcı olabilirim."

Yeterince adil.

"Kardeşim lanetlendi," dedim ona. "Lanetin doğası gereği iletişim kuramıyor. Dün evimize geldi. Buraya ona yardım etmenin bir yolunu aramaya geldik. Ama bunu yapmadan önce bir obje bulmamız gerekiyor -bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Herkes bilmiyordu. Üç Şehir'de ABD'deki çoğu yerden çok daha fazla Fae vardı. Eserler çoğunlukla Fae'lere aitti.

"Bir obje mi?" dedi. "Bir fae eseri gibi mi?"

"Evet," dedim, sesim dişlerimin takırtısıyla titriyordu. "Şey, fae değil, sanmıyorum. Ama büyüyle bağlanmış bir nesne." Yaptığımız anlaşmayı düşündüm. "Eğer onu bulamazsak, bu fırtınaya neden olan varlık kimsenin buradan canlı çıkmasına izin vermeyecek."

Sessizlik -rüzgarın uğultusu dışında- havada asılı duruyordu.

"Biz konuşurken donman için hiçbir neden yok," dedi Elyna. "Hadi gidip sıcak suya girelim."

Adam'a baktım. Elyna'yı hikâyesini duyduğu bir vampirle eşleştirdiğinden beri ona bir müttefik gibi davranıyordu. Bunun onu onunla jakuziyi paylaşmaya istekli kılıp kılmayacağını bilmiyordum. Bana iyi bir fikir gibi geldi. "Kar fırtınasında sıfırın altındaki sıcaklıkta çırılçıplak soyunmak" kısmı hariç.

Elyna kabul etmemizi beklemedi. Ayağa kalktı ve giysilerini çıkardı.

Adam ayağa kalktığında, bunu bizim de yapacağımızı biliyordum. Ben bir şekil değiştiriciydim, çıplaklık beni rahatsız etmiyordu. Tüm isteksizliğim sıcaklığa bağlıydı.

Adam kaşlarını çatarak bana baktı. "Kıyafetlerin hala ıslak mı Mercy?"

Sesinde görmezden geldiğim bir ısırık vardı.

"Hepimiz kızardıktan ve kalkıp saklanmak için kaçmak zorunda kaldıktan sonra ne olacak?" Paltomun fermuarını kurcalayarak sordum.

"Oldukça hızlı koşabiliyorsun," dedi Adam. "Sana kur yaparken bunu fark etmiştim."

Sözleri alaycıydı ama oldukça beceriksiz olan ellerimi kenara iterken ağzı sıkıydı. Burada oturup konuşmak beni daha da üşütmüştü.

fark ettim. Kot pantolonum yapışmak istedi ve Adam her iki dış dikişini de yırttı.

"Hey," diye itiraz ettim, eskiden pantolonum olan paçavra yığınının dışarı adım atarak. "Siz kurtadamlar yolunuza çıktıkları için her gün kıyafetlerinizi parçalıyor olabilirsiniz ama bu kotu yıllardır giyiyorum. İyi cepleri var."

Kendi kotunu yırttığına yaptığım gibi bir espri yapmasını bekliyordum.

Onun yerine, "Isınman gerekiyor ve onlar da buna engel oluyor" dedi. Beni kucağına aldı ve botlarımı çıkardı. Çoraplardan biri botla birlikte çıktı ama diğeri üzerinde kaldı.

"Tanrı'nın önünde, Merhamet" derken sesi ısıırıyordu. Ayak parmakların düşene kadar bekleyecek miydin?"

Çıplak ayağıma iyice baktım. "Bu değil-"

Üzerimde hâlâ tişörtüm, sütyenim, iç çamaşırım ve bir çorabım vardı. Buharlı küvetlerden birine doğru yürüdü ve beni içine bıraktı. Soğuk uzuvlarım sıcak suya değdiğinde, gurur duymadığım bir ses çıkardım ve içgüdüsel olarak dışarı atlamaya çalıştım. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni orada tuttu. Ancak çırpınmayı bıraktığımda kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı, böylece o da içine girebilecekti.

"-donma değil." Beynim acıyı atlattıktan sonra cümlemi tamamladım. "Bu iyi bir şey, çünkü donmuş ayak parmaklarını kaynar suya sokmamanız gerekiyor."

Ayak parmaklarım dizlerime kadar ağrıyordu ve ani ısınmadan dolayı yanan parmaklarımla ıslak giysilerimin sonuncusunu çıkarmak için mücadele ederken, etimin normal sıcaklığa ısınmasının tanıdık acısını ertelemeye çalışarak bacaklarımı zıplattım. Bu sürecin verdiği ızdırap bana Adam'ın donma teşhisinin o kadar da uzak olmadığını gösterdi.

Kızmakta haklıydı. Aptalca davrandım. Bu tür bir soğukta ıslak kalmamam gerektiğini biliyordum. Ben bir kurt adam ya da vampir değildim ve dayanıklılığımı onlarınkiyle kıyaslayamazdım.

Bana kızgın olmalıydı ama değildi. Kendisine kızgındı. Adam'ı korkutmuştum. Kendime dikkat etmemi, onunla ve sürüyle aramda sınırlar çizmemi, böylece hiçbirinin beni üstesinden gelemeyeceğim bir duruma sokmamasını istiyordu.

Adam'ın seçtiği jakuziye belki sekiz kişi rahatça sığabilirdi, eğer iyi arkadaşlarsa daha fazla. Biz üç yırtıcının bir süreliğine paylaşabileceği kadar alanı vardı. Elyna ben dikkat etmediğim bir anda uzak tarafa tırmanmıştı. Adam yanıma tırmandı.

"Sen," dedi, "ben yeni arkadaşımıza burada ne yaptığımızı anlatırken biraz ısın."

Suyun içinde alçaldım, gözlerimi kapattım ve bir an için sürüklendim. Adam'ın sesi yanımda gürlerken ayaklarımın ve ellerimin ağrısı azaldı.

Elyna'nın sesi ara sıra biraz tizleşiyordu. Buz devlerinin ne olduğunu biliyordu ama İskandinav mitolojisinin bir ürünü olmadıklarını bilmiyordu. Bir konuşma sırasında dünyanın kurallarının yeniden yazılması her zaman rahatsız edici bir uyumdur. Ama Elyna'nın sorunları benim sorunlarım değildi.

Konuşmasını bitirdiğinde hepimiz biraz daha ıslandık ve fırtınanın göl sularıyla buluşurken çıkardığı tıslamayı dinledik.

"Burada bir piyano var," dedi Elyna, "ve çalışanlardan birinin çalmayı öğrendiği bir gitarı var. Ama hiç arp müziği duymadım. Neye benzediğini biliyor musun?"

"Gördüğümüzde anlayacağımızı söyledi," diye teklif ettim. "Mavi değerli taş kakmalı gümüş. Kristalize taş değil ama

turkuaz şekilli. Kolların ya da boyunduruğun uçlarında bir çift kurt."

Birden aklıma bir fikir geldi ve omuzlarımı suyun içinde tutmak için tekrar eğilmeden önce biraz daha dik oturdum. "Buna arp demişti. Ama şimdi onun tanımını düşününce, kulağa bir arptan çok lir gibi geliyor" -ellerimle bir boyunduruk şekli yaptım ve sonra hayali tepesi boyunca düz bir yatay çizgi çizdim- "bir arptan çok." Teller derin tonlu uzun tellerden daha kısa, daha tiz olanlara doğru değişirken ellerimi bir arpın yaptığı zarif düşüşle salladım.

"Tabanda bir kadın yüzü," diye ekledi Adam, "değerli taştan gözleri var."

"Jack'e sorarım," dedi. "Bu tür konularda pek güvenilir değildir. Ama bir talepte bulunmamak aptallık olur."

Adam, "Bize burada bizimle birlikte mahsur kalan insanlardan bahset," dedi.

-

YAKLAŞIK YIRMI DAKIKA SONRA, BÜYÜK KABARIK

Adam ve ben bornozlarımızı giyip, kot pantolonumdan arta kalan paçavralar da dahil olmak üzere ıslak ve donmuş kıyafetlerimizi taşıyarak odamıza geri döndük.

Adam birinci katın köşesinde bir oda seçmişti. Kuzey ve batı duvarlarında pencereler vardı ve sadece bir duvarı başka bir odayla paylaşıyordu ve o oda boştu. Pencereler kulübenin orijinaliydi, bu da odanın biraz esintili olduğu anlamına geliyordu, ancak sıcak kaynakla beslenen radyatör odayı oldukça sıcak tutmakta sorun yaşamıyordu.

Adam bir el feneri getirmişti ama iki pencere sayesinde oda görebilmemiz için yeterince aydınlıktı. Yine de bir insan fırtına ve gece arasında zorlanırdı.

Resepsiyon odası ve koridorların zarafetinden sonra, oda belirgin bir şekilde faydacı hissettiriyordu. Art Deco tarzına övgü niteliğindeki bu oda, güzel bir şekilde yapılmış mobilyalarıyla, kendisinden önce gelen flapper döneminden ziyade 1929'un Büyük Buhran tarafına daha fazla yaslanıyordu.

Yatağın ayakucuna katlanmış kalın, koyu yeşil bir yorgan, beyaz şönil yatak örtüsüyle kontrast oluşturarak odanın renk düzenini belirliyordu. Sehpalar ve yatak başlığı gerçek antikalardı, yatak ve şifonyer ise yeniydi. Antika uzmanı değildim ama benimki kadar iyi bir burnu olan herkes antika ile modern arasındaki farkı anlayabilirdi. Yaşlılık çok daha karmaşık bir koku taşır.

Kıyafetlerimi yere bıraktım, bornozu çıkardım ve onu da yere bıraktım. Sonra bunu tekrar düşündüm. Islak giysilerin üzerindeki bornozu tekmeledim. İki tekme attım. Adam beni yakalayıp yerdeki el fenerinin aydınlattığı banyoya sürüklemeseydi, hemen yatağa girecektim.

"Yarın sen, ben ve yatak sülfür gibi kokmadığımızda bana teşekkür edeceksin," diyerek beni temin etti ve ona hırladığımda sırttı.

"Neden yorgun değilsin?" Beni büyük duş kabininin içine iterken -yani çağırırken- ona çıkıştım.

"Öyleyim," dedi, sıcak suyu ikimizin üzerine çevirerek. "Bende olmayan şey, hayaletleri mitolojik örümceklerden kurtarmaktan kaynaklanan öldürücü bir baş ağrısı."

Ona bir bakış attım. "Şikayet etmedim."

Bana bir gülümseme verdi. "Kötü olduğunu böyle anlıyorum. Arkanı dön."

Döndüğümde su sırtıma vuruyordu. Çok sıcaktı, sadece kaplıcalardan birkaç derece daha soğuktu.

olmuştı. Bu harika bir histi ve jakuziden odamıza doğru koşarken donmuş olan parçalarımı ısıttı.

Zonklayan başımı Adam'ın omzuna yasladım ve o da parmaklarını boynumun arkasına bastırarak düğümleri çözmeye çalıştı.

"Şu anda tüm görevlerini bırakıp benimle geldiğin için gerçekten çok mutluyum," dedim. "Sırf sen- Eep!" Kürek kemiğimin hemen altındaki bir düğüme vururken çıkardığım çığlığı durduramadım. "Tam oraya."

Sertlik tüm bedenimi terk etti ve rahatlayarak ona doğru sarktım. Güldü - içimde mırıldanma isteği uyandıran alçak, yumuşak bir ses. Sonunda, "Bir dakika kendi başına ayakta durabilir misin?" dedi.

Yaptım ve o kadar hızlı bir şekilde kendini sabunladı ki bunu saygısızlık olarak gördüm ve ona söyledim. Elimi uzatıp göğsüne dokunduğumda gülümsedi ve elimin karnına doğru kaymasına izin verdi.

"Dikkatli ol," diye uyardı. Ama bunu kastetmemişti.

İkimiz de bir yere varamayacak kadar yorgunduk. Ama parmaklarımın altındaki teninin hissi, nasıl çözeceğimi bilmediğim tüm sorunların huzursuz endişesini yatıştırdı: Kardeşim. Beni.

Parmaklarım her zamankinden daha az hassastı, suya maruz kaldıkları için buruşmuşlardı. Onları inceledim ve "Bu, gerçekleştireceğimi hiç düşünmediğim bir ölmeden önce yapılacaklar listesi maddesiydi" dedim.

"Hangi eşyaydı o?" Adam küçük bir otel şişesini alıp açarken sordu.

Güçlü bir nane kokusu kaplıcaların kükürtüyle savaştı ve kazandı. Ellerine biraz döktü, birbirine sürttü ve sonra bana sürdü. Küçük sabun kalıbı onun cildi için yeterliydi ama görünüşe göre benimki için değil.

Tenim kayganlaşırken ama sabunlu değilken ona "Sanırım bu sa kremi," dedim.

El feneri duş almak için yeterli aydınlatmayı sağlıyordu. Ama etiketleri okumak için açısı yanlıştı.

Homurdandı. "Yapılacaklar listesindeki hangi madde, Mercy?" Sesi alçak bir hırıltıydı ama bunun yapılacaklar listemden memnun olmadığı ya da bana karşı sabırsız olduğu için değil, ellerimin olduğu yer yüzünden olduğunu anladım.

Kendimi kaybettim, önemli bir şeye zarar vermemek için ellerimi çektim ve kendimi çaresizce gülerken buldum. "Ne gün ama ne gece. Tanrım, Adam."

"Yapılacaklar listesi mi?" Sesi ciddiye ama gülmek istediği de belliydi. Ellerimi oldukları yere geri koydu.

"Seninle ve bir vampirle jakuzide çıplak oturmak. Elbette Stefan ya da son zamanlarda hayatlarımız çok tuhaf olduğu için Bonarata bile olabilir diye düşünmüştüm. Ama Elyna kabul edilebilir bir ikame oldu."

Saçlarımı örgülerinden kurtardı, nazik parmaklarıyla serbest bıraktı. "ok tuhafsın. Eğer o şişe sa kremiyse, bu da şampuan olmalı, değil mi?"

INTERLUDE

Geçtiğimiz Kasım

Amerika'nın Batısında Bir Yerde Bir Çöl

İŞTE WAS A BÜTÜN LOT OF HİÇBİR ŞEY İÇİN MILLER İÇİNDE TÜMÜ yönler. Hayır, bu biraz abartılı oldu, diye düşündü Tracy LaBella, parlak yeşil Maserati SUV'undan inip beş inçlik ince topuklu ayakkabılarını hemen yutmaya çalışan kuma adım atarken. Denedi.

Toprak, cipi kadar küçük ve bir dağ kadar büyük tepeciklerle doluydu ve yetersiz bitki yaşamında küçük yaratıklar için evler sağlıyordu. Zorlu yaratıklar hayatta kaldı

-Hatta bu çorak arazide hayatta kaldı. Tracy sertliğe saygı duyardı.

Konut -buna kulübe demek ikisinden birine ya da diğerine hakaret olurdu- manzaraya o kadar iyi uyum sağlamıştı ki daha az dikkatli biri yanından geçip gidebilirdi. Yaklaştıkça, işlenmemiş, eskimiş ahşabın bu sıcak ve kuru iklimde şaşırtıcı derecede sıkı olduğunu fark etti. Buradaki sıcaklıklar çoğu ahşabın nemini emer, ilk yıllarda büzüştürür, böylece boşluklar oluşması gerekirdi. Bunun için onarım yapılması gerekirdi ama yapılmamıştı. Bu bina uzun zamandır buradaydı. Rüzgâr ve kum yüzeyi çizmişti ama inşa edildiği günden beri büyük ölçüde değişmemişti. Tabii ki inşa edildiğini varsayarsak.

Kendi evi, ilk ve en eski evi, yumurtadan çıkmıştı.

Güneşten korunmak için üzeri örtülmüş olan öndeki sundurma binanın tamamından daha büyüktü. Kapıyı çalmak için verandaya çıktı.

Kaba bir tahta parçası hareket etti ve tahta yerine dönmeden önce kısa bir süreliğine bir göz belirdi. Hiçbir şey olmadı.

Tracy kapıyı tekrar çaldı. "Büyükanne, büyükanne, büyükanne."

"Bu çürüme bende işe yaramıyor," diye cevap verdi ona eğlenen bir ses. "Ben Fae değilim. Ve bu yüzden yalancılarla konuşmam."

Tracy bunu düşündü. İçini çekti. "Gerçekten mi?"

Sessizlik ona cevap verdi.

Omuz silkti. "Pekala."

Sihirini ve illüzyonlarını bir kenara bırakan Baba Yaga, ağır eteğinin tozunu aldı ve sesi hoşuna gittiği için dişlerini birkaç kez birbirine vurdu.

Kapı açıldı ve Kızılderili renklerine ve yüz hatlarına sahip yaşlı bir kadın, elinde yontulmuş kupalar içinde iki fincan sıcak çay bulunan bir tepsiyle dışarı çıktı. Kupalardan birinde Morris Ortaokulu Birincisinin Gururlu Ebeveyni yazıyordu. Diğerinde ise 1 Numaralı Cadı yazıyordu. Yaşlı kadın verandayı geçti ve küçük bir masa ile bir çift ucuz metal sandalyenin beklediği tarafa doğru yürüdü.

Oturdular ve yaşlı kadın üzerinde 1 Numaralı Cadı yazan fincanı Baba Yaga'ya uzattı, diğerini de memnun bir iç çekişle kendine aldı.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu yaşlı kadın. "Ortak bir dostumuzun bana bir iyilik borcu var."

Yaşlı kadın gülümsedi ve yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. "Ah, şu alçak herif," diye mırıldandı. "Daha iyi

ondan iyilik toplamadığın için. Beklediğiniz gibi sonuçlanmıyor."

"Sıkıldığınızı söylüyor. Dedi ki, 'Belki de sezon için bir fae tavernasını dekore etmeyi düşünebilir. Orayı işleten yeşil adam kabul etti ve ağına ilginç bir şey düşebilir."

"Peki, şimdi," dedi yaşlı kadın.

9

M E R C Y

YANAĞIMIN ÜZERİNDE GEZİNER BİR PARMAKLA UYANDIM. ACCORDING TO
İçimdeki saate göre sabahın erken saatleriydi, yılın bu
zamanı hâlâ karanlıktı. Nazik dokunuşa gülümsedim ve
yüzümü ona bastırdım.

Ama Adam'ın her iki kolu da belime sıkıca sarılmış, beni
göğsüne yaslamıştı.

Yanağımdaki el buz gibiydi.

Adam'ın elleri, vücudu gibi, genellikle bir insanınkinden
birkaç derece daha sıcaktı.

Gözlerimi açtım ve bir yabancının yüzü benimkinden bir
santim bile uzakta değildi. Eğer ölmemiş olsaydı, onun
havasını soluyor olurdum, o kadar yakındı. Yüzünü indirip
soğuk ve aç dudaklarını dudaklarıma bastırdığında panik
beni dondurdu.

Aç bir hayaletin nasıl yapıldığını bilmiyorum. Hikayeler
var, ama hayatta kalanlar tarafından anlatılıyor,
açıklanamaz olanı açıklamaya çalışan insanlar.

Gary bir keresinde bana Yorkshire'daki bir barda yaşlı
bir adamdan duyduğu bir hikayeyi anlatmıştı. Bir gemi
alabora olmuş ve mürettebat bir tekneyle kaçmış. Çok uzun
bir süre denizde sürüklenip kaybolmuşlar. Yiyecek ve su
bittikten sonra birbirlerini yemişler, sonuncusu açlıktan
ölmüş.

Sonunda tekne küçük bir balıkçı köyünde kıyıya vurdu. Denizcilerin hayaletleri neredeyse tüm kasabayı yiyip bitirecekti ki, zeki biri tekneyi yaktı ve küllerini kutsal toprağa gömdü. Aç hayaletler tehlikelidir.

Diğer hayaletler yaşayanlardan beslenebilirdi ve beslenirdi de. Bir keresinde, savunmasız kaldığımda, bir hayalet rızam olmadan benden beslenmişti. Ama aç hayaletler farklıdır. Kurbanlarını öldürürler.

Bazıları tek bir beslenmede öldürür, ancak diğerleri ölmeden önce haftalarca veya aylarca avlarını tüketir. Belirli bir kişiden bir kez beslenen aç bir hayalet, o kişiyi okyanuslar ve kıtalar boyunca takip edebilir. Seçtikleri av ölene kadar durmazlar.

Neyse ki nadir bulunuyorlar. Sadece birkaç tanesiyle karşılaşmıştım ve genellikle beni rahat bırakıyorlardı. Onlar için yiyecek değildim; doğal kalkanlarım onları uzak tutuyordu.

Bu seferki beni korkuttu çünkü beni uyurken yakalamıştı. Hepsi bu. Bana dokundukları için hayaletlerden korkmazdım.

Tek yapmam gereken hareket etmek ya da onu itmektir. Ama bir şekilde yapamadım. Beni hareketsiz tutan panik değil, hayaletti. Ama bu imkânsızdı. Onlara karşı bağışıklığım vardı.

Tenimde tüylerim diken diken olurken dudakları ısındı. Vücut ısınıp çalmıyordu ama ruhani enerji hırsızlığı onu ısıttığı gibi beni de iliklerime kadar soğutuyordu.

Dün gece Jack'i kurtarmak için kendime ne yaptığımı düşündüm. Beni Ruh Alıcı'nın yaptıklarından koruyan zor kazanılmış bandajları söküp atmıştım. Ama bunu yapmama gerek yoktu, değil mi? O anda gerekli görünmüştü ama geriye dönüp baktığımda, Jack için yaptığım şeyi tüm bu drama olmadan da yapabilirdim.

Zee mutfağında bana savunmasız demişti. Adam'ın sürü büyüğü öpücüğünün yaptıklarını düzelttiğine, beni aptal olmadan önceki halime geri getirdiğine inanmayı seçmişim.

Eğer bu hayaleti gönderemezsem, kesinlikle olmaz.

Hareket etme çabalarımda hüsrana uğrayınca, belki Adam'ı uyandırabilirim diye düşündüm. Uykusu hafifti. Eğer bir kasımı gerersem ya da nefes alışımı değiştirirsem uyanırdı.

Ama hareket edemiyordum. Belki Adam'a ulaşabilirdim. Bu düşünceyi daha fazla ilerlemeden durdurdum. Bunun hayalete benim aracılığımla Adam'a saldırmak için bir yol açmayacağından kesinlikle emin değildim. Ve eğer ben kendimi savunamazsam, hayaletler benim yetki alanımdayken, Adam'ın ona karşı ne yapabileceğini bilmiyordum.

Eğer çabucak bir şeyler bulamazsam ölecektim.

Ne olmasını bekliyordun ki, gecenin içinde bir fener gibi dururken, yoldan geçen herkes için bir piknik alanıyken? diye sordu sabırsız bir ses. Aslında onu kulaklarımla duymadığımı fark edene kadar bir düzine kelime söylemişti.

Coyote'nin getirdiklerinden biri bir ruh yiyici için nadir bir yemek olur, diye azarladı. O zavallı açgözlü muhtemelen sana ziyafet çekmek için kilometrelerce yol kat etmiştir.

Onu göremiyordum. Gözlerimi kırpmıyorum ya da bakışlarımı ölü adamın yırtıcı gözlerinden başka yöne çeviremiyordum. Ama o sesi tanıdım.

Değiş evlat, dedi örümcek bana, kasıtlı olarak silik bir öğrenciyle uğraşan hayal kırıklığına uğramış bir öğretmenin ses tonuyla. Hayvanlarla beslenemezler.

Emeklemeye başlamadan önce bir çakala dönüşmüştüm. Bu benim için nefes almak kadar basitti. Nefesimi tutamazdım ya da

Parmağımı oynattım ama yer değiştirmeye çalıştığım da büyü nün tanıdık fermuarı içime işledi.

Hayalet, bir insanın çıkarabileceği herhangi bir sesten çok kuru kemiklerin çırpınına benzeyen boğuk bir çığlıkla benden uzaklaştı. Adam'ın elinden kurtulup yere düştüm ve çakal benliğimle kurduğum kısa temas zarar vermiş gibi yerde sessizce çırpınan hayaletle arama daha fazla mesafe koydum. Ölülerin genellikle fiziksel bir varlığı olmazdı ama hayaletin tek başına mücadele ettiği yerden yaklaşık on adım ötedeki masanın üzerinde duran pirinç lamba büyük bir gürültüyle yere düştü.

Adam kımıldamadı.

Bu, onun da benim gibi tutulduğu anlamına geliyordu. Çaresiz.

Yerde kıvranan şey artık tehlikeli görünmüyordu ama yine de kendimi Adam ile hayaletin arasına soktum.

Artık bana dokunmadığı için ona iyice bakabiliyordum. Kemik ve paçavradan ibaretti, İran halısının üzerinde gri ve kirli beyaz bir kütleydi, beslenirken hissettiğinden daha küçüktü, insan olduğu zar zor anlaşılıyordu.

Bir çakaldan beslenmeye çalışırken aldığı hasar belki otuz saniye sonra azaldı. Bir an hareketsiz yattı, sonra elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve bana baktı.

Büyümün bir vızıltısını hissettim ve onu gördüm, hayaleti değil, bu canavara dönüşmeden önceki halini.

Yerli olmasını bekliyordum çünkü üzerinde bulunduğumuz topraklar beyaz yerleşimciler gelmeden önce uzun süre yerli halk tarafından, benim halkım tarafından işgal edilmişti. Ama şimdi, karanlık odada bile, saçlarının benimkinden birkaç ton daha açık olduğunu söyleyebiliyordum. Yüz hatları Anglo'ydu, dar bir çenesi ve bir noktada kırılmış belirgin bir burnu vardı. Vücudu o kadar inceydi ki

Hayattayken giydiği ete bürünmüş olmasına rağmen bileği ile dirseği arasındaki radius ve ulna kemiklerini görebiliyordum.

Kabine Sıradağları hayatta kalmaya çalışmak için tehlikeli ve zor bir bölgeydi. Yirminci yüzyılın ortalarında koruma altına alınmış bir vahşi doğa haline getirildiğinde hala büyük ölçüde ıssız olmasının bir nedeni vardı. Açlık, yüce dağların bölgeye izinsiz girenleri öldürmek için kullandığı silahlardan yalnızca biriydi.

Gözümü kırptım ve hayalet olan adam ortadan kayboldu, geride sadece canavar kalmıştı. Sonra o da kayboldu, çünkü hayaletlerin gerçek insanlar gibi hareket etmesine gerek yoktu.

O şeyin ne istediğini biliyordum. Hayalet Adam'ın üzerinde yeniden belirmeden önce hareket ediyordum. Hayalet Adam'ın dudaklarını öperken bir elim arkadaşımın çıplak omzunu kavradı, diğeri de yanağını okşadı.

Yatağa atladım ve hayaletin ensesinden tutup onu uzaklaştırmak için çenelerimi açtım; beynim bana onun muhtemelen diş ve pençenin etkileyebileceği bir şey olmadığını hatırlatmadan önce içgüdülerim çalışıyordu. Dişlerim et olmayan bir şeye battı. Ancak hayaletler normal yaratıklar gibi hareket etmekle sınırlı olmadıkları için, bir şey beni kaburgalarımın altından yakaladı. Darbe beni odanın bir ucundan diğesine iterken dişlerim dayanamadı ve çekmeceli sandığı duvara çarpıp çatırdatacak kadar güçlü bir darbe aldım.

Ayağa fırladım ve Adam'a doğru koşmaya başladım.

Hayalet beni ikinci kez fırlattığında, banyonun yanındaki duvara çarptım.

Örümcek, "Neden etrafta korunmasız bir şekilde koşuşturduğunu merak ediyorum, sanki rastladığın herhangi bir ruh avcısına davetiye çıkarıyorsun," dedi.

Onu görmezden geldim. Kafamın içinde konuşan sihirli örümcekler gelecekte benim için endişelenecek bir şeydi. Şu anda Adam'ı kurtarmak zorundaydım. Ama onun sözleri, kendimi şu anda Adam'dan ciddi bir şekilde beslenen hayaletin üzerine atmama neden olacak akılsız çılgınlığı kırdı.

Önceki eylemlerim işe yaramamıştı. Farklı bir şey denemek zorundaydım.

Nefes nefese, efordan çok korkudan, burnumun önünde kocamı öldüren şeye baktım ve örümcek cicili bicili kalın örümcek ipeğinden aşağı inip hayaletin boynunun arkasına, tam da onu yakalamaya çalıştığım yere konarken gözüme bir gümüş parıltısı takıldı.

Cevapların karşılığında sana bir hediye vereceğim, örümcek bana söyledi.

Ne yaptığını anlayamadım ama hayalet Adam'dan uzaklaştı, cenin şeklinde kıvrıldı, sonra da kokuşmuş, tanımlanamayan bir yapışkan yığınının içinde eridi.

Adam yataktan fırladı. Çıplaktı, zor nefes alıyordu, dikkati yataktaydı. Hayaletten geriye kalanlara mı yoksa ıslak kütleden çıkıp yatak örtüsünün kıvrımlarına doğru ilerleyen gümüş örümceğe mi baktığını anlayamadım.

Güzel adam, dedi örümcek saklanırken onaylayarak beyaz şönilin içinde. Onu artık göremediğim anda, varlığı kafamdan silinip gitti.

İnsan şeklime geri döndüm ve kendimi Adam'a doğru fırlattım. Neredeyse bir hayalet tarafından yenmesini izlemek zorunda kalacaktım.

"Tanrım," diye fısıldadım kulağına, kolları beni şiddetle sararken. "Tanrım, Tanrım, teşekkür ederim, Tanrım." Bu bir duaydı. Bitmemişti ama dürüst bir minnettarlığın olması gerektiği gibi duyulduğuna güveniyordum. "Seni öldürecek sandım. İyi misin, Adam?"

Kolları sırtımda oluşan morlukları acıtıyor ve nefes almamı biraz zorlaştırıyordu. Acı için minnettardım. Bu ikimizin de hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ve yanaklarımı boyayan gözyaşları için bana bir bahane veriyordu.

Onu neredeyse kaybediyordum, çünkü en çok ihtiyacım olduğu anda birkaç büyümden biri beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Çünkü aptallık etmişim.

"Ben iyiyim." Sesi biraz titriyordu ama korkudan değil - korku gibi kokmuyordu. Sinirli bir öfkeyle beslenen adrenalindi. Ona doğru bastırđıđımda, gözyaşlarımı fark ettiğinde hareketsizliğini hissettim. Daha yumuşak bir sesle, "Ben iyiyim, Mercy." dedi.

Sonra onu öptüm. Eşiniz sizi öldürmeye çalıştığında gereken türden bir öpücük. Çaresizlik bunu karşılamadı.

"Neydi o şey?" diye sordu sonunda, kalbim onun güvende olduğunu kabul ettikten sonra, bu kadar sıkı sarılmıyordum. "Tekrar ayağa kalkıp denemeyeceğinden emin misin?"

"Hayır," dedim ona. "Gitti."

Beni ayağa kaldırdı ve yine de cesedi kontrol etmeye gitti.

Sanırım bir hayaletin cesedi. Kokusundan kesinlikle organik olduğu anlaşılıyordu. Arkasında fiziksel kalıntılar bırakan bir hayalete hiç rastlamamıştım. Belki de aç bir hayalet daha çok bir zombiye benziyordu.

Adam'ın, sıcak havalarda misafirlerin rahat etmesi için kapının yanında asılı duran bir şemsiyeyle onu dürtmesini izledim. Sağlıksız grimsi kütle jöle kıvamında görünüyordu. şemsiyenin ucu yüzeyini delmeden önce biraz kıpırdandı. Kendi kendine hareket etmedi ama daha kötü kokmasını sağlamayı başardı.

Örümcek bana aç hayaletin varlığımdan etkilendiğini söylemişti; tıpkı sudaki kanın çağırđıđı bir köpekbalığı gibi, Ruh Alıcı'nın verdiği zarardan etkilenmişti. Kendimi nasıl düzelteceğimi bulmalıydım.

Adam o şeyin tekrar yükselmeyeceğinden emin olduktan sonra, korkularımızla çeşitli şekillerde başa çıktık. Ona aç hayaletlerden bahsettim, bu da ucubeyi sakinleştirmeme yardımcı oldu. Ona örümcekten bahsedecektim ama neden kaçmam gerektiğini açıklaması gerektiğine karar verdi ve hayalet mojo'mun bozulduğunu fark eder etmez onunla ilgilenmesi için onu terk etti.

Bu onun için iyi gitti, ben ise hala Bir hayalet kocamı yerken hiçbir şey yapamayacağımı anlamanın dehşeti, aptal bir antik eserin kafamın içinde oynamaya karar vermesi dışında uzaklaştırabilmem gereken bir hayalet.

Adam ve ben çok sık kavga etmezdik. Bana kızgın olmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden çoğunlukla günaha direnmeye çalışırdım. Neden bu kadar tahrik edici olduğunu ya da o kızdığında neden kendimi güvende hissettiğimi söyleyemezdik. Muhtemelen sapıklıktı - ne de olsa bu benim en büyük günahımdı. Bazen kim olduğunuzu kabul edip yolunuza devam etmeniz gerekiyordu.

Sonunda, sürünün ağzı bozuk İngiliz ithalinden öğrendiğim bir kelimeyi söyleyerek onu güldürdüm. O zamana kadar ikimizin de kavgası bitmişti.

"Bunu daha önce duymamıştım," dedi. "Ben'in uydurmadığına emin misin?"

"Urban Dictionary öyle demiyor," diye onu temin ettim ve yine güldü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Boynunu hafifçe ısırardım ve "İzin verin göstereyim" dedim.

"Beni iki kez dürtmek zorunda değilsin," diye hırladı. Ve boynunu tekrar ısırıldığında, "Ama istersen yapabilirsin" diye ekledi.

Karşılıklı olarak ifade edilmemiş bir anlaşmayla, kokan yapışkan kütlesiyle yataktan kaçındık ve yerde seviştik.

Adam'la seks asla sıkıcı değildir ve nadiren aynı yolu izler. Bu sefer iyi bir sohbet havasında geçti. Tartışmanın nereye gittiğinden asla tam olarak emin olamadım ama bazı ilginç yerleri ziyaret ettik. Bazen yolumuz duygusal bölgeleri kapsadı, bazen biraz hararetlendik. Sonunda, karşılıklı memnuniyetimiz için gerçek bir görüş alışverişinde bulunduk.

Sürecin bir noktasında bir yere çarpan dirseğimin acısı bile vücudumdaki neşeyi azaltmadı. Dirseklerimi güvende tutmak için alttan başlamıştı.

"Zemin sert," demişti. "Çürüklerim çabuk iyileşir."

Bu biraz sürmüştü ama dirseğim ve her iki dizim de bazen tutku ve sağduyunun sadece geçici bir tanışıklığa sahip olduğunu kanıtladı. Başladığımız yere geri dönmüştük ama benim ondan çok daha rahat olduğumdan emindim. Adam'ın sert vücudu ancak ben kemiksizliğe ulaşacak kadar gevşemişsem iyi bir yatak oluşturuyordu, ki öyleydim.

Adam'ın göğsüne isteksizce, "Kalkmam gerek," dedim. "Artık o kadar dikkat dağıtıcı değilsin... o koku."

Sessiz kahkahası beni bir aşağı bir yukarı zıplattı. "Rütbe," diye kabul etti.

Hayaletin kalıntıları, sıcak kaldırımda on gün ölü kalmış bir kokarca gibi kokuyordu - ilk koktuğundan çok daha kötü kokuyordu. Eğer onu burada daha fazla bırakırsak, oda yaşanmaz hale gelecekti.

Ayağa kalktım ve sorunu inceledim. Yatağın üzerinde pıhtılaşmış, içinde birkaç kemik parçasına benzeyen, kabaca büyük bir karpuz kütlesi kadar jelatinimsi bir tümsek vardı. Grimsi bir leke vardı.

Daha iyi ışıkta, yatağın sıvıyı emdiği kalıntıların etrafına yayılan tonlar.

"Çamaşır makinesinin bu yatak örtüsünü temizleyeceğini sanmıyorum," dedim. "En bariz cevap, tüm pisliği dışarıya, donabileceği bir yere atmak."

Ancak pencereleri açmaya çalıştığımda eski, kırılğan ve donmuş olduklarını gördüm.

"Nasıl durdurdun?" Adam sordu.

"Ben değildim," dedim ona. "O gümüş örümcekti."

Pencereyi açmama yardım etmek için bana doğru geliyordu ama sözlerim üzerine durdu.

"Örümceğin bir düşman olduğunu sanıyordum," dedi Adam temkinli bir ifadeyle. "Bizi neden kurtardı?"

Bu doğru. Örümcek hakkında bildiklerimi ona söyleyemeden kavga etmiştik.

"Emin değilim," dedim. "Beni yakaladığında çakala dönüşmemi söyledi. Görünüşe göre, zorunlu bir insan yırtıcısı. Engellenince sana saldırdı. Onu durduramayınca, örümcek bana çabalarının karşılığını bilgiyle ödemem gerektiğini söyledi ve sonra aç hayaletin üzerine düşüp onu yapışkan maddeye dönüştürdü."

"Onunla pazarlık mı yaptın?" diye sordu Adam, eşinin zekâsına hayranlık duyan birinin ses tonuyla değil.

"Örümcek Fae değil," dedim. "Onayımı beklemedi, tıpkı ısrarcı bir satış elemanı gibi varsayımsal bir yaklaşımda bulundu."

İnatla yerinde duran pencereyi tekrar ittim.

"Kıçıma bakmaya devam mı edeceksin yoksa pencereyi açmama yardım mı edeceksin?" Nereye baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bugünlük onunla tartışmayı bırakmıştım. Onu yaptığım (umarım zararsız) pazarlıktan uzaklaştırmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. "Doğru açıda yeterince güç uygulayamıyorum,

ve devam edersen kıracağım. Dışarıda kar fırtınası olduğu düşünülürse bu aptalca görünüyor."

Minnettar bir el ve kahkaha atarak çıplak popomu okşadı. "Yatak takımlarını toplayıp gitmeye hazır hale getireyim. Böylece pencereyi bu kadar uzun süre açık bırakmak zorunda kalmayız."

Su geçirmez kılıf sayesinde şilte parçalanmaktan kurtulmuştu ama yatak örtüsü ve güzel yorgan kızarmıştı. Birkaç hızlı hareketle her şeyi düzgün bir paket haline getirdi, yapışkan madde içerideydi ve su geçirmez kılıf temiz tarafı dışarıdaydı. Onu yere koydu ve birkaç kıpırdanma ve beni endişelendiren bir çatırtıyla pencereyi açtı.

"Sadece buz," dedi bana. "Kırılan bir şey yok ama bunu tutmam gerekiyor. Yapabilir misin?"

Yatak takımını aldım ve dışarıdaki karın içine bıraktım.

"Şemsiye ne olacak?" diye sordum.

"At onu."

Yaptım.

Dışarıdaki ölü şeyin kalıntıları ve pencerenin tekrar kapanmasıyla oda çok daha iyi kokuyordu. Yine de tekrar hoş olması için biraz zaman geçmesi gerekecekti. Radyatör, sıcaklığı tekrar yükseltmek için tıkırdadı.

"Hayaletlerin arkalarında çürüyen bir ceset bıraktıklarını sanmazdım," dedi Adam.

"Ben de," dedim ona. "Benim için ilk kez. Senden beslenirken onu ısırabildim -bir nevi-."

Bunu söyler söylemez, ağızımda kalıcı bir tat olmasa da, midemin kazındığını hissettim. Ama. Ugh. "Dişlerimi fırçalarken bana müsaade edin."

Banyodan döndüm ve çıplak yatağı düşündüm.

"Dışarısı hâlâ karanlık," dedim. "Ama sabah olmuş gibi hissediyorum. Kalkıyor muyuz?"

"Saat yedi buçuk ya da o civarlarda," diye onayladı Adam. "Bizim saatimizle altı buçuk. Giyinsek iyi olur."

Yaklaşık beş saat uyumuştuk. Beş saatle de idare edebilirdim ama bundan mutlu olmayacaktım. Adam bir makineydi. Gerekirse günlerce uykusuz kalabilirdi. Bunun kurtadam olmakla pek ilgisi yoktu - kurtadamların da herkes gibi uykuya ihtiyacı vardı. Adam olmasıyla ilgiliydi.

Tek temiz kıyafetlerimi giydim. Karda mahsur kalacağımı düşünerek hazırlanmamıştım. Elektrikler kesikken, kulübede çalışan bir çamaşırhane olmasının pek mümkün olmadığını düşündüm. Dünkü ıslak giysileri aldım, duruladım ve kurumaları için havlu askılarına, duş çubuğuna ve birkaç sandalye arkalığına astım. Kot pantolonumu kurtarmak mümkün değildi, bu yüzden kalıntıları banyodaki yetersiz çöp kutusuna attım.

Adam kıyafetlerini giymiş ve yatağın üzerine oturmuştu. Düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu. Lanet olsun. Ona düşünmesi için zaman vermiştim. Çoraplarımı düzelttim, böylece kırısmadan kuruyacaklardı - hiç umursamadığım bir şeydi bu.

"Sürüyü kontrol etmeliyiz," dedim ve kendi sözlerimi duyunca birden tam da bunu yapmakla ilgilenmeye başladım. "Buraya geldiğimizi bilsinler ve kardeşimin nasıl olduğunu görsünler."

"Dışarıya seslenemiyoruz," dedi Adam. "Uydu telefonum çekmiyor."

Gözlerimi ona diktim. "O şeylerin Antarktika'da sinyal aldığını sanıyordum."

"Bir şeyin engel olduğundan şüpheleniyorum," dedi.
"Fırtına-"

"Ya da buz devi," dedim. "Buradan çıkana kadar karanlıkta sıkışıp kaldık."

"Evet." Arkadaşım düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Ve bu iyi bir dikkat dağıtmaydı -ya da seni daha iyi tanımasaydım öyle olurdu." Ona kaşlarımı çattım ve gözleri ısındı. "Pekâlâ Mercy,

Bana ne söylemek istemiyorsun?"

Yanındaki yatağa zıpladım ve başımı omzuna koydum. "Beni konuşturacaksın." İçimi çektim.

"Evet," dedi.

Bir kez daha iç çektim. "O hayalet bana hiç sorun çıkarmamalıydı. Beni tuzağa düşürememeliydi. Onu yok etmek için başka birine ihtiyacım olmamalıydı."

Adam başımın üstünü öptü ve sessizliğin devam etmesine izin verdi, çünkü sorgulamalarda iyiydi.

"Bunun buraya, kulübeye ait olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Örümcek, aç hayaletin beni hissettiğini ve yemek yemek için buraya geldiğini söyledi. Görünüşe göre Ruh Alıcı'nın yaptığı bir şey beni aç hayaletler ve muhtemelen bu şekilde beslenen diğer şeyler için iyi bir atıştırma haline getirmiş." Durakladım. "Jack'i iyileştirdiğimde işlere yardımcı olmadığımından oldukça eminim."

Adam'ın kasları bana karşı gergindi. "Ruh Alıcı sana her ne yaptıysa, daha iyiye gitmiyor," dedi. Bu bir soru değildi.

Omuz silktim. "Gelip gidiyor, çoğunlukla." "Ne sıklıkla başın ağrıyor?"
Busted. Omuz silktim. "Çok kötü bir şey değil." "Merhamet."

"Sanırım yardım aramaya gitmem gerekiyor," dedim. "Güzel," dedi. "Nereye?"

"İşte seksen dört bin dolarlık soru bu," dedim. "Ve daha önce yardım aramamamın nedeni de bu."

Bu."

"Altmış dört," diye düzeltti.

"Enflasyon," diye teklif ettim. Daha ciddi olarak, "İşte Sherwood." dedim.

Adam başını salladı. "Ona sordum. Büyünde bir sorun olduğunu söyleyebileceğini ama bunun çok daha derin olduğunu söyledi. Eğer onunla uğraşmaya kalkarsa, senin için durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyor."

Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Arkamdan iş mi çeviriyordun?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmıyordunuz," dedi utanmadan ya da pişmanlık duymadan. "Hepimiz endişelendik."

Sert bir bakış atmaya çalıştığımda, kuru bir sesle, "Sen de benim için aynı şeyi yapardın," dedi.

"Yeterince makul," diye itiraf etmek zorunda kaldım, onun yanında yatana kadar kendimi yeniden yerleştirdim, başım uyluğunun üzerindeydi. Başım gerçekten ağrıyordu ve vücudunun sıcaklığı beni rahatlatıyordu. "Zee ile konuştuğunu varsayıyorum?"

"Ekim ayından beri arıyor," dedi Adam. "Bana peşinde olduğu bir şey olduğunu söyledi ama bundan bahsederken yüzünde ekşi bir ifade var. Zee'nin seni ateşten çekip çıkaracağına güvenmemeliyiz bence."

"Şey," dedim bir dakika sonra, "kardeşim var. Ama onun verebileceği her türlü yardım 'Kovamda Bir Delik Var' dünyasında sıkışıp kalır. Yardım edebilmesi için önce onu düzeltmemiz gerekiyor. Onu düzeltmek için de lire benzeyen arpa bulmalıyız."

İkimiz de babamdan bahsetmedik. Ama ikimiz de bunu düşündük. Coyote'nin bir şeyleri düzeltme yöntemleri korkunçtu.

"Sanırım yemek kokusu alıyorum," dedim. "Ve sevgili Liza, ne kadar çabuk dışarı çıkar ve bu insanlarla tanışırsak, objeyi o kadar çabuk bulabilir ve kardeşimi özgürlüğüne kavuşturabiliriz."

Adam derin bir nefes aldı ve "O zaman gidip biraz saman bulalım, sevgili Henry," dedi. Yola çıkarken şarkının birkaç ölçüsünü mırıldandı.

-

RESEPSİYON MASASI HALA INSANSIZDI VE ADAM'IN

Yarım yamalak yazılmış not bozulmamıştı. Adam notu yazmayı bitirmek için ofise uğradı ve imha ettiğimiz yatak takımı ve şemsiyeyle ilgili bir ekleme yaptı. Onlara ne olduğunu söylemedi.

İşini bitirdiğinde, kahvaltı kokusunu takip ederek uzun koridordan otelin karşı tarafına geçtik. Bir düzine küçük masa ve iki büyük masanın bulunduğu speakeasy tarzı bir odayı koruyan füme camdan bir duvarın yanından geçtik. Bir tabela The Gunner's Moll'un sezon boyunca kapalı olduğunu ilan ediyordu.

Elyna'ya göre Looking Glass Kaplıcaları İşçi Bayramı hafta sonunda kapanmış ve Anma Günü'nde yeniden açılmıştır. Restoran normal sezon boyunca açık olan ayrı bir işletmeydi. Tesis her yıl Aralık ayında düğünler için sınırlı olarak açılıyordu.

Aralık ayı boyunca otel personeli kahvaltı hazırladı ve misafirler için çuvalda öğle yemeği hazırladı. Konukların akşam yemeği için yerel topluluklardan birine gitmeleri ya da mutfak olanaklarını kullanabilecek bir yemek şirketi veya şef tutmaları teşvik edildi. Damadın ailesi kendi aşçılarını getirmeyi planlamıştı, ancak partinin çoğu gibi onun da dün gelmesi planlanmıştı.

Jakuzi alanına açılan kapıyı geçip kısa bir koridordan sola döndük ve hala (tabelaya göre) tadilat bekleyen bir yemek salonuna girdik.

Tahta çam zemin daha iyi günler görmüştü ve asma tavan döşemelerinde su lekeleri vardı. 5'ten

Sekiz floresan armatür çalışıyordu ve bunlar herhangi bir pansiyondan ziyade garajıma daha uygundu. Ama odaya giren müzik -muhtemelen jeneratörle çalışıyordu, çünkü mutfak da jeneratörle çalışıyordu- iyi bir ses sisteminden geliyordu. Elyna bize pansiyonda jeneratörleri birkaç hafta çalıştırmaya yetecek kadar yakıt olduğunu söylemişti. Fırtınanın nedenini yakıt kaynağı test edilmeden önce çözebileceğimizi umuyordum.

Oda çirkin olabilirdi ama büyüktü. Üç büyük yuvarlak masa biraz kaybolmuş görünüyordu. Beyaz dantel masa örtüleri ve küçük taze çiçek demetleriyle onları canlandırmak için çaba sarf edilmişti -Elyna bir seradan söz etmişti. Çiçekler ve danteller odanın genel köhne havasıyla tamamen uyumsuzdu.

Elyna dün gece buradaki insanları gruplara ayırmıştı: gelin tarafı, damat tarafı, fırtınadan kaçan rastgele mülteciler ve pansiyon personeli. Masaların etrafındaki konuklar da muhtemelen farklı nedenlerle aynı şekilde organize olmuşlardı.

"Şu anda burada on üç kişi var, siz hariç, Ben ya da Jack," demişti Elyna bize.

On yedi kişi. Dördümüz kesinlikle buz devinin eserini saklamıyorduk, geriye on üç kişi kalıyordu. On üç şüpheli mantıksız bir sayı gibi gelmiyordu. Kardeşimin tek başına hareket ederek arpı bir yere saklamış olabileceğini öne sürmüştüm ve bu hâlâ bir olasılıktı. Ama pek olası değildi.

Tarihi eserleri saklamak zordur. At ahırındaki ılık su bana kardeşimin bilmediğim numaraları olduğunu söylüyordu ama bir eseri saklamak başka bir seviyeydi. Objeler sihirle uğuldardı. Kurtadamlar onları avlayamayabilirdi ama bir gram bile Fae kanı taşıyan herkes avlayabilirdi.

Dün gece Elyna ve Adam'a "Bir lir çalıp çalmadıklarını sorabiliriz," diye önerdim, serinlemek için ayaklarımı küvetten dışarı çıkarırken, çünkü su her parçamı sürekli içinde tutmak için biraz fazla sıcaktı. "Ve geri vermelerini sağlayın."

Elyna, "Bu konuda başın derde girecek," dedi.

"Ciddi değil," dedi Adam ona. "Liri geri almalıyız, kırılmamalı ya da kurban veya haraç olarak göle atılmamalı."

Arptan ziyade bir lir aradığımızı kabul etmişti. Kadim, muhtemelen bilgili bir varlığın neden kendi eserine ne isim vereceğini bilemediğini merak ettim. Önemli bir şey olup olmayacağını merak ettim. Yine de, üzerine bir yüz oyulmuş gümüş telli bir müzik aletinin arp mı yoksa lir mi olduğunu anlamak kolay olmalıydı.

"Yoldan çıkıyoruz," dedi Elyna. "Sana burada bizimle birlikte mahsur kalan insanlardan bahsedeyim." Bana baktı. "Belki de sorularınızı sona saklasanız daha iyi olur."

Adam davet etmek için bir el salladı.

"En büyük grup," dedi, "Jack ve beni saymazsanız bile, gelinin partisi. Fırtına çok kötüleşmeden önce geldik. Gelin Tammy Vanderstaat yirmili yaşlarının ortasında. Sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapmış ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyor."

Şimdi yemek salonunda dururken, gelin tarafını seçmek kolaydı. Adam ve benim durduğumuz yerden en uzaktaki masada oturuyorlardı. İlk gözüme çarpan kesinlikle gelindi ve neden olduğundan emin değildim. Güzel değildi ama yüzü karakter doluydu, içten içe aydınlanıyordu. Kaslı olmayan birinde görmeye alışık olduğumdan daha fazla kası vardı.

Şekil değiştiren. Belki dövüş sanatları ya da jimnastikle falan ilgileniyordu.

"Gelinin partisinin diğer üyeleri babası Peter ve ekibinden dört kişi; hepsi de ek iş olarak tadilat yapan Chicago polis memurları." Elyna orada durdu, sonra, "Hepsini neredeyse on yıldır tanıyorum. Daha önce Montana'ya hiç gelmemişlerdi. Buraya eserin çalınmasından bir gün önce geldik ama içlerinden herhangi birinin bu işe karışmış olma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyorum."

"Objeler insanlara çok tuhaf şeyler yaptırabilir." Ona istenmeyen tecrübelerimin zenginliğiyle cevap verdim.

Elyna'nın göz kapakları indi ve sesinde daha önce duymadığım bir hırıltı vardı. Tam bir tehdit sayılmazdı ama neredeyse öyleydi. "Bu adamlar benim. Onları koruyacağım."

Bu yüzden düğün grubunun geri kalanından önce kulübeye gitmişler ve fırtınayı kaçırmışlardı. Elyna erken gelmek zorundaydı çünkü yolculuk vampirler için karmaşıktı. Yol boyunca beslenmek tehlikeli olabilirdi. Kışın Montana'da ıssız bir yerde beslenmek çok tehlikeli olurdu. Vampirlerin sık sık beslenmeleri gerekir. Kendi başlarına yaşayabilecek kadar güçlü olanların çoğu, düzenli donör olan insanlardan oluşan bir havuza sahip olmayı daha uygun buluyor: koyunlar.

"Anlaşıldı," dedi Adam kolayca. Vampirleri en az benim kadar iyi tanıyordu. "Buraya eseri geri almak için geldik, kimseye zarar vermek için değil."

Aralarında Tammy olmasa bile, polis memurlarının masasını seçebilirdim. Polisleri ya da vampir bağışçılarını seçmekte çok iyi olduğum için değil. Yemek salonunda oturan en büyük grup olduğuna için de değil. Bir sürüyü yüz metreden fark edebildiğim içindi.

Gülen yüzlerin hepsi Alfa'larına doğru dönmüştü. Gelinin babası Peter Vanderstaat olduğunu tahmin ediyorum,

Tammy'ye benzediği için. Ve ayrıca Elyna ondan bahsederken bunu sevgi dolu bir saygıyla yapmıştı ve diğerk adamların adını vermemişti. Onları önemsemediği için olabilirdi ama ben onları bizden korumak için olduğunu düşündüm. Onlar ona aitti. Ama Peter'ı korumak için aynı ihtiyacı hissetmemişti. Ya da kızını. Onları kendisiyle eşit görüyordu.

İkinci masada sadece iki kişi vardı, bir erkek ve bir kadın. Her ikisi de yüz hatları ve renkleri bakımından birbirlerine çok benziyordu, ancak kadının vücudu hafifken adamınki daha ağırdı. Adam koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Kadının yüzü dönük olduğu için gözlerini göremiyordum ama saçları koyu renkti ve örgülü olsa bile kalçalarına kadar uzanıyordu.

"Bir de mülteciler var," dedi Elyna. "Geldiler Dün buradaydım, hayır. Saat gece yarısını geçti. Demek ki buraya dünden önceki gün gelmişler."

Kardeşimin evimize geldiği gün.

"Onlarla tanışmadım. Ben tuhaf saatleri olan bir yazarım." Bunu o kadar rahat söylemişti ki, gerçekten yazar mıydı yoksa bunu gün ışığında görünmemek için bir bahane olarak mı kullanıyordu anlayamadım. "Onlar erken yatan ve muhtemelen erken kalkan yürüyüşçüler. Peter bana Victoria ve Able Morgan'ın kardeş olduklarını söyledi. Yirmili yaşların ortalarında, Tammy'nin yaşlarında."

"Burada ne yapıyorlardı?" Bir süre küvetin kenarına yaslanarak sordum çünkü ayaklarım neredeyse donmak üzereyken bile artık çok sıcaktı.

"Yürüyüş yapıyorlardı." Bana gülümsedi. Ne o ne de Adam jakuziye girip çıkmak zorunda kalmıştı. Ayak parmağımla ona doğru biraz su sıçrattım.

"Biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm" dedi.

Yani gülümsemesi, onun ve Adam'ın olduğu kadar sert olmadığım için değil, yüzümün ne yaptığımı göstermesi yüzündendi.

Kışın ortasında Dolaplar'da eğlenmek için yürüyüş yapan insanları düşündüm. Ben büyürken, buradan çok uzak olmayan bir yerde, üvey babam kışın yürüyüşe çıkan insanları bulmaya giden bir grup gönüllünün parçasıydı. Arada bir onları hala hayattayken bulurlardı.

"Hâlâ düşünüyorum aslında," dedi. "Şehirli bir kız olabilirim ama aptalca fikirleri duyduğumda anlarım. Peter bana Alaska'da, Kuzey Kaliforniya'da ve hatta bir keresinde İsviçre Alpleri'nde kış yürüyüşleri yapmış deneyimli kış yürüyüşçüleri olduklarını söyledi. Buraya ilk kez geliyorlar. Fırtınadan önce gelen ani soğuk onları gafil avlamış ve ışıkları gördüklerinde - o zamanlar ışıklarımız vardı - birkaç günlüğüne sığınmanın ve hava sakinleştğinde yürüyüşlerine devam etmenin daha akıllıca olacağına karar vermişler. Peter kendi içlerine kapandıklarını söylüyor. Jack odalarına giremediğini söylüyor."

"Bu alışılmadık bir şey mi?" Adam ona sordu.

Elyna omuz silkti. "Sesi öyleymiş gibi geliyordu."

"Daha meraklı ve daha meraklı," dedim, su çenemin altına gelene kadar küvete geri kaydım ve başımın ağrımasını diledim. "Peki ya damadın adamları?"

"Zane burada değil," dedi Elyna. "Missoula'ya inen bir uçakta olması gerekiyordu. Ama son duyduğuma göre bu pek iyi görünmüyormuş."

"Zane damat mı?" Adam sordu.

Elyna başını salladı. "Onunla tanışmadım ama Peter ondan hoşlanıyor ve CPD'de geçirdiği on yıllardan sonra Peter'ın içgüdüleri oldukça iyi. Zane'in partisinin buradaki tek üyeleri ailesi." Yüzünü buruşturdu. "Ailesi-"

"Milyarderler mi?" Sempatik bir şekilde söyledim. Bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Libby'deki benzin istasyonu görevlisi bunun bir milyarderin düğünü olduğunu söyledi."

Güldü. "Milyarderliği bilmem ama zengin, evet. Aile Heddar'ın sahibi."

"Market zinciri mi?" Adam sordu.

Tekrar başını salladı. "Ve bildiğim diğer iki zincir mağazada da kontrol hissesi var. Andrew ve Dylis Heddar. Marketler zincirini Andrew'un büyükbabası kurmuş. Andrew'un babası onu ulusal bir şirkete dönüştürdü ve en büyük köpekbalığı olan Andrew da uluslararası bir şirket haline getirdi. Tek çocuklarının Chicago'dan bir sosyal hizmet görevlisiyle evlenmeyi seçmesinden memnun değiller. Hiç mutlu değiller. En azından Andrew memnun değil ve karısı... Peter, kocası ona nasıl hissetmesini söylerse öyle hissettiğini söylüyor. Sanırım bir çeşit mirasçıydı. Andrew'un genişlemesini sağlayan şey ailesinin parasıydı."

"Durdurmaya mı çalışıyorlar?" Ben sordum.

Elyna omuz silkti. "Peter yapabilecekleri bir şey olmadığını söylüyor. Zane'in kendi parası var, büyükbabasından miras kalmış. Şirketin hayırseverlik kolunu yönetiyor - Tammy'yle böyle tanıştılar. Ama çalışmasına gerek yok."

Adam ve bana en yakın masada, şık giyimli bir kadın, muhtemelen Dylis Heddar, yemeğini -yumurta beyazı omlet- hevesle itip kakıyordu. Yanında oturan adam, kolunu kadının sandalyesinin arkasına dayamış, kalçasında servis tepsisi olan genç bir kızla sohbet ediyordu. Kız da benim gibi yerliydi; pansiyonun bulunduğu yer göz önüne alındığında bunda olağandışı bir şey yoktu.

Gözlerimin Dylis Heddar'a döndüğünü fark ettim. Elyna, Zane'in annesini tehlikeli bir adamla evli olan sosyetik bir kadın olarak küçümsemişti. Vampir hem acıyan hem de küçümseyen bir ses tonuyla konuşmuştu. Ama içgüdülerim gözlerimi Dylis'ten ayırmamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

sanki ikisi arasında daha tehlikeli olan oymuş gibi.

Dylis yarış atı kadar inceydi, elmacık kemikleri sivriydi ve teni dışarıdaki kar kadar beyazdı. Saçları da beyazdı. Uzun ve inceydi, ensesinde basit bir kıvrımla toplanmıştı. Makyaj yapıyordu ama belli belirsiz bir şeydi. Kocasını Andrew, sanki at üstünde poligonda olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Uzun boyluydu ve ani ifade değişikliklerine açık, hareketli bir yüzü vardı. Gözlerinin açık mavi olduğunu görebilecek kadar yakındım.

Doğuştan sahip olduğum yeteneklerden biri, genellikle bir insanın ne tür bir büyüye sahip olduğunu söyleyebilmemdi.

Bay ve Bayan Heddar Fae kanı taşıyordu. Yarı kan bile değildi, gerçi Ruh Alıcısı'nın müdahalesi olmadan -ki şu anda yokmuş gibi görünüyordu- bu değerlendirmeye tam olarak güvenmiyordum. Dylis... Dylis farklı hissediyordu. O bir Fae'ydi, hatta tam kanlıydı. Ama büyüünde bir sorun vardı.

Genç sunucu Heddar'dan bir adım uzaklaşmaya çalıştı. Heddar onun bileğini yakaladı. Sadece bir an için, gitmeye çalışmaktan vazgeçmesine yetecek kadar uzun bir süre. Bıraktığında Heddar onu serbest bıraktı. Yanımda Adam gerildi.

Kız elindeki tepsiyi yaşlı adamla arasında kalacak şekilde hareket ettirdi. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı, ancak tüm vücudu gözleri olan herkese çok ama çok rahatsız olduğunu söylüyordu. Müzikten ne konuşulduğunu duyamıyordum. Sanırım müziğin amacı da buydu. Elyna'nın tarif ettiği kızı üç personelden biri olarak tanıdım; diğer ikisinin mutfakta olduğunu varsaydım.

Elyna onun hakkında şöyle demişti:

"Emily odaların temizliğinden ve ona ihtiyaç duydukları her şeyden sorumlu. Genelde kendisi için pansiyonda kalıyor.

Boş oda olduğunda hafta içi çalışıyor, izin günlerinde Libby'nin yanına gidiyor. On dört ya da on beş yaşından beri yazları ve okul tatillerinde burada çalışıyor. Şimdi on yedi yaşında, bu yıl liseden mezun olacak ve Montana State'de burslu bir üniversiteye kabul edildi. Tıp öncesi."

Gölde bir ses duyuldu ve Elyna açıklamasına geri dönmeden önce sise bakmak için durakladı. "Peter onun da sessiz biri olduğunu söylüyor. Ama insanlar onu seviyor ve o da onu konuşturuyor."

Andrew Heddar kızı rahatsız ettiğinin farkındaydı ve bundan zevk alıyordu. Elyna'nın hoşnutsuzluğu olmasaydı bile ondan hoşlanmazdım.

"Objenin kimde olduğunu umduğumu biliyorum," dedim Adam'a.

"Çocukları rahat bırakması gerekiyor," dedi Adam. "Kendi boyunda biriyle uğraşsın."

Ben çok alçak sesle konuşmuştum ama Adam'ın sesi gereğinden yüksekti, müziği bastırmak için kasıtlı olarak yükseltmişti. Herkes aynı anda bizim farkımıza vardı.

Bu senin için kardeşim, diye düşündüm derin bir nefes alarak. Gösteri zamanı.

"Sen de kimsin be?" diye sordu Heddar, tüm sevecenliği kaybolmuştu.

Herkesin ilgi odağıydık.

Emily hariç. Heddar'ın dikkati dağılır dağılmaz, koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde mutfaklara doğru ilerledi. İstenmeyen ilgiden kaçmak için mi yoksa yardım almak için mi bu anı değerlendirdiğini anlayamadım. Belki ikisi de.

Uzaktaki masada Peter, aldığı eğitimi belli eden ölçülü bir hareketle ayağa kalktı. Sürüsündeki diğer herkesi - kurtadam olmadıkları için kendi grubunu- sol elinin kısa bir hareketiyle oturur vaziyette tuttu. Hareket etmedi

ama hareket etmek zorunda kalırsa diye sandalyeyi yolundan itti. Ayakta dururken boyu uzun değildi ama bu önemli değildi. Bana Adem'i hatırlatan bir şekilde üzerinde durduğu zemini sahipleniyordu.

Elyna'nın polis memuru arkadaşının bir silah taşıdığından, sağ elinin normalde olduğundan biraz daha geride kalmasından oldukça emindim. Ama asıl gücü kurnaz, soğukkanlı gözlerinde ve eğitilmiş sakinliğindeydi. Kocam dışında odadaki en baskın kişinin o olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yürüyüşü çift Victoria ve Able, Peter'ın ayağa kalkmasıyla aynı anda hareket etti. Onların hareketleri daha incelikliydi. Eğer tetikte olmasaydım, Victoria adlı kadının Peter'ı ya da belki Peter'ın masasını daha iyi görebilmek için nasıl döndüğünü fark etmeyebilirdim - gerçi bu konuda ne yönde oy kullanacağımı biliyordum. O bunu yaparken kardeşi de Adam ve bana doğru döndü.

Bize en yakın masada oturan Dylis Heddar, sandalyesinin çarpmasıyla birlikte ayağa fırladı.

"Seni tanıyorum," dedi, cam gibi gözlerini kocama dikerek. "Kim olduğunu biliyorum." Sesi yumuşaktı ama kelimelerin başlarında ve bazen de aralarında çatallaşıyordu. Uyuşukluğu panik gibi görünen bir şeyle bastıran bir uyuşturucu bağımlısı ya da muhtemelen lastik canavar kostümlü bir adamın yer aldığı yüzyıl ortası korku filmindeki çok kötü bir aktör gibiydi. Gözleri kocasınınkinden daha açık bir mavi tonundaydı ama aynı derecede sıradışıydı.

Heddar'ın ifadesi keskinleşti. Adam'ın sözlerine hâlâ kırgın olduğunu ama ilk tepkisini hızla gözden geçirdiğini görebiliyordum. Çevresel görüşü müthiş olmalıydı, çünkü karısının kolunu kaba bir elle tuttuğunda başını çevirip bakmadı bile.

"Yeter, Dylis." Adam'a dedi ki, "Sana sordum. Sen kimsin?"

Heddar odanın kontrolünü ele geçirmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. Karısına olan kızgınlığının en azından bir kısmının, karısının odanın dikkatini çekmeye çalışmadan elinde tutmasından kaynaklandığından oldukça emindim. İkinci denemesi de ilkinden daha iyi değildi.

Dylis kendini kurtarmak için başarısız bir girişimde bulunarak kolunu salladı. Sesi gibi, hareketi de biraz sarsıcı ve beceriksizceydi; en az verimli zamanda en fazla çabayı harcıyordu.

"Hayır," dedi nefes nefese, hâlâ mücadele ediyordu. "Hayır. Onu almak için burada. Duvarlarda duyduğum şey. Hepimizi kurtarmak için burada."

"Dylis," dedi Heddar sertçe, sesi durumun gerektirdiğinden daha yüksekti. "Dur."

Odadaki diğer insanlardan hiçbiri onun patlamasına şaşırılmış görünmüyordu. Peter'ın masasında Tammy Vanderstaat ayağa kalkmaya başladı, yüzünde endişeli bir öfke vardı, gözleri Andrew Heddar'ın eline kilitlenmişti. Babası alçak sesle bir şeyler söyleyince tekrar yerine oturdu ama bundan hiç memnun değildi.

"Müzik," dedi Dylis.

Bir ipucu! En iyi Müfettiş Clouseau taklidimle, kadının yarı histriyonik büyüüne kapıldığımı düşündüm.

Dylis Adam'ın bakışlarını yakaladı ve yakaladığında vücudu hareket etmeyi bıraktı, ağırlık merkezinden uzuvlarına kadar hareketsizleşti. Kısa bir süreliğine, gözbebekleri bir keçinininki gibi kum saati şeklini aldı, ardından şaşırtıcı gök mavisi rengini korusa da normal insan görünümüne geri döndü.

Dylis Heddar'ın gücü etrafında dönüyor, kocasının zayıf büyü aurasını tıpkı onun varlığının kocasınınkini gölgede bıraktığı gibi kolayca bastırıyordu.

"Duvarlardaki müzik," diye fısıldadı Dylis, sanki ilk söylediğinde ipucunu kaçırmışsınız gibi.

Sessizlik çöktü.

Yürüyüşü çiftin erkek yarısı olan Able büyüü bozdu. "Hauptman?" Ayağa kalktı, gözleri güçlü bir duyguyla açılmıştı. "Burada kimi avlıyorsun?"

Adam'a bir adım daha yaklaştım ve sanki oda sihirle yıkanmış gibiydi. Nefes almak zordu, duymak zordu, tıpkı Mike Amca'nın önceki gün olduğu gibi

-Sanki zihnimdaki tüm korumalar bir anda çökmüştü.

Gözlerimi kapadım ve Adam'ın kolunu tuttum, onu kullandım, bağlantımızı kullanarak kendimi merkeze aldım. Heddarların büyüünün gücünü hissedebiliyordum. Onunki düşündüğüm kadar önemsiz değildi, onunki çok daha geniş ve eskiydi ama yine de tanımlayamadığım bir şekilde yanıltı.

Elyna'nın varlığının gücünü hissedebiliyordum. Sadece şu anda dinlendiği odadan değil, en uzaktaki masanın -gelin masasının- etrafında toplanan herkesle paylaştığı bağlardan da yayılıyordu. Haklıydı; onlar onundu. Vampirlerin yaptığı gibi onlara güç vermişti. Öldürülmeleri biraz daha zor, biraz daha hızlı olacak ve daha yavaş yaşlanacaklardı.

Ortada, Heddar'ların fae büyüü ile gelin masasının nekromansisi arasında bir çift goblin vardı - bunların iki yürüyüşü olduğunu tahmin ettim.

Mutfakta... mutfakta-

Sonra Adam içime girerek aramızdaki bağları güçlendirdi ve ben normale döndüm.

Kar fırtınasının ortasında bir kulübede mahsur kalmış bir sürü büyüü insan olduğunu düşündüm. İhtimaller neydi?

Burada alıntı bir eserden daha fazlası vardı. Kardeşim kendini neyin içine sokmuştu?

"Ben Hauptman," dedi Adam. "Avlanmanızı gerektirecek bir şey mi yaptınız?"

Goblinlerden birinin Adam'a meydan okuduğunu unutmuşum. Ruh Alıcı büyüü sadece bir ya da iki saniye sürmüş olmalı. Saatler sürmüş olsaydı daha az şaşırdım.

Able çenesini kaldırdı. "Senin gibiler tarafından değil."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Elyna'nın ölen kocasınınkinden biraz daha İrlandalı bir aksanla konuşan cana yakın bir ses. Ellerini bulaşık beziyle kurulayan bir adam odaya girdi. Uzun boylu ve yakışıklıydı ama bir şekilde mükemmel bir İngiliz uşığı gibiydi. İrlanda aksanı bu etkiyi biraz bozmuştu.

Ama sihir...

Kurbanlarını boğarken sakinleştiren ve yatıştıran ılık bir dalga gibi odanın üzerinde yuvarlandı. Able oturdu, yüzü rahatladı - gerçi arkadaşının yüzünün pek de rahatlamış görünmediğini fark ettim. Dylis de oturdu ve kocası cezalandırıcı tutuşunu bıraktı. Peter ayakta durmaya devam etti ama her şeye hazır bir polisten çok, bir lise basketbol maçındaki hafif ilgili bir gözlemci gibi görünüyordu.

Yeşil adam, "Ah, fırtınadan kalan yeni parçalar. Barınak arayan herkese hoş geldiniz ve daha fazlası."

I N T E R L U D E

Tri-Cities'de

S H E R W O O D

YOLLAR KÖTÜYDÜ. AMA SHERWOOD İYİ BİR ŞOFÖRDÜ.

Ayrıca bu koşullarda araba kullanmak için fazla zekiydi. Honey dün gece bir şey olduğu için gelip Gary'yi kontrol etmesini istemek üzere aradığında Sherwood sadece kurda dönüşüp oraya koşmayı düşünmüştü.

Ancak Gary'nin durumuyla başa çıkabilmesi için insan şeklinde olması gerekiyordu. Protez cihazlarından biri olmadan etrafta zıplamak zorunda kalacaktı. Bu kadar savunmasız olma düşüncesi bile kurdunu harekete geçirdi.

O da sürdü.

Az ilerideki demiryolu geçidinin ışıkları yanıp sönmeye başladı. Gazı kesti ve hafifçe frene bastı. Önündeki araba biraz savruldu ama tam zamanında durdu. Sherwood da öyle yaptı.

Arkasındaki aracın durmaya bile çalışmadığı çarpışma, Sherwood'un arabası öndekine çarptığında ve hava yastığı şişerek yüzüne çarptığında daha gürültülü oldu. Burnunun üstündeki kemiğin kırıldığını hissetti. Bacaklarına bir şey çarptı ve bir çatırtı duydu. Hava yastığını görüş alanından çıkardı.

Rayların aşığısından bir tren geliyordu ve önündeki araba az önce geçit kapısından geçip raylara doğru itilmişti.

Sherwood'un kapısı protesto eden bir metal gıcirtısıyla açıldı ve bacaklarını kurtarmak için direksiyon kolununun tabanını tutup kaldırmak zorunda kaldı. Daha fazla metal patladı ve büküldü.

Arkasında bir kadın çığlık attı, "Benim hatam değil. Benim hatam değildi. Seni görmedim."

Onu görmezden geldi. Eğer bu kadar yüksek sesle çığlık atabiliyorsa, bir dakikalığına iyi olacaktı. Önündeki arabada hareketsiz duran figürün aksine.

Sherwood arabasından fırladı ve koşmaya başladı. Bunu güzel bir şekilde yapacak zamanı yoktu - tren yeri gümbürdetirken olmazdı. Sese bakılırsa bunu yapmak için yaklaşık on beş saniyesi vardı. Sıkışan araç sağ taraftaki çapraz çubuğun tabanına doğru bastırılmıştı, bu yüzden itmek yerine onu çekmesi gerekecekti.

O ve arabası da. Çünkü birlikte ezilmişlerdi. Yeterince çekiş gücü yoktu. Ve sihir için zaman yoktu. Bu tür koşullar altında yapılan büyü, insanları kurtarmak değil, bir şeyleri havaya uçurmak anlamına geliyordu.

Sherwood tereddüt etmedi. Aşağı uzandı ve çok pahalı protezinin ayağını yakalayıp kopardı. Geriye kalan kırık metal direk bir kazma gibi buza saplandı.

Arabayı yana doğru sürükledi, bir bacağının deli gibi kayması ve diğerinin on santim daha kısa olmasının verdiği beceriksizlikle tökezledi. Sonunda sırt üstü yuvarlanırken arabanın yarısını üzerine çekti.

Tren geldiğinde kimse ölmedi.

Yüzünün yanındaki araba kapısı açıldı ve kenarı Sherwood'un kırık burnunu yakaladı. Arkasında, kadın,

Hala ılık atıyordu, Şimdi de "Nesin sen? Beni öldürme. Benim hatam değildi."

Kurtardığı adam dehşet içinde özür dilerken neredeyse daha kötüydü. Sherwood yuvarlandı ve sağlam ayağının üzerinde dengede durarak ayağı kalktı. İkisine de geri çekilmelerini işaret eden bir el salladı. Sonra zıplayarak arabasına döndü. Telefonunu bulması bir dakika sürdü; kaza yüzünden arka koltuğı fırlamıştı.

Acı çekiyordu; kırık burnundan daha fazla sorunu vardı. Her şey gayet iyi iyileşiyor olsa da, iyileşme süreci de acı veriyordu. Doktorun neden bu kadar kötü süründüğünü bulup düzeltmesinden iki hafta sonra çok pahalı protezini mahvetmişti. Dolunayın üzerinden bir haftadan az bir süre geçmişti ve kış gündönümü yaklaşırken mevsimdeki değişimi hissedebiliyordu. Yabancıların önünde savunmasızdı ve o kadın gürültü yapmaktan vazgeçmiyordu.

Son olarak, bu kar fırtınasında tüm duyularını harekete geçiren bir şey vardı. Kötü niyetli hissettiriyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı yoksa birini öldürecek.

Telefonuna baktı. Savunmasızken kime güveniyordu? Sherwood kontrol savaşını kaybederse insanları kim güvende tutabilirdi?

Bir düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü.

10

M E R C Y

"FLOTSAM?" I DUYMAK KENDİM SAY K THE FAE KİM mutfaktan çıktı. Sesimin normal olduğunu sanıyordum ama Adam'ın eli sırtımın alt kısmına yerleşti. "Denizde yüzmemiz için bir okyanusa ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Ev sahibimiz yeşil bir adamdı. Büyüsünü hissetmek için Ruh Alıcı'dan doğan lanete ihtiyacım yoktu. Tadı Mike Amca'nın gücü gibiydi.

"Liam gece müdürü," demişti Elyna, jakuzinin bir kenarında oluşmaya çalışan buzu karıştırırken. "Yolların seyahat için çok tehlikeli hale geldiği belli olduğunda masanın başındaydı. Üst yönetimi aradı ve personeli evde tutmalarını, kendisinin ve Emily'nin -genellikle haftada birkaç gün bekçi ve bahçıvan olarak çalışan emekli Hugo'nun da yardımıyla- bu işi halledebileceklerini söyledi." Durakladı. "Hugo fısıltının üzerinde konuşamıyor -gırtlak kanseri ya da öyle bir şey- ama çok tatlı biri. Serayla ilgilenir ve her akşam konuklara çiçek getirir."

Montana'nın vahşi doğasında, tadilatın ortasındaki küçük bir pansiyonda gece müdürü olarak çalışan gülümseyen İrlandalı fae'ye bakarken, on altı kişi diye düşündüm. Jack'le birlikte on yedi. Hepimiz

Bir buz devi tarafından kontrol edilen bir kar fırtınası tarafından kutsal topraklar. On yedi kişi ve bir kurt adam, bir vampir ve onun büyücölükle güçlendirilmiş insanları, bir hayalet ve bir değil, iki değil, üç değil, beş fae-goblin fae olarak sayılıyordu. Bir de ben. Buradaki tek normal insanlar Emily ve bahçıvan Hugo olabilir.

Biz tesadüfi değildik, çünkü tesadüfi ve rastlantısaldı. Kasıtlı olarak bir araya getirilmiştik. Bunu kimin ve neden yaptığını merak ettim.

Kardeşimi kurtarıp kurtaramayacağımı merak ediyordum. "Belki de haklısın," dedi masa başı görevlisi Liam ve

Gece müdürü, gücü dün gece sıcak gölden yükselen sis gibi etrafımda akıyordu. "Flotsam değil."

Mike Amca olmayan yeşil adam sözlerini düşündüğünü belli eden bir tavır takındı. "O halde, kuzey rüzgârının savurduğu uzak yolcuların kapımıza geldiğini söyleyelim. Kış kayboldu." Ellerini iki yana açtı. "Looking Glass Lodge'a hoş geldiniz, misafirler." Gülümsedi. "Tatil köyü. 'Tatil köyü' demek istedim. "

Emily yeşil adamı mutfaktan çıkarken takip etmişti. Kızgın bir şekilde tısladı. "Çok mu dramatik? Liam'a aldırmayın. O İrlanda'da büyüdü." Bunu, annemin sosyal açıdan beceriksiz arkadaşlarından biri için özür dilemek amacıyla "Ahırda büyüdü" dediğı gibi söylemişti. "Ve tüm tabelalarda Looking Glass Kaplıcaları yazıyor."

Emily'yi tekrar kontrol etmek için duyularımı kullandım. Hayır, hala insan.

Yeşil adam, Liam, elindeki bulaşık havlusunu ona doğru fırlattı ve Liam havluyu havada kapınca güldü.

"Sen git Hugo'ya bulaşıklarda yardım et, seni baş belası," diye uyardı. "İrlanda'da ya da benim davranışlarımda bir sorun yok."

Sırıttı ve kapı aralığından tekrar gözden kayboldu.

"Adam ve Mercy Hauptman," dedi kocam, elini uzatarak öne doğru bir adım attı. "Dün gece geldik. Bir anahtar aldım ve resepsiyona bir not bıraktım."

"Bay Hauptman." Ev sahibimiz Adam'ın elini sıktı ve sonra gözleri biraz daha büyüdü. Anlayış şafağının söktüğünü gördüm ve Adam'ın bakışlarıyla karşılaşmayı kendi bakışlarını düşürerek değil, kısaca bana bakarak bıraktı. Adam'ın rütbesine meydan okumayan ya da daha düşük bir statüyü kabul etmeyen bir hareket. İnsanlar bu tür davranışları kurtadam Alfaların etrafında takıldıklarında öğrenirlerdi. Ya da büyüleri misafirlerini hoş karşılamaya ve rahat hissettirmeye yönelik olduğunda.

"Ah, şu Hauptman," dedi Fae. "Beni affet. bağlantı kurmak. Böyle konukları ağırlamak bir onurdur. Ben, günahlarım için, Liam Fellows-lütfen bana Liam deyin. Bu sabah henüz masaya gitmedim, kimsenin yollardan geçebileceğini düşünmüyordum. Umarım misafirperverliğimizi ihtiyaçlarınıza uygun bulursunuz."

"Efendim," dedi Adam. Adam temkinli olduğunda, askerileşir. Liam Fellows'un ne olduğunu hissedemediğinden oldukça emindim ama şaşırdığımı biliyordu.

Ayrıca ev sahibimizin teklif ettiği misafir rolünü de kabul etmedi. Tekrar teklif etti. Misafirlik yasaları Fae'ler için çok önemlidir. Bazı korumalar sağlarlar ama aynı zamanda yapabileceklerimizi de kısıtlarlar.

Eğer Liam'ın misafiriysek, örneğin ona önceden danışmadan liri çalamazdık. Eğer lir bir fae eseriye -hepsi öyle değildi ve buz devi bunu açıkça belirtmemiştir- herhangi bir fae'nin onu fae olmayan birine geri vermemizi sorun edeceğinden emin değildim.

"Bayan Hauptman." Liam elini bana doğru uzattı. Parmak eklemlerimi havada öpmesine şaşırmadım. Mike Amca da ara sıra bu tür kibar selamlaşmalar yapardı.

"Merhamet, lütfen," dedim.

Bundan kaçış yoktu. Eğer pansiyonda kalacaksak, misafir olarak kalmamız gerekiyordu. Eğer dağın bilmem kaç kilometre yukarısında, kardeşimin çalıştığı çiftlikte kalsaydık, eseri bulmamız mümkün olmazdı.

"Dışarıda fırtına varken" - minnettar değilim, Tanrı aşkına, bir fae'ye, özellikle de tanımadığım güçlü bir fae'ye böyle aptalca bir şey söyleseydim Zee derimi yüzerdi.

-"Misafiriniz olmaktan mutluyum."

Liam'ın vücudu gevşedi. Bunu görmeme izin vermesine ya da misafirperverliğini kabul etmemizin bu kadar önemli olmasına şaşırmıştım.

Bir keresinde Zee'ye Mike Amca'nın neden Gri Lord olmadığını sormuştum. Zee bana barının duvarları içinde Mike Amca'nın gücünün müthiş olduğunu ama güç merkezinin dışında Gri Lord olamayacak kadar savunmasız olduğunu söylemişti. Burada Liam'ın bölgesindeydik. İsterse bizi dışarı atmakta hiç zorlanmazdı. Neden istemediğini merak ettim.

"İyi, iyi," dedi Liam. "Umalım da fırtına kısa sürede diner, ama önümüzdeki birkaç gün için jeneratörler için yeterli yakıtımız ve misafirlerimiz için yeterli yiyeceğimiz olsun." Gülümsedi. "İyi bir aşçı olduğumu söylemekten utanmıyorum. Belki de yemekler bizimle kalmanızın fırtınanın bedelini ödemenize değmesini sağlayacaktır."

Mike Amca, biri barına bir obje getirseydi bunu bilirdi. Adam ve benim Liam Fellows ile diğer kulakların bizi dinlemediği bir yer ve zamanda konuşmamız gerekiyordu. Bunun ilk adımı, onun bizim kim olduğumuzu bilmesine rağmen bizim de onun kim olduğunu bildiğimizi kanıtlamaktı. Ya da en azından ne olduğunu.

"Bana bir arkadaşımı hatırlatıyorsun," dedim ona. "O da insanları beslemeyi sever. Çoğumuz ona Mike Amca deriz."

Yanımda Adam nefesini tuttu, yani haklıydım. Liam'ın ne olduğunu bilmiyordu.

Ev sahibimizin gülümsemesi dikkatli bir hal aldı ve beni daha derinlemesine değerlendirdi. "Yolunuzun üzerinde bir bar işletiyor, değil mi? Evet, onu tanıyorum. Siz de bana birini hatırlatıyorsunuz, Bayan Hauptman." Durakladı ve kasıtlı olarak "Mercy" dedi.

"Kardeşim Gary, buradan dağın yukarısındaki çiftlikte bekçilik yapıyor," dedim.

"Ah, tabii ki," dedi, sanki düşündüğü kişi o değilmiş gibi. "Bana Gary'yi hatırlatıyorsun."

Başka birinden mi bahsediyordu? Ona başka kimi hatırlatabilirdim? Çakal mı? Vahşi doğada yaşayan yeşil bir adam Coyote ile tanışmış olabilir.

"Elbette ve kardeşin de iyi bir adam," diye devam etti yeşil adam Liam. "Dün atlarla birlikte gelmesi gerekiyordu ama sanırım fırtına planlarını bozdu. Telefonlar da çalışmadığı için kontrol etme imkânımız olmadı. Bugün ona ulaşmaya çalışmayı düşünüyor musunuz? Bunu engellemenin benim görevim olduğunu düşünüyorum. Bu dikkatsiz olunacak türden bir fırtına değil."

Kocam Liam'a, "Biz zaten oradaydık," dedi. "Çiftlikte değil. Genelde kullandığı kamyon gitmiş."

Hepsi doğru, yanıltıcı olsa da. Aldatmacanın Liam'a değil, izleyicilerimize yönelik olduğunu düşündüm.

Odaya şöyle bir göz attım ve artık ilgi odağı olmadığımızı görünce şaşırdım. Aniden ortaya çıkışımıza bakılırsa, ilgisizliklerinin muhtemelen Liam'ın yaptığı bir şey olduğundan emindim. Mike Amca'nın da ara sıra kalabalığı aynı şekilde yönlendirdiğini görmüştüm.

Peter tekrar yerine oturmuştu. Polis arkadaşları ve kızı, masalarındaki son yemek parçalarını temizliyorlardı.

Tabaklar. Yürüyüşçüler kafalarını birleştirmiş, hızlı hızlı konuşuyorlardı. Ne dediklerini duyabilmem gerekirdi ama müziğin mükemmel ayarlanmış sesi işini yapıyordu. Tek yakalayabildiğim ara sıra çıkan sessiz harflerdi.

Heddar'ların masasında Dylis, biz gelmeden öncekinden daha da ilgisiz bir şekilde yemeğini karıştırmaya devam ediyordu. Bir şeylerin etkisinde olduğuna dair ilk izleniminin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım. Büyüsünde hissettiğim yanlışlığın kaynağı bağımlılık olabilirdi. Hangi ilacı kullanıyor olabileceğini merak ettim.

Hâlâ bize dikkatini veren tek kişi kocası Andrew'du. Adam'a bir Alfa'nın diğerine baktığı gibi bakıyor, tehdidi değerlendiriyordu. Onu izlediğimi gördü ve aniden cazibesini çıkarıp gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Dişlerimle.

Liam değişimi fark etti, odaya bir göz attı ve bizden bir adım uzaklaşarak mutfığa doğru ilerledi.

Liam bana, "Kardeşin ender rastlanan bir sağduyu sahibi," dedi. O bir fae idi ve yalan söyleyemezdi. Belki de "nadir duyu", "iyi duyu" dan başka bir anlama geliyordu.

İnanmadığımı görmüş olmalı, çünkü gülümsemesi bir an için genişledi ve gerçek oldu. "Öyle. Bir fırtına -Bu tür bir fırtına bile ona zarar vermeyecek."

"Böyle düşünmene sevindim," dedim kabul etmek yerine.

"Gary hakkında daha fazla konuşmalıyız," dedi Liam.

"Ama sen

beni kahvaltı hazırlarken yakaladınız, o yüzden konuşmak için biraz beklemeniz gerekecek. Evde bugün yumurta, domuz pastırması ve krep servis ediliyor. Ya da dilerseniz özel bir şeyler hazırlayabilirim?"

"Özel bir şey yapmanıza gerek yok. Kahvaltı kulağa hoş geliyor," dedim ona, bizi ona borçlu bırakacak herhangi bir şeyden dikkatle kaçınarak.

Liam düşünceli ifadelerimi takdir ederek (yine) gülümsedi ve bu kez ifadesi biraz sinsiden de öteydi. Kendimi ondan hoşlanmak isterken buldum ve kendime onun Mike Amca olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. O bizim ev sahibimizdi ve misafirlik kurallarına uyacaktı ama bu onu arkadaşımız yapmazdı.

"Hiç sorun değil," dedi. "Yemek birazdan hazır olur. Dua edin, istediğiniz yere oturun."

Adam sanki hesaplarını çoktan yapmış gibi hiç tereddüt etmeden bizi yürüyüşçülerin masasına götürdü. Dylis'e duvarlarda duyduğu müzik hakkında soru sorabilmek için Heddar'ların masasını seçerdim.

Ama yürüyüşçülerin bu ücra yerde aniden ortaya çıkmaları onları en olası şüpheli adayları haline getirmişti, hatta ben onların fae olduklarını bilmeden önce bile. Adam'ın kararına itiraz edemezdim. Mutlu olmam iyiydi, çünkü yürüyüşçüler hepimiz için yeterince mutsuzdu.

Adam Victoria'nın karşısına bir sandalye çekip oturmamı işaret ettiğinde Able kaskatı kesildi. Adam her zamanki gibi koltuklarımızı stratejik olarak seçmişti. Sırtımız mutfağa dönüktü ama diğer iki masadaki insanları rahatça görebiliyorduk.

Gerçi bu gereksiz bir stratejiydi çünkü Adam ve ben oturduğumuzda Peter'ın masasındaki herkes ayağa kalktı. Son grup da odadan çıkar çıkmaz Heddarlar da ayrıldı. Kimse kendini tanıtmak için durmadı.

-Tıpkı normal şartlar altında sıradan bir otelde kalıyor olsaydık bunu yapmayacakları gibi. Bu muhtemelen kimsenin dışarıdaki fırtınanın ne kadar kötü olduğunu fark etmediği anlamına geliyordu.

Masamızdaki çift kalkıp diğerleriyle birlikte gitmeye başladı. Ama Adam onlara yerlerine dönmeleri için el salladı.

O bir Alfa'ydı, bu bir istek değildi. Tekrar oturdular ama ikisinin de nedenini tam olarak bilmediğini söyleyebilirim.

"Dün gece Elyna Gray'le tanıştık," dedi Adam onlara. "Siz onun bahsettiği yürüyüşçüler olmalısınız -Able ve Victoria. Düşün partisinin bir parçası değiller."

Cevap vermediler.

"Able ve Victoria," dedi Adam. "Kardeşler ve dağcılar."

Victoria sıkıca, "Evet," dedi.

"Goblin katili," diye tısladı kardeşi Adam'a. "Biz hiçbir şey yapmadık. Bizi rahat bırak."

Adam bildiğim kadarıyla hiç goblin öldürmemişti - ki bu son on yıl içinde herhangi bir zaman olabilirdi. Ben de hiç goblin öldürmemiştim. Bir insan çocuğunu öldüren kaçak bir goblinle yüzleşmek amacıyla sürü üyelerinden oluşan bir ekibe liderlik etmişim. Goblin kralının ellerinde ölmüştü ama ben de oradaydım. Mecbur kalsaydım o goblını öldürürdüm.

Adam'ın bir cin katili olarak etiketlenmesine neden olan hikâyelerin neler olduğunu merak ediyordum. Ya da belki de asıl soru bu hikâyeleri kimin anlattığı olmalıydı.

Victoria'nın eli kardeşinin dizine gitti ve o da konuşmayı kesti. Adam omzuyla bana hafifçe vurdu. Daha çok onun için endişeleniyorlardı. Adam onlarla konuşacak kişinin ben olmam gerektiğini düşünüyordu.

Yeterince makul, diye düşündüm.

Elyna onlar hakkında GoPro ile dağlara tırmanıp maceralarını sosyal medyada paylaşarak iyi para kazandıkları dışında bir şey bilmiyordu.

Objenin kimde olduğunu bulmalıydım ki onu geri getirebileyim. Adam'ın hiç kimseyi öldürmediğini tartışmayı düşünmedim.

Goblinler ana hedefime yardımcı olacaktı, bu yüzden bir kenara koydum.

Bu konuya nasıl yaklaşacağıma karar verirken aramızda oldukça uzun bir sessizlik oldu. Odada yalnızdık ve bu da birkaç olasılığın önünü açıyordu.

"Dışarıda hava çok kötü," dedim Victoria'ya, kardeşini görmezden gelerek. "Buna neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

"Kutup havası getiren bir alçak basınç sistemi mi?" diye cevap verdi. Kardeşine ölümüne sarılmıştı. "Sen bir çeşit meteoroloji uzmanı mısın?"

Daha doğrudan bir cevap almayı umuyordum. Sorular ne gerçek ne de yalandı.

"Hayır," dedim. "Ben bir tamirciyim. Ama bu fırtınanın neden bir süre daha devam edeceğini biliyorum."

Hırsızlığa karışmış olmaları için zamanlama doğrudu. İlk kez gerçekten hırsızın kardeşim olup olmadığını merak ettim. Hrímnr'in değerlendirmesini kabul etmiştim. Eseri çalıp burada bıraktıktan sonra bana koşması mantıklı gelmiyordu.

Goblinler mükemmel hırsızlardı ve bu çift kışın dağları iyi bilirdi. Eğer bir buz devini soymak için birini seçmem gerekseydi, bu çift çok iyi bir seçim olurdu. Kilitli yerlere girip çıkabilecek kadar büyüleri vardı ama dikkat çekecek kadar değil. Elllerinde fırsat ve muhtemelen hırsızlık için gerekli araçlar vardı.

Sebebe gelince.

Eğer elimi uzatıp kapatsaydım, Lugh'un bastonunu tutardım. Bu konuda hiçbir şey yapamamalar bile, bir eserin fae olmayan biri tarafından tutulmasına içerleyen pek çok fae vardı. Baston, her ne sebeple olursa olsun, bana ait olduğuna karar vermişti.

Hrímnr fae değildi. Kayıp eserinin Fae'ler tarafından yapılıp yapılmadığını bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki

Fae'ler tüm eserlere kendilerininmiş gibi bakarlardı. Zee kesinlikle öyle düşünüyordu. Ve Underhill, Ruh Alıcı'yı -ki kesinlikle fae değildi- yok etmesi için Zee'ye verdiğim için beni henüz affetmemişti.

Yeterince sebep var. Eğer goblin kardeşler Hrímnir'in bir objesi vardı. Ve nerede yaşadığını. Ve buraya gelemeyeceğini. En basit açıklama hâlâ kardeşimin eseri çaldığı ve birisine bıraktığı yönündeydi.

Bunu konuklardan daha iyi tanıdığı biriyle yapmış olması daha muhtemeldi - belki Liam gibi biriyle. Liam burada değildi ama. Şimdilik sorgulamam gereken birkaç goblin vardı.

"Birisi lirini kaybetmiş ve onu geri istiyor," dedim. "Onu alana kadar hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız."

"Sana söylemiştim." Able kız kardeşine doğru eğilirken sesi aceleciydi. "Sana bu fırtınada sihir olduğunu söylemiştim."

Doğru.

Victoria kardeşine bir bakış attı ve o da sakinleşti. İkisi arasında kimin sözünün geçtiğine şüphe yoktu.

"Bunu yapmak için bir Güç gerekir," dedi Victoria. "Sadece bir Gri Lord değil, elementallerden biri."

Ben bir şey söylemedim. Elemental derken neyi kastettiğini bilmiyordum.

"Bir lir," dedi Victoria.

"Bir obje," dedim ona. "Bir arp olabilir. Bu konuda biraz kararsızım."

Bunun onun için yeni bir şey olup olmadığını anlayamadım. Bir obje mantıklı olabilirdi; başka hiçbir şey birisini bu fırtınaya mal olan gücü harcamaya itemezdi.

Bir anlık sessizlikten sonra Victoria, "Peki onu iade etmek niyetinde misiniz? Bu lir ya da arpı? Bir obje mi?"

Onlara tekrar "Eğer geri verilmezse, kimse kulübeden canlı çıkmayacak," dedim.

"Sana inanmıyorum," diye öfkeyle tükürdü Able, kocama bakarak. "Siz insanların hepsi yalancı. Kurtadamlar da öyle. Eğer onu bulursan, kurt adam Marrok'a götüreceksin, değil mi? Çünkü seni onun peşinden o gönderdi, değil mi? Bir obje ve onun bölgesine çok yakın."

"Marrok'un bununla hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi Adam. "Eğer bir şey isteseydi, bunun için göndereceği kurt ben olmazdım."

"Charles," diye nefes aldı her iki fae de, az önce çakal görmüş bir çift tavşan gibi koltuklarında kıpırdamadan oturuyorlardı. Bu onları pek de insan gibi göstermiyordu.

Charles'ın bu çiftte yarattığı dehşet hakkında ne hissedeceğini merak ediyordum. Marrok'un oğlu beni de korkutmuştu. Ve benden hoşlanıyordu - çoğunlukla benden hoşlandığından emindim. Ama uyandırdığı korku yararlı bir şeydi. İnsanların zarar görmesini engelliyordu.

Az önce bana goblinlerin korktuklarında nasıl göründüklerini de gösterdi.

Fırtına onları korkutmamıştı. Ya da birinin havayı kontrol edebilecek kadar güçlü bir varlıktan bir obje çalmasından. Eminim ki bu çift bir buz devinden bir obje almış olsaydı, buz devinden Charles'tan bahsettiklerinden daha çok korkarlardı.

Belki de goblinler liri çalmamışlardır. Arp. Artefakt.

"Charles eser avlamaz," dedim onlara. "Ne de Marrok."

Goblinlerin ikisi de bana tamamen inanmaz bir şekilde baktı. Ya da sanki çok aptalmışım gibi.

"Marrok'un elinde ne olduğunu biliyor musun?" Victoria sadece bir goblinin yapabileceği gibi tısladı. Sesine biraz da aşağılama katmayı başarmıştı. "Düzinelerce silahtan oluşan bir hazine.

eserler, düzinelerce isimlendirilmiş eser. Kim bilir kaç tane de isimsiz."

"Onları avlamazsa nasıl bu kadar güç toplayabilir ki?" diye sordu Able. "Sence o çağırdığında ona gelirler mi?"

Bu, bastonumla ilgili bir kinaye olabilir de olmayabilir de. Şu anda bunun bir önemi yok. Bran'in bir eser zulası olup olmadığını düşünüyordum. Goblinlerin söylediklerine inandıklarını duyabiliyordum.

Bran'in bir sürü eseri olsaydı, bundan haberim olmazdı, değil mi?

Marrok Bran Cornick'i motive eden tek bir şey vardı: Kurtadamları güvende tutmak. Bunu başarmak için yapmayacağı şey yoktu. Fae eserleri için bir kullanım alanı bulduysa, onları saklayacaktı. Onları sadece düşmanlarının ellerinden uzak tutuyor olsa bile.

Hay aksi. Bu son düşünce aklıma gelir gelmez anladım. Of Tabii ki eser topluyordu. Zee aynı zamanda yaptığı silahları da topluyordu -çoğu farklı güç derecelerine sahip eserler. Acaba Zee buna Marrok yüzünden mi başlamıştı, en güçlü yaratımlarını Marrok'un elinden uzak tutmak için.

Adam sanki düşüncelerimi anlamış gibi, "Marrok eser avlıyor olabilir," diye kabul etti. Ya da belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu - Bran'in devasa bir fae eserleri koleksiyonuna sahip olması gibi. "Bu konuda işe yarar bir bilgim yok. Ama onları bizimle birlikte avlamıyor. Fae'lerle bir anlaşmamız var."

Onlara herhangi bir şey vermek zorunda olduğumuzu söylemeyen bir

bulabileceğimiz eserler.

Victoria omzumun üzerinden bir şey gördü ve "Geliyor" diye fısıldadı. Birinin mutfaktan masamıza doğru yürümesi için yeterince bekledi ve sonra gülümsedi. Bir saniye sonra gülümsemesi gerçek oldu.

Liam yemekle dolup taşan iki tabak getirdi ve onları Adam'la benim önümdeki masaya koydu. Bardakları aldık, onları da yanında taşıdığı sürahiden portakal suyuyla doldurdu. Diğer bardakları da arkadaşlarımızın önüne doldurdu.

Victoria ona teşekkür etti.

Şaşırdığımı belli etmemek için kendimi zor tuttum. Liam'ın Fae olduğunu bilmemesine imkan yoktu. Belki de onun kendisinden daha güçlü olduğunu fark etmemişti? Ya da fae'lere teşekkür etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilemeyecek kadar gençti?

Liam onun teşekkürlerini kayıtsızca kabul etti, ev sahibi gibi birkaç şey söyledi ve mutfağına geri döndü. Ne konuştuğumuzu duyup duymadığını merak ettim. Sanmıyordum, çünkü müziğin sesine kulak misafiri olamamıştım - ve işitme duyum çok iyidir.

"Bu fırtınaya eseri çalınan bu elemental mi sebep oluyor?" Victoria sordu. "Buraya yakın bir yerden mi çalındı?"

Başımı salladım.

"Buraya kardeşin için geldiğini sanıyordum," dedi Able. "Liam'a da böyle söylemiştin."

"Öyleyim," dedim. "Ama daha karmaşık bir şeye dönüştü."

"Şey," dedi Victoria, "bizimle neden konuştuğunuzu bilmiyorum." Adam'a ekşi bir gülümseme verdi. "İkimiz de bir obje çalmadık."

Bu goblinleri temize çıkardı. Fae'ler yalan söyleyemezdi. Bana goblinlerin yalan söylemesinin çok gizli yolları olduğunu söylenmişti. Ama onun sözleri bana mutlak gerçek gibi geldi - ve ben gerçeğı yalandan herhangi bir yalan dedektöründen daha doğru bir şekilde ayırabilirdim.

Sandalyesini geriye itti, ayağına kalktı ve Able arkasından takip ederek odadan çıktı.

"İnsanlara eserden bahsetmeyeceğimizi ve onu çalıp çalmadıklarını sormayacağımızı sanıyordum?" dedi Adam, ama üzölmüş gibi değildi.

"Zaman kısa," dedim. "Kardeşim-" Ona yapılanlar için söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Çaresiz olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Kardeşimin başı dertte. Onu kontrol etmek için Honey'ye bile ulaşamıyoruz. Ya da sürüye. Ya da New Mexico'da neler olduğunu. Ve bu fırtına."

Kulübenin derinliklerine sıkışmış olsam bile esen rüzgârları duyabiliyordum.

"Böyle fırtınaları bilirim, Adam. İnsanları öldürürler. Evlerini şömineyle ısıtan ve herkes karbonmonoksitten ölene kadar bacalarının tıkalı olduğunu bilmeyen insanlar. Evlerini ısıtmak için yeterli parası olmayan insanlar. Acil durum çalışanları."

"Diğer insanlar da," dedi Liam.

Yaklaştığını duymamıştım. Adam sandalyesini çevirdi ama ben ayağa kalktım.

Yeşil adam bize baktı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Sanırım konuşmamız gerek."

Adam arkasına yaslandı ve bir kaşını kaldırdı. "Burada mı?"

Liam omzunun üzerinden seslerin mırıldanmasını duyabildiğim mutfığa baktı. "Benim dairem, rahatsız edilmeyeceğimiz yer."

Bu, mutfakta konuştuklarımızı müzikten bile duyup duyamayacağı sorusunu hemen hemen yanıtladı.

-

LIAM'S DAİRE WAS AÇIK THE ÜÇÜNCÜ ZEMİN, NEREDE THE
devam eden yenileme çalışmaları tam olarak sergileniyordu.
Döşemeler orijinal tahtalarına kadar sökülmüş ve binanın bazı
bölümleri

Duvarlarda, yeni elektrik tesisatını ortaya çıkarmak için çıta ve sıvanın söküldüğü büyük boşluklar vardı.

Üstümüzde bir tür gıcırdama sesi vardı. Adam boynunu büktü ve tavana baktı. "Görünüşe göre kar yığınının kaldırmak için birini yukarı çıkarmanız gerekiyor."

Liam da durdu ve yukarı baktı. Gücünün çatının yapısına doğru kaydığını hissettim.

"Buz barajı," dedi. "Tamir ederdim ama bu eski bina bazen tuhaf bir şekilde büyü alıyor. Her şeyi başımıza yıkmak istemiyorum. Elle temizlemesi için birini yukarı çıkarmamız gerekecek."

Adam'a baktı, sanki onu görev için ölçüyormuş gibi. Ama sonra sanki kendi kendine, "Önce tartışmak için zaman var," dedi.

İnşaat molozlarının arasından ve üzerinden geçerek salonun sonuna ve köşeyi dönerek yıkımın sona erdiği ve malzeme deposunun başladığı başka bir salona ulaştık. Dört döşeme paleti beş rulo halıyı taşıyordu. Bir başka palette beş galonluk boya kovaları vardı. Bazıları açılmamış, bazıları ise incelenmek üzere yırtılarak açılmış büyük kutulardan balonlu ambalajlara sarılmış mobilya ve demirbaş yığınları çıkıyordu.

"Karmaşayı mazur görün," dedi bizi omzunu aşan bir alçıpan yığınının etrafından dolaştırırken. "İnşaat temiz ya da düzenli bir iş değildir."

Ancak alçıpanı geçtikten sonra, hiç de locaya aitmiş gibi görünmeyen yaklaşık yirmi metrelik tertemiz bir salona çıktık. Ya da son bin yılda inşa edilmiş bir locaya.

Ayaklarımızın altındaki zemin, modern inşaatın asla tahammül edemeyeceği dar aralıklara sahip, on sekiz ila yirmi inç genişliğinde kaba yontulmuş ahşaptı. Duvarlar, zeminden çok daha sıkı bir şekilde yerleştirilmiş tarla taşıydı.

"Granit," dedim, parmaklarımın duvarların pürüzlü yüzeyinde kaymasına izin verdim, ancak gözlerim koridorun sonundaki kapıdaydı.

Liam başını salladı. "Öyle. Burayı evim gibi hissettiriyor." Kapı.

Arka bahçemizin kenarında Underhill'in bir girişi vardı. Süslü değildi, kalın ve hırpalanmış meşeden yapılmıştı, sanki bir asırdır orada duruyormuş ve muhtemelen bir asır daha orada duracakmış gibi görünüyordu. İyi bir kapıydı, sağlamdı ama güzel bir şey değildi.

Underhill'in kendisi, sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca onun dünyasında sıkışıp kalmış bir insan çocuğu olan Aiden bizimle yaşamaya geldiğinde onu oraya koymuştu. Sürü evimiz masum seyirciler için çok tehlikeli hale geldiğinde onu başka bir yere taşımıştık. Onu güvende tutmak için değil, dünyayı daha ilginç sürü üyelerimizden birinden korumak için gerekli olduğu için göndermiştik.

Aiden şu anda bizimle yaşamıyor olsa da, kapı hala oradaydı. Underhill, insan görünümünde, bazen bizi ziyaret etmek için bu kapıyı kullanıyordu.

Liam'ın kapısı arka bahçemizdeki kapıya hiç benzemiyordu.

Onunki muhteşem bir sanat eseri idi, ancak kulübenin zemin katının yenilenmiş bölümlerinin şık Art Deco'suna hiç uymuyordu. Kapının bulunduğu salonun ortaçağdan kalma kale yapısına da uymuyordu, ancak yuvarlak tepesi, ağır dövme demir menteşeleri ve topuzu Ortaçağ'a bir selam niteliğindeydi. Bunun yerine, kapının ve çerçevenin her tarafına kabartma olarak oyulmuş meşe yaprakları bana Art Deco'nun doğayı seven hayalperest öncülü Art Nouveau'yu düşündürdü.

Arka bahçemizdeki Underhill'in girişine hiç benzemiyordu ama onun gibi Liam'ın kapısı da dünyalar arası bir kapı gibiydi.

"Güzel kapı," dedi Adam.

"Evet," diye cevapladı Liam sinsi bir gülümsemeyeyle.
"Kendim yaptım."

Kapıyı açtı ve kalın halılarla kaplı karo zeminli, son derece modern bir daire ortaya çıktı. Mutfak oturma odasının bir parçasıydı ve bir şefin atölyesiydi. Tamamen işle ilgiliydi ve gösteriştense uzaktı ama büyük gazlı ocağın kapıdan farklı bir şekilde sanat eseri olduğuna emindim.

"Hoş geldiniz," dedi Liam ve içeri girmemize izin vermek için kenara çekilirken bir sihir patlaması oldu.

Kapının kilidini açmamıştı ama o kapının insanları dışarıda tutmak için Underhill'in kapısından daha fazla kilide ihtiyacı yoktu. Bizi karşılamadan önce onu itip geçseydik ölümcül bir şey olacağından oldukça emindim. Öldürmek için tasarlanmış büyülerde bir tür heves ya da beklenti vardı. Burada bunu hissedebiliyordum.

Pencereler kulübenin çevresine, dışarıdaki fırtınaya bakıyordu. Nedense bunu beklemiyordum. Sanki bu oda hem kulübenin içindeydi hem de kulübede değildi.

Sihir mantıklı olmak zorunda değil.

Adam ve ben yumuşak bir kanepede yan yana oturduk, vücudumdaki kaslar - dünkü titretici soğuktan hâlâ ağrıyordu - inanılmaz derecede rahattı. Adam burada olduğu için kendimi yumuşak desteğin içine bıraktım. Arkadaşım kanepenin ön kenarına tünedi. Hareket etmesi gerektiğinde onu yavaşlatabilecek yumuşak koltukları sevmezdi.

"Burada kulak misafiri olamayız," dedi Liam. "Bu sabah bu fırtınanın neden bu kadar rahatsız edici olmaya karar verdiğini bildiğimi düşünerek uyandım. Goblin ikizlerimize bunun birisinin bizi buraya hapsetmesinden kaynaklandığını söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin

Ta ki bir müzik aleti bulana kadar - gerçi ne tür bir enstrüman aradığınız konusunda biraz kafa karışıklığı var gibi görünüyor. Bir obje."

İrlanda aksanının, John Philip Sousa marşı yerine sadece hafif bir lirik nota olana kadar aniden tonlandığını fark ettim.

Adam'ın gözleri kısıldı. "Mike Amca, biri barına bir obje getirdiğinde bunu anlar."

"Fırtınanın neden bu kadar kötü olduğunu düşündün?" diye sordum.

Liam iini çekti ve Adam'a cevap verdi. "Evet, tabii ki yle." Bir sandalyeyi odanın öbür ucuna sürükledi ve tam Adam'la benim önüme koydu. Sonra oturdu, bacaklarını bileklerinden çaprazladı, dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı ve ellerini birleştirdi.

"Biz," diye açıkladı i çekerek, "bir ıkmazdayız. Ben sana gvenemem, sen de bana güvenemezsin."

"Neden olmasın?" Adam sordu. "Birileri bir şeyler bulana kadar hepimiz burada kapana kısılmış durumdayız." Bana baktı.

"Yeşil bir adamın kulübesinde bir obje olup olmadığını neden bilmediğine hâlâ takılmış durumdayım," dedim. Kaşlarımı attım. "Peki kahvaltıya geldiğimizde neden şaşırdın?" A hayaletin bizimle ilgilenmesini mi bekliyordu? Ama bu mantıklı değildi çünkü eğer sebep bu olsaydı, öyle olmadığını bilmesi gerekirdi. Mike Amca böyle bir şey barını istila etseydi bunu bilirdi.

"Yeşil adam mı?" Liam söyledi. "Bu terimi çok uzun zamandır duymamıştım. Mike Amca kendine böyle mi diyor?"

Mike Amca'nın kendisine hiç yeşil adam adını verip vermediğini hatırlayamadım.

"Başkaları da ona böyle diyordu," dedim, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum - sonra da kaçtığı soruyu tekrarladım. "Neden bizden haberin yoktu?" Ya da Jack'e yapılan saldırıdan. Büyüye karşı hassas olan herkes bir

şeyler hissetmiş olmalıydı.

"Gary'nin alıntı bir eserle ne ilgisi var?" Liam cevap vermek yerine bana sordu.

Eğer soruya cevap vermek istemiyorsa, bunu söyleyebilirdi. Ayrıca, eğer o benim sorularıma cevap vermiyorsa, ben de onunkilere cevap vermezdim. "Bu sabah aç bir hayalet tarafından saldırıya uğradık," dedim.

Yanımdaki Adam bir kahkaha attı.

"Ne yapıyordun?" Liam kaskatı kesildi, sandalyesinde öne doğru oturdu ve eli yanındaki bir şeye uzandı.

"Burası senin kulüben değil," dedim ani bir kesinlikle.

Sanki sözlerimin bir yankısıymış gibi, ayakkabılarımın altından ve omurgamdan yukarı doğru fırlayan bir şey hissettim. Tam olarak sihir değildi ama bir çeşit güçtü. Depreme çok benziyordu, sanki bir şey sağlam bir temeli ayaklarımın altından çekip çıkarıyordu.

Liam'ın burun delikleri alevlendi ve homurdandı, "Benim locam. Benim ev."

Sahiplenme duygusuyla birlikte büyüğü de arttı ve titreme hissi azaldı. Çoğunlukla. Ensemdeki tüyler hâlâ biraz mutsuz hissediyordu.

"Eğer seninse, burada bir obje olup olmadığını neden bilmiyorsun?" Adam usulca sordu. Liam'ın bizimle konuştuğunu sanmıştı. "Odamızdaki aç hayaleti neden fark etmedin?" Sesi Adam'ın en tehlikeli anlarındaki yumuşak tonuna dönüştü. "Yoksa o hayaleti üzerimize mi saldın?"

Başımı salladım. "O yapmadı. Buraya ait değildi." Sonra ekledim, "Bizimle konuşmuyordu, kulübe üzerinde hak iddia ediyordu. Ne zamandır buradasınız, hala sizin değil mi?"

Liam gözlerini bana dikti.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedim. Sadece ne hissettiğimi anladığımı bilmesini istemiştim.

Liam başını eğdi. "Tam olarak... bütün değilsin." Başını iki yana salladı. "Doğru kelime bu değil. Yaralısın ve bu seni tehlikeli bir şekilde açıkta bırakıyor."

"Zaten bildiğimiz bir şeyi bize söylediğiniz için teşekkür ederiz," dedi Adam kayıtsızca. "Bu konuda ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

O kadar rahat sordu ki, Liam'ın bunun dürüst bir soru olduğunu anladığını sanmıyorum.

"Hiç de değil," dedi Liam. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Biraz acımasızca gülümsedi. "Yaşayan hiç kimsede görmedim. Buna ne tür bir yaratığın neden olduğunu paylaşıyor mısınız?"

Yüzü değişmese de Adam'ın endişesini hissedebiliyordum. "Bir yaratık değil," dedim ona. "Bir eser."

Fae."

"Hâlâ sende mi?" Liam gözlerinde bir avcı parıltısıyla rahatça sordu.

"Bir arkadaşımız tarafından yok edildi," dedi Adam.

Liam'ın nefesini kesmesi üzerine "Bir fae arkadaş," diye ekledim.

Kâhya dostluğunu yeniden kazandı. "Yazık. Hâlâ sende olsaydı, sana nasıl zarar verdiğini anlayabilirdim."

"Kardeşim önceki gün evime geldi, kimseyi anlayamamakla ya da kimseyle iletişim kuramamakla lanetlenmişti," dedim, aklımda herhangi bir plan olduğundan çok konuyu değiştirmek için. Ama bunu söyledikten sonra, bilgi saklamanın işimizi kolaylaştırmayacağını fark ettim.

Adam bana baktı. Omuz silktim. "Şu anda aynı gemideyiz. Belki hepimiz konuşursak bir çözüm bulabiliriz. Ve Adam, eğer o da Mike Amca gibiyse, eğer Liam'da eser varsa, onu ondan almamızın tek yolu kendi özgür iradesiyle bize vermesidir."

Adam tereddüt etti ama sonunda başını salladı.

Liam ise kendisine şüpheli dememe gözünü kırparak bile olsa tepki vermedi.

Liam'a her şeyi anlattım, kardeşimin ortaya çıktığı andan aç hayalet tarafından saldırıya uğradığımız ana kadar. Ona gümüş örümcekten bahsetmedim. O, hakkında konuşmak için tehlikeli biri gibi görünüyordu. Aç hayaletle olan savaşımızı "Biz kazandık "a indirgediğimde bunu yapmak yeterince kolaydı. Jack'i dışarıda bıraktığımda daha da kolaydı, çünkü o Elyna'nındı ve kimseyi ilgilendirmezdi.

Ben bitirdiğimde Liam gözlerini kapattı. "Tesadüfler. Tesadüfleri sevmem. Bana fırtınaya lirini geri isteyen Hrímnir'in neden olduğunu söylüyorsun. Ben de sana inanıyorum."

Ayak bileklerini çözdü ve biraz kıpırdandı, bedeninin koltuğa oturmak yerine koltuğa yerleşmesine izin verdi. Duruşundaki değişiklik sandalyesinin doğasını değiştirmiş gibiydi. Modern kraliyet törenlerinde kullanılan türden bir taht değil, bir reisin hak ettiği yüksek bir koltuk haline geldi.

Barbar Conan romanının kapağındaki gibi bir barbar kral resmini düşünmeden edemedim. Liam'ın dış görünüşündeki düzenlilik göz önüne alındığında uyumsuz bir düşünce, ama doğru olduğunu hissettim. Başka bir zamanda ve yerde, kanlı ve dağınık bir yerde, bu adam bir fae sarayının hükümdarı olmuştu.

Neredeyse görebiliyordum.

Liam'ın gözleri büyüdü. Öne doğru eğilip Adam'a bir şeyler söylerken arkadaşım yolunu kesti. Ama sözlerini anlayamadım. Tüm dikkatim farklı bir zaman ve mekânda yaşadığım görüntüye odaklanmıştı.

-Ahşap zeminde kan. Çok fazla kan. Bir adam Çıglık atıyor.

Liam'ın parmakları alnımı okşadı ve kafamın içinde gezinen hayaller uzaklaşarak beni terli ve titreyen bir halde bıraktı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk. Adam'ın omzuma dolanan kolu kendimi toparlamamı sağladı.

Liam bana "Bunu düzeltebilecek birini bulmalısın," dedi.

"Niyetim bu," dedim ona. Bunu düzeltmemenin sonuçları neredeyse her geçen saat daha da vahim bir hal alıyordu.

Liam tekrar arkasına yaslandı, bir kez daha bakımlı, zarif bir adam olarak berjer koltukta oturuyordu.

Boğazımı temizledim ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım.

"Sence fırtına bizi neden buraya hapsetti?" diye sordum.

"Bir düğünü engellemek için," dedi Liam.

INTERLUDE

New Mexico

DON ORSON

DON'A TEPELERDE BİR YER BULMUŞLARDI.

Aşağıdaki yerleşkeyi net bir şekilde görebiliyordu, isabet alanı içindeydi. Sivilleri vurmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu; buralarda hiç sivil yoktu. Sehpasını kurdu ve küçük bir inilti çıkardı -çoğunlukla teatral bir inilti

-Uzanıp atışa hazırlanırken. Eğer ona ihtiyaç duyulursa.

Adam'ın adamlarının suçluları bulması bir günden az sürmüştü. Adamlarının öldürüldüğü yeri kontrol etmişler, ardından Auriele Zao "Banotu kokusu alıyorum" diyene kadar çeşitli binalarda dolaşmışlardı.

Don'un, projelerinden birinde kimyagerlerin yaptığı şeyi yapan kimyagerler yerine sihir yapan cadıların çalıştığından haberi yoktu.

Kurtadam çifti, kendilerini kimin takip ettiğini öğrenmek için tüm beyaz cadılar grubunu bir toplantıya çağırmıştı. Darryl Zao korkunç bir herifti ama o toplantıda... Adam, Alfa olmanın bir şeyleri öldürebilmek kadar koruyucu olmakla da ilgili olduğunu söylemişti. Don bunu iş başında görme ayrıcalığına sahip olmuştu. Darryl dehşete düşmüş, travma geçirmiş insanlarla dolu bir odayı ele geçirmiş ve onlara kendilerini güvende hissettirmişti.

Gözü yaşlı, minnettar bir grup cadı inekten ayrılırken - Vincent'ın terimiydi ve yapışıyordu - Darryl mırıldandı, "Ormana barbekü koyup yırtıcıların neden sürekli geldiğini merak etmek gibi."

"Zavallı şeyler," diye onayladı karısı. "Adam'a ekstra korumalar konusunda bazı önerilerim olacak." Don'a baktı. "Sen de birileriyle konuşmalısın. Beyaz cadılar avdır. Burada oldukları size söylenmeli ve güvenlikleri için gerekli önlemler alınmalıydı."

Darryl birkaç telefon görüşmesi yaptı; görünüşe göre Los Alamos'ta bir sürü yoktu ama Santa Fe'de büyük bir sürü vardı.

Don, kocası Santa Fe sürüsünün Alfa'sına emirler verirken Auriele'ye, "Adam'ın sürüsünün diğer sürülerden destek isteyemediğini sanıyordum," diye gözlemde bulunmuştu.

Ona sıırtmıştı. "Onlara hatırlatmayın, biz de hatırlatmayacağız."

Darryl telefonu kapattı ve ona başını salladı. "Sürü Alfa'sı benim iyi bir arkadaşımdır. Cadıları sevmez ve bana kasabanın dışındaki tepelerin yaklaşık on mil yukarısında bir yerleşke olduğunu söyledi. Auriele ve ben suçluların bunlar olduğundan emin olmak için hızlı bir keşif yapacağız ve onları ortadan kaldıracacağız."

Don ona operasyonun yasallığı hakkında bir şey sormadı. Kara cadıların hepsi masumların katiliydi ve insan adalet sistemi onlarla başa çıkmak için inşa edilmemişti. Eğer cesetler varsa, kurt sürüsü bunu hallederdi.

-

ONUN YANINDA, THE WEREWOLF SOL K KORUMA HIM WHINED
Yumuşakça.

"Biliyorum," dedi Don ona. "Kurtları ya da kolluklu insanları vurmayın."

Auriele'nin sesi Don'un kulaklığına fısıldadı. "Git."
Dürbününü gözüne dayadı ve bekledi.

11

M E R C Y

"DÜĞÜN?" DEDİM. "TAMMY'NİN DÜĞÜNÜNÜ MÜ KASTEDİYORSUN?"

"Kış gündönümünde gerçekleşmesi planlanan," dedi Adam, ki bu fark etmem gereken bir şeydi.

Liam ona sıkı bir gülümseme verdi. "Aynen öyle."

Aile servetinin çok zengin varisinin bir polisin kızıyla evlenmeyi seçtiği bir evlilik kulağa çok romantik geliyordu. Muhtemelen bir düzine farklı aşk romanının konusu olabilirdi. Ancak evlilikler her zaman aşkla ilgili olmamıştı.

Evlilik eski bir geçiş töreniydi. Yeminlerin değiş tokuşuydu, kelimenin Fae anlamında bir sözleşme.

-Gelecek için soyların birleşmesini temsil etmesi amaçlanmıştır. Bu nedenle, doğru türden bir evlilik güçlü bir ham büyü kaynağı olabilir.

"Bu düğünü bu kadar özel yapan ne?" Yavaşça sordum. "Sihirli bir şekilde."

Ayinin bir tür gücü koruma yöntemi olmasını beklerdim - elbette zenginlik de olabilirdi. Heddarlar çok zengindi. Ya da muhtemelen bir çeşit nüfuzdu. Ama benim tahminim güç olduğu yönündeydi. Tüm fae'ler

Underhill kendini onlara kapattığında büyü yeteneklerinin büyük bir kısmını kaybetti ve bu da bazılarını sert önlemler almaya itti.

Liam hemen konuşmadı. Sonunda oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru yürüdü, dışarıda uçuşan karı izlerken sırtı bize dönüktü. "Her yüz kırk dört yılda bir, bu çağda Heddar ailesinin mevcut neslinin en büyük çocuğu yılın en kısa gününde kutsal topraklarda evlenmek zorundadır."

Gücü alan Heddar ailesi miydi yoksa bir fae pazarlığıyla mı bağlanmışlardı merak ettim. Liam, Mike Amca'dan daha güçlü görünmüyordu, bu yüzden onun olduğundan şüphelendim.

Yeşil adam yüzünü bize döndü. "Garmr olarak bilinen canavar böyle bir bağla esir tutulur."

Bu beklediğimden o kadar uzaktı ki aptalca ona bakakaldım.

"Garmr?" diye sordu Adam. "O da ne?"

"Bekle," dedim. Fae'ler hayatımın kaçınılmaz bir parçası haline geldiğinden beri bulabildiğim her halk masalını okuyordum. Masallarda biraz dikkatsizce serpiştirilmiş pek çok önemli bilgi vardı. Ama bazı kaynaklar vardı ki, daha dikkatli bir şekilde ele alınmışlardı.

"Ragnarok," dedim, çoğu Amerikalının telaffuz ettiği gibi telaffuz ederek. Sonra daha düzgün bir şekilde, Zee'nin söylediği gibi "r" leri yuvarlayarak ve "o"yu umlaut yaparak: "Ragnarök. Bu evliliğin kaderi uzak tuttuğuna inanıyorsun. Ragnarök'ü engelleyerek."

"Kesinlikle," diye onayladı Liam.

"Dünyanın sonu." Alay etmek istedim. Kadere inanmazdım. Kadere inanmak istemiyordum. Ama içgüdülerim ayağa kalkmış ve bana bu açıklamanın şimdiye kadarki maceralarımızı açıklayacağını söylüyordu. Bu açıklama, gryphon şekline girebilen kadim bir buz devini içerecek kadar büyük ve fantastikti.

Destansı boyutlarda bir fırtına için yeterince büyük ve tek bir çatı altında toplanmış doğaüstü insanlarla dolu çölde kutsal bir yer.

Gary nasıl bir işe bulaşmıştı?

Doğru anladığımdan emin olmak için, "Evliliğin gerçekleşebilmesi için fırtınayı durdurmazsak Garmr'ın serbest kalacağına ve dünyanın sonunun geleceğine inanıyorsun," dedim.

Liam bana hiç de eğlenceli olmayan hafif bir gülümseme verdi. "Düğüne katılanlar fırtına yüzünden buraya gelemezse, evlilik gerçekleşmezse, Ragnarök başlayacak."

"Beni çok ilginç maceralara sürüklüyorsun aşkım," dedi Adam. "Garmr nedir?"

Ağzım kuruduğu için yutkunmak zorunda kaldım. Kardeşimi kurtarmak ve böyle bir fırtınanın getireceği bir düzine kadar ölümü engellemek için burada olduğumuzu sanıyordum. Dünyanın sonu, sonuç olarak oldukça büyük bir sıçramaydı. Ragnarok'a inandığımdan değil, kendime hatırlattım.

"Garmr, Hel'in kapılarını koruyan kurt -ya da köpek ya da köpekgillerden bir şey- o bir 'l', iki değil," dedim Adam'a, çünkü Liam cevap vermek için hiçbir çaba göstermemişti. "Efsaneye göre, zincirlerinden kurtulur" - omuz silkmiş olan Liam'a baktım - "ya da bir çeşit bağdan. Özgür kaldığında feryat eder, ulur ya da haykırır ve Ragnarok'un başladığını ilan eder."

"Dünyanın sonu," dedi Adam. "Bu gerçek mi?" "Bu"- fırtınayı işaret ettim ve ellerimi salladım
Kardeşim ortaya çıktığından beri olanları kapsamak için
-"Birileri bu evliliğin durdurulmasının önemli olduğuna inanıyor gibi geliyor."

Liam sesi fısıltıya yakın bir şekilde, "İnanıyorum," dedi. Tekrar fırtınaya döndü. Bakıp bakmadığını anlayamadım.

ya da yüzünü görmemizi istemedi.

"Zane Heddar burayı on yıl önce satın aldığıında, burayı bu düğüne hazırlamam için beni çağırđılar."

Yumruğunu kalbine bastırdı. Rüzgâr pencerelere özellikle sert vurmak için o anı seçmişti.

"Belki de birinin evliliği engellemek için bir buz devini öfkelenđirdiđi kadar gerçektir," dedi Adam, bizim hikâyemizi onunkine bağlayarak. Sözleri bir an havada asılı kaldı.

Liam başını salladı. "Benim düşüncem de bu. Eğer objeyi bulmak bu fırtınayı durduracaksa, size elimden gelen her şekilde yardım edeceğim; yeter ki benim asıl amacım olan bu düğünün gerçekleştiğini görmeme engel olmasın."

"Buna bilgi de dahil mi?" diye sordum.

"Tabii ki."

"Andrew ve Dylis Heddar'ın ikisi de fae," dedim. "Fae'ler ölümsüzdür. Bu nasıl oluyor?"

"Ah." Liam düşüncelerini düzenlemek için zaman ayırdı. "Andrew tamamen ölümlü, yine de fae kanı taşıdığı konusunda haklısın. Büyük büyük büyükannesini bir fae kadınıydı. Biraz büyüsi var ama onunla tam olarak ne yapıp ne yapamayacağı konusunda emin değilim. Dylis..." İç çekti. "Bağlama büyüsi bir Büyük Büyüdür. Onlardan hiçbir zaman çok fazla olmadı. Onu her kim ya da her ne yarattıysa, vahşi büyü kullanmış ve aileye kan ya da yeminle bağlı insanların kemiklerinde yankılanıyor."

"Sihirden mi etkilendi?" Tehlikeye attım. Gözlerindeki cam gibi bakışı hatırladım. "Bağımlı mı?"

"Bu onun için iyi bir kelime," dedi Liam. "O bundan besleniyor ve bu da ondan besleniyor - aileden biriyle evli olduğu sürece."

"Ben kendi kendimin dedesiyim'den mi bahsediyoruz?" dedi Adam biraz belirsiz bir şekilde. "Dur tahmin edeyim, o da

Andrew'un büyük büyükannesi."

"Büyük-büyük-büyükannesi. Ama aynı zamanda o kocanın büyük büyükannesiydi." Liam iç çekti. "Her birkaç nesilde bir kendi soyundan gelenlerle evleniyordu. Andrew bunu Zane'in doğumundan sonra anladı. Sanırım bu yüzden Zane'in hiç meşru kardeşi yok. O sadece kendi neslindeki en büyük çocuk değil, aynı zamanda kendi neslindeki tek meşru çocuk."

Adam dişlerinin arasından ıslık çaldı.

"Bağlamanın Andrew'un gayrimeşru çocuklarından biriyle de işe yarayacağını düşünüyoruz - onlar hala son kutsal evliliğin soyundan geliyorlar - ama bunu şansa bırakmak istemiyoruz."

"Biz' kim?" Adam benden önce sordu.

"Zane ve ben," dedi Liam. "Bu bir sır - büyüye bağlı korumaların bir parçası da sadece büyüye doğrudan dahil olan kişilerin bunu hatırlaması. Birinin müdahale etmeye çalışmasını engellemek için. Zane bunu bilerek doğdu. Ben buraya çağrıldıktan sonra öğrendim - önceki düğünlerin hepsinde olmasa da birkaçında nikâhı ben kıydım. Ailesi hatırlıyor. Düğüne bu kadar az bir zaman kala, düğün ekibindeki herkes rollerinin ne olacağını anlamaya başlamış olmalı." Bize gülümsedi. "Düğüne bu kadar yakınken, düğünden sonrasına kadar bunu hatırlayacaksınız." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Ve eğer düğün gerçekleşmezse ve Büyük Büyü bozulursa, sanırım ölene kadar bunu hatırlayacaksınız."

Coyote'nin bu düğünden haberi var mı diye merak ettim. Ve sonra Acaba bağlamayı güvende tutmaya mı çalışacaktı yoksa bağlama devam etmezse ne olacağını görmekle mi daha çok ilgilenecekti? Kardeşimi buraya liri çalması ve sözün sonunu getirmesi için mi göndermişti?

Bu düşünceyi silebilecekmişim gibi alnımı ovuşturdum, çünkü kulağa fazlasıyla olası geliyordu.

"Zane hâlâ buraya gelebilir mi?" Adam sordu. "Mercy ve ben dün gece yolculuğu idare ettik."

"Zane ile en son konuştuğumda - dün öğleden sonra, uydu telefonum çalışırken - Missoula'ya uçuşunun iptal edildiğini öğrendi. Hava koşulları nedeniyle Missoula ya da Kalispell'e hiçbir uçak inip kalkmıyor. Spokane'e özel bir uçakla gidebileceğini düşünmüş." Ellerini iki yana açtı. "Becerikli biri."

"Büyük Bir Büyü," dedim, sesinde duyduğum kelimelerin üzerine aynı büyük harfleri koyarak. "Büyülerin gereklilikleri vardır, değil mi? Bir gelin. Bir damat." Damat kulübeyi on yıl önce satın almıştı. "Burası mı?"

"Kutsal bir yer," dedi Liam. "Evet. Kışın ortasında kendimizi Montana'nın vahşi doğasında bulmamızın bir nedeni var. Evliliği gerçekleştirmemiz gerektiğinde kontrol edebilmemiz için sahip olabileceğimiz kutsal bir yer bulmak kolay değildi. Dini tarikatlar tarafından kontrol edilmeyen çok az kutsal yer var."

"Kutsal bir yer," dedim. "Bu yüzden mi Mike Amca'nın meyhanesi senin değil? Kutsal bir yer"-içgüdüsel olarak anladığım bir şeyi kelimelere dökmeye çalıştım -"kendine aittir."

İkimize de baktı ve sonra omuz silkerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu kulübenin bana ait olduğunu iddia etsem de, gölün kendi ilahi koruyucusu var. Bu toprakların kutsal olmasının nedeni o, ya da belki de bu topraklar kutsal olduğu için o. İlk geldiğimde bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim. Kulübe kutsal bir yer değil, ya da olmamalı. Sadece göl ve gölün dokunduğu çevre kutsaldır."

"Manitou gölün, kaplıcaların ruhudur," dedim, Charles'ın bana mekân ruhları için öğrettiği kelimeyi kullanarak. "Onun gücü suya bağlıdır." Buz devinin ne dediğini hatırladım. "Ya da ateşe."

Liam'ın kaşı kalktı. "Ateş mi?"

Liam gibi biriyle büyü ya da sihirli şeyler hakkında tartışacak nitelikte değildim. Onun yerine, yaşadığı sorunu anladığımdan emin olmak için devam ettim, çünkü arpi ararken önemli olabilirdi.

"Kulübe sağlam bir zemin üzerinde, bu yüzden ayrı olmalı." Adam'ın cipini park ettiğimizde hissettiklerimizi düşünerek durakladım. "Ama Manitou'ya ait olan sadece göl değil. Kaplıcalar da var."

Kulübe bir şekilde gölün manitou'suna ait olmasaydı, buz devi eserini kendisi alabilirdi.

"Yeraltı kaynakları var," dedi Liam. "Ve kulübeye o kaynaklardan borularla su getiriliyor. Kulübe benim evim olarak işlev görüyor-"

"Mike Amca'nın barı gibi mi?" Ben sordum.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Sorun da bu. Benim gücüm etkilenmedi ama kulübenin... kendi aklı var. Bensiz hareket eden bir irade, hatta kaplıcaların ruhunun iradesi."

"Sihir böyle öngörülemez bir şey," dedim.

Liam kısa bir kahkaha attı. "Evet, öyle. Eseri bulmanıza nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu ruhla konuşabilir misin?" Adam dedi ki. "Ona aradığımız objeyi bilip bilmediğini sorabilir misin?"

"Yapabilirim ve yapacağım," diye yanıtladı Liam. "Ama bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum. Benimle her zaman konuşmayacaktır. Günlerin sonunu engelleme ihtiyacı onu motive etmiyor. Bunun onun için önemli olacağından emin değilim. Onun için önemli olan

Onun doğasında esas olan, kaynaklarının şifa ve beladan kaçan insanlar için bir sığınak olmasıdır."

Bunu biliyordum. Bana söylenmişti.

"Bizim için çok kötü," dedim. Adam ve ben onlardan biri değildik. Biz takipteydik.

Liam dudaklarını bükerek bana baktı. "Sanırım bu yüzden o ve ben çoğu zaman iyi anlaşıyoruz; büyülerimiz aynı hizada. Ben konuklarımla ilgilenirim, o da öyle. Siz bir problemsiniz. Benim misafirimsiniz ama buraya sığınmak için gelmediniz."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi Adam, çünkü Fae'lerle ilgili varsayımlarda bulunurken her zaman dikkatli olurdunuz. "Burada bir obje hissedemiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye geçiştirdi Liam. "Ama Hrímnir'den alınan hissedemeyeceğime eminim. Son bir ay içinde buraya geldiğini hissettiğim tek şey bu." Eğildi ve sandalyesinin yanındaki zemini yokladı.

Bastonu bana uzattığında hiç şaşırmadım. Dokunduğumda buz gibi soğuktu ama hemen normal sıcaklığına geldi. Parmaklarımı etrafına kapattığımda oyulmuş gri ahşap doğru hissettirdi, sanki boyutu sadece ellerime uymakla kalmıyor, ellerim bastonu tuttuğunda bütün ve tamamlanmış oluyordu.

Şaşkınlıkla onu kucağıma koydum. Kendini mahvolmuş ve korumacı hissetti. Bir köpek olsaydı, Liam'a hırlardı. Bunu bilememeliydim.

"Başka nelerden eminsin?" Ben sordum.

Liam, "Gelin tarafının elinde herhangi bir büyülü eşya yok - eğer onu bir insandan ziyade bir nesne olarak görenlerden biriyseniz, vampir dışında," dedi.

"Peki ya insanlar?" Ben sordum. "Kardeşimi iyi tanıyan biri onlara bir obje emanet edebilir."

Liam düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Gary'yi tanıyan sadece üçümüz varız. Hugo fırtına başladığından beri burada. Genelde geceleri evine gider, anladığım kadarıyla yolun birkaç mil aşağısında bir evi var. Ama yardım etmek için burada kalacağını söyledi."

"Bahçıvan Hugo mu?" diye sordum.

Liam güldü. "Evet. Seramızın yönetimini elinde tutuyor. O ve Gary iyi anlaşıyorlar." Durakladı. "Ama Hugo unutkan, sevgili adam. Sürekli bir şeyler bırakır; dün lobide bir çapa, jakuzilerin yanında da bir kova gübre buldum." Sanki bu kısmı söylemek istemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım biraz basit biri. Koridorda bırakılmasını istemediğim bir şeyi ona emanet etmezdim. Onu böyle bir tehlikeye atmazdım ve Gary'nin de atacağını sanmıyorum."

Liam Adam'a baktı, sonra kocamın yüzünde okuduğu bir şeyi onaylarcasına başını salladı. "Ama ona soracağım. Lütfen bunu kendiniz yapmayın. Ona zorbalık yapmadan da idare edebilirim ve bana yalan söylediğinde bunu anlayabilirim."

"Peki ya kız-Emily?" Adam sordu ve ekledi: "Onu Heddar'ın bulabileceği bir yerde yalnız bırakmazdım. Bana kahvaltıda aşağıda fareyle oynayan bir kediye hatırlattı."

Liam mutsuz görünüyordu. "Anlaşıldı. Elimden geldiğince gençleri çift olarak çalıştırmayı seviyorum." İçini çekti. "Her neyse, Emily. Pekâlâ. Ona da soracağım. Ama ben bunu göremiyorum."

Adam, "Eğer sizin adamlarınız değilse, misafirler olmalı," dedi.

Liam biraz rahatlardı. "Eseri çalanın Gary olduğundan emin misin?"

"Hrímnr öyle," dedim.

Adam aynı anda "Hayır," diye cevap verdi ama "Muhtemelen," diye de ekledi.

"Gary düğün konuklarından herhangi biriyle neredeyse hiç konuşmadı," diye gözlemledi Liam. "Bence yürüyüşçülerden şüphelenmekte haklısın. Onları tanımıyorum; buralı değiller. Ama bu Gary'nin bilmediği anlamına gelmez. Belki de birlikte çalışıyorlardı."

"Onlar değil," dedim aynı anda Adam da "Katılıyorum," dedi.

Arkadaşım dönüp bana baktı.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Onlar değil. Bir eser çalmadıklarını söylediler ve yalan söylemiyorlardı."

Adam başını salladı. "Öyle söylediler. Ama Gary çaldıysa, saklamaları için onlara vermiş olabilir. Eğer vermediyse, bir goblin Hrímnir'den bir eseri kurtarmayı hırsızlık olarak görmeyebilir."

"Korkmuyorlardı," dedim. "Charles'ı düşünmek bile dehşet içinde donup kalmalarına neden oluyordu ve böyle bir fırtınaya neden olabilecek bir yaratık için endişelenmiyorlardı. Bence eğer obje ellerinde olsaydı, Hrímnir'den daha çok korkarlardı."

"Liam gibi birine 'teşekkür ederim' demekten çekinmiyorlardı," diye gözlemledi Adam.

"Goblinler, eh," dedi Liam. "Güçlü değiller ama sayıları çok fazla ve birlikte çalışıyorlar. Larry tahta geçtiğinden beri sayıları arttı. Uyumsuzlar sürüsünü bir orduya dönüştürdü. Son on yıl içinde bir goblin tarafından verilen bir 'teşekkür'den yararlanacak bir Gri Lord dışında herhangi bir fae tanımıyorum." Başını salladı ve gerçek bir eğlenceyle gülümsedi. "Ve küçük haşereler bunu biliyor."

Larry gerçekten de goblinlerin kralıydı o zaman. Sadece Tri-Cities'dekilerin değil.

Adam'ın dikkati goblin monarşisi düşünceleriyle dağılmamıştı. "Yani 'teşekkür ederim' demek-

"Güçlü Fae'lere burun kıvrmanın bir yolu," dedi Liam, sesinde devam ettikçe azalan bir eğlence vardı. "Ama Charles bir Gri Lord ya da kaprisli bir Güç değil. Charles yargının elidir. O kindar ya da kötü değildir. Charles bir goblin için gelirse, goblin kralı onun yoluna çıkmayacaktır. Halkına adaletin yerini bulduğunu söyleyecektir. Charles'tan korkmak için bir sebepleri var - onu gücendirecek bir şey yaptıklarını varsayarsak."

Ya da planlamıştı, diye düşündüm.

Goblinler Bran'in Fae eserleriyle dolu olduğunu düşündükleri hazinesi hakkında konuşmuşlardı. Marrok'un sürüsünün bölgesi olan Aspen Deresi buradan çok uzakta değildi. Belki de goblinler buz devi olmayan birini soymayı düşünüyorlardı.

"Odalarını kontrol edemem," dedi Liam. "Buraya mülteci olarak geldiler. Aynalı Cam'ın ruhu onları koruyor."

"Onlar olduğunu sanmıyorum," dedim inatla.

"Diğer insanların odalarına bakabilir misin?" Adam sordu.

Liam başını salladı. "Belki bu öğleden sonra bazı çalışma partileri düzenlerim. Bu karın bir kısmını temizlememiz gerekiyor. Heddar'ların katılacağından şüpheliyim ama akşam yemeğinde odalarına bakabilirim."

"Bu çok uzun bir fırtına olabilir," dedi Adam, ayağa kalkıp beni kendime çekerek.

Liam kaşlarını çattı ve başını salladı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve çıkmamız için kapıyı açtı. Başımızın üzerinde bir şey gıcırdadı.

Adam kapıdan çıkarken, "Diğerleri kar kürerken ben de çatıyı temizleyeyim," diye önerdi.

Bildiklerimizi yeniden gözden geçiriyordum. Dün geceye göre çok daha iyi sorularım vardı ve bunları kime sormak istediğimi biliyordum.

"Kar kürememi istemiyorsanız," dedim, "Gary'nin atlarını kontrol etsem iyi olacak."

"Hrímnir onlarla ilgileniyor," dedi Adam.

"Ama bu onun işi değil, değil mi?" Dedim. "Gary'nin ve bu da benim işim olduğu anlamına geliyor."

"Madem çiftliğe gidiyorsun, Gary'de yumurta var mı diye bakabilir misin?" Liam arkadan gelerek sordu. "Gaz ocağında pişirmeyi tercih ettiği için ana binadaki mutfağı kullanıyordu. Birkaç gün yetecek kadar var ama bir düzine daha olsa daha mutlu olurum."

"Yumurtalar," dedi Adam kaşlarını çatarak.

"Eğer eve dönmezsem beni İtalya'da arayın," dedim ona. Komik olduğumu düşünmüş gibi görünmüyordu.

-

AS THE CROW SİNEKLER, THE RANCH WAS HAKKINDA ÜÇ MİLLER kulübeden. Dört ayak üzerinde bu yolculuğu yapmam yaklaşık kırk dakika sürdü. Kar hafiflemişti, muhtemelen hava sıfırın altında olduğu için. Rüzgar kışlık çakal montumu delip geçiyordu, bu yüzden ağaçların bir kısmını engellediği ormanlık alanlarda kaldım.

Adam'ın çantasını taşıyordum çünkü benimki kışlık montumu içine sokacak kadar büyük değildi. Kayışları bağlamak için biraz uğraşmak gerekti -Adam'ın kurdu iki yüz kilodan fazla, benim çakalım ise otuz beş kilo civarındaydı. Ama Adam işini bitirdiğinde her şey sağlamdı ve üstümü değiştirmek istediğimde hâlâ kıpırdayabiliyordum.

Ahırın kapısı sıkıca kapalıydı ve yuvarlak bir kapı kolu vardı, bu yüzden ahıra girmek için insan olmam gerekiyordu. Ağzı bozuk İngiliz kurdumuzu tanıdığım yılların güç sözcükleri dağarcığımı genişletmiş olması iyi bir şeydi. Kapıyı arkamdan kapatana kadar bana yettiler.

Kapıyı açar açmaz atlar kişnedi. Bir tanesi toynağını panel çitin metal çubuğuna koydu ve yüksek bir ses çıkardı. Diğeri Shrek'teki Eşek gibi dudaklarını birbirine yapıştırdı. Ya da belki Shrek 2'deki gibi.

"Biliyorum, biliyorum," dedim onlara. "Elimden geldiğince çabuk giyiniyorum. İç çamaşırı. Sütyen. Çoraplar. Oh, güzel çoraplar. Sıcak tutan çoraplar. Kot pantolon. Sweatshirt. Palto."

Tüm vücudumu titrettikten sonra ayakkabılarımı giydim. Botlarım yerine tenis ayakkabılarımı getirmiştım çünkü Adam'ın çantasında bile montumun yanı sıra orta boy botlar için yer yoktu.

"Ayak parmaklarıma basmak yok, ikiniz de," dedim atlara, yetersiz korumaları altında ayak parmaklarımı esneterek. "Büyük ayaklarınız var ve tenis ayakkabıları pek yardımcı olmayacak."

Suları vardı ama depoyu yaklaşık on santim kadar boşaltmışlardı. Hâlâ sıcaktı. Bu kullanışlı bir sihir olabilirdi. Gary'nin bana nasıl yapılacağını öğretip öğretmeyeceğini tekrar merak ettim.

Suyu donmamış halde tutmak o kadar da işe yarayacak bir şey değildi. Ama yapabileceğim bir büyüün olması eğlenceli olurdu. Çakala dönüşmek benim kim olduğumdu. Büyü gibi hissettirmiyordu ve en çok da herkes bunu yapabildiğimi bilmediğinde işe yarıyordu. Ama suyu donmamış halde tutmak... Bu güzel bir parti numarası olabilir.

Dün gece onlara verdiğim samanın her zerresini yemişlerdi. Kopardığım balya, Adam ve ben ayrıldığımızdan beri hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

"At başına günde bir balyanın üçte biri," diye mırıldandım, kulağımda üvey babamın sesini duyarak.

Ama gençken atları beslediğim balyaların daha büyük olduğunu düşündüm. Ve beslediğim atlar çok daha küçüktü.

Açık balyanın geri kalanını atların başlaması için panellerin üzerine attım. Sonra başka bir balyanın iplerini kesmek için bıçağı uygun bir şekilde açılmamış bir balyanın içine soktum. Bıçağı başka bir açılmamış balyanın içine soktum ki samanların arasında kaybolmasın. Alışkanlıklarım geri geliyordu.

Atlara yeni balyanın yarısını yedirdim. Çok fazla samana benziyordu. Çok mu fazla?

"Bugün geri dönebileceğimden emin değilim," dedim onlara. İkinci balyanın kalanını da yiyecek yığınlarının içine attım. Onları birkaç gün fazla beslersem çok şişmanlamayacaklardı.

Yalağı doldurmuştum ve gübre çatalıyla gübreyi el arabasına atıyordum ki dışarıdan mekanik bir hırıltı duydum. Liam kulübede bir beko olduğunu söylemişti ama duyduğum motor bunun için çok küçüktü.

Motor kapanırken kar arabası diye düşündüm. Yapacaklarımı düşündüm ve işimi yapmaya devam etmeye karar verdim. El arabasını bir sonraki gübre yığına taşıdım.

Ahırın kapısı açıldı ve kapandı.

Yukarı bakmadan önce son yuvarlak külçeyi alana kadar bekledim.

Kapının hemen içinden beni izleyen adam temiz tıraşlıydı. Kulaklarının üzerine kadar indirdiği streç şapkasından birkaç tutam soluk saç görünüyordu. Şapka siyahtı ve üzerinde durduğum yerden okuyabildiğim küçük bir etiket vardı: Carhartt. Ceketini kırmızı-beyaz ekoseli yün keçeydi. Çiftlik hayvanlarıyla ilgilenmek için giyinmiş bir çiftçiye benziyordu.

Yüz hatları tanıdıktı, sanki bir ressam kaba yontulmuş bir heykeli almış ve sarp hatları daha düzgün bir hale getirmişti. Daha insani. Şekil değiştirenleri ve gryphonları düşündüm. Eski dostum Zee'yi ve gözlerinde benden daha sık gördüğüm daha da yaşlı fae'leri düşündüm.

ve onların iki ayrı insan olduğu algısına sahiptim.

"Merhaba Hrímnir," dedim. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Belki de kendi sorumluluğunda olmayan atlarla ilgilenen birinin onlara bakmaya devam edebileceğini düşünmüştüm. Dün gece tanıştığım güçlü, tehlikeli ama çok da zeki olmayan Hrímnir'i, yani buz devini bekliyordum.

Bu adam çite doğru yürüdü ve kollarını kendisi için uygun bir yükseklik olan üstten ikinci parmaklığın üzerine koydu. En azından insan kılığında. Hatta bir insan gibi kokuyordu - ama kış fırtınasında dışarıda kalmış bir insan gibi.

"Lirimi buldun mu?" diye sordu, aksanı saf Amerikan Pasifik Kuzeybatı aksanıydı ve kıyafetine uygun olarak bir Montana çiftlik sahibi aksanıydı.

"Bunun bir arp olduğunu söylemiştin," dedim ve dikkatimi tekrar görevime verdim.

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Kıyafetlerinde bir hışırtı oldu; omuz silkmiş olabileceğini düşündüm. Sonra ani bir nefes aldığında ensemdeki gerginlik arttı. "Arp. Arp mı dedim?"

"Çaldın. Bana kardeşimin onu senden çaldığını söylediğinde."

"Hangi yıldayız?" diye sordu.

Ben de söyledim.

"Yarın kış gündönümü," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verdim. "Evet."

"Söyle bana," dedi ve sesinde bir aciliyet belirtisi olabilirdi. "Yarın Looking Glass'ta bir düğün mü var?"

"Evet." Bir sonraki gübre yığınınına geçtim ve el arabasını ona bakabilecek şekilde konumlandırıdım. "Ya da belki. Eğer

damat oraya zamanında ulaşabilir. Her şeyi mahvedecek gibi görünen bir kar fırtınası var."

Bana sırtını döndü ve bir süre durakladıktan sonra huzursuzca volta atmaya başladı. Ben kümesi temizlemeyi bitirirken onun da yürümesine izin vermeye karar verdim.

El arabasını arkamdan çektim, çünkü on iki yaşındaki ben bu şekilde daha iyi dengeleyebileceğimi keşfetmişti. Kapıya doğru yöneldiğimde volta atmayı bıraktı ve geçmeme izin vermek için kapıyı açtı. El arabası yükümü boşaltabileceğim bir gübre yığını buldum. Yığın, bir haftalıktan daha fazla olacak kadar büyük görünmüyordu. Birisi temizlemek için traktörle geliyordu.

"Ne buldun?" diye sordu.

El arabasını bulduğum yere geri koydum ve zamanı ne söyleyeceğimi düşünmek için kullandım.

"Düğünü durdurmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır."

Yalan söylüyor olabilir. Ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. "O zaman neden fırtınayı durdurmuyorsun?" diye sordum.

Konuşmak yerine bir çift fırça buldu ve birini bana uzattı. Sonra beş metrelik panelin üzerinden insandan daha kolay bir şekilde atladı. Ben kapıyı kullandım - daha az çaba gerektiriyordu ve gösteriş yapmaya çalışmıyordum. Onun da öyle olduğunu düşünmüyordum.

Bir at üzerinde çalışmaya başladı; ben de diğerini aldım. Temiz ve kuru bir ağılda tutulan atların hiçbirisi tozlu değildi ama atları tımar etmek rahatlatıcıydı. On iki ve on üç yaşlarımda at delisi olmuştum. On dört yaşımdayken, koruyucu ailem birbiri ardına ölmüştü; ondan sonra atlar o kadar önemli olmamıştı.

"Düğünün neyi başardığını biliyorsun," dedi. Aslında bu bir soru değildi.

"Kaplıcadaki yeşil adam Liam söyledi," dedim. "Düğün yarın gerçekleşmeli ya da tazi Garmr serbest bırakılmalı. Eğer serbest kalırsa, ulumaya başladığında Ragnarok başlar."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu bana. "Coyote'nin torunu" -sesine bir şey oldu, belki de şaşkınlık- "Coyote'nin kızı kadere inanıyor mu?"

Bunu biraz düşündüm. "Diyelim ki kader diye bir şey olmadığına dair inancımı korumama izin verilmesini, Garmr serbest bırakılıp dünya yok edildiğinde inancımın çürütülmesine tercih ederim."

Gülmüş olabilir. Atımın sırtı başımdan daha uzundu, bu yüzden emin olmak için onu göremedim.

Kaşınan bir noktaya vurduğumda at başını kaldırdı. Biraz daha derine inebilmek için fırçayı parmaklarımla değiştirdim. Ben karnını ovarken büyük at burnunu havaya kaldırdı ve dudaklarını zevkle dişlerinden ayırdı.

"Bu düğünün gerçekleşme ihtimali oldukça zayıf görünüyor," dedim. "Son duyduğumuza göre damat Spokane'e uçmayı deneyecekmiş. Adam ve ben dün arabayla giderken burası ile Spokane arasındaki yol çok kötüydü. Sanırım şu anda geçit vermiyordur."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de dikkatlice "Büyük bir kış fırtınası var" dedim.

"Bir yemin ettim," dedi. "Gücüm üzerine, arpım tekrar elime geçene kadar kulübedeki herkesin olduğu yerde mahsur kalacağına yemin ettim." Durakladı. "Ya da kaplıcadaki tüm insanlar ölene kadar. Koşullardan biri ya da diğeri yerine gelene kadar fırtınayı serbest bırakamam."

"Bu biraz zaman alabilir," dedim. "Kulübede yiyecek depoları ve su var."

"Düğün gerçekleşmezse," dedi buz devi, "ve Büyük Büyü bozulursa, geri tepme Looking Glass'taki herkesi öldürecektir - sadece gölün ruhu hariç. Öyle ya da böyle, bu fırtınanın fazla ömrü kalmadı."

"Bu daha da teşvik edici," dedim.

Eğer dünyanın sonu geliyorsa, Adam ve ben arpi zamanında bulamazsak hepimizin ölecek olmasının bir önemi olmadığını düşündüm. Yine de önemliymiş gibi hissettim.

"Ben de gideceğim," dedi, sesi bu konuda pek de üzgün çıkmıyordu. "Kalan Jötnar arasında benim adımlı alıp yaşayabilecek biri var mı bilmiyorum. Eğer yoksa, o zaman büyüm de benimle birlikte ölecek."

"Nedenmiş o?" Ben sordum.

"Çünkü dünyanın kaderini belirleyen Büyük Büyü'yü ben yarattım," dedi. "Benim türüm tarafından yönetilen bir dünyanın neye benzediğini biliyorum. Bunun burada olmasını istemedim-istemiyorum."

Bir süre çalıştık.

"Çıkmayı başardım," dedim. "Looking Glass Kaplıcaları'ndan yani." Bunu belirtmemin pek akıllıca olduğundan emin değildim.

"Bugün buraya gelmene izin verdim," dedi. "Sana izin verebilirdim, çünkü yemin ettiğimde orada değildin."

"Burada olacağımı biliyordun," dedim.

"Bunu umuyordum, evet." Sesi biraz derinleşti. "İkimizin konuşması gerektiğini hissettim." Fırçasının sürtünme sesini duydum. Sonra, "Atlara bakmaya gelersen, birbirimize söyleyecek birkaç şeyimiz olabilir diye düşündüm," dedi.

"Lir gibi görünüyorken ona arp demenin ne önemi var?" Atımın karnından sağrısına doğru ilerleyerek sordum. Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi ama

yemek. "Peki bunun kış gündönümüyle ya da düğünle ne ilgisi var?"

"Enstrüman Büyük Büyü'nün anahtarıdır," dedi. "Yenilenme yaklaştığında, bu bağlar gevşer. O zaman Garmr kendisini tutan tasmanın şeklini seçebilir. Yüz kırk dört yıl önce bir lir seçti. Şimdi ona arp dememin anlamı, dönüşeceği şeklin bu olacağıdır. Geleceğin bir gölgesi." Atını okşadığını duydum.

Fırçalamayı bıraktım. "Şekli Garmr mı seçti?"

"Sesini bağladığımda söz hakkı yoktu," dedi buz devi. "Büyünün bir kısmının onun iradesine yanıt vermesi doğru."

Alnımı ovuşturdum ve tımar ettiğim iğdiş bana bir bakış attı. Bakıcılarıyla uğraşarak tehlikeye attığı atların ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir varlığın, başka türden bir hayvanın ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi belli bir anlam ifade ediyordu.

"Şu ana kadar büyü'nün yenilenmesi gereken yılın bu yıl olduğunu fark etmediniz. Yoksa bu fırtınayı serbest bırakmazdın."

"Hayır," dedi. Ağır bir nefes verdi.

"Birisi düğünü durdurmak ve dünyanın sonunu başlatmak için eseri çaldı," dedim.

"Muhtemel görünüyor," dedi.

"Bu fırtınayı yaratman için seni kışkırttılar mı?" diye sordum. "Muhtemelen," diye izin verdi.

"Bunu nasıl başardılar?"

"Son birkaç on yılımı buradaki dağlarda yalnız geçirdim." Sesi biraz özür diler gibiydi. "Kışlar uzun ve vahşi doğa benim gücümü cezbediyor. Hava koşullarıyla çalışan bizler diğer Jötnarlara göre daha değişkeniz. Bu yüzden şu anda giydiğim bu şekil, sahip olduğunuz gryphon ya da Jötunn kadar bana ait.

Zaten tanışmıştık. Eşiniz bir kurt adam; iki huylu şeyleri bilirsiniz. Kurtluğunu giydiğinde, aynı zamanda avcı doğasını da giyer."

"Evet," dedim. "O daha vahşi ve daha az bilge."

"Evet. İşte bu. Diğer formumdayken, bir Jötunn olarak, tepki verme olasılığım daha yüksek ve düşünme olasılığım daha düşük." Durakladı. "Öyle olmak daha kolay. Yılların geçtiğini hissetmiyor." Kendine yönelik mutsuz bir eğlenceyle oflayıp pufladı. "Ondan istediklerim dışında hiçbir şey yapmayan iyi köpeğime yaptıklarımın suçluluğunu hissetmiyor."

"Garmr," dedim.

Evet diye homurdandı. "Ama o benlikte kalmanın tehlikesi var. Arsa göremiyorum." Sesi hırıltıya dönüştü. "Örneğin, kardeşinin benden çalmak için arkadaşım olduğunu fark etmedim."

"Birisi Heddarların evliliğini engellemek için seni kullanıyor," dedim yavaşça. "Bunun kardeşim olduğunu sanmıyorum. Eğer bu oyunda bir parmağı varsa, o da diğer taraftandır. Muhtemelen o da Ragnarok'tan sağ çıkamayacak." Nefesimi içime çektim. "Biri onu da kullandı." Bunun kim olabileceğini tahmin etmeme gerek yoktu.

Sevgili Peder. Pençesini bu pisliğe sokmasına ne sebep oldu? Merak mı? Felaket sevgisi mi?

Homurdandı. Adam'la yaşadığım için bunun erkeksi bir isteksiz-anlaşma homurtusu olduğunu anladım.

"Kardeşim Ymir," dedi Hrímnir sonunda, "Ragnarok'u hiç savaş alanı görmemiş, masumların kanından oluşan bir denizde ölü yatan tanrıları hiç görmemiş birinin tüm coşkusuyla bekliyor." Bunu o kadar tarafsız bir şekilde söyledi ki, emin oldum. "Ymir eski savaş günlerinin ihtişamını arzuluyor. Ölümün roketler ve bombalar yerine kılıçların ısırmasıyla geldiği zamanları."

"Böyle birkaç kişiyle tanıştım," dedim.

İç çekti. "Çok küçük düşünüyorum, derdi babam hep. Tepki veriyorum. Her zaman tepki veriyorum. Çünkü yalnız kalmayı ve hiç harekete geçmemeyi tercih ederim."

"Bu sadece sezgi mi?" diye sordum. "Ymir'in Garmr'ı kurtarmak için seni kullandığını mı? Çünkü kardeşimin Ymir'in söylediği hiçbir şeye inandığını sanmıyorum."

Ama Ymir'e tepki vermişti, değil mi? Bunun nedeni Gary'nin duyularının karışmış olması mıydı? Daha önce Adam'a saldırmıştı.

"Sezgi değil," dedi. "Gary'nin motivasyonunun ne olduğu ya da sadakatinin kendisinden başka nerede yattığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Sessizlik soğuklaştı ve onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak edeceğim kadar uzadı. Onun atı başını samandan kaldırıp homurdandı ve benim atımın çenesi kıpırdamayı bıraktı. Atların nefes alışları dışında sessizlik çöktü.

Ortak bir amaç için müttefik olma yolunda ilerlediğimizi sanıyordum. Ama belki de Hrímnir'in kendisine ihanet ettiğine inandığı bir adamın kız kardeşi olmamın dezavantajını hafife almıştım. Ona zarar verdiğine. Gary'yi savunmaya çalışmamaya karar verdim. Onun için bir savunma olup olmadığını bilmiyordum.

"Ymir seni göndereceğini söylemek için beni aradığında," dedi buz devi, "Gary'yi serbest bırakmamı talep etmeye geldiğini söyledi. Senin tehlikeli ve onursuz olduğunu söyledi. Senin ölmenle dünyanın daha iyi olacağını söyledi." Durakladı. "Ymir kardeşini bağladığım büyüü kaldırabilirdi."

Ymir yalan söylemişti. Tabii ki söylemişti.

"Bu tavırla, kardeşime sihir yapmasını tercih etmem," dedim tüm gerçekliğimle.

"Ymir, kimsenin eserle birlikte Looking Glass Kaplıcaları'ndan ayrılmamasının iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Benim elimde

"Eğer istersem bunu engelleyebilirim."

Benim atım tekrar yemeye başladı ve Hrímnir'in atı da başını eğip onu takip etti.

"Peki bizi neden öldürmediniz?" diye sordum.

"Eşinin kim olduğunu biliyorum," dedi Hrímnir. "Gary ve ben arkadaşlık... yaz gündönümüne yakın bir zamandan beri. Senin hakkında konuşmayı severdi. Bölgenizin insanlar ve bizim türümüz arasındaki barışı korumak için hangi amaca hizmet ettiğini biliyorum. İnsanların, kullanmayı tercih etmeleri halinde, yıkıcı güç konusunda Jötnar büyülerıyla yarışabilecek silahlara sahip olduklarını biliyorum."

Tüm bu kısımlar anlamsız gibi gelmişti ama bir şeylere işaret ettiğini düşünmüştüm. Çenemi kapalı tuttum ve bekledim.

Hrímnir, "Ona, kendisinin ve sürüsünün oynadığı rol nedeniyle Adam'ı öldürmeyeceğimi söyledim," dedi. "Ymir bunun bir sorun olmayacağına dair bana güvence verdi. O, kardeşim, sürüyü alıp daha da güçlü hale getirebilirdi. Kurdu çağırmak ona ait."

"Gary'yi muayene etmeye geldiğinde" - sesimi tarafsız tutmaya çalıştım ama sesim keskinleşti- "kurtlarımızdan birinin kontrolünü onun ya da bizim rızamız olmadan ele geçirdi. Kocam onu ondan geri aldı."

"Daha önce öyle demiştin." Hrímnir yüzümü görebilmek için atların etrafından dolandı. "Kocan güçlü biri."

"Evet."

Adam ve ben buradayken Ymir sürüyü ele geçirmeye çalışırsa Adam'ın bunu fark edeceğinden oldukça emindim. Bir sürü üyesi olarak ben bile bu bağları hissedebiliyordum. Sürü iyi, diye kendime güvence verdim. Biz dönene kadar iyi olacaktı.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama her neyse, görünüşe göre onayladı. Bir kez başını salladı, sonra geri döndü ve atları bir kez daha aramıza soktu.

"Arpımı bulacak mısın?" diye sordu.

"Herkesi sıraya dizip objenin kimde olduğunu sormamamız için bir neden var mı?" diye sordum. Sızlanmak istememiştim. "Birinin yalan söylediğini anlayabilirim. Adam ve ben Heddar'ları ya da vampiri onu vermeye zorlayamayabiliriz ama Liam evliliğin gerçekleşmesi konusunda çok istekli. Üçümüz-"

"Hepsi misafir," dedi buz devi, görünüşe göre vampir konusunda şaşırmamıştı. "Liam, bu konudaki kişisel duyguları ne olursa olsun, bir şeyi zorla almanıza izin veremez. Ve eğer ona sahip olan kişiyi korkutursan, onu yok edebilirler."

Baş ağrımı hafifletmek için şakaklarımı ovuşturdum. Atın diğer tarafındaydı ama ayaz devinin bunu fark ettiğini hissettim. Bunu bilmemem gerekirdi.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu. Ruh Alıcı'dan aldığım hasar zihnimi tekrar açmaya karar verdiğinde buz devinin yanında durmak istemiyordum.

"Bir çift goblin var," dedim kendimi zayıflığımdan uzaklaştırmak için. "Düğün partisiyle birlikte değiller - görünüşe göre Kabine Dağları'na tırmanmayı planlıyorlardı ama kar fırtınası yüzünden cesaretleri kırıldı."

"Sence arpı almışlar mıdır?" diye sordu bana.

"Sanırım Liam biliyor. Muhtemelen Adam da öyle." Gerçi Adam elinde kanıt olmadıkça bunu söylemezdi.

"Sence arpı aldılar mı?" diye sordu yine aynı tonda.

"Hayır." Yüzümden bir parça at kılı üfledim.

"Arpı kardeşim aldı," dedim yavaşça, kafamdaki uyarı vızıltılarını çözmeye çalışarak. "Sonra onu kaplıcalara bıraktı ya da sakladı ya da bir şey yaptı. Ama en mantıklısı, onu kaplıcada birine bırakmış olması.

Köşk. Bir eseri öylece bir yere atıp kendi haline bırakamazsınız." Durakladım. "Ben yapmazdım zaten. Gevşek bir objenin yol açabileceği sorunların sonu yoktur."

"Bir şey yaptı," dedi Hrímnir, sanki bu sözcük hoşuna gitmiş gibi. "Ve sonra gelip bana yaptığını söyledi."

Tımar etmeyi bıraktım. İnanılmaz bir şekilde, arkamı döndüm.

"Küçük yeşil elmalar adına Gary bunu neden yaptı? Onu yakaladığınızı ya da ne yaptığını söylemesi için köşeye sıkıştırdığınızı sanıyordum. Sana geldi ve dedi ki, 'Hey, şu arp... lir... şeyini biliyor musun? Evet, onu alan benim' mi dedi?"

"Biliyor musun," dedi Hrímnir düşünceli bir şekilde, "onu susturmak için hecelemeden önce bana nedenini söylemesini beklemeliydim. Ve onu cezalandırmak için." Gözlerini bana dikti. "Çünkü sen tam da onun tarif ettiği gibisin. Ve atların yiyecek ve suyu olduğundan emin olmak için benimle karşılaşma riskini göze aldın."

"Belki de buraya seninle konuşabilir miyim diye bakmaya geldim," dedim. "Çünkü dün atlarla ilgilenmek için buraya gelmiştin." Burnuma dokundum.

"Olabilir," dedi. "Ama seni de böyle tarif etti. Kardeşimin, kardeşinin benimle arkadaş olup sonra da arpımı çalması için ne yaptığını bilmek isterim."

Alay ettim. "Kardeşinin Gary'nin arpını alması için yapabileceği hiçbir şey yok." Bundan oldukça emindim.

"Ymir'in parası var. Andrew Heddar'dan daha fazla altını var."

"Kardeşimin motivasyonu para olsaydı," dedim kuru bir sesle, "kışın bir çiftlikte bebek bakıcılığı yapıp yazları tay kırmazdı."

Hrímnir homurdandı.

"Ayrıca," dedim, "Ymir ve kardeşimin, içlerinden birinin ağzını açması için gereken süreden daha uzun bir süre medeni bir sohbet yürüttükleri bir dünya yok."

Hr mnir tekrar homurdandı, bu sefer onaylayarak tımar etmeye devam etti. Bir süre sonra geri çekildi ve benim kullandığım fırçayı almak için elini uzattı. "Yeterince temizler."

Ona fırçayı verdiğimde eli benimkine dokundu. Sanırım bir Şeyler hissetmeyi bekliyordum - teninin kurtadamlar gibi sıcak ya da bir buz devi olduğu için soğuk olmasını. Fırtınanın gücünü hissetmeyi bekliyordum. Ama tıpkı dokunduğum diğer eller gibi hissettirdi.

"Arpın nerede olduğu hakkında hâlâ bir fikrin yok mu?" diye sordu. Sesi tuhaf geliyordu. Ama kızgın değildi.

"Hayır," dedim. "Ama eğer Adam'la ben bulamazsak yarın hepimiz öleceksek, geri dönsem iyi olacak."

At ağılıının kapısına doğru yürüdüm, beni takip etmediğinin bilincindeydim. Zinciri   zd m.

"Zihnini açacak ne oldu?"

Soru, bir önceki sorusuyla hemen hemen aynı tonda sorulmuştı; ne dediğini anlamam bir anımı aldı. Elimde açık kapı, dönüp ona baktım.

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerini kıstı. "Zihnin değil. B y n ve ruhun."

Bu, hasar hakkında bildiğimden daha fazlasıydı. "Ruh Alıcı denen bir objeyle karşılaştım," dedim ona. "Bunu tamir etme Őansınız olduğunu sanmıyorum." Başımı hafifçe vurdum.

"Ben Şifacı değilim." Başını  ne eğdi. "Ruh Alıcı. Zamanında Ruh Alıcı'yı elinde tutan rahipler insanların ruhlarının i ini görebiliyordu."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. "Ve kadınlar."

"Bir keresinde biriyle tanışmıştım," dedi. "Kendi gözlerini oymuştu." Evet. Sormak zorunda kalsam bile bunu tamir ettirmeliydim.

Coyote. "Yardıma oldu mu?"

"Hatırlamıyorum," dedi Hrímnir. "Eser nerede?"

"Siebold Adelbertsmiter onu yok etti," dedim ona.

Bir nefes çekti. "Onu yok etmeniz ya da Wayland Smith'e yok ettirmeniz iyi oldu. Dediğiniz gibi, başıboş eserler sorun yaratmaktan başka bir işe yaramaz."

"Bu doğru," diye kabul ettim.

"Kaplıcalara geri dön ve o arpı bul, Mercy Hauptman," dedi Hrímnir, görünüşe göre benimle ve hasarımla ilgili konuyu bitirmişti. "Sana yardım etmek için oraya izinsiz giremem ama sana öyle bir şey vereceğim ki-" Sanki bir kelime arıyormuş gibi bir an konuşmayı kesti. Yorumlayamadığım bir ifade parıltısı yakaladım. "Elimden geldiğince yardım edeceğim. Fazla zamanımız yok. Arpın nerede olduğunu bulmalı ve onu bana getirmelisin. Sonra fırtınanın dağılmasına izin verebilirim." Durakladı, sonra yumuşak bir sesle, "Onu bulmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

Başımı salladım ve ağıldan çıktım. Kapıyı kapattım ve bir dakika durdum. "Kardeşim eseri aldıysa, doğru şeyi yaptığını düşündüğü için almıştır."

Yine Hrímnir'in yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Yaşlı yaratıklar duygularını gizlemekte ustadır. "Muhtemelen," dedi. "Doğru şeyi yapmak kimsenin zarar görmeyeceği anlamına gelmez."

"Düğünden haberi var mıydı?" diye sordum. "Yani, düğünü durdurmak isteseydi arpı orada bırakması aptalca olurdu."

"Ona söylemedim," dedi Hrímnir. "Hatırlamadım. Büyük Büyü'yü koruma yöntemlerimden biri de bu - ihtiyaç duyana kadar kimse hatırlamıyor. Sadece büyü'nün kalbi olan çiftler."

"Hatırlamıyor musun?"

"Yapmamayı seiyorurum," dedi. "oğu zaman. Bu benliğimi kullanmamamın bir başka nedeni de bu" -kendi formunu göstermek için ellerini salladı- "fazla kullanmamam."

"Peki ya Ymir?" Ben sordum. "O bunu neden biliyor? Neden hatırlıyor?"

"Biri ona söylemiş," dedi Hrímnir. "Onu gizli tutan büyü, yenilenme zamanı yaklařtıķça zayıflıyor. Ymir güçlüdür ve bu g kadim ve derindir. Artık bildiğine göre, evlilik sonrasına kadar hatırlayacaktır. Tabii başka bir evlilik olursa."

"ğrendikten sonra başka kim hatırlayabilir ki?" Ben sordum.

Acımasızca gülümsedi. "Doğru soru bu olabilir. Belki bir G. Senin Wayland Smith gibi biri. Eski tanrılardan biri. Odin ya da Thor." Bunları Zee gibi değil, bir Amerikalı gibi telaffuz etti.

Bunu ona sormadım. Unutmayabilecek başka biri daha vardı. Liam son nikâhı kıymıştı ve ilk tanıştığımızda bana ona birini hatırlattığımı söylemişti.

"Hatırlayacağını düşünüyorum," dedi Hrímnir bana. "Mercy Coyotesdaughter."

Ona baktım.

"şimdi git, Mercy," dedi. "Git arpımı bul."

"Elimden geleni yapacağım," dedim. Kapıya kadar geldim, hatırlamadannce boş çantayı kaldırdım. Döndüğümde onu bıraktığım yerden kımıldamadığını gördüm. "Kaplıcalara gtrmekzere yumurta aramak için ana binaya ıkıyorum."

"Elektrikler kesik," dedi. "Muhtemelen evdeki her şey donmuştur."

Ona gülümsedim. "Sadece sana haber veriyordum, izin istemiyordum."

Ahırın kapısını arkamdan kapattım ve ana binaya kadar tenis ayakkabılarıma lanet ettim. Haklıydı, evin içi çok soğuktu ama buzdolabı ticari kalitedeydi ve sıcaklığını korumuştı. Buzdolabının içi evden daha sıcaktı.

Üç düzine yumurta buldum ama montumu da içine sıkıştırdığım çantamda sadece iki düzine yumurta için yer vardı. İkinci düzine yumurtayı almak ıslak tenis ayakkabılarımı geride bırakmak anlamına geliyordu.

Dışarı çıktığımda kar arabası gitmiş ve kar yeniden yoğun bir şekilde yağmaya başlamıştı.

-

THE GEZİ GERİ K THE SICAK BAHARLAR WAS A LOT DAHA
FAZLASI

çiftliğe giden yoldan daha berbattı. Yolda rüzgâr arkamdaydı; şimdi ona karşı yolculuk etmek zorunda kalmıştım. Lapa lapa yağan kar gözlerimi ve burnumu ısıyor, çakal benliğimi bile şaşırtıyordu. Adam'ın ne tarafta olduğunu bana söyleyen dostum olmasaydı, geri dönebilirdim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Düzenli bir tırısyla yola çıkmıştım ama fırtına yüzünden bunu sürdüremedim. Adam'ın bu rüzgârda hâlâ çatıda olmamasını umuyordum.

Gözlerim yanıyordu ve kutsal topraklara adım attığımda kendim için oldukça üzgün hissediyordum. Fırtına tam olarak dinmemişti ama sırtımda biriken umutsuzluk oldukça azalmıştı.

Ağaçların arasından geçip bir açıklığa doğru belki bir çeyrek mil daha yol aldım. Lapa lapa yağan karın içinden bile kulübeyi görebiliyordum. O zaman durakladım. Bir an için nedeninden emin değildim. Fırtınadan başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum, bir ağaca çarpmaktan kaçınacak kadar iyi göremiyordum. Ama-

Hiçlikten kaynaştı, toprağı doyuran büyüyle karıştı, sonra aldığım her nefeste daha da yoğunlaştı, ta ki önümde durana kadar, ayaklarımın altındaki kar kadar gerçek olana kadar.

Garmr, diye düşündüm.

Ona baktığımda, tam olarak ne olduğu konusundaki kafa karışıklığını anladım - köpek mi kurt mu, ikisi de tam olarak uymuyordu. Adam'ın kurdundan neredeyse iki kat daha uzun ve daha iriydi. En azından bir boz ayı büyüklüğündeydi. Ağzı geniş ve düzdü, bir kurttan çok bizim Joel'in presa Canario formuna ya da volkan iblis köpeğine benziyordu. Ama Garmr'ın ağır gri kürkü ve sarı gözleri kurt olduğunu söylüyordu.

Gözleri dışında, duruşunda bariz bir saldırganlık yoktu ve benim yolumda dört köşe bir şekil almıştı. Hrímnir onunla konuşmuştu, yani zekiydi. Yolumu kesmesi tesadüf değildi.

Garmr'ın kim olduğumu ve ne yapmaya çalıştığını bilip bilmediğini merak ediyordum. Acaba bir yüz kırk dört yıl daha bağlı kalmak mı istiyordu, yoksa serbest kalıp dünyayı yok edecek büyük bir savaş başlatmayı mı tercih ederdi? Özellikle vahşi görünmüyordu.

Benim de beni rahatsız edici şekillerde bağlayan istenmeyen bağlarım vardı. Vampir dostum Stefan'ın isterse bana neler yapabileceğini düşündüğümde, panik boğazımı öyle bir sıkıyordu ki nefes alamıyordum.

Saldırmadan önce kıl payı yana sıçradım, çünkü beni durdurmak istemesine şaşırmamıştım. Bu, çenesinin ensem yerine sırtımdaki çantanın üzerine kapanması anlamına geliyordu. Omurgamı kırmak için tasarlanmış bir hareket olan sarsıntısı yine de beni güçlü bir şekilde bir tarafa savurdu.

Yine de bunun alıştırmasını yapmıştım. Ağırlığımı kayışlara çarptığında insan şeklime geçtim ve büküldüm, sonra tekrar çakala geçtim ve biraz daha büküldüm. Adam'ın

değiştirilmiş olsa bile benimki kadar iyi uymuyordu ve beklediğimden daha kısa sürede ondan kurtuldum.

Koştum. Gerçek bir çakaldan daha hızlıyım. Kurtadamların çoğundan da hızlıyım. Nereye gittiğimi biliyordum ve Adam'a vahşi bir çağrı gönderdim - gerçi Garmr saldırdığında korkumu hissetmişti.

Hel'in koruyucusu daha hızlıydı. Dişleri kalçamın üzerine kapandı. Hiç böyle bir acı hissettiğimi hatırlamıyorum. O dişlerin yaptığı şeyin yakıcı acısı yüzünden ne duyabiliyor ne de görebiliyordum ama başımı o kadar kötü acıtıyordu ki etimden gelen hiçbir acıyı hissetmiyordum.

Olması gerekenden daha kolay kurtuldum. Vahşice yaraladığı bacağım hâlâ eskisi kadar iyi çalışıyordu. Dişleri vücudumun tam içinden geçmişti ve varlığıma, beni fiziksel olarak çiğnemesinden çok daha fazla zarar vermişti.

Biliyordum, biliyordum, beni tekrar ısırmasına izin veremezdim.

Yine de

Koşuyordum ama şimdi sarhoş bir tavşan gibi zikzaklı, rastgele bir yol izleyerek kendimi yakalamayı daha da zorlaştırdım ve ona biraz yaklaştım. Muhtemelen sadece benimle oynuyordu.

İnsana dönüştüm. Buz gibi fırtınanın içinde cırılçıplaktım, uzun süre işlevimi yerine getiremeyecektim. Ayak parmaklarım yanıyor ve rüzgâr etimi kesiyordu. Havaya doğru uzandım ve elimi bastonun üzerine kapattım.

INTERLUDE

Bonnors Ferry, Idaho

ZANE

EZRA VE LEON'U SANDPOINT'TE BİR OTELDE BIRAKTI.

radio Bonners Ferry'den sonra yolun kapalı olduğunu duyurdu. İkisi, yani intikamcı ve bekçi, Büyük Büyü için gerekliydi ama aynı zamanda sevdiği insanlardı. Ve insandılar. Hava raporundan - ve Liam'a kulübede ulaşamamasından - en kötüsünü düşünmüştü. Hiçbir insanın bu fırtınayı atlatabileceğini düşünmüyordu.

Spokane'de satın aldığı Suburban, Bonners Ferry'ye ancak dört tekerleğine taktığı zincirler sayesinde varabilmişti. Barikata ulaştığında geri döndü ve yolun yarım mil gerisindeki benzin istasyonuna park etti. Park yeri yarı kamyonlar ve mahsur kalmış sürücülerle doluydu.

Suburban'ı terk etti ve fırtınaya doğru ilerledi.

12

A D A M

ADAM, MERCY'I YEMEK YEMESİ İÇİN IKNA ETMEYE ÇALIŞMIŞTI. çiftliğe doğru yola çıktı. Liam kar küreyicilerinin işe koyulmadan önce öğle yemeği yemeleri gerektiğine kararlıydı. Ama Mercy atlarla ilgilenilmesi gerektiğine karar verdiğinde, beklemek bir seçenek değildi.

"Biri onları bir ahıra kilitlediğinde, kendi başlarının çaresine bakamazlar," dedi ona. Sonra kaşlarını çatarak sordu: "Bunu yapmak istediğine emin misin? Paltomu arkamda bırakabilirim."

Çantasının kayışlarını çoktan parçalamıştı, bu yüzden sözleri biraz geç geldi.

"Başka bir tane bulabilirim," dedi ona.

"Evet, ama bunun ne kadar mal olduğunu biliyorum."

Paltosu çantasına sığmıyordu - ki çantası çakalını yerleştirmek için çok daha küçüktü. Mercy'nin titremesini izlemekten yorulmuştu. Çantası değiştirilebilirdi ve keskin bir bıçak ve her zaman SUV'unda bulundurduğu koli bandını bolca uygulayarak daha büyük çantasını işe yarar hale getirebilirdi. Sadece son anda diğer formlarında taşıdıkları çantaları cipe atmayı akıl ettiği için minnettardı.

"Başka bir tane bulabilirim," diye tekrarladı.

Rahat ol, Hauptman, diye kendini uyardı. Eğer onu boğarsa, kız giderdi. Eğer onu boğarsa ve o gitmezse, onu zayıflatmış olacaktı. Daha az güvenli. Ve bu kabul edilemezdi.

Çantanın kayışlarını ona göre ölçtü ve üç santim daha kesti.

"Bir saat daha onlara zarar vermez," diye denedi.

"Kendine bakmadan önce atlarına bakmalısın," dedi kadın ve adam hem ritmi hem de kesinliği fark etti. Sessizce Charles'a ve Mercy'ye atların bakımı ve beslenmesini öğreten diğer herkese lanet okudu.

Mercy'nin yemek için dönene kadar beklemesinin sorun olmayacağını kendine hatırlattı. Büyük bir kahvaltı yapmıştı. O bir kurtadam değildi; sürünün geri kalanının aldığı kalorilere ihtiyacı yoktu.

Kurdu onunla gitmek için ısrar etmek istedi. Bunu daha önce bir kez yapmıştı ve onu buraya getirmişti. Ama bu farklıydı ve farklı bir amaç içindi. Onun kendi başının çaresine bakma becerisine güvenmiyor değildi; kendisinin her şeyden önce geldiğini bilmesini istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Sürüden önce.

Merhameti onun bağımsızlığı konusunda huysuzdu ve son birkaç yıldır çok hırpalanmıştı. Onu değiştirmek istemiyordu; sadece onu güvende tutmak istiyordu. Bazen ikisini birden yapamayacağını kabul etmek zorunda kalıyordu. Sınırlarını bildiği için ona güvenmek zorundaydı. İhtiyacı olduğunda yardım isteme konusunda iyiydi.

Çiftlik o kadar uzakta değildi ve fırtına biraz dinmişti. Çakalı muhtemelen kışın bu topraklarda seyahat etmek için onun kurdundan bile daha donanımlıydı. Kar yağınının üzerinde koşabilecek kadar hafifti, oysa onun bir patika açması gerekecekti.

Liam'ın yüzünde gördüğü yeniden değerlendirme olmasaydı yine de gelmekte ısrar edebilirdi.

Adam Mercy'nin fırtınada tek başına dışarı çıkmasını sorun etmemiştir. Herkes Adam'ın onun kendini koruma yeteneğine saygı duyduğunu görürse Mercy daha güvende olurdu. Bu, çoğu nedenini bilmesede onun tehlikeli olduğunu anlamalarını sağlıyordu.

Bonarata, Adam'ı ne kadar kolay öldürebileceğini gösterdiğinde, Mercy ile şu anda oynadıkları seviyelerde, kurtadamının onu güvende tutacak kadar güçlü olduğuna güvenemeyeceği gerçeği Adam'ın burnuna sürtülmüştü. Ama dilini bilmediği ve dostu düşmanı ayırt edemediği bir ülkede, silahsız bir şekilde tek başına bırakılmıştı. Vietnam'da da sınıfta kalmıştı ama hayatta kalmayı başarmıştı. Bunu öğrenerek, işinde daha iyi hale gelerek ve yetersiz araçlarla bu işi nasıl yapacağını bularak yapmıştı.

Bonarata Adam'ı eğitmeyi bitirdikten hemen sonra Adam tanıdığı en korkunç, en ölümcül savaşçıya gitmiş ve ondan ders istemiştir. Nasıl daha ölümcül olacağını öğreniyordu, ama aynı zamanda Mercy'yi paranoyak, güçlü fae'ler arasında nasıl güvende tutacağını da öğreniyordu.

Zee ona düşmanının seni gözünde büyütmesinin de en az seni hafife alması kadar faydalı olduğunu söyledi. Adam'ın Mercy'nin fırtınada tek başına koşmasını rahatça kabul etmesi, Liam'ın Mercy'nin neler yapabileceğini merak etmesine neden oldu.

Mercy'nin savaşmadan çiftliğe yalnız gitmesine izin vermek onu buradaki çeşitli çılgın ve güçlü varlıklardan koruyacaksa, bunu yapabilirdi. Yine de önce onun yemesini tercih ederdi ama bu onun seçimi idi.

"Hırlamayı kes," dedi, kıyafetlerini çıkarıp paltosuyla birlikte çantasına tıktırırken. "Sevimli ama seni bir yere götürmez."

Adam utangaç gülümsemesine engel olamadı ve kız ona bakmadığı için gülümsemesine karşı koymaya da zahmet etmedi.

Her neyse.

Sırt çantasında kalan boşluğu ölçmek için bir botunu kaldırdı, omuz silkti ve tenis ayakkabılarını içine soktu. İtiraz etmedi çünkü onları fırtınada giymeyecekti. Ama çoraplarını elinden aldı ve onun yerine bir çift yünlü yürüyüş çorabını çantaya koydu.

Güldü ve sonra çantanın fermuarını çekmeye başladı. Bu ılık parladı birlikte onu çıplak geri ve Montana'lı bir çiftçinin bir çakala tüfekte ateş açtığı yerdeki soluk gümüşü yara izlerini vurguluyordu. En azından böyle bir fırtınada çakal avlamaya çıkan kimse olmazdı.

Elini yara izlerinin üzerinde gezdirdi; bu, eşinin bir hedef olduğunu, onu her şeyden koruyamayacağını ama aynı zamanda hayatta kalan biri olduğunu hatırlatıyordu. Kadın onun dokunuşuna doğru eğildi ve adam da iki kolunu birden beline dolayıp onu kendi bedenine çekene kadar eğildi.

"Bu çantanın fermuarını bu şekilde çekemeyiz," dedi kahkaha atarak.

Başını boynu ile omzu arasına, kulağının hemen altına sıkıştırdı ve içine çekti. "Sağ salim geri dön," dedi. "İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Merak etme," dedi ona. "Eğer ölürsem, Jack gibi olurum ve sana musallat olmak için geri dönerim."

Eminim yapacaktır, inatçı aşkı. Garip bir şekilde, bu onu gitmesine izin verebilecek kadar rahatlattı - ama çıplak omzunu öpmeden önce değil.

Ayağa kalkarak, "Acele et. Gitmezsen seni nasıl özleyebilirim?"

"Hassas bir anı mahvetmenin yolu," diye alay etti, sıkıştırma kayışlarını sıkılaştırarak çantanın kabarık ve özensiz yerine yoğun olmasını sağladı.

Sonra çakallığa geçti.

Çantayı ona giydirdi, omuzlarının ve karnının etrafındaki kayışların doğru olduğundan emin oldu - çok sıkı olursa içinden çıkamaz ya da güvenli bir şekilde insana dönüşemezdi, çok gevşek olursa seyahatini engellerdi. Çantayı takıp sonra yer değiştirebilirdi ama bunu onun yapmasına izin verdi.

Onu anladı ve ihtiyacı olanı vermek için çok uğraştı. O da aynı şeyi onun için yapmak için çok uğraştı.

Pencereyi açtı ve kız dışarı zıplayıp uzaklaştı. Adam, kış odanın içine doğru eserken, ormanda ve uçuşan karda onu göremeyene kadar durdu. Sonra sessizce, "Bana geri dön, aşkım" dedi.

-

YEMEK ODASINDAKİ MANZARA, DAHA ÖNCE OLDUĞU GİBİYDİ. kahvaltıdaydı. Adam kendisine bakmamaya özen gösteren goblinleri ve Heddarları düşündü ve Elyna'nın adamlarıyla birlikte masaya oturdu.

Peter biraz tedirgindi ama Adam aşırı baskın insanlarla başa çıkma konusunda epey pratik yapmıştı. İnsanlıkla en kötü ve en iyi anlarında ilgilenenlerle dolu bir masada ortak bir zemin bulmakta hiç zorlanmadı.

Peter ve diğer adamlardan biri deniz kuvvetlerinde görev yapmıştı. Adam korucu geçmişini itiraf ettiğinde, askerlik şubelerinin müttefiklerine ayırdığı türden bir şakalaşmaya giriştiler. Adam'ın güvenlik kariyeri, Mercy'nin kahvaltıdan sonra onlara taktığı isimle, Peter'ın sürüsünün geri kalanına katılmasını sağlayacak kadar polis işine benziyordu.

Genç kız -Emily- elinde bardaklar, bir sürahi buzlu su ve sandviçlerle içeri girdiğinde, birbirlerine absürt iş hikâyeleri anlatıyorlardı. Sıra ona geldiğinde, dört adamının bir ihbara nasıl cevap verdiğini anlattı.

alarm verdi, şüpheliyi arka ofise kadar kovaladı ve bir kokarca ile karşılaştı. Kokarca kolayca kazandı.

Tammy geç geldi, mutfaktan yemeğini alıyordu. Mutsuz görünüyordu ve oturduğunda, "Zane'i aramayı denedim ama telefonlar hâlâ çalışmıyor gibi görünüyor," dedi.

Adam'ın uydu telefonu hâlâ çalışmıyordu ama bunu onlara söylemenin yararlı olacağını düşünmüyordu.

Masa kasvetli görünüyordu.

"Ya başaramazsa ne olacak?" diye sordu Peter.

Adam'a baktı ve "Dünyamın sonu" dedi.

Bu o kadar açıktı ki Adam havayı biraz yumuşatmaya karar verdi. Tammy'ye başını salladı ve "Dünyanın sonu" dedi.

Bütün masa ona biraz düşmanca baktı.

Liam ne demişti? Düğün davetlilerinin düğünün ne olduğu ve düğündeki rolleri hakkında nasıl bir anlayışa varacaklarıyla ilgili bir şey. Bunun nasıl olduğunu merak etti. Büyük Büyü'yü bilerek ve onu ve ima ettiği her şeyi kabul ederek mi uyanmışlardı? "Yardım etmek için buradayım," dedi Adam onlara. "Ya da belki de bir arp. Yoksa bir lir mi?" Omuzlarındaki küçük kanatları taklit etmek için ellerini çırpı.

"Sen melek misin?" diye sordu Peter alaycı bir tavırla. "Melek gibi görünmüyorsun."

"Arp" ya da "lir" dediğinde masadaki hiç kimse tepki vermedi. Bu da arpın bu insanlardan hiçbirinde olmadığını ve Elyna'nın onlara Adam ve Mercy'nin neden burada olduklarını söylemediğini doğruluyordu. Mercy, neler olup bittiğini daha iyi anlayana kadar bunu yapmamasını istemişti. Ama Tammy ve adamlarının artık Büyük Büyü'den haberdar oldukları kesindi.

"Haklısın," diye kabul etti Adam. "Ben bir kurtadamım. Buraya Mercy'nin kardeşine yardım etmek için geldik. Dünyanın sonuna katılmamayı tercih ederim."

Peter arkasına yaslandı. "Yeterince adil."

"Dünyanın kaderini belirleyecek bir evliliğe nasıl bulaştın?" Adam müstakbel geline harareti biraz düşürmeye karar vererek sordu.

"Para için," dedi Tammy hemen. "Neden olmasın?"

İyi bir yalancıydı. Babasından miras kalan mavi gözler bu masum bakışa yardımcı oluyordu. Polis memurları da aldatmada iyi olmayı öğrenmişlerdi. Masanın etrafına ılık ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi yayıldı.

"Bahse girerim ergenlik çağındayken babanı kızdırmışsındır," dedi Adam. "Kurtadamlar birinin yalan söylediğini anlayabilir."

Gülmekten kırıldı. İyi bir kahkahası vardı, esmer ve sıcaktı.

"Bunu muhabirler için çalıştım," diye itiraf etti. "Onlara gazete sattıracak bir şey veriyor ve Zane bunun doğru olmadığını biliyor. Benim için önemli olan tek şey bu."

Gerilimi bir kademe daha düşürürse, kimsenin onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemediğini fark etmeyeceğine karar verdi. Çatışan korumaların -yeşil adam ve gölün ruhu- birbirleriyle ve nihayet eserin nerede olduğunu bulduklarında kendisi ve Mercy'yle aralarını nasıl düzelteceklerinden emin değildi. Bilgiyi göğsüne yakın tutmanın hâlâ en iyi politika olduğuna karar verdi.

Sürünün kalbine "Nasıl tanıştınız?" diye sordu ve dinlemeye koyuldu.

"Onun dikkatini çeken bacaklarıydı," dedi Tammy boğucu bir sesle, kot pantolonlu bacaklarını gösterebilmek için sandalyesini birkaç kez geriye atarak. Masadakiler kahkahalara boğuldu.

Mutfaktan hızlı adımlarla ayak sesleri geliyordu. Adam, Peter'ın ilgisiz yüzünü kontrol etti ve yabancının kim olduğunu görmek için arkasını dönmedi.

Diğerleri sakinleştikten sonra Tammy, "Müdürümüz benimle tanışmaları için birkaç büyük bağışçıyı getirdiğinde ofisimdeydim," dedi.

Ayak sesleri masaya yaklaştığında, bir adamın tonsuz fısıltısı, "Bacak hikayesi bu mu? Bana bacak hikayesi için söz vermiştin."

"Bu bir bacak hikâyesi," dedi Tammy, sesi yumuşayarak. "Bize katılın."

Adam döndüğünde, kolları sıvalı gömleği bulaşık suyuyla ıslanmış yaşlı bir adamın en yakındaki masadan bir sandalye kaptığını gördü. Sandalyesini Tammy'ninkinin yanına koydu ve ciddi bir dikkatle ona baktı.

Adam'a göre o hiçbir zaman iri bir adam olmamıştı ama yaş yeni geleni neredeyse çelimsiz görünene kadar küçültmüştü -ellerindeki nasırlar hariç. Ve Adam'ın kurdunun fark ettiği içsel bir vahşilik, Adam kurdun neden bu kadar emin olduğunu bilmese de.

"Sen Hugo olmalısın," dedi Adam, "masaların üzerindeki çiçekleri kim yetiştirdi?"

Hugo, Adam'a tatlı bir gülümseme sundu. "Ben Hugo," dedi tuhaf bir vurguyla, başını salladı ve "Hugo," diye tekrarladı. Elini masanın diğer tarafına uzattı, böylece tokalaşabileceklerdi. "Sen de ünlü kurtadam Adam Hauptman'sın." Fısıltı değişmedi ve Adam, Liam'ın onlara Hugo'nun sesinin zarar gördüğünü söylediğini hatırladı.

Tüm yaşına rağmen, tutuşu sağlandı.

"Ben Adam Hauptman," diye cevap verdi Adam, "ünlü kurt adam "ı görmezden gelmeye karar vererek. Biraz iğneleme gibi gelmişti,

Hugo'nun gülümsemesi dostça olsa da ifadesi biraz odaksızdı.

Tanışma faslı biter bitmez Tammy hikâyesine devam etti. "Şimdi, bu işte, dışarı çıktık ve yerel evsiz nüfusumuzu her zaman kontrol ettik. Biz onları tanıyorduk, onlar da bizi tanıyor ve bize güveniyorlardı."

Hugo Fae değildi. Adam bundan emindi. Cadı da değildi. Adam, doğaüstü insanları büyülerinin kokusundan tanıyabilen Mercy değildi ama Hugo'nun bir şey olduğuna dair bahse girmeye hazırdı.

"-ve bu yüzden bir ün kazandım. Ne zaman biri -park personeli, polis, hatta bazı evsizler- onları bulur, bana getirirlerdi-"

Adam Tammy'yi yarım kulakla dinledi. Kurdu Hugo'dan etkilenmişti. Adam kurdun içgüdülerini göz ardı etmemesi gerektiğini biliyordu.

Liam, Hugo'nun basit biri olduğunu söylemişti. Adam, belki de nöroçeşitlidir, diye düşündü. Yaşlı adamın kişiler arası iletişimi zayıftı. Ama Hugo'nun hareketlerinde herhangi bir zekâ eksikliğini yalanlayan bir güven vardı.

Adam, Mercy'nin Hugo hakkında ne düşündüğünü söylemek için burada olmasını diledi. Kurdunun tepkisine bakılırsa, kulübenin bahçıvanında çok özel bir şeyler olduğuna bahse girmeye hazırdı.

"-'Sorusu olan?' "

Masanın geri kalanının mutlu bekleyişinden Tammy'nin hikayenin doruk noktasına yaklaştığını anlayabiliyordu, bu yüzden Adam dikkatini tekrar ona verdi.

"Ve Zane dedi ki, 'Sadece bir tane. Masanda neden üç protez bacak var?' dedi. Ben de sağduyum araya girmeden, 'Neden? Sen bacak adamı mısın?' dedim.

masanın üzerine eğildi ve dedi ki, 'Kesinlikle. Benimle yemeğe gelir misin?' "

"O da hayır dedi," dedi Peter gururla.

"Bağışçılarla çıkmak, hayır kurumunuzun finansmanını mahvetmek için iyi bir yoldur" dedi. "Beni ikna etmesi üç ay sürdü. Tüm eski kız arkadaşlarından ve bir erkek arkadaşından tavsiye mektuplarıyla birlikte flört özgeçmişini gönderdi." Sırıttı.

Hugo ondan hikâyesinin bazı bölümlerini tekrarlamasını istedi; bazılarını tam olarak anlamamıştı, bazıları hakkında da daha fazla bilgi edinmek istiyordu. İnce mizah onun pek iyi olduğu bir kavram gibi görünmüyordu. Adam ilgiyle, bütün masanın bahçivani koruduğunu düşündü.

Liam karla ilgili yardım istemek için içeri girdiğinde tam izin istemeye hazırlanıyordu.

-

İŞTE HAD BEEN DİĞER GÖNÜLLÜLERK YARDIM TEMİZ THE
ama Liam hepsini bastırmıştı. Çatı, Montana'nın neredeyse yüz yıllık kışlarına dayanabilecek kadar dik eğimliydi ve özellikle de eski kiremitler birkaç yıl önce metalle değiştirildiği için tehlikeli olabilecek kadar dikti. Adam o yükseklikten bile düşse, kendisine kalıcı bir zarar vermesi pek olası değildi. Aynı şey insanlardan herhangi biri için söylenemezdi.

Liam, Adam'a uzatılabilir merdivenin bir ek binada depolandığı yeri gösterdi ve hantal şeyi kar yığınlarının üzerinden kulübenin arkasına taşımasına yardım etti. Seranın kulübenin yanından uzandığı yerde, rüzgârdan biraz korunaklı bir köşe buldular ve merdiveni kurdular.

Seranın sığınağında bile Liam rüzgârın yerinden oynatmasını önlemek için merdiveni tutmak zorunda kalmıştı. Liam, yardım etmeye gönüllü olmayan goblinlerden bazı tırmanış malzemeleri ödünç almıştı. Goblinler dağa tırmanma deneyimleriyle bu işte muhtemelen Adam'dan daha iyi olabilirlerdi. Ama Liam'a göre, malzemeleri tek kelime etmeden teslim etmişler ve odalarına çekilmişlerdi.

Liam, Adam'a spekülatif bir bakış atarak, "Goblinler senden gerçekten hoşlanmıyor," dedi.

"Birisi onlara benim onların türünü öldürdüğümü söylemiş," dedi Adam, ekipmanı dikkatle gözden geçirirken. "Bu doğru değil ama temkinli oldukları için onları suçlayamam."

Adam tırmanma kemerini taktı ve gerekli ayarlamaları yaptı. Liam başka bir şey söylemedi, Adam da söylemedi. İpi omzuna geçirdi ve Liam'ın sabit tutacağına güvenerek merdiveni çıkmaya başladı.

Adam yükseldikçe rüzgâr daha da şiddetleniyordu ama bunu zaten bekliyordu. Süren kar gözlerini kumlamakta oldukça başarılı olduğu için cipten bir çift koruyucu gözlük almıştı. Ama çatıya çıkarken ikinci kez gözlerini temizlemek için durmak zorunda kaldığında, onları cebine koydu. Gözlerinin bununla başa çıkması gerekiyordu.

Merdivenin tepesine çıktığında, çalışacağı ortamı inceledi. Rüzgârın çatıyı büyük ölçüde uçurduğu binanın arka tarafına tırmanmayı tercih etmişti. İlk planı çatının bu tarafına doğru yürümek ve Liam'ın çok iyi durumda ve çok sağlam olduğunu söylediği bacalardan birine bağlanmaktı.

Ancak şu an bulunduğu noktadan, bu planın biraz ince ayar gerektirdiğini fark etti. Çocuk parklarında bu çatıdan daha az kaygan görünen kaydıraklar görmüştü. Yürümek işe yaramayacaktı.

Çatıya tırmanırken yüzünde bir sırıtış olduğunu biliyordu - umarım kirişlerin alüminyumu alttan desteklediği yerde. En yakın bacaya ulaştı ve kazasız belasız kendini yukarı attı. Keskin bir ıslık çaldı, böylece Liam yerde yatan kar küreme personelinin üzerine sürüyle gitmekte özgür olduğunu anladı.

Ayaklarının altındaki metal kayganken ve kırk dereceden daha dik bir şekilde ayarlanmışken, kar fırtınasında kar küremek sıradan türden çok daha eğlenceliydi. Özellikle de daha az karla dolu olan güneye bakan tarafı bitirdiğinde, dikkatini buz barajının karı yerinde tuttuğu ön tarafa çevirdi. Çatıdan kürekle aldığı ilk yük ya birinin üzerine ya da kendisine kadar gelen küfürlerden anladığı kadarıyla birinin yeni açtığı bir yola düşmüştü.

"Özür dilerim," diye seslendi, aslında öyle demek istememişti.

Adam kendi payına düşen dağ tırmanışını yapmıştı. En son yirmi yıl kadar önce yapmıştı ama nasıl çalıştığını hatırlamakta hiç zorlanmıyordu. Goblinlerin ekipmanları onun kullandıklarından biraz daha hafif ve kullanıcı dostuydu, ama bunun nedeni birkaç on yıllık teknolojik gelişmeler kadar fiyat noktası da olabilirdi.

Havada üç kat varken rüzgâr acımasızdan da öteydi. Kuzey tarafında birkaç dakika çalıştıktan sonra Adam güvenlik gözlüklerini tekrar taktı ve tedbir için yününü yüzüne çekti. Mercy'nin banka soyguncuları hakkında yorumlar yaptığını hayal etti.

Hızlı bir iş değildi. Çok fazla çatı, çok fazla kar ve inatçı bir buz sırtı vardı. Buzu metal çatıdan ayırırken kullandığı kuvveti yumuşatmak zorundaydı, böylece sertleştirilmiş çelik küreği alüminyumu delip geçmiyordu.

Bir süre sonra rüzgâr hızlandı ve sıcaklık düştü ama o zamana kadar yaptığı iş kaslarını ısıtmıştı, bu yüzden pek fark etmedi. Kurtadamlar kış için yaratılmışlardı, insan şeklinde olsalar bile. Çatıyı temizlemeyi son derece tatmin edici bulmuştu. Eski bir asker net hedefleri olan bir görevden zevk almayı öğrenmişti.

Sonunda, rüzgârın ısırmasına ve botları kaydığına ara sıra yüzüstü düşmesine rağmen, kendini işe kaptırdı. Kartopu ensesine isabet ettiğinde onu gafil avladı.

Sarsılarak etrafına bakındı ama çatıda yanında kimse yoktu. Yörüngenin yerden gelmesi yanlıştı; çatının sırtından gelmesi gerekirdi. En yakındaki ağaçlara şüpheyle baktı ama bir kartopunun o kadar uzağa uçması için bir kurt adam olması gerekirdi. Ağaçlarda gizlenen kimse yoktu.

Başka bir şey olmayınca, bir sonraki kazıma işlemini yapmak için aşağıya baktı ve küremek üzere olduğu tertemiz karda bir ok gördü. Kartopu ona isabet ettiğinde ok orada değildi. Fark ederdi.

Nefes aldı ama kimsenin kokusunu almadı. Gerçi burada kokusunu alamayacağı bir kişi vardı, değil mi?

"Ne oldu Jack?" Adam sordu, bakışları ormanda hareket eden büyük bir şey görene kadar okun yönünü takip etti. Kuş uçuşu belki çeyrek mil uzaktaydı.

Güvenlik gözlüklerini çıkardı ve gözlerini rüzgârdan korumak için başını eğdi.

Tam olarak ne kadar uzakta olduğunu bilmediği için büyüklüğünü tam olarak kestiremiyordu; ancak gölün kuzeydoğu tarafındaki kenarları boyunca, iyi havalarda misafirlerin yemek yiyebileceği bir dizi piknik bankı vardı. Bu piknik masalarından biri doğrudan

Adam ve o her neyse-ayı mı? Bir ayı için yanlış bir şekildi ama bir geyikten daha yakındı. Daha yakın olan piknik masası, yaratığın yarısından daha küçüktü. Boz ayı, diye düşündü Adam. Ya da boz ayı boyutunda ve şeklinde bir şey.

Aradaki mesafeye rağmen nefes aldı; kurdu, ne kadar geçici olursa olsun, kendi bölgesine giren yırtıcıyı tanımlamak için kaşınıyordu. Adam kurtla aynı fikirdeydi, özellikle de yaratık Mercy'nin çiftlikten döneceği yol boyunca beklediği için.

Birkaç nefes boyunca uzaktaki yaratığa baktı. Jack'in kulübeden bu kadar uzaktaki bir boz ayı için neden endişelendiğini düşündü. Sonra aralarındaki bağ sayesinde Mercy'ye ulaştı.

Karısını gözetlememek onun alışkanlığıydı; onun bu konuda ne hissettiğini biliyordu. Çoğunlukla onun dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmekle yetiniyordu. Onun yakınlarda olduğunu hemen anlayabiliyordu ve tek algılayabildiği de buydu. Onu engellemiyordu ve aralarındaki bağda hiçbir sorun yoktu. Belki de, diye düşündü, nabızı harekete geçme çağrısıyla birlikte yükselirken, aralarındaki bağı engelleyen her neyse, uydu telefonunu engelleyen de aynı şeydi. Hrímnir'in iletişimi ortadan kaldıran fırtınası belki de. Büyü böyle gerçekçi olabilirdi.

Mercy şimdiye kadar atların yanından dönmüş olmalıydı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ama bir süredir buradaydı. Ve eğer karayolundan daha hızlı olan kros yolundan giderse, yolunun tam o canavarın olduğu yerden geçeceğini hesapladı.

Gördüğü hiçbir ayı gibi hareket etmiyordu ve Mercy'yi bekliyordu.

Her ne kadar bu kanaatini destekleyecek gerçekler olmasa da, Adam bu kadar uzun süre garipliğini sorgulamayarak hayatta kalmıştı.

inançlar. İçgüdüler. Ve Jack'i, Adam'ın pusuda bekleyen yarattığı fark ettiğinden emin olmaya iten bir şey vardı.

Adam gözlükleri düşürdü, çatının kenarından nasıl yuvarlandıklarını görmezden geldi. Emniyet kemerini ipe bağlayan karabinayı kırmak gibi basit bir yöntemle güvenlik halatından kurtuldu. Özgürce, yeni temizlenmiş çatıdan aşağı koştu ve dik eğimden hızını aldı.

Disiplin, çatının kenarından atlarken kurdun ortaya çıkmasını engelledi. Kulübenin ön bahçesindeki dağınıklığı birkaç adım farkla temizledikten sonra ayaklarının üzerine indi ve eklemlerini korumak için yuvarlandı. Zarar verirse iyileşeceklerdi elbette ama Mercy'ye ulaşmak için onlara ihtiyacı vardı.

Adam derin karda koşmaya başladığında Peter'ın bağırışının farkındaydı. Otuz küsur metre yükseklikte olmadığı için yarattığı göremiyordu ve Mercy'yi hiç görmemişti. Ama nerede olduğunu biliyordu. Gölün kenarından koşması gerekecekti.

Gölden geçmeyi düşündü. Bu taraf -kulübenin kaplıcalardan uzak tarafındaydı- donmuştu ve kar yığınlarıyla kaplıydı. Buzun üzerinde koşarsa mesafeyi üçte bir oranında kısaltabilirdi.

Ama kurtadamlar yüzemez. Düşerse Mercy'ye yardım etmek için asla zamanında yetişemezdi. Çeşitli yükseltilmiş çiçek tarhlarının ve çitlerin üzerinden atlayarak, kendisini engelleyecek ağaç ya da çalıların olmadığı, gölün kenarındaki patika olabilecek bir yerde koşmaya başladı. Yine de zeminin geri kalanı gibi, kırması ya da atlaması gereken tehlikeli sürüklenmelerle doluydu.

Kurdun pençeleri, karı kazacak pençeleri olmayan beceriksiz insan ayaklarından daha hızlı olurdu. Bu bilgi kanında büyüyle yanıyordu. Ama yer değiştirmek için harcayacağı zamanı göze alamazdı.

Kulübeden biri arkasından koşuyor, sorular soruyordu. Ama Adam'ın kurdu kalbinde yükselmişti ve insanların sözlerini anlayamıyordu. Adam arkasına bakarak kendini yavaşlatmadı.

Adam koşarken, çiftleşme bağları aracılığıyla Mercy'ye ulaşmaya devam etti. Ama öğrendiği numaraların hiçbiri onu geçmesine izin vermedi.

Kurdu, daha kullanışlı olan sürü bağlarını çekti. Bu yoldan, onun çok acı çektiğini söyleyebilirdi. Biri aktif olarak onu aramadan sürüye kaydedilecek kadar değil. Ölmüyordu. Henüz ölmüyordu. Onun iyi olduğu konusunda kendini kandırmadı.

Bir şey onu incitiyordu.

Savaşın ortasında olduğu gibi her şey yavaşladı.

-Sanki kalbinin her atışının arasında saniyeler varmış gibi. Birisi eşini incitmişti.

Onları durduracaktı.

İnsan vücudu çok yavaştı. Silahlıydı ama içindeki kurt için bu yeterli değildi. Dişlerine ve pençelerine erişmesi gerekiyordu.

Daha önce çok geç kaldıkları gibi bu sefer de çok geç kalmaması gerekiyordu.

Mercy'nin garajının eskiden olduğu gibi bir görüntüsü, kan ve eskiden bir insana ait olan et parçaları. Mercy saldırganı çoktan öldürmüştü ve Adam'ın tek yapabildiği cesedi parçalara ayırmak olmuştu. Yeterince hızlı olamamıştı.

Ve sadece iki ay önce çorak bir üzüm bağında, Bonarata Mercy'yi öldürmek istediye, Adam'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayarak kıvranmıştı.

Adam değişmek için zamanı olmadığını biliyordu. Sürüsünün hepsi orada olsa bile, değişmek için zamanı yoktu. Değişmek onu yavaşlatacaktı. Sürü bu kadar uzaktayken

yaratığı gördüğü yere vardığında yarı değişmiş bile olmayacaktı. Adam insan ya da kurt olarak dövüşebilirdi ama değişimin ortasında beceriksiz ve yavaştı.

O bunu anladı.

Ama biri eşine zarar veriyordu ve çok geç kalmaması gerekiyordu. Kurt bu ihtiyaca cevap verdi ve mantığı görmezden geldi

-Çünkü mantığın ya da insani hesaplamaların zamanı değildi. Kurt artık yükselişe geçmişti ve Adam onu durdurma şansını kaybetmişti - eğer bir şansı varsa tabii.

Botları da dahil olmak üzere hiçbirini bir daha giymeyi düşünmeden giysilerini olabildiğince çabuk çıkardı. Tırmanma kayışının parçalara ayrıldığını bile fark etmedi. Silahını göle atacak kadar akli yerindeydi.

Bir beyzbol topunu fırlatır gibi fırlattı. Buz kırıldı ve suya düştü; düşmanları tarafından kullanılma ihtimalinin daha düşük olduğu bir yere. O zaman dövüşmeyi bıraktı ve kendini kurda teslim etti.

Ama kurt sürü bağlarını çekerken bile Adam umutsuzluğa kapıldı. Sürünün gücünü bu kadar uzaktan toplamamanın zorluğunu hissediyordu ama değişimini hızlandıracak herhangi bir şey ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi. Alfa olarak o istedi, onlar verdi ve sonra sürünün büyüünden farklı, ani ve sert bir güç dalgası Adam'ı muhteşem bir düşüşle yere indirdi.

Sherwood'un vahşi büyüü serbestçe gönderildi.

Kendini tekrar ayağa kaldırdı, koşabildiği kadar koşmak istiyordu. Bunu yaparken, ne Adam'ın ne de kurdun kullanma becerisine sahip olduğu o yakıcı gücün acısıyla hâlâ çoğunlukla insan olan boğazından uludu. Bu vahşi bir sihirdi, sürü sihrinin geldiği gibi onun çağrısına isteyerek gelmeyen sınırsız bir güç.

Ama bunu kullanabilecek bir yanı da vardı. Mary Jo'yu Ymir'den kurtarmasını sağlayan parçası.

İzin ver, dedi içinde yaşayan Canavar.

Ne Adam ne de kurdu bu yaratığa güveniyordu. Burası, Canavar serbest bırakılırsa diğerlerinin yardım edeceğine güvenebileceği sürülerinin evi değildi.

Bir cadının Adam'ı lanetlediği yaratık korkunç, hızlı ve ölümcüldü. Ama kontrolü ele aldığında sadece içgüdüleriyle savaşıyordu ve Bonarata'ya karşı kazanmak için içgüdüleri yeterli olmamıştı.

Kaba güç o zaman Mercy'yi güvende tutmamıştı. Adam şimdi de yeterli olacağını sanmıyordu. Daha da kötüsü, Canavar'ın doğru hedefi seçip seçmeyeceğini bile bilmiyordu.

Mercy'yi neredeyse öldürdüğü zaman hâlâ kâbuslar görüyordu.

Ama Canavar'ın Adam'ın rızasına ihtiyacı yoktu. Sherwood'un onlara verdiği güçten beslendi ve bunu Adam'ın insan bedenini, Adam'ın parçalanmış paltosundan kurtulmak için kullandığı aynı kolaylık ve özenle ve yaklaşık aynı sürede soymak için kullandı.

Bir an için Adam öfkenin etkisinde kaldığını hissetti ama Canavar Adam'a zorla formunu kabul ettiremeden kurt kontrolü ele geçirdi ve Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının acımasız etkinliğiyle Canavar'ı dibe çekti.

Ve Canavar anladı ve kendisinin arka plana itilmesine izin verdi.

Adam bunun ne anlama geldiğini daha sonra düşünmeye karar verdi. Şimdi kardan çıkıp ayaklarının üzerine yuvarlandı, kurda ait olan dört ayağının üzerine. Adam ve kurdu, birlikte uğruna savaştıkları ve elli küsur yıllık ay avlarının yardımıyla elde ettikleri tek amaçlı uzlaşmanın içine düştüler.

Değişim, Canavar'ı ortaya çıkaran cadı tarafından lanetlenmiş hızda olmuştu ve Adam'ın bunun yerine başaracağı normal çeyrek saat ya da daha fazla değildi. Mercy'nin göz açıp kapayıncaya kadar olan değişimi gibi değildi ama yine de hızlıydı. Düşüşü ile kurt olarak koşmaya başlaması arasında belki otuz saniye vardı.

Dört pençeli ayakları sayesinde hızını artırabiliyordu çünkü kayma ihtimali yoktu. Adam yerdeyken, onu kulübeden beri takip eden kişi insanlık dışı bir hızla koşarak, hiç duraksamadan yanından geçmişti. Adam'ın bir kısmı onun Liam olduğunu anlamıştı ama kurt yeşil adamı sadece henüz müttefik olduğunu kanıtlamamış biri olarak görüyordu.

Ama şimdi kurt şeklindeki fae, Adam'ın hızına yetişemiyordu. Önde giden Adam, ormanda canavarı ilk gördüğü yerdeki küçük bir çukuru saklayan yükseltiye tırmandı. Ama yeşil adam hakkında gelecekteki olası bir tehdit dışında bir şey düşünmüyordu çünkü sonunda Mercy'yi görmüştü.

Zamanın bol olduğu o tuhaf yerde, Adam saldırmak için kendini toplarken önündeki manzarayı inceledi.

Mercy yerde çırılçıplak yatıyordu, yan tarafına kıvrılmıştı. Vücudu bastonun etrafına onu koruyormuş gibi sarılmıştı ya da tam tersi. Eski fae eseri savaş formundaydı, mızrağın keskin başı çenesinin altındaki karda görünüyordu.

Üzerine çömelmiş olan yaratık Mercy'nin omzunu devasa ağzıyla sarmalamıştı -Adam derinlere gömülü sarımsı dişleri bir an için görebildi. Mercy'nin vücudu, yaratığın çeneleri bükülürken hareket etti. Adam'ın ani saldırısı onu yaptığı şeyden alıkoymamıştı. Besleniyordu.

Adam en iyi saldırısını düşünürken bile ıslak köpek ve tanıdığı bir kokunun geldiğini fark etti. Fakat

Mercy'nin omzuna gömülmüş dişleri görebilmesine rağmen yeterince kan yoktu. Hafif bir metalik koku aldı ama görünürdeki yaraya göre olması gerektiği kadar güçlü değildi. Kokladığı şey yaraya değil, sıyrıklara işaret ediyordu. Karda kan lekesi yoktu.

Yaratık muazzamdı. Bir at büyüklüğünde ayıya benzer bir vücudu vardı. Adam'ın içindeki savaşçı, dişlerini boyutuyla orantılı olarak sınıflandırdı, ancak pençeler kör ve kısaydı. Adam'ın geri kalanı ise dalgın bir şekilde bunun belli belirsiz bir canid olduğunu, canid ağacının Adam'ın kendi kurtadamından daha uzak bir noktasından geldiğini fark etti.

Ve koruyucu fae eseriyle silahlanmış olsa bile Mercy'ye dayanmıştı. Bunu, kısa süre sonra gelecek olan yeşil adamlarla birlikte savaş planlarına geri koydu.

Yine de şimdi, dişlerinin derinden ısırma ve pençelerinin parçalama zamanıydı. Kimsenin eşine zarar vermesine izin yoktu. Ağzını açarak canavarın sırtına atladı. En iyi saldırının yaratığın kanatlarına yönelmek olduğunu biliyordu. Yaratık normal bir hayvan gibi hareket ettiğinden, arka ayaklarının gezegendeki diğer memelilerin çoğunun arka ayaklarıyla aynı şekilde çalıştığını varsayarak kendini rahat hissetti. Yaratığın cüssesi göz önünde bulundurulduğunda, hamstring yapmak pek olası değildi ama yine de onu sakat bırakacak kadar kas hasarı verebilirdi.

Onu avından çekip çıkarabileceğini biliyordu ama bu Mercy'ye daha fazla zarar verirdi.

Bunun yerine, sanki bir kurt değil de pumaymış gibi yaratığın sırtına nişan aldı; çünkü kurtadamların ön pençeleri ve pençeleri kurttan çok pumaya benziyordu. Yaratığın sırtına çıktığında, boynunun yan tarafına saldırabilirdi.

Sadece iniş planlandığı gibi gitti.

Adam'ın et ve kana hiç benzemeyen bir şeyin üzerinde asılı kaldığı garip bir an vardı. Çoktan yaratığın boynuna atlamıştı ve ağzı, ne olduğunu anlayamadan buharlaşan soğuk ve tatsız bir şeyle doldu. Yaratığın uzak tarafında yere düştü, pençelerini ve dişlerini düşmanın derinliklerine saplaması gereken artık güçle garip bir şekilde kaydı.

Bir şekilde, aç hayalet gibiydi - tam olarak bu dünyada değildi. Bu bilgiyi dosyaladı ve planlarını yeniden düzenledi. Her asker savaş alanında planların esnek olması gerektiğini bilir.

Yaratık görünüşte puding kıvamında olsa da, Adam onu Mercy'den uzaklaştırmayı başarmıştı. Ama şimdi Adam ile eşinin arasında duruyordu ve bu kabul edilemezdi.

Eğer Mercy'yi ve bu şeyi ilk gördüğünde kafasında canlanan tablodaki işaretleri doğru okuduysa, Mercy bu yaratığa karşı en iyi savunmasının Lugh'un mızrağı olduğuna karar vermişti ve bu işe yaramamıştı. Yalnızken ilk savunması her zaman kaçmaktı. Kaçmak işe yaramamıştı.

Başka olasılıklar da vardı ama içgüdüleri ve kanıtların çokluğu ona bu yaratığın özellikle Mercy'ye saldırmak için geldiğini söylüyordu. Onun eti ve kanıyla değil, kendisiyle besleniyordu. Örümcek daha bu sabah Mercy'ye Ruh Alıcı'dan aldığı hasarın aç hayalet gibi şeyleri kendine çektiğini söylemişti. Onlardan biri olabilir.

Ya da.

Adem'in önünde, yaşamla ölüm arasında sıkışmış, köpeğe benzer dev bir varlık duruyordu. Montana'nın kıştan harap olmuş bir köşesinde bunlardan kaç tane olabilirdi ki? Bir tane. Garmr.

Lugh'un mızrağı ona hiçbir şey yapmamıştı. Lugh'un mızrağı. Fae'lerden herhangi biri kadar tanrıya yakın biri tarafından yapılmış bir silah yaratığa zarar veremiyorsa, neyin verebileceğini bilmiyordu.

Yaratık Mercy'ye doğru hamle yaptı ve Adam daha hızlı hamle yaparak yaratıkla eşinin arasına girdi. Omzunu yaratığın yoluna koydu ve onu itti.

Ona zarar veremiyordu ama onu geri çekebilecek kadar büyük bir kütleye sahipti. Onu Mercy'den uzaklaştırmaya zorladı, ağırlığını ona doğru vererek dişleri ve pençeleriyle canını yaktı.

Şimdi direniş olmamasını bekliyordu ve onu takip etti. Çamuru itmek gibiydi. Bu düşünceyle tekrar üzerine atladı ve sanki toprağa bir çukur kazar gibi et ve kan yerine her neye sahipse onu kazdı. Bu beklediğinden daha etkili oldu.

Kaçtı. Adam onu takip etmedi.

Ana hedefinizi belirleyin ve düşmanınızın dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin.

Şu anda, savaşın sıcağında, bunun eski eğitim çavuşunun sesi mi yoksa Zee'ninki mi olduğunu hatırlayamıyordu.

Asıl amacı bu şeyi Mercy'den uzak tutmaktı. Çünkü ona zarar veremiyordu ama ona zarar verebiliyordu. Ona karşı dimdik durdu. Ona karşı Garmr. Adam'ın kimliği konusunda çekinceleri olabilirdi ama kurdu biliyordu. Adam sabırla Hel'in koruyucusunun tekrar saldırmasını bekledi.

Öyle de yaptı.

Adam bir kez daha onu geri püskürtmeyi başardı. Bu sefer Garmr yarım düzine metre uzağa sıçradı. Adam bunun bir geri çekilme olabileceğini düşündü ama kurdu o kadar emin değildi. Garmr boşuk, ses olmayan bir şey çıkardı, ama bu ses

Yine de ağaçlardaki karları silkeledi ve hiddetli görünen dişlerini öfkeyle şaklattı.

Yeşil adam yaklaşıyordu-Adam onun karda koşan ayaklarını duydu. Dost mu düşman mı? Kurt pozisyonunu değiştirdi, böylece hâlâ Mercy ile Garmr arasında olsa da, Mercy ile fae'nin ayak seslerinin onu götüreceği yer arasındaydı.

Aradaki mesafe ona gözlem yapmak için daha fazla zaman tanıyınca Adam, Garmr'ın Adam ilk saldırdığında olduğundan çok daha küçük olduğunu fark etti. Hâlâ büyük bir boz ayının boyutlarındaydı ama Adam'ın sırtına ilk indiği zaman bir kutup ayısından daha büyüktü.

Belki de saldırıları ona bir tür zarar veriyordu, onu kendisinden sakınmaya yetecek kadar. Bunun doğru olmasını umuyordu, çünkü bu kazanabileceği anlamına geliyordu. Ama bu kadar iyimser bir varsayımda bulunmak için henüz çok erkendi.

Garmr aniden başını Liam'ın ayak seslerinin geldiği yöne çevirdi, sonra da muhtemelen yeşil adamın gelmekte olduğunu bildiği için koşmaya başladı. Mercy'den ve kulübeden uzaklaşarak iki adım attı ve durdu. Uzun kuyruğunu indirdi ve başını savunmaya çekerek Liam'ın yaklaşmasına değil, çalıların arasından gelen bir şeye odaklandı.

Kurt, gürültü başlamadan önce o yönden kendilerine yaklaşan hiçbir şey olmadığından emindi. Mercy'yi herhangi birinden ya da herhangi bir şeyden korumak için kaslarını daha iyi kıvırdı.

Garmr'ın önündeki ormandan, çalılıkların arasından kocaman bir geyik çıktı. Adam geyiğin büyük bir hızla hareket ettiği izlenimine kapılmıştı ama ortaya çıktığında yavaşça yürümeye başladı.

Gerçek bir geyik değildi. Gerçek geyik geyikten daha büyük değildi. Beyaz ve gümüş boynuzlu değillerdi.

yukarı ve dışı doğru bir güç vasiyetinde.

Geyiğin sıvı mavisı gözleri Âdem ve Merhamet'i hızlı bir bakışla süzdü. Homurdandı, buz gibi havada soluğunun buğusu yükselip ısıltılı boynuzlarının gölgesinde kayboldu.

Kaburgaları ormanda çılgınca koşan bir hayvan gibi inip kalkıyordu. Ama onu Mercy'ye saldıran yaratığa yaklaştıran yavaş adımlarda çılgınca bir şey yoktu.

Geyik hiçbir uyarıda bulunmadan, başını eğerek öne atladı. Garmr kaçmaya çalıştı ama keskin dişler kendilerini büyük tazının böğrüne gömdü. Garmr'ı yerden kaldırdı ve sarstı.

Liam tepeyi aştı ve durdu. Göğsü kabarmış, bir elinde uzun bir bıçak tutuyordu. Adam bunun sıradan bir silah olmadığına dair parasını ortaya koyabilirdi. Adam gibi o da savaşçılara doğru hiçbir hareket yapmadı.

Yaralardan ve geyiğin boynuzlarının etrafından tazıdan bir madde aktı. Berraktı ve neredeyse havaya karıştığı anda buharlaşarak hiçliğe dönüştü. Tazı'nın vücudu yavaş yavaş söndü. Geyik hareket etmeyi bıraktı ve tazının boynuzlarından damlayan ve kara değmeden önce dağılan bir buğuya dönüşmesine izin verdi.

Bir ölüm gibi hissetmedim.

Adam Mercy'ye bakmak için dönmeyi düşündü ama geyiğin mavi gözleri Adam'a odaklandı. Düşmanımın düşmanı dostum değildir. Adam dişlerini gösterdi ve Alfa kalbinden yükselen hırıltıya karşı koymadı.

"Hayır," dedi Liam, ikisinin arasında hızla ilerleyerek, geyiğe Adam'dan daha yakın durarak -ki bu onun için ihtiyatlı bir davranıştı, çünkü kurt hâlâ onun bir müttefik olduğundan emin değildi.

Liam beklenmedik bir şekilde Adam'a sırtını döndü ve geyiğin önünde diz çöktü.

"Lordum," dedi. "Burada olduğunuz için kadere şükürler olsun. Umudumu yitirmiştım."

Mercy'ninki gibi, geyiğin dönüşümü de anlaktı. Adam onu izlemiyor olsaydı, bunu kaçırabilirdi.

Bir yanı peri masallarından fırlamış, yüzyıllar öncesinin modasına uygun giyinmiş bir fae lordu görmeyi beklerken, beyaz geyiğin ayak izlerinde duran, dizlerine kadar ıslanmış siyah bir kot pantolon ve böğürtlen çalılığından koşmuş gibi yırtıklarla kaplı bir tişört giyen genç görünümlü bir adamdı. Ellerini, parmaklarını yakalayamayacak kadar kısa olan siyah saçlarının arasında gezdiriyordu.

Yorgun görünüyordu. Gözlerinde uykusuzluktan kaynaklanan derin halkalar vardı ve tıraş olmayalı birkaç gün olmuştu.

"Tazı serbest mi bırakıldı?" dedi sesi kısık bir şekilde. "Çok geç kaldım."

Liam ayağa kalkmadan, "Hayır lordum," dedi. "Sadece zamanı yaklaştığında olduğu gibi huzursuz. Özellikle de evliliğin ve yeniden bağlanmanın sonu gelmiş gibi görüldüğünde."

"Karda yatan çıplak bir kadın olmasının ve bu konuda hiçbir şey yapmamamızın bir nedeni var mı? Ve kurt adam bir dost mu yoksa düşman mı?"

Eskiden olduğu geyiğin aksine, Zane Heddar konuşurken gözlerini Adam'ın kilerden özenle uzak tuttu. Adam onunla bir bakkalda tanışmış olsaydı tanıştırmaya ihtiyaç duymazdı; o annesinin erkek, siyah saçlı versiyonuydu. Ama adamın dramatik girişi ve yeşil adamın tepkisi Adam'ın içinde kalmış olabilecek tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Arkadaş ya da en azından müttefik." Liam zarafetle ayağa kalktı ve Adam'la yüzleşmek için döndü.

Liam, ses tonundan bunu bir emir olarak değil, kibar bir rica olarak algıladığını belli ederek, "Bırak, do," dedi.

Adam onun hâlâ hırladığını fark etti.

Liam ona, "Bu, gelişıyle her şeyin yoluna girdiği lordum," diye bilgi verdi. "Merhametinizi fırtınadan çıkarmanıza yardım etmemize izin verin."

Zane Mercy'ye doğru ilerledi. Adam adamın bir tehdit olduğunu düşünmüyordu ama kurdu savaş alanından yeni çıkmış olmasaydı bile Mercy ile bir yabancınn arasına girerdi.

Liam efendisine ve ustasına, "Bırakın deneyeyim," dedi. Parkasının fermuarını açtı ve çıkardı.

Mercy'ye yaklaştığında, Adam kurdunu uzak tutmak için harcadığı çabadan dolayı titredi. Ama hem kurt hem de insan, Mercy'yi ısıtmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden buna izin verdiler.

Liam, Adam'ın hırıltılı varlığına dikkat ederek Mercy'yi kendi paltosuna sardı ve mızrak başlı bastonu bir kenara bıraktı. Onu kardan kurtarır kurtarmaz Liam hızlı adımlarla kulübeye doğru koşmaya başladı. Zane mızrağı almak ister gibi yaptı ama herkesin dikkati Mercy'ye çevrilmişken baston ortadan kaybolmuştu. Zane silahın yattığı kara kısa bir süre şaşkınlıkla baktı. Omuz silkerek Liam ve Mercy'nin peşinden yola koyuldu.

Adam arkadan geldi, diğerlerini izlemek daha iyiydi. Mercy'yi güvende tutmak için.

INTERLUDE

WARREN

WARREN ÇAĞRIYI ALDIĞINDA ARABASINA YAKIT DOLDURUYORDU. Sherwood'dan.

"Warren burada," diye cevap verdi, Sherwood'un onu daha önce arayıp aramadığını hatırlamaya çalışarak. Aramadığını düşündü.

Sherwood kısık bir sesle, "Araba enkazı," dedi.

Durakladı ve Warren arka planda histerik bir şekilde hıçkıran bir kadın, bir adamın öfkeli derin bas sesi ve rüzgârın uğultusunu duydu.

"Yaralandın mı?" Warren içgüdüsel olarak sesini sakinleştirerek sordu - sanki daha az baskın kurtlardan biri onu yardıma çağırmış gibi. Sherwood'un ona patronluk tasladığını düşünmeyeceğini umuyordu. Kızgın baskın kurtlar ince derili olma eğilimindeydi. "Neye ihtiyacınız var?"

Beni neden aradın? Ama bunu söylemedi.

Sherwood derin bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi. "Warren, acilen desteğe ihtiyacım var. Yaralanma ciddi değil ama... kontrol sorunu var. Çok yüksek ses ve fırtına. Ve ben
-"

Belli ki kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu, bu iyiye işaret değildi. Sherwood en iyi zamanlarda bile çok konuşan biri değildi ama genellikle bir cümleye başladığında bitirebilirdi.

"Neredesin?" Warren, arabası dolu olmamasına rağmen pompanın ağzını değiştirerek "Neredesin?" diye sordu.

Sherwood kesik kesik kelimelerle nerede olduğunu tarif etti. Warren'ın daha önce duyduğu bas ses Sherwood'un ne yaptığını anlamış olacak ki Warren'ın bildiği bir çift sokağı saydı. Warren uzaktan siren seslerini duydu. Bu çok hızlıydı, fırtına göz önüne alındığında Warren polisin biraz zaman almasını beklerdi. Belki de bölgedeydiler ya da enkaz kötüydü.

"Anladım," dedi Warren, Sherwood'un adresi teyit etmesini beklemeden. "Pasco'dayım ama sadece on dakika uzaklıkta. Tony'yi arayacağım" - Kennewick Polisi'yle gayri resmi irtibatları büyük ölçüde Mercy'yle olan dostluğuna dayanıyordu. Resmi bir irtibatları vardı ama Tony daha iyiydi çünkü polisin geri kalanı kurtadamlardan yarı yarıya korkuyordu. "Sıkı durun."

Warren arabasını çalıştırıp telefonu arabanın Bluetooth'una geçirirken Sherwood, "Başka iyi bir seçenek yok," dedi. "Arabam hurdaya döndü ve yürüyemiyorum."

Sherwood, Warren'ın cevabını beklemeden telefonu kapattı.

Teleferik köprüsü yokken ve dondurucu kar yağışı sokakları yağlanmış bir domuz gibi kayganlaştırırken on beş dakikalık bir yolculuk olmalıydı. Ama Warren'ın erkek arkadaşı Kyle, iş masrafı olduğu bahanesiyle ona bir Outback almıştı. Warren, Kyle'ın hukuk bürosunda özel dedektif olarak çalışıyordu ve bu bazen insanları takip etmek ya da izlemek anlamına geliyordu. Kyle eski kamyonetinin çok akılda kalıcı olduğunu ve Subaru'nun ortama uyum sağlayacağını söylemişti. Haklıydı. Kyle genelde haklıydı.

Subaru ayrıca buzlu yolların üstesinden Warren'ın kamyonetinden biraz daha iyi geldi. Warren, Subaru'nun çekiş gücü ve otomatik kaymama özelliğine sahip dört tekerlekten çekişli bir araçtan bile daha iyi yol tuttuğundan şüpheleniyordu.

ile donatılmıştı. Subaru'sunda garip bir sihir vardı.

Sekiz dakika sürmüştü ve bu sürenin çoğunu, mümkün olan en kısa sürede bu tarafa gelecek olan Tony ile konuşarak geçirmişti. Enkazın oldukça gerisinde ve yolun uzak tarafında bir park yerine yanaştı.

Bulunduğu noktadan hızlıca bir envanter çıkardı. Üç araç. İlk ikisi yolda yan yatmış, tren raylarına bir metre kadar yaklaşmıştı. Bir Mercedes olan öndeki aracın arka tamponu, Sherwood'un arabası olduğunu bildiği, hırpalanmış yeşil Toyota Corolla'nın ön tamponuyla iç içe geçmişti. Eğer şüphelenirse, Sherwood'un kendisi de sürücü tarafındaki kapıya yaslanmıştı.

Öndeki arabanın kaputunda kırık bir yaya geçidi kolunun parçası vardı.

Üçüncü bir araç - Sherwood'un arabasının yeni kısaltılmış arka tarafına uyacak şekilde ön tarafı çökmüş eski bir SUV

-Birkaç metre geride ve hâlâ kendi şeridinde duruyordu. Diğer iki araba kendi şeritlerinin tamamını ve karşı şeridin yarısını kapatacak şekilde eğilmişti. Sanki polis arabalarının yanıp sönen ışıkları bir sorun olduğuna dair yeterince uyarıcı değilmiş gibi, birileri koniler ve işaret fişekleri yerleştirmişti.

Arabasından indi ve neredeyse kışının üstüne düşecekti. Merhametli bir kayganlık vardı. Birbirine karışmış, yolu kapatan arabalara daha düşünceli bir bakış attı.

Sherwood açıkça kendini diğer insanlardan soyutlamıştı. Eğilmiş, kollarını kavuşturmuş ve başını öne eğerek düşüncelere dalmıştı. Alışılmadık bir şekilde, yanında kolayca ulaşabileceği bir koltuk değneği vardı. Warren'ın arabasının sesini ya da bir sürü üyesi diğerine yaklaştığında hissedilen sürü bağlarındaki nazik çekişi kaçırmış olamazdı ama kafasını kaldırıp bakmadı.

Henüz kimse Warren'a dikkat etmiyordu ve bu onun için sorun değildi.

Warren konuşmak için durmadan polis memurlarının ve kazazedelerin yanından geçti, yürürken grup dinamiğini inceledi. Patlayan bir hava yastığı yüzünden yüzü darmadağın olmuş, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kız olan bir sürücü, kendisini kızla polise bağırarak orta yaşlı, kırmızı yüzlü bir adamın arasına sokmuş olan çok genç bir polis memurunun geniş omzuna yaslanmıştı. Asla iyi bir politika değildi, ama insanlar kötü bir korkunun ardından akıllarını başlarından alma eğilimindeydi.

Kız, "Babam beni öldürecek," diye hıçkırdı ve hemen hemen aynı anlama gelen, çoğunlukla genç polisin sempatisini kazanmak için tasarlandığını düşündüğü buna benzer başka sözler söyledi.

"Beni neredeyse öldürüyordun," diye tersledi adam. "Ve Eğer buradaki kurt adam tren gelmeden önce vagonlarımızı hareket ettiremeseydi, bunu yapardın. Üzerindeki alkol kokusunu ta oradan alabiliyorum-"

"Sakinleşmezsen," diye uyardı memur, sesi sakın bir memurdan çok savunmacı bir erkek arkadaşına benziyordu, "seni tutuklayacağım-"

Warren, Sherwood'un kendisini bu durumdan kurtarmış olmasının iyi bir şey olduğuna karar verdi.

Memurlardan biri kenarda durmuş, rahatsız görünüyordu. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve Warren'ı gördüğünde yüzünde bir rahatlama belirdi. Sanki Warren onu fark etmemiş gibi çenesini Sherwood'un son durduğu yere doğru eğdi.

Ya da, diye düşündü Warren, sanki polis Warren'ın burada olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüş gibi. Erkek arkadaşının hukuk bürosunda çalıştığı için, bazı polis memurları

Warren'a aşınaydı ve onu görünce tanıyabilir ve kurt adam olduğunu anlayabilirdi.

Hızını biraz artırdı ve hırpalanmış Toyota'ya yaklaşıırken Sherwood'un neden koltuk değneğini çıkardığını gördü. Kot pantolonla kaplı bacaklardan biri bir botla, diğeri ise boş bir alanla son buluyordu. Sherwood'a herkes gibi yürüme yeteneği veren protez eksikti.

Kız gibi Sherwood'un yüzü de hırpalanmıştı. Ceketinin açık olduğu yerde, gömleğinin önünde çok fazla kan vardı. Warren, Sherwood'un pantolonundaki lekelerden bazılarının da kan olduğundan emindi.

Sherwood başını kaldırdı ve kurdu Warren'a baktı. Warren onun bakışlarına karşılık verip vermeyeceğini - Sherwood onu yardıma çağırmıştı - ya da gözlerini kaçırıp kaçırmayacağını anlayamadan Sherwood gözlerini kapattı.

Bu ikilemden kurtulan Warren başka tarafa baktı ve Mercedes'in yanındaki yerde izlerle ilgili tuhaf bir şey gördü. Bir dizinin üzerine çöktü, böylece birisinin birbirine kenetlenmiş iki arabayı raydan çıkardığı - ittiği değil - kar üzerindeki izlere daha iyi bakabildi.

İz sürmenin hayatta kalma becerilerinin bir parçası olduğu bir zamanda ve yerde büyümüştü. İzler ona bir hikâyeyi, sanki burada görmüş gibi net bir şekilde anlatıyordu. Sherwood'un sağlam ayağının buzlu zeminde tutunamayarak kaydığı yerler. Boru gibi bir şeyin yaptığı yuvarlak iz, buzu kırarak altındaki zemine ulaşmakta hiç zorlanmamıştı.

"Kaza sırasında protezinizi mi kırdınız yoksa arabaları pistten çıkarmak için bunu kasten mi yaptınız?"

"Kasıtlı olarak," dedi Sherwood sıkıca. "Hey, sen, kurt adam!"

Hem Warren hem de Sherwood başlarını çevirip genç subayın kendilerine doğru geldiğini gördüler.

Warren arka cebinden anahtarlığını çıkardı ve Sherwood'a doğru fırlattı.

"Neden gidip arabamda oturup ısınmıyorsun?" dedi Warren, polisin yolunu kesmek için ona doğru yürürken.

Warren öfkeli polisle karşı karşıya gelmekten çekinmiyordu, özellikle de diğer memur bir tür müttefikse. Tony yoldaydı ve eğer her şey başarısız olursa onları Kyle ile tehdit edebilirdi. Kyle'ın uzmanlık alanı aile hukukuydu ama bu onun bir köpekbalığı olarak ününe hiç zarar vermemişti.

Üstelik Warren bir araba kazasında yaralanmamış ve bir düşmanın önünde en büyük zayıflığını ortaya koymak zorunda kalmamıştı. Öfkesine hakim olma şansı Sherwood'unkinden çok daha fazlaydı.

Sherwood fobu yakaladı ve koltuk değneğini kullanarak buzlu yolu dikkatlice geçmeye başladı. Pek zarif değildi.

Başka bir sürü üyesi olsaydı Warren onları arabaya kadar taşır ya da koluna takıp eşlik ederdi. Sherwood şu anda bunu kabul edemezdi. Warren Sherwood için pek endişelenmiyordu ama onun kurdu yaşlı ve tehlikeliydi. Sürülerinin ihtiyacı olan son şey Sherwood'la korkmuş bir polisin ve cep telefonu olan birkaç kişinin izleyebileceği bir yerde gerçek bir kavgaya tutuşmalarıydı.

Polis Sherwood'un peşinden gitmeye çalıştı ama Warren yoluna çıktı.

"Ben Warren Smith," dedi dostça bir gülümsemeyle. "Arkadaşım Sherwood yaralandı ve arabamda mola verecek. Kaçmayacak. Ona neden ihtiyacın vardı?"

Polis tamamen aptal değildi. Warren'ın çok yakınında durdu ve ona şüpheyile baktı. "Ehliyetine, ruhsatına, sigortasına ve olanlarla ilgili hikâyesine ihtiyacım var."

Warren ona baktı. "Umarım aktif bir demiryolu geçidinde durdurulan iki sürücüye ceza kesmeyi planlamıyorsunuzdur. Çünkü benim gibi aptal bir köylü bile bilir ki, durdurulan arabalara çarpan kadın ceza alır."

"Hey, Warren," dedi diğer memur, kızgın olanın cevap vermesine fırsat vermeden. "Seni gördüğüme sevindim. Senin avukatın, eski sevgilisi çocuklarını geri almaya çalışan arkadaşım için bazı doğru manevralar yaptı. Anladığım kadarıyla davanın olması gerektiği gibi sonuçlanmasında senin de emeğin varmış."

Bu hafta KPD'de daha önce sahip olduğundan biraz daha fazla nüfuza sahip olduğunu neredeyse unutmuştu. Kendini savunmak için, o davadaki çalışmalarının çoğunu birkaç ay önce tamamlamıştı. "Polis arkadaşının bir sonraki eşini daha iyi seçmesi gerekiyor," dedi.

"Ben de ona öyle dedim." Dost canlısı memur, kızgın iş arkadaşının önüne rahatça geçti ve elini uzattı. "Resmi olarak hiç tanışmadık." Bu da Warren'ın neden adını söyleyemediğini açıklıyordu. "Ben Trent Oliver."

Warren elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim, Trent." Caddenin karşısında Warren'ın Subaru'su çalıştı.

"Kaçıyor," dedi diğer polis, sanki arabayı durdurmak için önüne koşmayı planlıyormuş gibi dönerek.

Trent onun kolunu yakaladı ve "Geri çekil" dedi, aynı anda Warren da "Öyle bir şey yok memur bey" dedi.

Warren doğruyu söylediğinden emin olmak için sürücü koltuğunda oturan Sherwood'a baktı - arabayı çalıştırmak için bunu yapmak zorundaydı. Warren yaşlı kurdun yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamıyordu ama bu, arabayı sürüp gitmek üzere olan birinin ifadesi değildi. Sherwood Warren'ın onu izlediğini gördü ve sırtıttı.

Warren temkinli bir şekilde, "Bir süredir soğukta oturuyor," diye devam etti. Sherwood'un yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti. "Ona gidip ısınmasını söyledim."

Görünüşe göre adamının aptalca bir şey yapmayacağından emin olan Trent diğer polisi serbest bıraktı. Warren dikkatini kararlılıkla ait olduğu yere geri çevirdi.

"Warren, bu memur Cam Hochstetler. Kennewick'te yeni ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor. Cam, Warren Smith Tri-Cities'in en iyi özel dedektifi ve yerel kurt sürümüzün üçüncüsü. Size söylemeye çalıştığı şey, birinin kurtlarından biriyle başının derde girdiğini düşündüğünde devreye girme hakkı ve yükümlülüğü olduğudur."

Ondan sonra her şey biraz sakinleşti. Warren, Toyota'nın jokey kutusundan Sherwood'un sigorta ve ruhsatını ve Sherwood'un ehliyetini de aldı. Görünüşe göre, arabasında saklıyormuş.

Tony geldi. Sarhoş kıza uygun bir şekilde ceza kesildi ve Memur Hochstetler'in yardımıyla evine gönderildi - Warren bu kişinin ileride sürüye sorun çıkaracağını söyleyebilirdi. İlk arabanın sürücüsü Warren'dan hayatını kurtardığı için Sherwood'a teşekkür etmesini istedi çünkü Sherwood onları tehlikeden kurtardığında hâlâ ön koltukta sersemlemiş bir şekilde oturuyordu. Arabasından inecek aklı bulana kadar tren penceresinin önünden geçip gitmişti.

Warren kaza raporu numarasını arka cebine koydu ve arabasına doğru yürüdü.

Sherwood onun geldiğini gördü ve kapısını açtı.

İşte o zaman Warren arabanın ses sisteminin telefonuyla eşleşip dinlemekte olduğu sesli kitabı başlatacak kadar yakın olduğunu fark etti. Seks sahneleri başladığında onları kapatma eğilimi vardı çünkü bir yabancının ona seks hakkında bir şeyler okuması

sadece... rahatsız edici. Belki de bunun yapılacak en akıllıca şey olmadığı ilk kez aklına geliyordu.

Hala bir kız öğrenci gibi kızarabildiğini fark ettiğinde bugün yaşındaydı.

"Ah, hepsine lanet olsun," dedi.

Sherwood kibarca, "Sesli kitabınız yüzme havuzunda üç erkek arasında geçen çok ateşli bir seks sahnesinin ortasında başladığı için utanıyor musunuz?" diye sordu. "Bu konuda utanmak için bir neden yok."

"Sürücü koltuğundan in," dedi Warren. "Seni eve götürüyorum."

Sherwood'u yolcu koltuğuna oturtmak normalde olması gerekenden biraz daha uzun sürdü. Koltuk değneği ve gülme krizleri arasında Sherwood buz üzerinde biraz sorun yaşadı.

Warren'ın direksiyona geçtiğinde yaptığı ilk şey ses sistemini kapatmak oldu.

"Dünyadaki en üzücü şey, yirmi dakikalık bir seks sahnesinin on dokuz dakikasını dinlemektir," dedi Sherwood alaycı ve kederli bir sesle.

Warren, "Hepsi beş dakika içinde korkunç bir şekilde ölüyor, çabaları sonuçsuz kalıyor," dedi, "derinlerde gizlenen şekil değiştiren köpekbaliğının kurbanları."

"Gerçekten mi?" diye sordu Sherwood kibar bir inançsızlıkla.

"Telefonumdaki ses uygulamasını kapatmıştım," diye araya girdi Warren. "Arabanın neden telefonuma bağlanıp bir kitap açmaya karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Sherwood'un kaşları yüzünden yukarı doğru kalktı. "Bu, dostum, yalan," dedi, sesi memnun görünüyordu.

Warren iç çekti. "Sana arabamdan bahsedeyim."

13

M E R C Y

İLK UYANDIĞIMDA TÜM VÜCUDUM ÜŞÜMÜŞTÜ.

Yanıyormuşum gibi hissediyordum; omzumdan başlayıp ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu saran bir his. Başım o kadar çok ağrıyordu ki kulaklarımdan kan geldiğini görsem şaşırmazdım.

Ama en kötüsü bu değildi.

Ruh Alıcı Ekim ayında beni değiştirdiğinde, tek yapmam gereken birine bakmaktı ve her şeyi görüyordum... sanırım yeterince uzun bakacak kadar aptal olsaydım. Bu korkunç ve ürkütücüydü ama Zee objeyi yok ettiğinde ortadan kalkmıştı.

Yaratığın (Garmr - Garmr olduğunu biliyordum) fiziksel bedenimden beslenmediğini biliyordum. Ruh Alıcı'nın benim büyümü - babam Coyote olduğu için doğası gereği ilahi olan büyü - ve ruhumu kullanarak zihnimi yapmak için yaratılmadığı bir şeyi yapmaya zorlamak için ördüğü kanalı yeniden açıyordu.

Ellerimde, bastonun büyüü beni kurtarmaya çalıştı. Ama Garmr gibi ruhu olan bir şey değildi. Ellerimi sıcak tutmaktan fazlasını yapamıyordu. Ama bu Garmr'ın beni öldürmesini engellemek için yeterli olabilirdi.

Beni öldürmek istedi ama yardım geliyordu.

Onları hissedebiliyordum.

-

İKİNCİ KEZ UYANDIĞIMDA HÂLÂ ÜŞÜYORDUM. BİRİSİ

beni taşıyordu. Bunu görmezden geldim çünkü en önemli şey bu değildi ve beni taşıyan yabancıyı düşünürsem dikkatim dağılırdı. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

Bu önemliydi.

Atları tımar ederken buz devi bana ne vaat etmişti?

Doğru olanı yapmak kimsenin incinmeyeceği anlamına gelmez. Şimdi anlıyordum ki kardeşim hakkında konuşmuyordu, ya da sadece kardeşim hakkında konuşmuyordu. Elimdeki araçlarla gündönümünden önce eseri bulamayacağımı anladıktan sonra bana ne yapmak istediğinden bahsediyordu.

Onu bulmanıza yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hrímnir Ruh Alıcı'nın bana ne yaptığını biliyordu. Onu kapatmak için yaptığım onca şeye rağmen, yeteneğin hâlâ içimde olduğunu biliyordu. Ve onu tekrar açmak için elinde mükemmel bir alet vardı.

Çünkü Garmr'ı aç hayalete çok benzeyen bir şeye dönüştürmüştü -ruh, ruh ve büyüden oluşan bir yaratık- Garmr'ın fizikselliği başka türlü meşgulken.

Ve tüm bunları biliyordum çünkü Hrímnir bizi izliyordu. Ve görebiliyordum-

Titredim ve bu hareket dikkatimi dağıtmaya yetti ve yakalayamayacağım ya da anlamlandıramayacağım kadar hızlı akan bilgi seline daha fazla dayanamadım. Hrímnir'in hikâyesindeki Ruh Alıcı'nın rahibinin bunu durdurmak için neden gözlerini oyduğunu anlamıştım.

Çok yardımcı olabileceğini sanmıyorum çünkü gözlerim kapalıydı.

-

ÜÇÜNCÜ KEZ UYANDIĞIMDA SICAKTIM. KAFAM HALA

Canım yanıyordu ama buna alışmaya başlamıştım. Soluduğum hava Adam gibi kokuyordu ve buz devinin ezici varlığı gitmişti. Umduğum kadar yardımcı olmadı.

Battaniyeye sarılmış bir yatağın üzerindeydim. Yüzüm Adam'ın kalçasına gömülmüş, bir kolum bacağına, diğeri sırtına sarılmıştı. Adam çoğunlukla dik oturuyordu, sırtında yastıklar vardı ve omuzlarını yatak başlığına dayamıştı. Adam ben savunmasızken ve odada bir yabancı varken yatmazdı.

Ve odada yabancılar vardı.

Kendimi sabitlemek için eşimin tanıdık kokusunu kullandım, Adam'a odaklandım ve onu arkasına saklanabileceğim bir bariyer olarak kullandım. Bu işe yaradığında, aşağı yukarı, eşim ve benim aramdaki bağları ele geçirdim - sürü ve eş bağları.

Bu bağları sıkıca kapalı tuttum. Aklıma doluşan bilgilerin aramızdaki kanallara da doluşmasını istemiyordum. Bunun eşime ve sürüye ne yapacağını bilmiyordum. Ama onları sıkıca tuttum, mecazi anlamda -ki büyüm en iyi bu şekilde işe yarıyordu- bir çapa gibi bileklerime sardım.

Benim Kafa keçe gibi a hesap makinesi o biri tüm interneti indirmeyi başarmıştı. Ruh Alıcı'nın verdiği hasarla hayatta kalmayı başarabilirdim ama bu şekilde uzun süre çalışabileceğimi sanmıyordum.

Bir şeyler pes edecekti - kalbim, kafam.

Ama Hrímnir bunu bana bir hediye olarak vermişti ve bana maliyeti ne olursa olsun bu bir hediyeydi.

Hrím'nir'in hediyesi olmasaydı, eseri bulamazdım ve nerede olduğunu da biliyordum. Ama buz devinin bu kadar çaresiz olmamı istediğini sanmıyorum - görebileceklerimden korktuğum için gözlerimi açmaya bile dayanamıyordum.

Dünyayı kurtarmak için tek bir şansım vardı. Biraz daha derin nefes aldım, eşimin kokusunu bedenime çektim. Adam'ı kurtarmak için tek bir şansım vardı.

Bu hediye kullanmak için çok dikkatli olmalıyım. Bunu yapmak için bana yapılanları saklamam gerekiyordu. Kısa bir süre için normalmişim gibi davranmalıyım.

"Kiralık arabamı ve bagajımı Bonners Ferry'deki bir benzin istasyonunda bıraktım," dedi tanımadığım bir erkek sesi. "Yolların geçilmez olduğu belli olunca, yolun geri kalanını geyik olarak geldim."

"O kadar uzağa gitmek tehlikeli," dedi Liam, onaylamıyormuş gibi bir sesle.

Liam yaşlıydı. Bilmek istemediğim pek çok şey yapmıştı. Zane'e olan bağlılığı Büyük Büyü'yle olan bağlarından besleniyordu ve bu da onu bir hizmetkâr yapıyordu, tıpkı bir vampirin koyunlarının besledikleri vampirin hizmetkârları olması gibi. Ama bir vampirin koyunları genellikle güçlü fae lordları değildir. Liam'ı ev sahibi yerine hizmetkâr yapan bu değişiklik ona bir ceza gibi geldi, sanki kaderini hak edecek bir şey yapmış gibiydi.

Ne yaptığını ya da ona ne yapıldığını bilmek istemiyordum - her ne kadar çılgılık atmayı gerektirse de. Ne mutlu ki, Liam'ın kim ve ne olduğu konusunda daha fazla düşünmeden önce, yabancı tekrar konuştu.

"Fazla seçeneğim yoktu," diye karşı çıktı ilk adam. Sesi savunmacı değildi. "Bu fırtınada kimseyle karşılaşmam mümkün değildi."

Damat buradaydı. Zane Heddar.

Onu tanımak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

Zane'in benliği beni Liam'ınki kadar incitmedi. Zane asla bir seri katil ya da işkenceci olmamıştı. Hatta bir katil bile. Ama başka bir yönden acı vericiydi.

Zane atalarını içinde taşıyor, yüzyıllar boyunca Büyük Büyü'nün seyislerinden biri olan ailesindeki her erkeğin anılarının yükünü taşıyordu. İsimlerini biliyordu, anılarına erişebiliyordu. Eğer dikkatli olmazsam, o anıların içinde kaybolabilirim.

Zane, Büyük Büyü'nün doğasını, hayatta kalması için gerekli olan bir şekilde anlamıştı. Kaderini anlayarak doğmuştu ve bu onun hayatını şekillendirmişti. Kafasının içinde o kadar çok insan vardı ki, nasıl çalışabildiğini merak ediyordum.

Beş yaşındaki Zane'in bir tür gökdelenin üzerindeki bir balkonun parmaklıklarında durduğunu hayal ettim. Etrafındaki diğer yüksek binaları görebiliyordum; birkaçı daha yüksekti, ama şehrin çoğuna bakabiliyordu. Atlayıp atmamaya karar verdiğini biliyordum. Eğer atlarsa, ailesi başka bir çocuk sahibi olmak zorunda kalacak mıydı? Atalarının yükünü taşımak zorunda kalacak başka biri? Sonra bu şans sona erdi, dadısı kollarını ona doladı ve onu korkuluklardan aşağı çekti. Titriyor ve ağlıyordu.

"Biriyle buluşmak tehlikeli olabilir mi?" diye sordu biri ve ben olduğumu fark ettim. Zane ve Liam'ın neden onun fırtınada koşturmasının diğer insanlar için tehlikeli olduğunu düşündüklerini soruyordum.

"Merhaba," diye mırıldandı Adam. "Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin."

"Bu oldukça iyimser," diye mırıldandım. Biraz daha yüksek sesle konuşursam kafam patlayacaktı. "Bilinçli diyelim."

"Bilinçli bir şekilde tatmin olabilirim," diye itiraf etti.

"Merhaba, Mercy Hauptman," dedi yabancı. "Ben Zane Heddar."

"Damat," dedim - ki bu "Evet, biliyorum," demekten daha iyiydi. Konuşur konuşmaz, eseri almaktan daha fazlasını yapmamız gerektiğini neredeyse unuttuğumu fark ettim. Bir evlilik olması gerekiyordu. "Başardın. Tebrikler."

Bir duraklama oldu. Sanırım selamladığım kişiyi görebilmek için başımı Adam'dan ayırmamı bekliyorlardı. Bakmanın onu daha iyi anlamamı sağlayıp sağlamayacağını bilmiyordum ve bunu öğrenmek gibi bir isteğim de yoktu.

Adam, "Zane, Garmr -tazı- onu yok etme girişimime direnç gösterince günü kurtarmak için geldi," dedi.

Ve Zane'in şaşkınlığını hissettim, çünkü Garmr'ı tanıyordu. Kovduğu yaratık Garmr'ı hatırladığı gibi değildi.

Bunu biliyordum. Çünkü Hrímnir'in Garmr'a ne verdiğini biliyordum. Görünüşe göre Hrímnir'den hediye almak, fae'lerden birinden hediye almaktan daha kötüydü. Tehlikeli hediyeler.

"Mercy?" Adam dedi ve aramızdaki bağı çekiştirdiğini hissettim.

Parmaklarımı sıktım ve aramızdaki bağı kapalı tutan tutuşumu sıkılaştırdım. "Baş ağrısı," dedim ona. Doğruyu söyledim. "Seni incitmek istemiyorum." Bu da gerçektir - bundan kaçınamayacak olsam bile.

"Burada koşarken neden biriyle karşılaştığımla ilgili sorunuza gelince-"

-Uzun, soğuk bir koşu, daha önce hiç yapmadığı kadar uzun. Başarısızlığın sonuçları o kadar ağırdı ki, yorgunluğu geçip büyüünün kaslarını beslediği beyaz bir alana doğru savaştı-

"Beyaz bir geyik gibi," dedim sorunu anlayarak.

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Normalmiş gibi davran, diye kendimi azarladım. Beyaz geyikler. Beyaz geyiklerle ilgili birkaç hikaye hatırladım. "Beyaz geyiği gören her insan ölene kadar onu avlar."

"Ölene kadar koşturmaya mahkum olanın ben olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım," dedi Zane ve sadece benimle değil, tüm odayla konuştuğunu fark ettim. Bu bir hikâyenin tekrarı değildi. "Dağlarda sonuçsuz bir şekilde yürümek zorunda kaldım. Çok sinir bozucuydu. Kaplıcaların nerede olduğunu biliyordum." Bir şeye -belki de göğsüne- vurduğunda içi boş bir ses duyuldu. "Ama sürekli geri çevrildim ve sonra, seninle karşılaşmadan yaklaşık yirmi dakika önce, içeri girmeme izin verildi."

"Hrímnr?" diye sordu Liam.

Evet, diye düşündüm hülyalı bir şekilde. Çünkü Garmr beni öldürebilirdi, eğer izin verilseydi öldürebilirdi.

Artefakt olmadan, buz devinin köpeği üzerindeki kontrolünün sınırsız olmadığını biliyordum. Garmr'ın beni öldürmesini engelleyemezdi. Hrímnr bunu biliyor olmalıydı. Zane'in gelişini zamanlamış olmalı. Ama buz devi Garmr'ın beni neden öldürmek istediğini tam olarak bilmiyordu, çünkü Hrímnr Garmr'a ne yaptığını anlamamıştı. Ben anlamıştım. Anladım çünkü hangi kılığa girersem gireyim ölebilirdim.

Timor mortis conturbat me, diye düşündüm kararsızca, emin değildim

Bu ifadeyi nereden bulmuştum, anılarımdan mı yoksa odadaki birinin anılarından mı; ama ne anlama geldiğini biliyordum. Hrímnr bilmiyordu.

İç diyaloguma katılmayan Zane, "Sadece tahmin edebilirim," dedi.

Hangi soruya cevap verdiğini hatırlamıyordum.

"Ama zamanında burada olmam temize çıktığımız anlamına gelmiyor" diye ekledi.

O damattı ve buradaydı. Gerekli. Doğru. Normal görünme çabalarım başarısızlığa mahkumdu. Bir B planına ihtiyacım vardı ve düşünemiyordum.

"Lir'e ihtiyacımız var," dedi Liam.

"Evet," dedim, sesim garip bir şekilde muffled geliyordu. Yüzümün hâlâ Adam'a gömülü olduğunu fark ettim. Elleri genellikle daha önce fark ettiğim bir şekilde saçlarımın arasından geçiyordu. "Ya da arp. Görünüşe göre düğünün hangi tarafından bahsettiğimize bağlı. Eğer evliliğiniz sırasında Hrímnir'in elinde lir olmazsa, Garmr serbest kalır ve dünyanın sonu gelir." Durakladım. "Zavallı Garmr. İyi bir köpek olmak zordur."

"Kiminle konuşuyordun?" Adam endişeli bir ses tonuyla sordu. Normal davranma konusunda kesinlikle iyi bir iş çıkaramıyordum.

"Birkaç at hakkında bir don devî gördüm," diye denedim. Birden aklıma bir fikir geldi. "Yumurtalar başaramadı, değil mi?"

Sıcak eli beni okşamaya devam etti ve "Mercy, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa kimse seni bir daha yumurta almaya göndermeyecek" dediğinde sesi kesindi.

Yukarıda bir şey oldu, bir şey duymadan önce hissettim ama yumuşak bir çığlık Adam'ın dikkatini çekti. Bir kadın sesi ona seslenmeden önce Liam'ın nefesini tuttuğunu duydum. Merdivenler bu odadan epey uzaktaydı ama Emily'nin koşarak inerken attığı ayak seslerini duydum.

Liam ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtı.

"Emily," dedi bağırmadan taşıyabileceği bir sesle. "Buradayım. Neyin var?"

"Liam, Liam." Emily'nin zaten hızlı olan adımları odamıza doğru koşmaya dönüştü. Ama ancak açık kapıdan içeri girdiğinde Liam onu omuzlarından yakaladı ve "Victoria ve Able öldü," dedi.

Goblinler, diye düşündüm. Goblinleri tamamen unutmuştum.

Elbette goblinler bunu anlamıştı çünkü Dylis'e duvardaki müziği sormaya hiç fırsatımız olmamıştı. Liam kulübeyi bir aşçının mutfağını bildiği gibi biliyordu. Bu yüzden Dylis'in odasının nerede olduğunu ve dış duvarın neye dayandığını biliyordum.

Bu yüzden Dylis'in neden müzik duyduğunu biliyordum. Goblinler de bunu biliyordu. Liam'ın anlayışından geçmelerine gerek yoktu, sadece Dylis'i dinlemeleri ve kulübenin düzenini bilmeleri yeterliydi.

Eseri çalmışlardı ve hırsızlıklarının bedelini ödemişlerdi.

"Able ve Victoria mı?" diye sordu Zane. Emily, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Liam, "Açıklayacağım ama önce misafirlerimize ne oldu? Onlara nasıl bir şey oldu?"

Yeşil bir adam misafirlerine zarar gelmesini engelleyemezdi, sadece geldiğinde bunu kişisel olarak üstlenirdi. Bunun ne zaman olacağını bilmeliydi... ama aç hayaleti de bilmiyordu.

Ama gölün ruhu farklıydı ve Liam'ın bilgisiyle onun neden farklı olduğunu anladım. Fırtınadan kaçan goblinleri koruyabilmeliydi. Onları korumalıydı.

"Nasıl oldu da başlarına bir şey geldi?" gerçekten de Doğru soru diye düşündüm. Ama bu odadaki hiç kimsenin cevabı yoktu.

"Vuruldum," dedi Emily, sanki sorular dengesini yeniden kazanmasına yardımcı oluyormuş gibi bir sesle. "İkisini de. Alınlarının tam ortasından."

Goblinler hızlıydı. Birinin ne olduğunu anlamadan birini vurduğunu görebiliyordum, ama vurmak

ikinci bir-

Adam, Elyna diye düşündü. Ve sonra düşündü ki, onun etrafta olması için yeterince karanlık mı?

Ama goblinleri öldüren vampir değildi. Emily Liam'ın asıl sorusuna da cevap verememişti.

Bu iyiydi. Liam da benim düşündüğümü düşünüyordu. Eğer Aynalı Cam'ın ruhu onları kurtarmadıysa, bunun nedeni onların hiçbir zaman mülteci olmamış olmalarıydı. Yırtıcılardı, av değil. Sonra Liam bana göl ruhunun mülteci statüsünü nasıl tanımladığını gösterdi. Goblinler kendilerini savunabilirdi. Ama bu istedikleri gibi öldürebilecekleri anlamına gelmiyordu.

Timor mortis conturbat me, diye düşündüm. Ölüm korkusu beni rahatsız ediyor. Ve bunu nerede duyduğumu da biliyordum: İngiliz Edebiyatı 201, on beşinci yüzyıl şairi William Dunbar. Oda arkadaşım bir hafta boyunca "Makaris'e Ağıt "ı ezberlemeye çalışmıştı. Ama bu deyim ondan daha eskiydi. Ürperdim. Ölümlüler kadar eski diye düşündüm.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Zane.

Adam, "Ben burada kalıyorum." dedi.

Bu işe yaramaz. Liam ve Zane ile gitmesine ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı çünkü avımı avlayacak durumda değildim. Eğer Adam kalırsa... bu kontrolüm dışında çok fazla şey bırakacaktı. Tek bir şansım olabileceğini düşündüm.

"Git," dedim Adam'a, elimi sırtında taşıdığı silahın üzerinde gezdirerek. Her zamanki HK'si gibi hissettirmiyordu. "İşe yarayacaksın. Hiçbiri izlerin kokusunu alamaz."

Yanılmamışım. Ama bunu söyledikten ve diğerlerinin düşünceleri bunu doğrulayana kadar bundan emin değildim. Hepsinin odadan çıkmasına ihtiyacım vardı.

Fazla zamanım yok, diye düşündüm kara mizahla.

Adam kaskatı kesildi, bir şeyler planladığımı biliyordu. Tereddüt etti.

"Git," dedim ona. "Lütfen." Yüce Tanrım, dua ettim, bu işe yarasın. Tek bir şans.

"Kalabilirim," dedi Adam ve korkumu yakaladığını ve yanlış anladığını biliyordum. Kendim için endişelenmiyordum; onun için endişeleniyordum. Başarısız olursam ona ne olacağı konusunda.

"Git," dedim, korktuğum şeyin yalnız kalmak olduğuna inanmaya devam etmesini isteyerek. "Gitmen gerekiyor."

Sözlerimdeki mutlak gerçeği duymuştu, çünkü kapıyı kapatıp arkasından kilitleyerek gitti. Hepsi gider gitmez ayağa kalktım. Sonra kucağıma bir yastık aldım ve üzerine kıvrıldım, alnımı serin çarşaflara dayadım. Serinliğin başımı çok fazla ağrıtmamasını bekledim ama bu olmadı.

Kapı tekrar açıldı. Yumuşak, tereddütlü ayak sesleri yatağa yaklaştı. Nazik bir el başıma dokundu. Gözlerimi açmadım ama kim olduğunu biliyordum. Onunla tanışmamıştım ama Liam onu tanıyordu, çiçeklerle arası iyi olan nazik bir adamdı.

"Merhaba Hugo," dedim ve yüksek sesle konuşmak yardımcı oldu. Acıya değil ama düşüncelerimi ele geçirmeye çalışan kafa karışıklığına. Belki de konuşmak her şeyin anlam kazanmasına yardımcı olacaktı. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?"

Tereddüt etti. Yapacağımı düşündüğü şeyi yapmıyordum. Ama büyüğü bozulmamış ve ruhu dünyaya açılmamıştı, bu yüzden beni anlayamazdı.

"Size bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim, başarısızlık korkusundan ve üzüntüden neredeyse midem bulanarak. "Lütfen oturun ve dinleyin." Son cümleye biraz güç katmaya çalıştım

-Adam sürüsüne kibar bir emir veriyor.

Ziyaretçimin pencerenin önündeki sandalyeye oturmak için hareket ettiğini anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu.

başka biri daha oturuyordu. Liam mı yoksa Zane mi olduğunu hatırlayamadım. Sonra hangisinin oturduğunu bilmememin nedeninin uyandığımdan beri gözlerimi bir kez bile açmamış olmam olduğunu hatırladım. Baş ağrım ışıık ekleme fikri hâlâ hiç çekici gelmiyordu.

Hugo'yu Liam ve Zane'i okuduğum gibi okuyamadım. O ikisi yaşlıydı, Zane bile. Belki de özellikle Zane.

Ziyaretçim, şu anda önemli olan tüm yönleriyle, hiç de yaşlı değildi. Onu bir çocuğun hissetmesini beklediğim gibi hissettim - zengin bir şimdiki zaman, burada ve şimdi, ama derin ya da karmaşık değil.

"Basit," demişti Liam Hugo'ya bir keresinde -ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Yeşil adam, şimdilik itaatkâr bir tavırla yatağın etrafından dolaşıp pencerenin önündeki sandalyeye oturan bu adamın kalbi konusunda yanılmamıştı. Gözlerim hala kapalı olmasına rağmen, kararan ışık bana havanın çoktan karardığını söylüyordu. Yarın yılın en kısa günü olacaktı. Gündönümü.

Liam endişeliydi çünkü şafak karanlığın yerini alırken evliliğin gerçekleşmesi gerekiyordu. Artık fazla zaman kalmamıştı. Ve yorgundum, odadan çıktıklarında tam olarak kurtulamadığım bağlantılardan kafamı bombardıman eden tüm bilgiler arasında bir yol bulmak için savaşmaktan çok yorulmuştum.

"Hikayeyi kendim için de anlatıyorum," dedim ona. "Böylece hiçbir şeyi yanlış anlamayacağım ya da önemli bir şeyi kaçırmayacağım."

Umarım bir kısmını yanlış anlamışımdır. Ziyaretçim yumuşak bir ses çıkardı.

"Victoria ve Able hırsızdır," dedim. "Hırsızdılar. Çok iyi hırsızlar. Hrímnir'den lir çalmak için tutuldular." Durakladım. "Sanırım Ymir tarafından tutuldular ama öyle de olabilir-"

"Ymir." Hugo'nun sesi tınısızdı - Liam'ın söylediğine göre sesine bir şey olmuştu. Kanser. Onun gibi bir şey.

Büyü, diye düşündüm yorgunca.

"Ymir olduğundan neredeyse emindim," dedim ona. "Ama goblinler eseri çalmaya gittiklerinde eser çoktan gitmişti. Fırtına çıkıyordu ve onlar..."

Durakladım. "Hayır. Evlilikle başlamam gerekiyor, evliliği unutup duruyorum."

"Hatırlıyorum," dedi ziyaretçim karanlık bir sesle. "Hrímnr de hatırlayabilirdi ama o unutmayı tercih ediyor."

Kafamın içinde aniden yanan öfke bana ait değildi. Ses çıkarmadan duramadım.

"Sen iyi misin?" Hugo tınısız sesiyle endişesini belli etmeyi bir şekilde başarmıştı. Bunun gerçek bir endişe olduğundan hiç şüphem yoktu.

İronik, her şeyi düşünürsek.

Ama kendime kiminle konuştuğumu hatırlattım. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Çoğu onun suçu değildi. O da farkında olmadan kayaklar üzerinde yokuş yukarı bakıyordu.

"Hayır. Ama bu konuda yapılacak bir şey yok." Kendimi mutlu sonla bitmeyen bir Hans Christian Andersen masalındaymışım gibi hissettim.

Şimdi, biz ne hakkında konuşuyorduk?

"Hrímnr." Hrímnir hakkında düşündüm. "Çok eski güçler karmaşıktır," dedim. "İşleyebilmek için bölümlere ayrılırlar."

Onların zihinleri de benimkiler gibi olabilir, her zaman. Bu düşünce beni ürpertti. Etraflarındaki herkesin değil de sadece kendi anılarına sahip olsalar bile, bu binlerce yıllık anı demekti. Zee'nin huysuz yaşlı tamirci rolünü bu kadar dikkatle oynamasına şaşmamalı. Eğer o böyle var olduysa-

Başıboş düşüncelerimi geri çektim. Gittikçe zorlaşıyordu.

"Gördüğün kısım-" Gördüğüm çeşitli Hrímnir'leri düşündüm. Gryphon. Kurt postu pelerinli buz devi. Bakıcıları elinden alındığı için atlara bakan sessiz adam. Garmr'ın saldırısını, şu an olduğum şeye dönüşmem için tasarlayan kişi. Böylece Hrímnir'in oyunundaki rolümü üstlenebilecektim.

"Gördüğünüz kısım gerçek ve doğru," dedim. "Ama gerçeğin tamamı bu değil."

Hrímnir de bu büyü için kendini feda etmişti. Büyük Büyülerin nasıl işlediğine dair içgüdüsel bir anlayışa sahiptim ve bunu nereden öğrendiğimi bilmiyordum. Fedakârlıklar olmalıydı ve Hrímnir bu bedeli isteyerek ödemişti. Dünyayı değiştirebilecek, daha iyi bir yer haline getirebilecek bir Güç yerine - çünkü Hrímnir böyle bir Güç'tü - iyi kalpli köpeği ve Büyük Büyü'sünün somutlaşmış hali olan bir obje dışında yalnız yaşıyordu.

"Büyüyü korumak için unutmak zorunda," dedim, bunun nedenini anlayarak. Hayaletleri daha gerçek hale getirmeden onlara çok fazla ilgi gösteremememle aynı nedendi bu. Hrímnir'in Büyük Büyü hakkındaki bilgisi herkesin hatırlamasını sağlayabilirdi. Böyle bir güce sahipti.

"Victoria ve Able," dedi Hugo kasıtlı olarak. Hrímnir hakkında konuşmak istemiyordu. Aralarındaki ilişki karmaşık ve acı vericiydi. "Onların rolünün ne olduğunu açıklayacaktın."

"Nasıl bir rol oynadıklarını biliyorsun," dedim ona istemsizce. "Ama bu hikâye daha çok benim için zaten."

"Bundan emin değilim," dedi. "Ben... ben de her zaman hatırlamıyorum. 'Bölümlere ayırın' demiştiniz." O

Sonra güldü; sesi hıçkırığa çok yakındı. "Bölmömlere ayır. Yani konuş. İkimiz için de. Açıkla bana."

"Doğru," dedim. "Yılın en kısa günü yaklaştıkça, çağrı daha da güçleniyor." Bunu Liam'dan öğrendiğimi sanıyordum ama artık emin değildim. "Evlilik için ihtiyaç duyulan insanlar hatırlar, sonra gelirler. Ya da gelirler ve hatırlarlar. Ama Büyük Büyü duyarlı değildir. Tam olarak değil. Daha çok bir bilgisayar programındaki if-then koşullu gibi çalışır. Eğer büyüden haberdarsanız -ki bu obje, yani arp, büyü'nün vücut bulmuş halidir- o zaman buraya çağrılırsınız. Düğüne davetlisiniz.

"Victoria ve Able'ın düğünden, Büyük Büyü'den ya da buna benzer bir şeyden haberleri yoktu," dedim. "Ama objeyi çalmak için gönderilmişlerdi. Bunu biliyorlardı. Başarısız görevlerinden vazgeçtiklerinde, herkes gibi onlar da çağrıldı."

"Evet," diye kabul etti misafirim. "Evet."

"Ymir onları eseri çalıp kendisine getirmeleri için tuttu, böylece Ragnarok"-İngilizce seslerle ilgili yeterince sorun yaşıyordum, "Ragnarok "u Zee'nin benden isteyeceği şekilde telaffuz etme zahmetine giremezdim-"böylece Ragnarok başlayacak ve o da özgürlüğüne kavuşup düşmanlarının kanında yıkanabilecekti. Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Ymir Büyük Büyü'yü nereden biliyordu?"

"Ona bundan bahsettim," dedi ziyaretçim. "Birkaç ay önce, ne olacağını anladığımda onu telefonla aradım. Onu aradım ve dünyanın sonunu nasıl getireceğini anlattım."

Timor mortis conturbat me.

"Tamam," dedim. "Bu Ymir'i açıklıyor."

Yardım olmadan bunu asla çözemezdim.

"Her neyse, Able ve Victoria Looking Glass'a çağrıldılar," dedim. "Yani onlar gerçek anlamda fırtınanın mültecileri değillerdi."

Yastığımı yüzüme bastırdım ve gözlerimden akan acı dolu yaşları kuruladım. Hrímnir fazla zamanımız olmadığını söylerken haklıydı.

"Goblinler misafirdi," dedi ziyaretçim, sesi biraz sabırsız çıkıyordu. "Ama mülteci değillerdi."

Başımı yastığıma doğru salladım. "Victoria ve Able, doğru." Ne kadar zamandır konuşmadan oturduğumu merak ediyordum.

"Burası bir sığınak," dedim. "Ve buraya ihtiyaç içinde gelen insanlar, sizin gibi insanlar korunur."

Hugo bana hak vermek yerine, "Sen de mülteci değilsin," dedi.

Bir nefes aldım.

"Mülteci değil," diye kabul ettim ve sonra konuyu değiştirdim. Henüz bunun zamanı gelmemiştir. "Ama Victoria ve Able düğünü bilmiyorlardı, sadece liri biliyorlardı-"

"Arp."

"Neden burada olduklarını anlamadılar. Ama onlara çalmaları gereken eserin, başka birinin çaldığı eserin buraya getirildiğini söylediğimde anladıklarını sandılar. Hizmet ettikleri güç olan Ymir onları buraya getirebilirdi ya da onlar öyle sanıyordu. Dylis lir sesini duydu-"

"Harp," dedi Hugo kararlılıkla.

"Duvarlarda. Sizin odanız - seranın arka tarafında, pansiyonda kaldığınızda uyuduğunuz oda - arka duvarı Dylis'in odasıyla paylaşıyor."

"Evet," dedi.

"Goblinler herkes dışarıda kar küreyene kadar beklediler. Seraya girdiler ve liri çaldılar."

"Evet," dedi. "Uyuyordum."

Gözlerimi açtığımda pencerenin yanındaki sandalyede oturan yaşlı bir adam gördüm. Biraz kamburu çıkmıştı ve ağlıyormuş gibi gözleri kızarmıştı. Biraz yan oturmuştu, bu yüzden vücudunun sadece bana bakan tarafını net bir şekilde görebiliyordum.

"Size anlatacak başka bir hikâyem var," dedim, "eğer bana birkaç dakika daha katlanabilirseniz."

Bana hafifçe başını salladı. Konuşmamızın sonuna gelmeyi o da benim kadar istemiyordu.

"Benim babam Coyote," dedim. "Bir zamanlar dünyada dolaşıyormuş ve canı sıkılmış. Bu yüzden ölümlü bir bedene büründü ve genç bir rodeo kovboyu olarak yaşadı, Joe Old Coyote. Joe bir boğa binicisi ve amatör bir vampir katiliydi. Eskiden Coyote olduğunu hatırlamıyordu. Annemle tanıştı, bana hamile kaldı ve sonra avladığı vampirlerin dişleri arasında can verdi. Joe ölmüştü ama Coyote? Ölüm onun için herhangi bir sürpriz ya da kalıcılık içermiyordu. Kot pantolonunun tozunu aldı ve dünyayı dolaşmaya geri döndü. Kovboy Joe olduğunu ve annemi hatırlıyordu. Ama o Joe Old Coyote değildi. Babam - tüm umutları ve hayalleriyle, anneme olan sevgisiyle - o adam ölmüştü." Durakladım. "Bu hikayeyi kardeşime anlattım. Sanırım o da Hrímnir'e anlatmış olmalı."

"Benim de bir hikâyem var," dedi Hugo.

Gözlerimi kısmak zorunda kaldım, çünkü haklıydım: gözlerimi açık tutmak başımı daha çok ağrıyordu.

"Bir zamanlar," dedi, "canı sıkılan iyi bir köpek varmış. Ve sahibi demiş ki, 'Sana bir beden vereceğim ve bir süre insan olarak dünyada yaşayabilirsin. Ta ki kış gündönümüne kadar, o zaman hediyeni geri alacağım' demiş. " Onun sesi

kırıldı ve fısıltıyla devam etti. "Bitki yetiştirmeyi ve faydalı olmayı sevdiğimi öğrendim. Yeni insanlarla tanışmayı sevdim." Tökezleyerek durdu. Sonra, "Eğer düğün gerçekleşmezse, belki Hugo yaşayabilir," dedi.

"Hugo oldun," dedim. "Ve Hrímnir'in buraya gelemeyeceğini biliyordun. Kardeşim eseri çaldığında onu buraya getirdi ve senin yanına bıraktı. Güvende olacağını düşündüğü yere. Neden Hrímnir'le konuşmak için geri döndü?"

Hugo başını salladı. "Bilmiyorum," dedi.

"Büyünün yenilenmesini engellemenin seni kurtaracağını sanmıyorum," dedim ona nazikçe.

Yere baktı. "Bunu bilmiyorsun. Ymir dedi ki..."

"Ymir yalan söylüyor," dedim ona. "Bunu sen de biliyorsun."

"Belki de öyledir," dedi. "Muhtemelen. Ama en azından Garmr özgür olacak. Ben... ben özgür olacağım. Ve artık yalanlar olmayacak."

Tabancayı çıkardığında hazırdım. Odaya girdiğinde yeni ateşlenmiş bir silahın kokusu olan silah yağı, barut ve kömürün tuhaf karışımının kokusunu almıştım.

Yine de kucağımda tuttuğum yastığa doğru ateş etmeden önce parmağının seğirdiğini görene kadar bekledim. Adam'ın silahı, Zane, Liam ve Emily izlediği için başını sallayarak verdiği izinle serbest bıraktığım silah, aşına olduğum HK değildi. Ama Hugo bir metreden daha yakındaydı.

Hrímnir bana orada öleceğini söylemişti. onunla tanıştım. Gary'den bahsettiğini sanmıştım. Artık öyle olmadığını biliyordum.

Hugo'nun bedeni yere düştü ve birkaç saniye sonra, zihnimi parçalayan dev canavar onun üzerinde durdu. Hâlâ tam olarak gerçek değildi. Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi.

"Sen işini yaptın," dedim Garmr'a. Başım çok ağrıyordu ve ondan korkamayacak kadar üzgündüm. "Ben kendi

Bu saçmalığın bir parçası. Beni yalnız bıraksaydın, Hugo beni de öldürmeden önce her şeyi asla anlayamazdım. Hırıltılarını efendine sakla." Adam'ın silahının emniyetini geri aldım. "Hugo'nun kaderinde hep ölmek vardı."

Kelimelerin tadı dilimde kül ve gerçek gibi kaldı.

Adam birazdan burada olacaktı, silahının ateşlenme sesinden etkilenmişti. Zane de onunla birlikteydi ve görünüşe göre Zane Garmr'ı uzaklaştırmayı başarmıştı. Kapı duvara çarpacak kadar büyük bir güçle açıldığında şaşırmadım.

Ama içeri giren Adam değildi.

Yaşlı bir Kızılderili kadın odaya girdi, beyaz geyik derisinden geyik dişi bir elbise ve beyaz tozluklar giymişti, uzun saçları metalik gümüşe benzeyen gri tonundaydı, iki örgü halinde omuzlarından aşağıya ve göğsüne dökülüp belinde bitiyordu.

Sanki günlerinin çoğunu ayakkabısız geçiriyormuş gibi ayakları çıplak ve kalın tabanlıydı. Güçlü, ince kemikli elleri, sanki her zamanki işlerinden biri derisini yıpratmış gibi uzun, ince nasırlar taşıyordu.

Dikkati benim üzerimde değil, Garmr'ın üzerindeydi.

"Zavallı çocuk," dedi. "Zavallı, sevgili oğlum. Bu onun hatası değildi. Sadece oynaması gereken bir rol vardı ve onu oynadı. Buraya gel."

Garmr dudaklarını dişlerinin üzerine kapattı ve bana hırlamayı bıraktı. Cesedin üzerinden dikkatlice geçip yatağın etrafından dolandı ve yaşlı kadının topuğuna oturdu. Dikkati kadının yüzüne odaklanmıştı.

Bir elini onun başına koydu, bunun pek de gerçek olmamasından rahatsız değildi. "Bu senin için zor oldu ve görevlerin bitmedi, zavallı çocuk. İstersen bana arpı getir. Bu gece ona ihtiyacımız var."

Yumuşak bir şekilde sızlandı.

"Hugo'nun artık buna ihtiyacı yok," dedi. "Hiçbir zaman olmadı. Bunu sen de biliyorsun. İyi bir çocuk ol ve getir onu."

Yaşlı kadın onu göremeyince omzunun üzerinden bana hınzırca bir bakış atarak neşeyle kapıdan çıktı. Sonra geriye kalan tek şey, görevine devam ederken dışarıdaki zeminde ayak tırnaklarının yumuşak tıkırtısıydı.

Odayı inceledi ve iç geçirdi. "Zavallı şey."

Köpekten mi, ölü adamdan mı yoksa benden mi bahsettiğini anlayamadım. Kendim için yeterince üzülüyordum, başka kimsenin sempatisine ihtiyacım yoktu.

"Buranın kapılarına neden kilit taktıklarını anlamıyorum," diye hafifçe yakındım.

"Kilitler sadece içeri girmeye kararlı olmayan insanları dışarıda tutar," dedi.

Yanımdaki yatağa oturdu. Sormadan silahı elimden aldı. Ben de baktım. Adam'ın 1911'iydi, yedek taşıma silahı. Onunla birini öldürmüştüm. Adam'ın kılıfından aldığımda onu öldürmek için kullanacağımı biliyordum.

Kısa bir incelemeden sonra yatağın üzerine koydu. Elleri yüzüme koydu ve gözlerimin içine baktı.

Ve kafamdaki tüm acılar onun dokunuşuyla yok oldu. Kafamda dolaşan tek düşünce bana aitti. Düşünebiliyordum. Bu kadının kim olduğunu merak edebiliyordum. Looking Glass Gölü'nün ruhu olabilir mi? Bu doğru görünmüyordu.

"Ben sizi düzeltmedim," dedi yaşlı kadın. "Bizi izole ettim - sorunlarımızı çözmemiz için bize zaman verdim."

Ona göz kırptım. Acı geçince sesini tanıdım. "Sen örümceksin. Gümüş olan."

"Bana Asibikaaşi deyin," diye davet etti dişlerini kısaca gösteren bir sırıtışla. "Büyükanne Örümcek. Ya da sadece Büyükanne."

"Büyükanne, ne kadar büyük dişlerin var," diye mırıldandım, ancak konuştuktan sonra hâlâ biraz sersemlemiş olduğumu fark ettim.

Tekrar sıırttı. "Oh, hayır. Ben kurt değilim. Büyük kötü kurt senin eşin." Takdir eder gibi bir ses çıkardı ve aç hayaleti yok ettiğinde onu çıplak gördüğünü hatırladım. O zaman bu beni rahatsız etmemiştir. "Coyote'nin kızı için iyi bir eş."

Biraz kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ne kadar akıllı bir çocuk."

"Adam?" Ben sordum.

"Onu da," dedi. "Ama ben o baş belasını, eski dostumu, babanı düşünüyorum. Bu işte onun parmağını görmedim, görmeliydim de. Seni ilk gördüğümde onun adamlarından biri olduğunu anlamıştım."

Şaşkınlığımı anladı çünkü güldü. "İkimizin de Ragnarok'u ertelemekle ilgisi olmayan nedenlerle burada olduğumuzdan hiç şüphem yok." Bana sert bir bakış attı, başını salladı ve "Pekala. Bununla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı buradayım. Kardeşinin yerine yedekte oturuyorsun."

"Az önce beyzbol benzetmesi mi yaptın?" Ben sordum.

Gözünün hemen altından yanağına vurdu ve "Bu yaşlı gözler görüyor, bu yaşlı kulaklar duyuyor" dedi.

Ayağı kalktı, kolumu sıkıca kavradı -görünür yaştaki birinin yapabileceğinden çok daha sıkı. Bir çekiştirmeye beni yataktan fırlattı.

"Gel bakalım çocuğum," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var." Yerdeki cesede baktı. "Ve bunu tartışmak için daha iyi yerler."

Gitmeme izin verdi ve beni odadan dışarı çağırdı. "Giysiler?" Ben önerdim.

Büyükanne Örümcek küçümseyici bir ses çıkardı. "Kimse görmeyecek. Hâlâ zamanın dışındaki cebimizdeyiz."

Onunla tartışabilirdim ama etrafta valizlerimizden hiçbirini görmedim. Muhtemelen hâlâ orijinal odamızdaydı. Şekil değiştiren biri olarak zaten tamamen giyinmiş olmayı pek önemsemiyordum.

Büyükanne Örümcek, kulübenin ana salonunda düz bir çizgi çizerken peşinden koştum, büyük pencereler dışarıdaki karanlığı çerçeveliyordu. Ufak tefek, yaşlı bir insana göre çok hızlıydı.

Bizi dışarı çıkarıp göle ve jakuzilere giden yola götürdüğünde gerçekten şaşırmadım. İşte o zaman çıplak olmayı önemsemişime karar verdim.

"Zamanın dışında bir cepte olduğumuzu sanıyordum," dedim çıplak ayaklarım buzlu patikada kayarken. "Bu, rüzgâr ve kara katlanmak zorunda olmadığımız anlamına gelmiyor mu? Bu aptal kar fırtınasının hareket etmesi için zamana ihtiyacı yok mu?"

Sıcak, genç bir sesle güldü ve tekrar koluma girdi. Bir sonraki adımda ayağım kaydığı anda kırımın üzerine düşmemem dışında sihirli bir şey olmadı. Düşmek üzere olduğumu biliyordu da durdurdu mu, yoksa bana dokunduğunda ayağımın kaymasına o mu sebep oldu bilmiyorum.

"Buz devinin dokunuşundan kaçmak bundan daha zordur," dedi. "Bu bir cep, bir dilim değil. Eğer biz hareket edebiliyorsak, fırtına da edebilir."

Durakladı, gözlerini kapattı ve yüzünü belirgin bir keyifle rüzgâra doğru kaldırdı. "Ah, insan her gün böyle bir fırtınayla karşılaşmıyor."

Ne demek istediğini biliyordum. Bir yanımda rüzgârın ve karın gücüyle övünüyordu -Adem'in karda dans eden kurdunu düşündüm, o SUV'u sürerken bana rehberlik etmek için kaçmadan önce.

Geri kalan kısmım yorgun, çıplak ve üşümüştü.

"Hadi," dedim huysuzca. "Ayak parmaklarım morarıp düşmeden önce sıcak bir küvete girelim."

Bu kez ışık yoktu, ateş yoktu, sadece sudan yükselen buhar, dolu küvetler ve gölün üzerinde esen kar vardı. Büyükanne Örümcek beni modern küvetlerin yanından geçirerek kısa bir taş merdivenin gölün yüzeyine indiği uzak köşeye götürdü.

Gölün köşesine bir havuz yerleştirmek için yerli taşlar kullanılmıştı. Burası bir sır gibiydi, kulübenin hizmetlerinin sunulduğu platformun yan tarafına sıkışmıştı. Büyükanne Örümcek çıplak ayağını suya soktu, tekrar çıkardı ve Yerli dilinde anlamadığım bir şeyler söyledi, ancak daha az yorgun olsaydım benim anlamını çıkarabilirmiş gibi hissettim.

Küçük havuzun bir tarafından gelen soluk, soğuk beyaz bir ışık düzlemi bana fotokopi makinesinin bir kâğıdı okurken çıkardığı ışık huzmesini hatırlattı. Büyükanne Örümcek ayağını tekrar soktu, sonra başını salladı ve kenara çekildi.

"Gir içeri, gir içeri. Sana bakmak bile beni üşütüyor," diye azarladı.

Ben belime kadar gelen suya girerken o da giysilerini çıkarıp suyun ulaşamayacağı bir yere bıraktı, ancak arkasını döner dönmez yağın kar birikmeye başladı.

"Anlat bana," dedi, suyun onu çenesine kadar örtmesine izin veren kenarda bir koltuk bularak, "nasıl bu kadar hasar gördüğünü anlat. Hem ruhunuzu hem de büyüünüzü parçalayabilecek pek fazla şey yoktur."

Bana kaşlarını çattı. "Bu da doğru kelime değil, değil mi? Büyü değil ama büyüünün kaynağı."

Kıpırdamadan durdu ve gözleri yıldız ışııyla doldu - her ne kadar sis ve fırtına arasında üzerimizde hiç yıldız görünmese de. "Bu kadar zahmete girdiğine göre onun için çok değerli olmalısın."

Coyote.

"Ama onu sonra konuşuruz," dedi, o tuhaf gözlerini kapatıp suya sokularak. "Bana seni inciten şeyi anlat."

"Bir objeydi," dedim, "Ruh Alıcı deniyordu."

Hrímnr'in aksine, bundan haberi varmış gibi görünmüyordu. İyi bir dinleyiciydi ve ben konuşurken ellerini suyun içinde gezdirerek biraz mırıldandı. Tam olarak ne yaptığını göremiyordum. Hava karanlıktı ve gölden gelen su gölete küçük bir şelale yaparak yüzeyi dalgalandırıyor. Ama gücünün suya dokunduğu yerde tenime değdiğini hissedebiliyordum.

Hikâyemi bitirdiğimde bir süre sessizce oturduk. "Şimdi söyle bana," dedi yavaşça, "Coyote nasıl dürttü burnunu buz devinin işine sokma."

"Sanırım kardeşimi Hr'ı çalmaya ikna etti-" Onun tıslamasıyla durdum.

"Şimdi onun adını vermeyelim," dedi, "fırtınasında. Buraya gelemes ama yine de..."

Başımı salladım. "Babam kardeşimi gelip buz devinin arpını çalması için ikna etti."

Coyote bunu nasıl öğrenmişti? Herhangi bir şeyi nasıl öğrenmişti?

"Muhtemelen rüzgâr ona söylemiştir," dedi Örümcek Nine, sanki ben yüksek sesle konuşmuşum gibi. "Rüzgâr Çakal'la flört etmeyi sever." Başını ciddiyle salladı. "Devam et."

"Sanırım kardeşimin onu çalması gerekiyordu, böylece Victoria ve Able, yani goblinler onu çalıp Ymir'e götürmezlerdi."

"Bir uyarıda bulunma zahmetine katlanamadı," diye mırıldandı, dikkatini ellerinin suyun altında ne yaptığına vermişti. Parmaklarından birinde oynayan bir anlık bir ışık yakaladım ama gerçekten bir şey gördüğümünden emin olamadan kayboldu.

"Hey, bak, buz devi. Kardeşin, dünyanın sonunu getirmemek için ihtiyacın olan o eseri çalmaları için hırsızlar gönderiyor," dedim karikatürize edilmiş bir Coyote sesiyle, kendi sesime geçmeden önce. "Onun tarzı değil. Ama eseri kardeşim çaldı. Sanırım durumla ilgili bir şey Gary'yi babamızın bir oyun oynadığı konusunda uyardı. Sanırım güvenilebileceği bir kaynağa danışmak için geri döndü. O da H'yle konuşmaya gitti.

- Buz deviyle konuşmak yerine kardeşime iletişimi imkânsız kılan bir büyü yaptı."

"O zamana kadar baban Ruh Alıcı'nın sana ne yaptığını biliyordu," dedi Örümcek Nine rahatça. "Bu komployu çoktan kurmuştu ve bir fırsat gördü. Aslında eşsiz bir fırsat. Böylece kardeşlerden birinin diğeriyle değiştirilmesini sağladı. Burada, bu yerde, bu zamanda olması gereken kişi."

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Coyote kardeşimle bir değil iki kez oynamıştı.

"Ne amaçla?" Ben sordum.

"Hmm," dedi, biraz eğildi ve ellerini yüzeye çıkardı. O zaman ışığı gördüm, ellerinde kırmızı bir iplik gibi. Ellerini tekrar indirdi ve su bir kez daha karanlığa gömüldü. "Sana buraya, bu gölete, seninle hikâyeler anlatmak için nasıl getirildiğimi anlatayım." Durakladı ve gülümsedi. "Yılın en kısa gecesinden önceki gece hikâyeler için iyi bir zamandır. Hatırlamak için."

Su tenimde biraz karıncalandı. "Baba Yaga'yı tanıyor musun?" diye sordu bana.

"Biliyor musun," dedim ciddi bir şekilde, "bu gece bana sormanı beklediğim son soru buydu. Evet, öyle. Ya da en azından onunla tanıştım. Ve bir iki kez benimle ilgilendi."

"Ah, bu her şeyi açıklayabilir," dedi. "Baba Yaga bana Mike Amca'nın barında bir dekorasyon işi olduğunu söyledi, ona bir iyilik yapabilir miyim?" Durakladı. "Ona küçük bir iyilik borçluydum. Ve bir Fae barında Noel ağacı kulağa eğlenceli geliyordu - en azından teoride. Pratikte... diyelim ki sen içeri girdiğinde ilginç bir şeyler arıyordum. Ruh hasarı kendi başına sıra dışıdır. Ama daha fazlası vardı. Ve senin gücünün tadı... Coyote'nin soyundan gelen pek kimse yok artık. Eskisi kadar flört etmeye hevesli değil ve-" Bana alaycı bir bakış attı. "Genç ölmeye meyilliler, çocuğum."

"Mmm," dedim.

"O ve ben... yani, tam olarak arkadaş değiliz, ama dostuz ve seni biraz takip etmeye ve kırılan şeyi onarıp onaramayacağımı görmeye karar verdim."

"Beni iyileştirmek mi?" Dedim.

"Çok iyi bir şifacı değilim," diye önerdi. "Ama dokuma yaparım ve bazen bu onun yerini tutar."

"Buraya bana yardım etmeye mi geldin?" Yavaşça söyledim. "Peki ya Jack? Jack'e neden saldırdın?"

"Jack?" Durakladı ve anlamadan önce bana belli belirsiz şaşkın bir bakış attı. "Ah, vampirin gerçek aşkı."

Sanırım kulağa ironik gelmesi gerekiyordu ama bana biraz hassas geldi. Belki de yansıtıyordum.

"Hasarını iyileştirmeye çalışmakla uğraşmışsın," dedi. "Ve biraz yardım almış gibi görünüyordun ama Kara Smith'e bir dahaki sefere onu gördüğünde metal işleriyle uğraşmasını söyleyebilirsin. Beceriksizce yapılan onarımların işleri daha da kötüleştireceği garanti."

Sonunda. Gerçek yarayı görmem gerekiyordu ve bunu benim yapmamdansa senin o yamayı söküp atman daha iyiydi."

"Beni düzeltebilir misin?" Dedim.

Başını salladı, sonra da şöyle dedi: "Yardımla. Ruhundaki hasarı onarabilirim Mercy, ama babanın sana miras bıraktığı ilahi kıvılcımdaki hasarı onarmak için kutsal bir varlık gerekir."

Ayağa kalktı. Ellerinde bir şey vardı... bir şey. İki metreye üç metre boyutlarında bir kumaş parçasına benziyordu ama koyu kırmızı ışıktan yapılmıştı ve sırayla titreyip parlıyordu.

Büyükanne Örümcek göletin kenarına, göle en yakın olanına yürüdü ve elindeki işi yüzeyin üzerinde tuttu.

Göletimizin birkaç metre ötesindeki buharlı derinliklerden bir kadının yükseldiğini görünce nedense hiç şaşırmadım. Büyükanne Örümcek gibi o da yerliydi ama teni gençliğin verdiği pürüzsüzlükteydi ve örgülü saçları - sırtına kadar inen uzun bir örgü- simsiyahtı.

"Buraya sığınan birini öldürdü," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duyamıyordum. Yine de öfkesini hissedebiliyordum.

"Öyle mi?" Büyükanne Örümcek dedi.

Sanki sesi onu çağırıyormuş gibi, gölün sıcaklığının karı uzak tuttuğu yerde kısa pençelerin taşa vuruşunu duydum.

"Ah," dedi, elinde ışık beziyle durduğu yerden kıpırdamadan. "İyi köpek. Teşekkür ederim."

Gölün ruhunu, Büyükanne Örümcek'i ve Garmr'ı aynı anda görebilmek için geri geri gittim.

Büyük köpek ağzında, mavi taşları karanlığa ışık sızdıran ve etrafı aydınlatan gümüş bir lir taşıyordu.

Aletin alt kıvrımının alt kısmında bir kadın yüzü.

Ona iyice baktım, sonra gölden yükselen kadına daha iyi baktım. Aynadaki görüntüsü kadar ona benziyordu.

Büyükanne Örümcek elini Garmr'a doğru sallayarak onu yanına çağırdı. Lirini yere bıraktı ve suya adımını attı; vücudunun suya batan kısımlarını altın ve kırmızıyla aydınlatan bu ışık, sanki paltosu kürk yerine ateşten yapılmış gibiydi. Belki de öyleydi, tam o anda.

Ön patilerini göletimizin kenarına doğru kaldırdı ve burnunu ruha doğru uzattı. Ona doğru ilerledi ve ağzına dokundu.

"Hugo," diye fısıldadı.

"Hugo asla olmadı," dedi Örümcek Nine ona nazikçe. "O, bunun kalbinde doğan bir fikirdi. Bu iyi köpek, dünya çılgınlığa sürüklenmesin diye hizmet ediyor. Hugo'yu Merhamet öldürmedi - o kısa bir süre yaşamak için yaratılmıştı ve Garmr'ın gerektiği gibi hizmet edebilmesi için bu gece ölmesi gerekiyordu. Ona bir iyilik yaptı."

Yapmış mıydım? Bu bir nezaket gibi gelmedi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi -belki de duymuştu- Garmr başını bana doğru çevirdi. Kuyruğunu hafifçe sallayarak yüzüme su sıçrattı.

Evet, dedi Garmr, sesi derin bir bas mırıltısıydı. Bir nezaket. Yine de eğer yapabilseydin onu kurtaracağını düşünüyorum.

"Kaderinde ölmek varmış," dedim.

Yaratıldığı andan itibaren Garmr kabul etti.

"Merhamet yüzünden," dedi Örümcek Nine, "giderken dünyayı yanında götürmedi."

Bunu istemezdi, dedi Garmr.

Hugo'nun istekleri konusunda Garmr kadar emin değildim ama onunla tartışmanın zamanı olduğunu da düşünmüyordum.

"Merhamet hepimize hizmet etti," dedi Büyükanne Örümcek. "Karşılığında biz de ona yardım etmeliyiz."

Ruh köpeğe düşünceli bir bakış attı. Ama Garmr başını sallayınca Örümcek Nine'nin parmaklarından bezi aldı ve onunla birlikte suyun altında kayboldu. Bir an için belli belirsiz bir parıltı gördüm ve sonra kayboldu.

Garmr gölete geri döndü ve kendini silkeleyerek kuruladı ya da en azından öyle yaptı. Etrafına su sıçramadı ama sıırılsıklam kürkü suyu emmiş gibi görünüyordu. Birkaç saniye içinde kuruydu.

"Aferin oğlum," dedi Büyükanne Örümcek. "Efendinin olacak arpa alır mısın?"

Evet, dedi. Enstrümanı bir kez daha ağzına alarak duvarın üzerinden fırtınanın içine atladı.

"İşte," dedi Büyükanne Örümcek memnuniyetle. "Bir şey daha halloldu." Parlak gülümsemesi geceyi aydınlattı. "Ve işte diğeri."

Havuzun dibine uzandı ve çekti. Bu sefer ortaya çıkan kumaş hala ışıktan yapılmıştı, ama şimdi kırmızıya karışmış beyaz iplikler vardı. Bezi iki eliyle tuttu ve sonra bana sardı.

-

I UYANIK, ISLAK VE ÇIPLAK, OTURURKEN İÇİNDE THE
YATAK İLERİ K

Adam'ın silahı. Adam odaya dalıp kapıyı menteşelerinden sökmeden önce bir havlu arayacak zamanım bile olmadı.

"Büyükanne Örümcek'in haklı olduğunu görüyorum," dedim ona hayıflanarak. "Kilitler sadece içeri girmeye kararlı olmayan insanları dışarıda tutar."

INTERLUDE

ASIBIKAASHI(GRANDMOTHER SPIDER)

ASIBIKAASHI SICAK BUHARIN İÇİNDE RAHATLADI VE GÖZLERİNİ KAPATTI.

Gözler. Ölümlü çocukların gelip burada törenlerini gerçekleştirmeleri biraz zaman alacaktı. Saatler.

Düşündüğünden daha yorgundu ama iyi yapılmış bir işin verdiği tatmin onu sudan daha çok ısıtmıştı. Dünyada yeniden yürümek ilginçti. Belki de kulübesinden daha sık ayrılmalıydı.

Su çenesine değene kadar aşağı kaydı. Belki bazı gençlere bir iki şey öğretebilirdi.

Gölün ruhu bir süre daha varlığını sürdürmüştü ama o konuşmayı seven biri değildi. Hugo'ya karşı doğru olanı yaptığına dair daha fazla güvenceye ihtiyacı vardı.

Bir köpeğe -ne kadar zeki ve eski olursa olsun- insan hayatı vermek tuhaf bir şeydi. Elbette zavalıcık ölümden çok korkmuştu. Ölümsüz şeyler ölümlü olmaya çalışmamalıydı.

Sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, birisi mutlu bir iç çekişle yanındaki sıcak suya girdi.

Coyote'ye bakmak için gözlerini açmaya zahmet etmedi.

"Bazı riskler aldınız," dedi. "Ya onu iyileştiremeseydik? Ya senin müdahalen dünyanın kurtarılması yerine sonunun gelmesine neden olsaydı?"

Havalı bir el salladı ve bir ses çıkardı. "Dünyayı kurtarmaya hiç niyetim yoktu, neden olsun ki? Sona neden olmak gibi bir niyetim olmadığı da doğru. O aptal Ymir'i kandırmaya niyetliydim."

O zaman ona baktı.

Güldü. "Yüzünü görmelisin, yaşlı kadın. Ona Büyük Büyü'den bahsettiğimde Ymir'in yüzündeki ifade buydu."

"Hugo ona Büyük Büyü'den de bahsetmiş," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Bu beklenmedik bir şeydi. Önemli olduğundan değil." Suyun altına daldı. Tekrar su yüzüne çıktığında, küçük bir fiskiyeyle suyu tükürdü ve kız ona tükürürken sırıttı.

"Ymir'e her şeyi aylar önce anlattım," dedi Coyote. "Bu yüzden hırsızları kiralamak için zamanı oldu ve Gary'yi John Hunter'la arasını düzeltmesi için gönderdim." Sinsice gülümsedi. "Hrímnr."

Büyükanne Örümcek, "İlginç bir oyun kurmuşsun," diye onayladı. O da ağ örebiliyordu. "Oğlunuz bu oyunu oynayacak kadar zeki değil miydi?"

"Gary idare ederdi," dedi Coyote. "Benim oğlum zor durumlarda iyidir."

"Ama Mercy'nin yardıma ihtiyacı olduğunu öğrendin," dedi Asibikaashi yumuşak bir sesle. "Ve onun için oyunu değiştirdin."

Ona okuyamadığı bir bakış attı.

14

M E R C Y

"NEYE ATEŞ ETTİN?" DIYE SORDU ADAM, ELLERİM

Omuzları ve vücudu gergindi. Sanki her an yaralarımın çıkmasını bekliyormuş gibi bana baktı.

Aslında hiçbir yerim ağrımıyordu. Baş ağrım uzun zamandır ilk defa geçmişti. Yine de biraz sersemlemiş olmalıyım çünkü bana ne zaman ateş ettiğimi sorduğunu sandım-

Oda kordit kokuyordu ama artık kan kokmuyordu. Yatağın üzerinden Hugo'nun cesedinin olması gereken yere doğru eğildim -goblinler gibi alnından vurulmuştu- ama ortada ceset falan yoktu.

Adam'ın hafifçe tutuşundan kurtuldum ve yataktan tırmandım, bacaklarım garip bir şekilde titriyordu, cesedin olduğu yerde diz çöktüm. Hugo'nun cesedinin olduğu yerde kana bulanmamış ve çamaşır sabunu dışında hiçbir şey kokmayan bir giysi yığını duruyordu.

Kıyafetleri kaldırdığımda Hugo'nun tabancasını buldum. Bir tıkırtı duydum ve Hugo'nun kafatasının içinde takırdıyor olması gereken Adam'ın silahından çıkan kurşunu buldum. Eğer Hugo'nun cesedi hala ait olduğu yerde olsaydı.

Ne olmuş olabileceğini anlamaya çalışırken insanların kapıya geldiğinin belli belirsiz farkındaydım.

Adam bana bir bakış attıktan sonra hepsini kovdu ve şöminenin yanında bir toplantı sözü verdi. Herkesin olup bitenler hakkında bildiği her şeyi anlatacağı bir toplantı. Zane diğerleri gidene kadar oyalandı.

"Fırtına diniyor," dedi. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Eser Hrímnir'de," diye mırıldandım. "Güzel. Bu da iyi."

Gary artık iyi olacaktı, çünkü kardeşinin aksine Hrímnir sözünü tutardı.

Adam'ın bakışlarını enseme hissettim, bana sormadığı tüm soruları hissettim.

Sonunda, "Eğer bir şey biliyorsa, birazdan sana anlatırız," dedi. Sesinde bir hırıltı vardı ama bu Zane'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Bu ilginç olacak," dedi Zane. "Şöminenin önünde görüşürüz." Kapıya hafifçe vurdu ve uzaklaştı.

Diğerleri gittiğinde Adam yanımda diz çöktü. "Kimi vurdun, Mercy?"

"Hugo," dedim. "Liri çalan goblinleri öldürdü."

"Tüm vücudum titredi ve tökezleyerek durdum. "Bunu birazdan düşünüyoruz," dedi Adam. "Haydi, kalk. Isınman gerek."

Yanılmamıştı. Bir süre 1911'ini kılıfına soktukten sonra beni duşa götürdü. İyi olduğumdan emin olduktan sonra, giyinmem için ilk odamızdan bavullarımızı almak üzere ayrıldı.

Geri dönüp bana yıpranmış bir kot pantolon ve tişörtlerinden birini uzattığında ona "Çok yaşa," dedim. Sweatshirt sıcak ve yumuşaktı, içine girip bir hafta boyunca uyuyabilirdim. Kot pantolon buz gibiydi ve dört

çok uzun. Cipine gitmiş ve onları yedek kıyafet kutusunda bulmuş olmalı.

"Hugo?" Adam kot pantolonunun paçalarını kıvırmama yardım ederek sordu.

Kocaman bir esnemeyi bastırdım ve "Önce sana ne olduğunu anlat. Her şeyi mantıklı bir şekilde beynimde bir araya getirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Bana tuhaf bir bakış attı ve şöyle dedi: "Merdivenlerden yukarı koştuk. Emily haklıydı, iki goblin de kafalarına aldıkları bir kurşunla ölmüşlerdi -büyük kalibreli bir kurşuna benziyordu. Etrafa bakındık. Sonra bir silah sesi duydum ve aşağı koştum. Belki on dakika. Bana kendi on dakikandan bahset. Kulağa daha ilginç geliyor."

"Gürültülü olurdu," dedim. Sonra açıkladım: "Goblinler öldürüldüğünde çok gürültülü olurdu. Kimsenin duymamasına şaşırdım."

Adam, "Muhtemelen Garmr'ın sana saldırdığı zaman ile seni odaya geri götürdüğümüz zaman arasında vurulduklarına karar verdik," dedi. "Kulübede başka kimse yokken."

"Hugo, eseri ondan çaldıklarında uyuduğunu söylemişti," dedim. "Sanırım o sırada buz devi bana saldırması için Garmr'ı çağırdı. Aynı anda hem Hugo hem de Garmr olamazdı. Hugo, Zane Garmr'ı kovduktan sonra uyandı - bunun için doğru kelime bu mu bilmiyorum. Sanırım o da senin ve benim gibi hırsızların izini sürmüştür." Elimle burnuma vurdum. "Uzun sürmezdi. Silahı nereden bulunduğunu merak ediyorum." Durakladım. "Ah canım, acaba silahı ona kardeşim mi verdi?"

"Yani Hugo Garmr mıydı?" Adam başımı sallayınca yüzünü buruşturdu ama başka bir tepki vermedi. "Silahı emniyete alacağım ve Gary'ye bunu daha sonra sorabiliriz." Tabancayı boşalttı ve mermileri cebine, silahı da spor çantasına koydu.

"Hugo'yu ben öldürdüm," dedim ona. "Cinayet değildi." Öyle olduğunu hissettim. Onu öldürmeyi planlamıştım ve bundan başka bir çıkış yolu görememiştim. Ama onu öldürmüş olsaydım, gölün ruhu beni durdururdu -ya da Liam öyle sanıyordu. "Nefsi müdafaa."

Adam dedi ki, "Hugo'da obje vardı-"

Sorularını kesmesi için ellerimi salladım, çenemi çatlatan bir esneme daha verdim ve "Bırakın da kendi payıma düşeni anlatayım. Sanırım sen soru sormaya başlarsan, ben de cevap vermeye başlayacağım ve tüm hikâyeyi tersinden anlayacaksın." Tekrar esnedim.

Adam kaşlarını çatı ve çiftleşme bağımızın çekiciliğini hissettim ve yorgun olduğumu anlamaması için hala sıkı sıkıya kilitlediğimi fark ettim. Açtım ve Adam dondu kaldı.

Bir kez sertçe nefes aldı. Sonra önümde durana kadar iki hızlı adım attı. İki elini yüzümün iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Tanrı merhamet etsin," dedi. Ağzı sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Gözlerini kapadı, alnını alnıma dayadı ve yüzü karnıma yaslanana ve kolları kalçalarımaya dolanana kadar dizlerinin üzerine çöktü. Titriyordu.

"Adam?" Biraz telaşla sordum. "Adam mı?" "Zee elinden geleni yaptığını söyledi," dedi Adam bana, "ama iyileşebileceğini düşünmüyordu. Bir gün iyileşeceğini düşündü - başardığı tüm onarımlar bir anda yok olup gidecekti." Durakladı ve kolları gerildi. "Garmr sana saldırdığında olan buydu, değil mi? O kadar çok canın yanıyordu ki, bağlarımızı turnike gibi sıkmış olmana rağmen bunu hissedebiliyordum."

"Sayılır," diye izin verdim. "Peki ya şimdi?"

"Babam sinsi bir sıçan piçidir," dedim ona. "Kafamı tamir ettirmek için dünyanın sonunu göze aldım."

Adam başını kaldırmadan güldü. Vıcık vıcık bir gülüşü bu.

Kapı çalındı ve başımı kaldırıp Elyna'yı gördüm, gözleri yumuşacıktı. Dikkatimi çektiğini görünce, "Bir an yaşıyorsun. Herkese haber vereyim, başka bir şey olacak..." Bir kaşını kaldırdı.

Adam'a söylemem gereken her şeyi düşündüm ve "On dakika daha. Belki Liam bizim adımıza şarap servis edebilir?"

Başını salladı. "Ona söylerim." Ve sonra uzaklaştı.

O gittiğinde Adam ayağa kalktı, beni ciddiymiş gibi öptü ve derin bir nefes aldı.

"İyileştin mi?"

Başımı salladım. "Hadi yatağa oturalım ve sana ilginç günümle ilgili her şeyi anlatayım. Sanırım buz devyle yaptığım ziyaretle başlamalıyım."

Her şeyi bitirmeden uyuyakalmışım. Adam beni kısa süreliğine uyandırdı.

"İyisin çünkü örümcek ve gölün ruhu seni iyileştirdi," dedi. "Hugo, gerçek olduğunu düşünen ve evlilik gerçekleştiğinde öleceğini bilen bir insan kıyafetine bürünmüş Garmr'dı çünkü Büyük Büyü Garmr'ın fiziksel bir formda olmasını gerektiriyordu. Sadece hikâyenin tamamını bildiğimden emin olmak için kontrol ediyorum."

Esnedim ve başımı salladım. Onun versiyonu benimkinden daha kısa ve daha iyi ifade edilmişti. "On dakika oldu," diye mırıldandım. "Kalksam iyi olacak."

Beni öptü ve yorganı üzerime örttü. "Hayır. Uyu. Ben senin vekilin olacağım."

ŞAFAKTAN HEMEN ÖNCE DÜĞÜN İÇİN TOPLANDIK. ORADA

Gökyüzünde hâlâ bulutlar vardı ama bunlar ayın ışıltısıyla aydınlanan daha yumuşak bulutlardı. Rüzgâr hafifti ve kar yağışı tamamen durmuştu.

Gelinin gelinliği gümüşü dantellerle süslenmiş beyazdı. Elbisenin omuzları açık, bele kadar inen silueti onun sıkı kaslarını göstermek yerine gücünü ortaya koyuyordu. Pahalı olduğu belliydi çünkü aynı zamanda onu narin de gösteriyordu. Ve Tammy güçlüydü çünkü fırtına dinmiş olsa da Montana'da Aralık ayıydı ve hepimiz dışarıda jakuzilerin yanında duruyorduk. Tüyleri diken diken olmuştu.

Düğünü şöminenin önünde, sırtı açık gelinliklerin daha rahat olacağı bir yerde yapacağımızı düşünmüştüm. Ancak gölün ilahi ruhu büyüünün önemli bir parçasıydı ve kimse onunla konuşup binanın içine gelmesini sağlayamazdı. Liam bize töreni gölün kenarında yapmamızın yeterli olacağı konusunda güvence verdi, çünkü orası kutsal bir yerdi.

Dayanışma içinde olan damat, gümüş rengi ipek gömleğinin üzerine ceket giymemişti. Tüm kıyafetlerini Liam'dan ödünç almıştı, bu yüzden gömleğin omuzları dar, pantolonu da yaklaşık on santim uzun gelmişti. Zane benim boyumdaydı, Tammy'den birkaç santim kısaydı. Birlikte durana kadar bunu fark etmemiştim.

Fırtına gitmişti ama her yerde kartvizit olarak metrelerce kar bırakmıştı. Karın etrafını peri ışıklarıyla (sıradan türden) süslemiş ve jakuzilere yüzen mumlar yerleştirmiştik.

Gelinin babası ve beraberindekiler üniformalarını giymişlerdi. Kulübenin ışığında polis üniformaları koyu maviydi ama burada, gölün kenarında siyah görünüyordlardı.

Elyna da aynı lacivert renkte, altın süslemeli bir elbise seçmişti. Soğuk onu hiç rahatsız etmemişti. Jack siyah gibi görünen ama muhtemelen gelinin tüm ailesinin giydiği koyu mavinin aynısı olan bir takım elbise giymişti. Silahını ceketinin altındaki bir omuz kılıfında taşıyordu; hareket ettiğinde kılıfın dış hatlarını görebiliyordum. 1920'lerin Chicago'su gangsterler için bir cennet gibiydi ama bir mimarın silah taşıma ihtiyacı hissedeceğini düşünmemiştim.

Birkaç saat önce ortaya çıkar çıkmaz Jack'e teşekkür etmiştim. Adam bana, Garmr'ın ormanda bana saldırdığını görmesini sağlayanın Jack olduğunu söylemişti. Elyna'nın ölmüş kocası bana sırtmış ve bu işin adil olduğunu söyleyip geçiştirmişti.

Elyna ile sessizce konuşan Peter'ın Jack'e yan gözle baktığını görene kadar onu görebilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Sanki onun arkasında birinin durduğunu tam olarak göremiyordu ama göz ucuyla bakmaya devam ediyordu. İlk ya da yirminci kez değil, Jack'e tam olarak ne yaptığımı merak ettim.

Tammy'nin halkının mavileri şafak öncesi karanlığında siyah görünebilirdi ama aynı şey damadın ailesi için geçerli değildi. Damadın yanında duran Dylis, gözlerinin ve oğlunun gözlerinin renginde uzun, ruhani bir elbise giymişti. Daha parlak olan mavi, küvetteki küçük ışıkların yansımaları yakalayarak elbiseye ombré etkisi verdi. Andrew'un takım elbisesi gri ince çizgiliydi.

Geri kalanımız, Adam, Emily ve ben de mavi giyiyorduk. Mavi kot.

Emily, teninde parlayan ve dondurucu soğukta bile onu sıcak tutacak kadar kalın görünen kremi beyaz bir kazak giymişti. Gözleri biraz kızarmış ve şişmişti. Hugo'nun tam olarak ne olduğuna dair açıklamama inandığından emin değildim, hatta Liam'ın

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu doğruladı. Düğün için dekorasyona yardım ettiğimde bana karşı sert ve rahatsız bir tavır takınmıştı.

Ama sonunda ne düşündüğünün bir önemi kalmayacaktı. Birkaç gün sonra unutacaktı. Çünkü Hugo Garmr'dı ve Garmr düğünün kalbi olmasa bile Büyük Büyü'nün merkeziydi.

Emily gibi Adam ve ben de mavi kotlarımızı giydik, çünkü giyecek başka bir şeyimiz yoktu. Adam'ın gömleği, kot pantolonunu neredeyse bir düğün için yeterince süsleyen koyu yeşil bir düğmeydi.

Öte yandan, aşırı uzun kot pantolonum ve Adam'ın sweatshirt'üyle bir düğün davetlisine benzemiyordum. Yedek kıyafet kutusunda daha iyi bir şey bulamamıştım çünkü son ay avından sonra kutuyu dolduracak zamanım olmamıştı. Garmr'la olan kavgamda son kot pantolonumla birlikte parçalandığım için Adam'ın paltosuyla elimden geldiğince üstümü örtmeye çalıştım.

"Gelin ve damadımız var," dedi Liam. "Gelinin ailesi ve damadın ailesi. Tanıklara ihtiyacımız var. İlki, üzerinde durduğumuz kutsal toprağın bir parçası olan bu gölün ruhu. İki tanığa daha ihtiyacımız var."

Zane, "Seçtiğim adamları fırtınada ölme riskini göze almaktansa geride bıraktım. Bir bakıcıya ihtiyacım var. Bakıcı genellikle bir şifacıdır, aileleri, arkadaşları ve tamamen yabancılar için fedakârlık yapmış kişilerdir. Empatik ve nazik."

Liam gülümsedi. "Büyük Büyü sağlar. Halkı çok eski zamanlardan beri burayı ziyaret eden ve seçtiği alan şifa olan Emily. Tanık olarak durur musun?"

Şaşkın görünüyordu ve biraz da tereddütlüydü. Tammy elini omzuna koydu ve bilmediğim bir şey fısıldadı.

duyması gerekiyordu. Emily dikkatle başını salladı ve bir adım öne çıktı. "Yapacağım."

Ve bir şey oldu. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama büyü'nün hareket ettiğini ve onun üzerinde yoğunlaştığını hissettim. Görüşüm biraz bulanıklaştı ve Emily'yi tekrar görebildiğimde beyaz bir deri tunik ve tozluk giymişti. Dik sırtı ve kalkık çenesiyle otorite taşıyordu.

"Geçmişte tanıklık edenlerin ruhları sizi kabul etti," dedi Liam. "Gel ve burada dur." Onu arkasında ve sağında bir yere yönlendirdi.

Zane, "Üçüncü tanık intikamcıdır. Adalet için savaşan. Elleri kan, yüreğinde ateş vardır. Avını suçsuz yere öldürür, çünkü davası haklıdır."

Zane, Peter ve adamlarına baktı. Peter da yüzünde düşünceli bir ifadeyle Elyna'ya döndü.

"Sanırım," dedi Peter, "senden bahsediyor."

Bir intikamcıdan çok bir lisenin balo kraliçesine benziyordu. Elyna Peter'a bir kaşını kaldırdı. Peter onun elini tuttu ve öptü.

Kendini kurtardı, gözlerini devirdi ve Zane'e baktı - sonra tereddüt etti, gözleri doğuda yükselen soluk ışığı buldu.

"Bugün için," dedi Liam, "güneş seni yakmayacak, her ne kadar bir gece gezgini olsan da."

Dudakları ayrılmış bir halde ona baktı. Sonra başını hafifçe salladı ve Zane'e döndü. "Kabul ediyorum."

Büyü onun için zırhı buldu. Yıldızlı ve gümüş halkalı gösterişli bir zırh değil, savaşta işe yaramış, hırpalanmış bir zırh. Bana ortaçağdan kalma ve Doğu Avrupalı gibi göründü ama tarihi savaş zırhları benim uzmanlık alanım değildi. O da Liam'ın arkasında, Emily'nin karşı tarafında yerini aldı.

-

KUL ÜBESİNDE, DONMUŞ DEV KÖPEĞİNİ OKŞADI, ÜZERİNE OTURDU
Eski bir deri tabureye oturdu ve son gün için bir lir olan enstrümanı eline aldı. Gözlerini kapadı ve çalmaya başladı.

Müziyen olmaması önemli değildi. Lir çalmayı bilmemesi de önemli değildi. Çünkü çaldığı şey sihirdi ve gücünün doruğunu işaret eden bu günde şafağın sökmesinden gecenin çökmesine kadar çalmaya devam edecekti - kışın başlangıcı, çünkü o Kış Kralı'ydı.

-

LIAM ELLERİNİ KALDIRDI VE TÜM DÜNYA DEĞİŞTİ.

Arkasında, sağında ve solunda tanıklar duruyordu ama onlar gölün, Emily'nin ve Elyna'nın ruhu değildi. Onlar geçmiş yüzyıllarda onların yerinde duran tüm tanıkların vücut bulmuş halleriydi.

Başlığından -küçük çiçekler ve gümüş yapraklı gümüş dallardan oluşan fantastik bir tasarım- küçük beyaz geyikler ve siyah incilerle işlenmiş metalik gümüş elbisesine kadar gümüşe bürünmüş olan Tammy, Liam'ın önünde durmak için öne çıktı. Elbisesi baldırlarında bitiyor ve güçlü çıplak ayaklarını ortaya çıkarıyordu. Durduğunda ise yüzü daha vahşi bir hal aldı. Beyaz boya ya da mürekkep çizgileri elmacık kemiklerinin üzerine ve gözlerinin etrafına eski rünlerle çizilmişti. Her biri kendini tamamladığında, etrafımızdaki gücün yükseldiğini hissedebiliyordum.

Peter öne çıkarak kızının arkasında ve yanında durdu, adamları da onun arkasında sıralanmıştı. Dolgun sakalları ve savaşçı bukleleriyle örülmüş uzun saçlarıyla bir Viking uzun gemisinden çıkmış olabilirlerdi. Biri mızrak taşıyordu,

diğeri bir deniz baltası, üçüncüsü bir yay, dördüncüsü ve sonuncusu bir sapan- ve içgüdülerim bana silahların önemli olduğunu söyledi.

Peter'ın özenle hazırlanmış kılıcı bir obje gibiydi. Liam'a kulübedeki eserleri hissedip hissedemediğini sorduğumuzda söylediği dikkatli sözleri düşündüm. Kılıcın daha önce burada olup olmadığını merak ettim. Drontheim'lı Kara Smith'in yaptığı kılıçlardan biri olup olmadığını merak ettim.

Dylis ve Andrew öne çıktılar. Dylis bir peri kraliçesi gibi görünüyordu; gösterişsizliği zarafete dönüşmüştü ve koyu mavi gözleri, omzundan sadece sihrin ulaşabileceği türden sade çizgilerle akan gümüş mavisli elbisesiyle mücevher gibi parlıyordu. Her biri başparmağım kadar büyük olan gümüş ve pırlantalı bir ağ saçlarını sarıyordu. Mücevherler berrak değil, belli belirsiz mavi renkteydi. Andrew gümüşe kazınmış beyaz bir fae zırhı giyiyordu ve başında mavi elmaslarla kaplı gümüş bir taç vardı. Peter'ın tuttuğundan daha uzun ve daha ince bir kılıç tutuyordu ve o da bir sanat eseri idi.

Adam'la birlikte arka planda kalmayı planlamıştım ama kendimi öne çıkarken buldum. Hırpalanmış giysilerim kendilerini Emily'ninkine çok benzeyen bir deri tunik ve tozlukla değiştirdi, ama benimki beyaz çakal kürküyle süslenmişti. Ve aynada kendime bakarsam, tamamen insan gibi görünmeyebileceğimi düşündüm.

Yanımda, eli elimde, Adam yürüyordu. Siyah bir zırh ve siyah kurt postundan bir pelerin giymişti. Gözleri sarı kurt gözüydü.

Damat, gümüşten yapılmamış olsaydı sade kalacak bir tunik ve pantolon giymişti. Tammy'ninki gibi onun da ayakları çıplaktı. Başında büyük bir geyiğin boynuzları vardı ve onlar da gümüşlendi. Bunun bir başlık olup olmadığını anlayamadım.

Ve orada, kaplıcaların yanında, kutsal topraklarda duran Liam, dünyanın kaderini bir başka döngü için bağlayacak olan sözleri söyledi. O konuşurken müzik etrafımızdan ve aramızdan aktı, hepimizden ödünç aldığı güç parçalarıyla Büyük Bağlama Büyüsü'nü yeniden yarattı. Ölümlü ve ölümsüzün o küçük kıvılcımlarını arp çalan buz devinin engin gücüyle ördü.

Sadece bir an sürmüş gibi geldi ama güç dağılıp bizi büyüden önceki halimize bıraktığında güneş yeniden batıyordu.

INTERLUDE

Fırtınadan Sonra

GARY

GARY ÇİFTLİĞİN GİRİŞİNE PARK ETTİ. HER KİM KAÇTIYSA

Kar küreme aracı -ya da daha büyük ihtimalle tesisin kepçesi- burayı temizlemeyi bırakmıştı. Bu durum çiftliğin araba yolunu kapatan devasa bir kar yığını bırakmıştı ama aynı zamanda büyük makinenin geri döndüğü yerde oldukça iyi bir park yeri de vardı.

Gary bu yolculuğu bir günde tamamlamayı planlamıştı ama kafa karışıklığı büyüsünden kurtulduğundan beri ara sıra yüzüne vurmaya devam eden derin yorgunluk onu Coeur d'Alene'de durup geceyi geçirmeye zorlamıştı. Belki de iyi bir dinlenmeden sonra gün ışığında varması en iyisiydi.

Kamyonun kasasından bakınca, birilerinin ahırın yanındaki yuvarlak ağılı temizlediğini ve Belçikalıları kahvaltı için dışarı çıkardığını görebiliyordu. Ağılda içinde su olduğuna inanmaya hazırlandığı bir depo bile vardı. Mickey başını eğmiş, kırıntıları kovalıyordu. Ama her zaman daha uyanık olan Finn başını ve kulaklarını kaldırmış Gary'yi işaret ediyordu. Gary ona el sallayınca büyük kısrak kuşkuyla bir adım öne çıktı.

Gary kendi kendine gülümseyerek kıyafetlerini çıkardı. İlk önce kısrakları kontrol etmeyi planlamıştı ama onlar

Henüz ona ihtiyacım yok. Bu, diğer görevini birinci sıraya taşıdı.

Bir çakal gibi kamyonun kasasından dışarı fırladı ve dağlara doğru yola koyuldu. Dağlarda koşmak, Hristiyanların cennet anlayışına en yakın olanıydı. Ve karda koşmak daha iyiydi.

Metrelerce derinlikteki karın üstünden kaymak, doğanın en inatçı hayatta kalma uzmanı olmak dışında hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir süper güç gibi hissettiriyordu. Fırtına sona ermişti ama Montana'da Aralık ayıydı ve hava berrak ve temizdi.

Evim gibi hissettim.

Sonunda çiftlik binalarının örnek alındığı orijinaline benzeyen bir kulübeye geldi. Kütükler elle yontulmuştu ve merdivenler birbiri üzerine yığılmış ve bağlanmış bir dizi kütükten oluşuyordu. Oldukça kaba görünen kapının bir tarafında bir köpek kapısı vardı ve Gary burnunu alt köşeye soktuğunda açıldı - buradaki koşuşlar onu hâlâ bir arkadaş olarak karşılıyordu.

Belki de Hrímnir onları sıfırlamayı unutmuştu.

Gary içeri girer girmez insan şeklini aldı. Kulübenin ıssız olduğunu görünce şaşırmadı. Genellikle verandanın yanına park edilmiş olan kar arabası yerinde yoktu.

Hrímnir'in onun için sakladığı cübbe hâlâ kapının yanında asılıydı. Gary ona sarındı ve kemerini bağladı. Çıplaklık onu pek rahatsız etmiyordu ama giysilerin daha iyi konuşmalar sağladığını da inkâr edemezdi. Ve bir konuşma yapması gerekiyordu.

Gözleri küçük oturma odasındaki tek sandalyenin yanında, yerde duran arpa takıldı. Zarif ve iyi yapılmış bir Kelt arpydı. Gümüş ve turkuaz kakmalı

Gary'nin aşına olduğu herhangi bir geleneksel sanata benzemeden Yerli sanatını çağrıştırmayı başardı.

Bu bir diz arpıydı, lir gibi derli toplu küçük bir enstrümandan ziyade neredeyse üç ayak boyundaydı. Sanki bu kez birisi gerçek bir arpın nasıl görünmesi gerektiğini incelemiş gibi, düzgün bir şekilde biçimlendirilmişti. Ona dokunduğunda, onu tanıdı.

Enstrümanı eline aldı ve kendisi için çok büyük olan ama yine de rahat etmeyi başaran sandalyeye oturdu. Bir zamanlar yaptığı bir konuşmayı hatırlayarak arpı akort etmeye başladı.

-

HE'D SEÇİLDİ YUKARI THE LYRE VE DENEYSEL OLARAK RUN HIS
parmaklar tellerin üzerinde.

"Oynuyor musun?" Hrímnir neredeyse ağlamaklı bir sesle sormuştu. "Çalmıyor musun?"

Buz devi koca kafasını salladı. "Hayır. Ben-"

"Sevgilin mi?" diye sordu Gary, kendi sesindeki kibarlığa şaşırarak. Gary nazik bir adam değildi ama Hrímnir tanıdığı en yalnız varlıklardan biriydi.

"Evet." Hrímnir lirin üzerindeki gümüş yüze dokundu. "Yine de kaderi başka şeyler için yazılmıştı." Sonra, konuyu değiştirme arzusuyla tekrar sordu: "Çalıyor musun?"

-

"HAYIR," DEDI GARY, YUMUŞAK SESİ DAVETSİZ BİR MISAFİR GİBİ GELİYORDU.

Hrímnir'e verdiği aynı kelimelerle cevap verirken bu sessiz odada. "Şimdi, eğer bir arp olsaydı -Kelt arpı, o büyük orkestra şeylerinden biri değil- onlardan birini çalabilirdim."

Avrupa'da arp çalan bir sevgilisi vardı ve ona biraz öğretmişti. Gary'nin hevesi her geçtiğinde peşinden koştuğu küçük bir beceriydi bu. Babasının Gary'nin üvey kardeşlerinden biri için söylediği gibi, "Tabii ki olağanüstü bir aptal. Herhangi bir beceriyi alın ve yıllarca pratik yapın, olağanüstü olursunuz." Alçakgönüllülük Gary'nin erdemlerinden biri değildi, iyi bir arpçı olduğunu biliyordu. Bundan daha da keyif alıyordu çünkü arp çalacak birine benzemiyordu. Gitar belki, ama arp değil.

Sahip olduğu sihirle titreşen arpın, sanki yeni telleri olan sıradan bir arpmış gibi bu kadar çok akort edilmesi onu eğlendirdi. Ama sonunda tatmin oldu.

Parmaklarını tellerin üzerine koydu ve çalmaya başladı.

Akort etmek zor olabilirdi ama çıkardığı ses olağanüstüydü. Sonunda kendini müziğe kaptırdı.

Kar motosikletinin sesini bile duymamıştı. Kulübenin sahibinin geri döndüğüne dair ilk ipucu, Garmr'ın çıplak ayağına değen soğuk burnuydu. Gary parmaklarını yavaşlatmadan köpeğe gülümsedi, o da karşılığında mutlu bir şekilde kuyruğunu salladı.

Kapı açılıp Hrímnir bir soğuk hava dalgasıyla içeri girdiğinde Gary çalmayı bıraktı ve dikkatli bir elle telleri durdurdu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi buz devi, kapıyı kapatırken.

Gary, Hrímnir'in en insani halini gördüğüne sevinip sevinmediğini bilmiyordu. Buz devi bu haliyle diğer hallerinden daha zeki ve daha akılcıydı ama Gary bunun onun işine yarayacağından emin değildi.

"Özür dilemeye geldim," dedi Gary. "Bunu sana borçlu olduğumu hissediyorum." "Arpı çaldığın için özür mü diliyorsun?"

"Lir," dedi Gary. "Bu kadar büyük bir şeyle gizlice kaçabileceğimi sanmıyorum. Ama hayır. Onu çaldığım için pişman değilim. Babam bana her şeyi anlatmadı ama yalan da söylemedi. Liri çalmak benim için gerekliydi."

"O zaman ne için üzgünsün?"

Gary, Hrímnir'in ses tonunu ya da yüz ifadesini okuyamıyordu ama burnunu Gary'nin sol ayağına dayamış olan Garmr telaşlanmamıştı.

"Seni incittiğim için özür dilerim," dedi. Ayağa kalktı ve arpı yavaşça yere bıraktı. Sonra iki adım öne çıktı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve Hrímnir'i hafifçe öptü.

Büyük kollar onu sardı ve Gary bir rahatlama dalgası hissetti. Görünüşe göre affedilmişti.

"Yakında gidiyorum," dedi buz devi ona. "Yeni bir yer bulmamın zamanı geldi."

"Kalmayacağım," dedi Gary, Honey'yi düşünerek. Sonra buz devinin anlayacağı, Hrímnir'in ona bizzat verdiği sözcükleri seçerek, "Kaderimde başka şeyler var. Başka biri için."

Hrímnir başını salladı. "Ama bugün değil."

Gary ciddiyetle, "Gitmek zorunda kalana kadar," dedi.

"Evet," diye kabul etti buz devi ağaçlardaki rüzgâr gibi bir sesle. "Ben gidene kadar."

EPILOGUE

MERCY

İKİ GÜN SONRA EVE DÖNMEK ÜZERE YOLA ÇIKTIK. fena görünmüyordu. Tahmin etmek zorundaydık çünkü ne internet ne de uydu telefonu olsun ya da olmasın cep telefonlarından hiçbirisi henüz çalışmıyordu. Muhtemelen fırtınanın kalıcı bir etkisi ya da araya giren evlilik. Kulübenin sabit hattı yıllardır çalışmıyordu.

Libby'den geçerken, vatandaşlar kendilerini dışarı atma sürecindeyken Adam, "Sence düğünü ne zaman unutmaya başlayacağız?" diye sordu.

"Yapacağımızı sanmıyorum," dedim ona. "Liam'la düğünden önce bu konuyu konuştum." Ona Hrímnir'in ahırda bana söylediklerini anlattım. "Babamdan dolayı taşıdığım tanrısallık kıvılcımı yüzünden, büyüünün unutmama kısmının beni etkilemeyeceğini düşünüyor. Aramızdaki bağın senin de unutmanı engelleyeceğinden oldukça emindi."

Adam'ın omuzları biraz gevşedi. "Güzel. Sherwood'un sürüde olması, birinin anılarımı değiştirmesi düşüncesini hoş karşılamıyor."

"Öyle değil mi?" diye sordum.

Bonnars Ferry'deki dağlardan inene kadar telefonlarımız çalışmaya başlamamıştı. Aramalara sırayla cevap verdik.

Kardeşimin gayet iyi iyileştiğini duyduğumda şaşırmadım. Eyaletler arası yol açılır açılmaz yola çıkmıştı ve muhtemelen bir noktada onu geçecektik. Mary Jo hâlâ Renny ile kavga ediyordu ama Honey bu ilişkinin hâlâ bir yere varabileceğini düşünüyordu çünkü Renny gibi insanlar pes etmezlerdi. New Mexico'da Darryl ve Auriele kötü adamları kimsenin başını belaya sokmayacak şekilde öldürmüş ve eve dönüyorlardı.

Görüşmelerimiz bittiğinde, "Sonuç olarak," dedim, "sürü, senin işin, benim işim ve Tri- Cities bizim yokluğumuzu atlattı. Düşündüğüm kadar önemli olmadığımızı öğrenmek biraz alçaltıcı."

Adam güldü. Kış güneşi buz tutmuş ön camdan kocamın yüzünü sevmek için çabalıyordu. Güzel olması gerçekten umurumda değildi ama kör değildim.

"Bu gamzeyi seviyorum," dedim ona, yüzüne dokunmak için uzanarak.

Kahkahaları sustu, güzel gözleri önündeki yola odaklandı. Yüzünü elime yasladı, ama görünüşüyle ilgili iltifatlardan pek hoşlanmadığını biliyordum - ki ara sıra bunun doğuştan gelen bir kaza olduğunu ve kendisiyle bir ilgisi olmadığını gözlemlerdi. Her yeteneğini, her bilgisini, tüm gücünü ve kurnazlığını kullandığı gibi görünüşünü de kullanıyordu: sürüyü -ve beni- güvende tutmak için.

"Bana nedenini sor," dedim.

"Neden?" Sesi biraz kuruydu.

"Çünkü sadece sen mutlu olduğunda ortaya çıkıyor," dedim ona. "Mutlu olman hoşuma gidiyor."

Bana baktı ve uzaklaştı ama gamzesi derinleşti.

Telefonum çaldı ve cevap verdim. SUV'un hoparlörlerinden sessizlik yayıldı ve gamze sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Ortadan kaybolması beni kızdırdı.

"Merhaba," dedim sahte bir Güney aksanıyla. "Beni aradığınız için çok teşekkür ederim. Birkaç dakikanız var mı? Sizinle konuşmak istiyorum."

Adam bana baktı ama yollar hâlâ iyi değildi. Gözlerini onlardan uzun süre ayıramadı.

Telefon bağlantısının diğer ucundaki vampirin bir şey söylemesi için yeterince uzun durmadım.

"Hayat kısa," dedim, "ve hiç gençleşmiyoruz. On yaş daha genç görünmek ve aynı zamanda enerjinizi artırmak için ne verirdiniz? Burada, Intracity Living'de, ürünlerimizle ve hayattan yorulmuş ve yenilmiş insanlara sağladıkları yardımla gurur duyuyoruz."

Jesse'nin en iyi arkadaşının annesinin çok katlı pazarlama konuşmasını en iyi şekilde taklit ederek yaklaşık beş dakika geçirdim

-Ne kadarını hatırladığıma şaşırdım. Bonarata tek kelime bile etmeden bağlantıyı kestiğinde, Good Vibrations esansiyel yağ karışımımızın sadece erkek tipi kellele mücadelede etkili olduğunu kanıtlamakla kalmayıp aynı zamanda kan basıncını da düşürdüğünden bahsediyordum.

"Al bakalım, seni piç," dedim, hâlâ sahte aksanıma tutunarak. "Tanrı seni korusun."

Adam çıldırdı. Konuşacak kadar sakinleşmesi birkaç dakika sürdüğü için onunla gurur duyuyordum.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Büyükanne Örümcek'in Mike Amca'nın barını dekore etmesi için yakın arkadaşı Baba Yaga tarafından teşvik edildiğinden bahsetmiş miydin?" Ben söyledim.

Intracity Living, Baba Yaga olarak da bilinen cadı Tracy LaBella'ya aitti ve onun tarafından işletiliyordu. İşini hem eğlenerek hem de tutkuyla yaptığı izlenimini edindim.

"Ah," dedi Adam, belli ki bağlantıyı kurmuştu.

Eğildim ve alnımı koluna koydum. "Bu hiçbir şeyi çözmedi," dedim.

"Biliyorum," diye kabul etti.

Sessizlik içinde belki yirmi mil yol aldık. Bonarata, esansiyel yağlarla mücadele edebileceğim türden bir sorun değildi, hatta Baba Yaga tarafından halkın genel tüketimi için kutsanmış yağlarla bile.

Sonunda Adam -gözlerini hâlâ yoldan ayırmadan- elimi ağzına götürdü ve arkasından öptü. İçimi çektim ve vücudunun bana en yakın yerini, omzunun üst kısmını öptüm.

Adam, "Beklemeye devam ettim ama ona portakal esansiyel yağının mütevazı brownie'yi ambrosia seviyesine yükselttiğini söylemedin," dedi.

"O iyi kekleri hak etmiyor," dedim ona.

AKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı düzgün bir hale getirmemde bana yardımcı olan kişilere içten teşekkürler: Collin Briggs, Linda Campbell, Dave Carson, Katharine Carson, Dan dos Santos, Ann "Güvenilir Asistanım" Peters, Kaye Roberson ve Anne Sowards. Michael ve Susann Bock, Zee'nin Almancasının doğru olduğundan emin oldular, bunun için onlara teşekkür ediyor. Ayrıca bir cümleyi doğru yazmama yardımcı olan Jolene ve Bob Briggs'e de teşekkür ederim.

Ace'deki ekibime de teşekkürler: sanat yönetmeni Judith Lagerman; kartal gözlü yapım editörü Michelle Kasper; pazarlama ve tanıtım ekibim Jessica Plummer, Danielle Keir ve Stephanie Felty; ve editörüm Anne'in asistanları Gabbie Pachon ve Annie Odders. Gerçekten bir köy gerekiyor.

ABOUT THE AUTHOR

Patricia Briggs, Mercy Thompson şehir fantezisi serisinin (Soul Taken, Smoke Bitten) ve Alpha and Omega romanlarının (Wild Sign, Burn Bright) 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır.

```
font-family: "Shift Bold"; font-style: normal; font-weight:
bold; src: url(../fonts/Shift-Bold.otf); } @font-face { font-
family: "Shift Bold"; font-style: italic; font-weight: bold; src:
url(../fonts/Shift-BoldItalic.otf); } div { margin: 0; padding:
0; line-height: inherit; text-indent: 0; } h1 { font-size:
1.5em;
text-align: center; margin: 0 0 1em 0; font-weight: bold;
font-style: italic; line-height: inherit; text-indent: 0; font-
aile: "Shift Bold", Palatino, "Palatino Linotype", "Palatino LT
STD", "Book Antiqua", Georgia, serif; } p { text-align:
center; text-indent: 0; margin: 1em 0 0 0; font-family: "Shift
Bold", Palatino, "Palatino Linotype", "Palatino LT STD",
"Book Antiqua", Georgia, serif; } div.center { text-align:
center; margin-bottom: 3em; } .x-small { font-weight: bold;
font-size: 1em; margin: 0; padding: 0; } .image_h12 { font-
size: 1em; height: 12em; max-width: 100%; } a, a:link,
a:visited,
a:hover, a:active { font-weight: bold; font-size: 1.2em; color:
#fa6400; text-decoration: underline; } .rule { font-size:
1em; margin: 1.2em 5% 0 5%; border-top: 1px solid
#636363; } p.identifier { margin: 0; text-align: right;
opacity: 0; }
```

Okuma listenizde sırada ne var?

[Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!](#)

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

[Şimdi kaydolun.](#)

147301320

